

தொல்காப்பியம்

பழந்தமிழ் நூல்களின் வழியே நமக்குக் கிடைத்துள்ள முழு முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே. ஆசிரியர், தொல்காப்பியம் என்னும் நூலை இயற்றியமையால்தான் தொல்காப்பியன் எனத் தம் பெயர் தோன்றச் செய்தார் என்பதைப் பாயிரம்¹ “தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி” என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

தொல்காப்பியம் ‘பழமையான இலக்கண மரபுகளைக் காக்கும் நூல்’ என்பதற்குப் பலப்பல சான்றுகள் இருப்பவும், ‘பழமையான காப்பியக்குடியில் தோன்றியவரால் செய்யப்பட்டது’ என்னும் கருத்தால், “பழைய காப்பியக்குடியில் உள்ளான்” என நச்சினார்க்கினியர் கூறினார்.

பழைய காப்பியக்குடி என்னும் ஆட்சியைக் கண்டு ‘விருத்த காவ்யக்குடி’ என்பது ஒரு வடநாட்டுக்குடி என்றும், பிருகு முனிவர் மனைவி ‘காவ்ய மாதா’ எனப்படுவாள் என்றும் கூறித் தொல்காப்பியரை வடநாட்டுக் குடி வழியாக்க ஆய்வாளர் சிலர் தலைப்படலாயினர். இம்முயற்சிக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையின் புனைவையன்றி நூற் சான்றின்மை எவரும் அறியத்தக்கதே. இவ்வாய்வுகளையும் இவற்றின் மறுப்புகளையும் தமிழ் வரலாறு முதற்றொகுதி¹ (பக். 255 - 257) தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி² (பக். 2, 3) தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம்³ (பக்.17-23) என்பவற்றில் கண்டு கொள்க.

காப்பியர்

தொல்காப்பியர் சிறப்பால் அவர் வழிவந்தவரும், அவரை மதித்துப் போற்றியவரும் அவர் பெயரைத் தம் மக்கட்கு இட்டுப் பெருக வழங்கின ராதல் வேண்டும். இதனால் காப்பியாற்றுக் காப்பியன், வெள்ளைக் காப்பியன் என ஊரொடு தொடர்ந்தும், காப்பியஞ் சேத்தன், காப்பியன் ஆதித்தன் எனக் காப்பியப் பெயரொடு இயற்பெயர் தொடர்ந்தும் பிற்காலத்தோர் வழங்கலாயினர். இனிப் பல்காப்பியம் என்பதொரு நூல் என்றும் அதனை இயற்றியவர் பல்காப்பியனார் எனப்பட்டார் என்றும் கூறுவார் உளர். அப்பெயர்கள் ‘பல்காயம்’ என்பதும் பல்காயனார்

1. இரா. இராகவ ஐயங்கார்
2. மு. இராகவ ஐயங்கார்
3. க. வெள்ளைவாரணனார்

என்பதுமேயாம்; படியெடுத்தோர் அவ்வாறு வழப்படச் செய்தனர் என்று மறுப்பாரும் உளர்.

தொல்காப்பியர் தமிழ் நாட்டாரே

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளும்” ஆய்ந்து, தமிழியற்படி “எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும்” ஆகிய முப்பகுப்பு இலக்கணம் செய்தவரும்,

“போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவையும்” (1006)

“வண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெய ரெல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியையும்” (1336)

“தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே” (385)

எனத் தமிழமைதியையும்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” (884)

என வடவெழுத்துப் புகாது காத்தலையும் கூறிய தொல்காப்பியரை வலுவான அகச்சான்று வாய்த்தால் அன்றி வடநாட்டவர் என்பது வரிசை இல்லை என்க. இனி, சமதக்கினியார் மகனார் என்பதும் திரணதூமாக் கினியார் இவர் பெயர் என்பதும் பரசுராமர் உடன் பிறந்தார் என்பதும் நச்சினார்க்கினியர் இட்டுக் கட்டுதலை அன்றி எவரும் ஒப்பிய செய்தி இல்லையாம்.

தொல்காப்பியப் பழமை

சங்க நூல்களுக்குத் தொல்காப்பியம் முற்பட்டதா? பிற்பட்டதா? ஆய்தல் இன்றியே வெளிப்பட விளங்குவது முற்பட்டது என்பது. எனினும் பிற்பட்டது என்றும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு அளவினது என்றும் குறித்தாரும் உளராகலின் இவ்வாய்வும் வேண்டத் தக்கதாயிற்று.

தொல்காப்பியர் பரிபாடல் இலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறுகிறார். அவ்விலக்கணத்துள் ஒன்று, கொச்சகம் அராகம் சுரிதகம் எடுத்து என்னும் நான்கு உறுப்புகளையுடையது அது என்பது. மற்றொன்று, காமப் பொருள் பற்றியதாக அது வரும் என்பது.

இப்பொழுது கிடைத்துள்ள பரிபாடல்கள் இருபத்திரண்டனும் “ஆயிரம் விரித்த” என்னும் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் பலவுறுப்புகளை யுடையதாக உள்ளது. எஞ்சிய பாடல்கள் இருபத்து ஒன்றும் உறுப்பமைதி பெற்றனவாக இல்லை. பரிபாடல் திரட்டிலுள்ள இரண்டு பாடல்களுள் ஒரு பாடல் பலவுறுப்புகளை யுடையதாக உள்ளது. மற்றது உறுப்பற்ற பாட்டு.

பரிபாடல் காமப் பொருள் பற்றியே வரும் என்பது இலக்கணமாக இருக்கவும் கடவுள் வாழ்த்துப் பொருளிலேயே பதினைந்து பாடல்கள் வந்துள்ளன. பரிபாடல் உயர் எல்லை நானூறடி என்பார். கிடைத்துள்ள பரிபாடல்களில் ஒன்றுதானும் சான்றாக அமையவில்லை. இவற்றால் அறியப்படுவது என்ன?

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள இலக்கணங்களையுடைய பரிபாடல்கள் இவையவில்லை. அவ்விலக்கணங்களையுடைய பரிபாடல்கள் இறந்தொழிந்தன. தலைச்சங்கத்தார் பாடியதாக வரும் 'எத்துணையோ பரிபாடல்களின்' அமைதியைக் கொண்டது தொல்காப்பிய இலக்கணம். ஆதலால், பாடலமைதியாலும் பொருள் வகையாலும் இம்மாற்றங்களையுடைய நெடிய பலகாலம் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்பதே அது.

தொல்காப்பியர் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடி என்பவற்றை எழுத்தளவு வகையால் சுட்டுகிறார். அவ்வடிவகை கட்டளையடி எனப்படும். அவ்வாறாகவும் சங்கப் பாடல்கள் சீர்வகை அடியைக் கொண்டனவாக உள்ளனவேயன்றிக் கட்டளையடி வழியமைந்தவையாக இல்லை. முற்றாக இம்மாற்றம் அமைய வேண்டுமானால் நெட்ட நெடுங்கால இடைவெளி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியர் நேர், நிரை அசைகளுடன் நேர்பசை, நிரைபசை என்பவற்றையும் குறிக்கிறார். இந்நேர்பசை நிரைபசையை வேறு எவ்விலக்கண ஆசிரியரும் கொண்டிலர்; நேர் நிரை என்னும் இருவகை அசைகளையே கொண்டனர். கட்டளையடி பயிலாமை போலவே, இவ்வசைகளும் பயிலாமை தொல்காப்பியப் பழமையை விளக்குவதேயாம். யாப்பருங்கலத்திற்கு முற்பட்டது காக்கைபாடினியம். அந்நூலிலும் அவிநயம் முதலிய நூல்களிலும் இவ்விருவகை அசைகளும் இடம் பெறாமையால் இவற்றுக்கு மிகமுற்பட்ட நூல் தொல்காப்பியம் என்பது விளங்கும். காக்கைபாடினிய வழிவந்ததே யாப்பருங்கலம் ஆதலின் அதன் பழமை புலப்படும்.

பாட்டுயாப்பு, உரையாப்பு, நூல்யாப்பு, வாய்மொழியாப்பு, பிசியாப்பு, அங்கதயாப்பு, முதுசொல்யாப்பு என எழுவகை யாப்புகளை எண்ணுகிறார் தொல்காப்பியர் (1336). இவற்றுள் பாட்டுயாப்பு நீங்கிய எஞ்சிய யாப்புகள் எவையும் சான்றாக அறியுமாறு நூல்கள் வாய்த்தில். ஆகலின் அந்நிலை தொல்காப்பியத்தின் மிகுபழமை காட்டும்.

பேர்த்தியரைத் தம் கண்ணெனக் காக்கும் பாட்டியரைச் 'சேமமட நடைப்பாட்டி' என்கிறது பரிபாட்டு (10:36-7). பாட்டி என்பது பாண்குடிப் பெண்டிரைக் குறிப்பதைச் சங்கச் சான்றோர் குறிக்கின்றனர். ஆனால், தொல்காப்பியம் "பாட்டி என்பது பன்றியும் நாயும்" என்றும் "நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே" என்றும் (1565, 1566) கூறுகின்றது. பாட்டி என்னும்

பெயரைப் பன்றி நாய் நரி என்பவை பெறும் என்பது இந் நூற்பாக்களின் பொருள். முறைப்பெயராகவோ, பாடினியர் பெயராகவோ 'பாட்டி' என்பது ஆளப்படாத முதுபழமைக்குச் செல்லும் தொல் காப்பியம், மிகு நெட்டிடைவெளி முற்பட்டது என்பதை விளக்கும். இவ்வாறே பிறவும் உள.

சங்கச் சான்றோர் நூல்களில் இருந்து சான்று காட்டக் கிடையாமை யால் உரையாசிரியர்கள் “இலக்கணம் உண்மையால் இலக்கியம் அவர் காலத்திருந்தது; இப்பொழுது வழக்கிறந்தது” என்னும் நடையில் பல இடங்களில் எழுதுவாராயினர். ஆதலால், சங்கச் சான்றோர் காலத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்பது வெள்ளிடைமலையாம்!

“கள் என்னும் ஈறு அஃறிணைக்கு மட்டுமே தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கியது. அது திருக்குறளில் ‘பூரியர்கள்’ ‘மற்றையவர்கள்’ எனவும் கலித்தொகையில் ‘ஐவர்கள்’ எனவும் வழங்குகின்றது. ‘அன்’ ஈறு ஆண்பாற் படர்க்கைக்கே உரியதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இரப்பன், உடையன், உளன், இலன், அளியன், இழந்தனன், வந்தனன் எனத் தன்மையில் பெருவரவாகச் சங்கநூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“தொல்காப்பியத்தில் வழங்காத ஆல், ஏல், மல், மை, பாக்கு என்னும் இறுதியுடைய வினையெச்சங்கள் சங்கநூல்களில் பயில வழங்குகின்றன.

“தொல்காப்பியத்தில் வினையீறாக வழங்கப்பட்ட ‘மார்’, ‘தோழிமார்’ எனப் பெயர்மேல் ஈறாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

“வியங்கோள்வினை, முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் வாராது என்பது தொல்காப்பிய விதி. அவற்றில் வருதலும் சங்கப் பாடல்களில் காணக்கூடியது.

“கோடி என்னும் எண்பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு இல்லை. தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பனபோல எண்ணுப் பெயர்கள் (ஐ அம் பல் என்னும் இறுதியுடையவை) வழங்குவதைச் சுட்டும் அவர், கோடியைக் குறித்தார் அல்லர். சங்கப்பாடல்களில் கோடி, ‘அடுக்கியகோடி’ என ஆளப் பெற்றுள்ளது. ஐ, அம், பல் ஈறுடைய எண்ணுப் பெயர்கள் அருகுதலும் சங்க நூல்களில் அறிய வருகின்றன.

“சமய விசுற்பம் பற்றிய செய்திகள், சமணம் புத்தம் பற்றிய குறிப்புகள் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. ஆனால் சங்க நூல்களில் இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. எழுத்து சொல் ஆகிய அளவில் நிலலாமல் வாழ்வியலாகிய பொருள் பற்றி விரித்துக் கூறும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இவை வழக்கில் இருந்திருந்தால் இவற்றைக் கட்டாயம் சுட்டியிருப்பார். ஆகலின் சமண, பௌத்தச் சமயங்களின் வரவுக்கு முற்பட்டவரே தொல் காப்பியர். ஆதலால் தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு

முற்பட்டதே யன்றிப் பிற்பட்டதாகாது.” இக்கருத்துகளைப் பேரா. க. வெள்ளைவாரணரும் (தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம், பக். 87 - 96), பேரா.சி. இலக்குவனாரும் (தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, பக். 12 - 14) விரித்துரைக்கின்றனர்.

சிலப்பதிகாரத்தால் இலங்கை வேந்தன் கயவாகு என்பான் அறியப்படுகிறான். அவன் காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். அச் சிலப்பதிகாரத்தில் ‘திருக்குறள்’ எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. ஆகலின் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது வெளிப்படையான இளங்கோவடிகள் காலத்து வாழ்ந்தவரும், மணிமேகலை இயற்றியவரும், சேரன் செங்குட்டுவன் இளங்கோவடிகள் ஆகியோருடன் நட்புரிமை பூண்டவரும், ‘தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன்’ என இளங்கோவடிகளாரால் பாராட்டப்பட்டவருமாகிய கூலவாணிகன் சாத்தனார், திருவள்ளுவரைப் ‘பொய்யில் புலவன்’ என்றும், திருக்குறளைப் ‘பொருளுரை’ என்றும் குறித்துக் கூறிப் பாராட்டுகிறார். ஆகலின், சிலப்பதிகார மணிமேகலை நூல்களுக்குச் சில நூற்றாண்டுகளேனும் முற்பட்டது திருக்குறள் எனத் தெளியலாம்.

அத்திருக்குறளுக்கு முப்பால் கொள்கை அருளியது தொல்காப்பியம். ‘அறமுதலாகிய மும்முதற் பொருள்’ என்பது தொல்காப்பியம். ‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு’ என வருவதும் தொல்காப்பியம். அது வகுத்தவாறு அறம் பொருள் வழக்காறுகள் திருக்குறளில் இடம் பெற்றுள்ளதுடன், இன்பத்துப்பாலோ, புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லும் உரிப்பொருள் ஐந்தற்கும் முறையே ஐந்தைந்து அதிகாரங்களாக 25 அதிகாரங்கள் கொண்டு முற்றாகத் தொல்காப்பிய வழியில் விளங்க நூல் யாத்தவர் திருவள்ளுவர். ஆகலின் அத்திருக்குறளின் காலத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டு முற்பட்ட பழமையுடையது தொல்காப்பியம் என்பது தெளிவுமிக்க செய்தியாம். திருக்குறள் ‘அறம்’ என்று சுட்டப்பட்டதுடன், குறள் தொடர்களும் குறள் விளக்கங்களும் பாட்டு தொகை நூல்களில் இடம் பெற்ற தொன்மையது திருக்குறள். அதற்கும் முற்பட்டது தொல்காப்பியம்.

இனித் தொல்காப்பியத்தில் வரும் ‘ஓரை’ என்னும் சொல்லைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ள முயன்றவர் உளர். ஓரை அவர் கருதுமாப்போல ‘ஹோரா’ என்னும் கிரேக்கச் சொல் வழிப்பட்டதன்று. அடிப்பொருள் பாராமல் ஒலி ஒப்புக் கொண்டு ஆய்ந்த ஆய்வின் முடிவே அஃதாம்.

‘யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்’ இவண் வந்ததும், அது ‘பொன்னொடு வந்து கறியொடு (மிளகொடு)’ பெயர்ந்ததும், ‘யவன வீரர் அரண்மனை காத்ததும்’ முதலாகிய பல செய்திகள் சங்க நூல்களில் பரவலாக உள. அக்காலத்தில் அவர்கள் ‘தோகை’ ‘அரி’ முதலிய சொற்களை

அறிந்தது போல அறிந்து கொண்ட சொல் 'ஓரை' என்பது. அச்சொல்லை அவர்கள் அங்கு 'ஹாரா' என வழங்கினர்.

கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் பல தமிழ்வழிச் சொற்களாக இருத்தலைப் பாவாணர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஓரை என்பது ஒருமை பெற்ற - நிறைவு பெற்ற - பொழுது. திருமணத்தை முழுத்தம் என்பதும், திருமண நாள் பார்த்தலை முழுத்தம் பார்த்தல் என்பதும், திருமணக் கால்கோளை 'முழுத்தக்கால்' என்பதும், 'என்ன இந்த ஓட்டம்; முழுத்தம் தவறிப்போகுமா?' என்பதும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளவை. முழுமதி நாளில் செய்யப்பட்ட திருமணமே முழுத்தம் ஆயிற்று. இன்றும் வளர்பிறை நோக்கியே நாள் பார்த்தலும் அறிக.

ஆராய்ந்து பார்த்து - நாளும் கோளும் ஆராய்ந்து பார்த்து - 'நல்லவையெல்லாம் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் பொழுதே நற்பொழுது' என்னும் குறிப்பால் அதனை ஓரை என்றனர். இத்திறம் அந்நாள் தமிழர் உடையரோ எனின்,

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும் அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்பும்
பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும்
என்றிவை சென்றளந் தறிந்தோர் போல,
இனைத்தென்போரும் உளரே”

என்னும் புறப்பாடலை அறிவோர் ஓரையைப் பிறர்வழியே நம் முன்னோர் அறிந்தனர் என்னார். உண்கலத்தைச் சூழ வைத்திருந்த பக்கக் கலங்களை, “நாள்மீன் விரவிய கோள்மீனுக்கு” உவமை சொல்லும் அளவில் தெளிந்திருந்த அவர்கள், ஓரையைப் பிறர் வழியே அறிந்தனர் என்பது பொருந்தாப் புகற்சியாம்.

தொல்காப்பியர் சமயம்

தொல்காப்பியனார் சமயம் பற்றியும் பலவகைக் கருத்துகள் உள. அவர் சைவர் என்பர். சைவம் என்னும் சொல் வடிவம் மணிமேகலையில் தான் முதற்கண் இடம் பெறுகிறது. பாட்டு தொகைகளில் இடம் பெற்றிலது. சேயோன், சிவன் வழிபாடு உண்டு என்பது வேறு. அது சைவ சமயமென உருப்பெற்றது என்பது வேறு. ஆதலால் தொல்காப்பியரைச் சைவரெனல் சாலாது.

இனி, முல்லைக்கு முதன்மையும் மாயோனுக்குச் சிறப்பும் தருதல் குறித்து 'மாலியரோ' எனின், குறிஞ்சி முதலா உரிப்பொருளும் காலமும் குறித்தல் கொண்டு அம் முதன்மைக் கூறும் பொருள்வழி முதன்மை எனக் கொள்ளலே முறை எனல் சாலும்.

தொல்காப்பியரை வேத வழிப்பட்டவர் என்னும் கருத்தும் உண்டு. அஃதுரையாசிரியர்கள் கருத்து. நூலொடுபட்ட செய்தியன்றாம். சமயச் சால்பில் ஓங்கிய திருக்குறளை - வேத ஊழியைக் கண்டித்த திருக்குறளை - வேத வழியில் உரை கண்டவர் இலரா? அது போல் என்க.

தொல்காப்பியரைச் சமணச் சமயத்தார் என்பது பெருவழக்கு. அவ்வழக்கும் ஏற்கத்தக்கதன்று. அதன் சார்பான சான்று தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. ஆனால் அச்சமயம் சார்ந்தார் அல்லர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

சமணச் சமய நூல்களாக வழங்குவன அருக வணக்கம் சித்த வணக்கம் உடையவை. அவ்வாறு பகுத்துக் கூறாவிடினும் அருக வணக்கம் உடையவை. சமணச் சமய நூல்களாகக் கிடைப்பவற்றை நோக்கவே புலப்படும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்து நூன் முகப்பில் பாடும் மரபில்லை எனின், அவர் சமணச் சமயத்தார் என்பதும் இல்லை என்பதே உண்மை. என்னெனின் சமணர் தம் சமயத்தில் அத்தகு அழுந்திய பற்றுதல் உடையவர் ஆதலால்.

சமணச் சமயத்தார் உயிர்களை ஐயறிவு எல்லையளவிலேயே பகுத்துக் கொண்டனர். ஆறாம் அறிவு குறித்து அவர்கள் கொள்வது இல்லை. “மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே” என்னும் தொல்காப்பியர், “மக்கள் தாமே ஆற்றி வுயிரே” என்றும் கூறினார். நன்னூலார் சமணர் என்பதும் வெளிப்படை. அவர் ஐயறிவு வரம்பு காட்டும் அளவுடன் அமைந்ததும் வெளிப்படை.

சமணச் சமயத்தார் இளமை, யாக்கை, செல்வ நிலையாமைகளை அழுத்தமாக வலியுறுத்துவர். துறவுச் சிறப்புரைத்தலும் அத்தகையதே. ஆகவும் நிலையாமையையே கூறும் காஞ்சித் திணையைப் பாடுங்காலும், “நில்லா உலகம்புல்லிய நெறித்தே” என ‘உலகம்நிலையாமை பொருந்தியது’ என்ற அளவிலேயே அமைகிறார்.

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

(1138)

என அன்பு வாழ்வே அருள் வாழ்வாம் தவவாழ்வாக வளர்நிலையில் கூறுகிறார். இல்லற முதிர்வில் தவமேற்கும் நிலை சமணம் சார்ந்ததன்று. அஃது இம்மண்ணில் தோன்றி வளர்ந்து பெருகிய தொல் பழந்தமிழ் நெறி.

தொல்காப்பியர் சமணச் சமயத்தார் எனின் அகத்திணையியல் களவியல் கற்பியல் பொருளியல் என அகப் பொருளுக்குத் தனியே நான்கு இயல்கள் வகுத்ததுடன் மெய்ப்பாட்டியல் செய்யுளியல் உவம இயல் என்பனவற்றிலும் அப்பொருள் சிறக்கும் இலக்கணக் குறிப்புகளைப் பயில வழங்கியிரார்.

காமத்தைப் 'புரைதீர்காமம்' என்றும் (1027) 'காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்' என்றும் (1029) கூறியிரார்.

“எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
தேனது வாகும்”

என்பது போலும் இன்பியல் யாத்திரார். கிறித்தவத் துறவு நெறிசார் வீரமாமுனிவரின் தொன்னூல் விளக்கப் பொருளதிகாரம் காண்பார் இதனை நன்கு அறிவார். சிந்தாமணியாம் பாவிசத்தை எடுத்துக்காட்டுவார் எனின் அவர், திருத்தக்கதேவர் பாடிய நரிவிருத்தத்தையும் கருதுதல் வேண்டும். பாட இயலாது என்பதை இயலுமெனக் காட்ட எழுந்தது அந்நூல் என்பதையும், காமத்தைச் சூடிக் கழித்த பூப்போல் காவிய முத்திப் பகுதியில் காட்டுவதையும் கருதுவாராக.

கடவுள் நம்பிக்கை

தொல்காப்பியர் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறவில்லை எனினும்,
“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்றும் (1034), புறநிலை வாழ்த்து,

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின்”

என்பது என்றும் ஆளும் இடங்களில் தெளிவாகக் கடவுள் வாழ்த்து என்பதையும் 'வழிபடு தெய்வம்' என்பதையும் குறிக்கிறார். மேலும் கருப்பொருள் கூறுங்கால் 'தெய்வம் உணாவே' என உணவுக்கு முற்படத் தெய்வத்தை வைக்கிறார். உலகெலாம் தழுவிய பொதுநெறியாக இந்நாள் வழங்கும் இது, **பழந்தமிழர் பயில்நெறி** என்பது விளங்கும். ஆதலால் பழந்தமிழர் சமய நெறி எந்நெறியோ அந்நெறியே தொல்காப்பியர் நெறி எனல் சாலும்.

வாகைத் திணையில் வரும், 'கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை', 'அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி', 'காமம் நீத்தபால்' என்பனவும், காஞ்சித் திணையில் வரும் தபுதார நிலை, தாபத நிலை, பலர் செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்து என்பனவும் பழந்தமிழர் **மெய்யுணர்வுக் கோட்பாடுகள்** எனக் கொள்ளத்தக்கன.

கொற்றவை நிலை, வேலன் வெறியாட்டு, பூவைநிலை காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல் சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தல் என வரும் வெட்சிப் பகுதிகள் பழந்தமிழர் வழிபாட்டியலைக் காட்டுவன.

சேயோன் மாயோன் வேந்தன் வண்ணன் என்பார், குறிஞ்சி முதலாம் திணைநிலைத் தெய்வங்களெனப் போற்றி வழிபடப்பட்டவர் என்பதாம்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடினாலும், அவர் இன்ன சமயத்தவர் என்பதற்குரிய திட்டவாட்டமான அகச்சான்று இல்லாமை போலத் தொல்காப்பியர்க்கும் இல்லை. ஆகவே சமயக் கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாத பொதுநெறிக் கொள்கையராம் வள்ளுவரைப் போன்றவரே தொல்காப்பியரும் என்க.

தொல்காப்பியக் கட்டொழுங்கு

தொல்காப்பியம் கட்டொழுங்கமைந்த நூல் என்பது மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்க்கும் நன்கு விளங்கும். இன்ன பொருள் இத்தட்டில் என்று வைக்கப்பட்ட ஐந்தறைப் பெட்டியில் இருந்து வேண்டும் பொருளை எடுத்துக் கொள்வதுபோல் எடுத்துக்கொள்ள வாய்த்தது தொல்காப்பியம். அதனையே பாயிரம் 'முறைப்பட எண்ணிப் புலம் தொகுத்த'தாகக் குறிக்கின்றது.

எழுத்து சொல் பொருள் என்னும் மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியம் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் ஒன்பது ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டிருத்தல் அதன் கட்டமைதிச் சிறப்புக் காட்டுவதாம்.

“ஆயிரத்தின் மேலும் அறுநூற்றுப் பஃதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்”

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா அளவினைக் கூறுவதொரு வெண்பா. ஆனால் உரையாசிரியர்களின் அமைப்புப்படி 1595 முதல் 1611 நூற்பா வரை பல்வேறு எண்ணிக்கையுடையவாய் அமைந்துள்ளன. இக்கணக்கீடும், தொல்காப்பியர் சொல்லியதோ, பனம்பாரனார் குறித்ததோ அன்று. உரையாசிரியர்களின் காலத்தவரோ அவர்களின் காலத்திற்கு முன்னே இருந்த மூலநூற்பா எல்லையில் கணக்கிட்டறிந்த ஒருவரோ கூறியதாகலாம்.

தொல்காப்பிய அடியளவு 3999 என்று அறிஞர் வசுப.மாணிக்கனார் (தொல்காப்பியக்கடல் பக். 95) எண்ணிக் கூறுவர். ஏறக்குறைய 5630 சொல் வடிவங்கள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளமையையும் கூறுவர். அவர் “தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைக் காண்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தையே இலக்கியமாகக் கொள்ளலாம். தன்னைத் தானே விளக்கிக் காட்டுதற்குரிய அவ்வளவுபருமனுடையது தொல்காப்பியம்” என்று வாய்மொழிகின்றார்.

முப்பகுப்பு

தனியெழுத்துகள், சொல்லில் எழுத்தின் நிலை, எழுத்துப் பிறக்கும் வகை, புணர் நிலையில் எழுத்தமைதி என்பவற்றை விரித்துரைப்பது எழுத்ததிகாரம். நூன் மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என்பன எழுத்ததிகார இயல்கள்.

எழுத்துகள் சொல்லாம் வகை, பெயர்கள் வேற்றுமையுருபேற்றல், விளிநிலை எய்தல், பெயர் வினை இடை உரி என்னும் சொல் வகைகள்

இன்னவற்றைக் கூறுவது சொல்லதிகாரம். கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல் என்பன சொல்லதிகார இயல்கள்.

இன்ப ஒழுக்க இயல்பு, பொருள் அற ஒழுக்க இயல்பு, களவு கற்பு என்னும் இன்பவியற் கூறுகள், பொருளியல் வாழ்வில் நேரும் மெய்ப்பாடுகள், பொருளியல் நூலுக்கு விளக்காம் உவமை, செய்யுளிலக்கணம், உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்பவற்றின் மரபுகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவது பொருளதிகாரம். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்பன பொருளதிகார இயல்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் அடிக்கருத்தை முதற்கண் கூறி, பின்னர் வித்தில் இருந்து கிளரும் முளை இலை தண்டு கிளை கவடு பூ காய் கனி என்பவை போலப் பொருளைப் படிப்படியே வளர்த்து நிறைவிப்பது தொல்காப்பியர் நடைமுறை.

எழுத்துகள் இவை, இவ்வெண்ணிக்கையுடையன என்று நூன் மரபைத் தொடங்கும் ஆசிரியர், குறில் நெடில் மாத்திரை, உயிர் மெய் வடிவு உயிர்மெய், அவற்றின் ஒலிநிலைப்பகுப்பு, மெய்ம்மயக்கம், சுட்டு வினா எழுத்துகள் என்பவற்றைக் கூறும் அளவில் 33 நூற்பாக்களைக் கூறி அமைகிறார். முப்பத்து மூன்றாம் நூற்பாவை,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசைநீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”

என்கிறார். இயலிலக்கணம் கூறும் ஆசிரியர் இசையிலக்கணம் பற்றிய நூல்களில் இவ்வெழுத்துகளின் நிலை எவ்வாறாம் என்பதையும் சுட்டிச் செல்லுதல் அருமையுடையதாம். அவ்வாறே ஒவ்வொரு இயலின் நிறைவிலும் அவர் கூறும் புறனடை நூற்பா, மொழிவளர்ச்சியில் தொல் காப்பியனார் கொண்டிருந்த பேரார்வத்தையும் காலந்தோறும் மொழியில் உண்டாகும் வளர்நிலைகளை மரபுநிலை மாறாவண்ணம் அமைத்துக் கொள்வதற்கு வழிசெய்வதையும் காட்டுவனவாம்.

“உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கின்
கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே” (405)

என்பது குற்றியலுகரப் புணரியல் புறனடை

“கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத்து என்மனார் புலவர்” (483)

என்பது எழுத்ததிகாரப் புறனடை.

“அன்ன பிறவும் கிளந்த அல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉம்
உரிச்சொல் எல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
இயன்ற மருங்கின் இனைத்தென அறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை ஆணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற உணர்தல் என்மனார் புலவர்” (879)

என்பது உரியியல் புறனடை.

இன்னவற்றால் தொல்காப்பியர் தொன்மையைக் காக்கும் கடப்பாட்டை மேற்கொண்டிருந்தவர் என்பதுடன் நிகழ்கால எதிர்கால மொழிக் காப்புகளையும் மேற்கொண்டிருந்தவர் என்பது இவ்வாறு வரும் புறனடை நூற்பாக்களால் இனிதின் விளங்கும்.

தொல்காப்பியம் இலக்கணம் எனினும் இலக்கியமென விரும்பிக் கற்கும் வண்ணம் வனப்பு மிக்க உத்திகளைத் தொல்காப்பியர் கையாண்டு நூலையாத்துள்ளார்.

இலக்கிய நயங்கள்

எளிமை : சிக்கல் எதுவும் இல்லாமல் எளிமையாகச் சொல்கிடந்த வாறே பொருள் கொள்ளுமாறு நூற்பா அமைத்தலும், எளிய சொற்களையே பயன்படுத்துதலும் தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“எழுத்தெனப் படுவ,
அகர முதல நகர இறுவாய்
முப்பஃ தென்ப”
“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்”
“ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே”
“வண்ணந் தானே நாலைந் தென்ப”

ஓரியல் யாப்புரவு

‘ஓன்றைக் கூறுங்கால் அதன் வகைகளுக்கெல்லாம் ஒரே யாப்புரவை மேற்கொள்ளல்’ என்பது தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற”
“மெல்லெழுத் தென்ப ஙளுண நமன”
“இடையெழுத் தென்ப யரல வழள”

சொன்மீட்சியால் இன்பமும் எளிமையும் ஆக்கல்

ஓரிலக்கணம் கூறுங்கால் சிக்கல் இல்லாமல் பொருள் காண்பதற்காக வேண்டும் சொல்லைச் சுருக்காமல் மீளவும் அவ்விடத்தே சொல்லிச் செல்லுதல் தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“அவற்றுள்,
 நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு
 குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்
 பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
 பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
 தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
 தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
 மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென
 ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே”

என்னும் நூற்பாவைக் காண்க. இவ்வியல்பில் அமைந்த நூற்பாக்கள் மிகப் பல என்பதைக் கண்டு கொள்க.

நூற்பா மீட்சியால் இயைபுறுத்தல்

ஓரிடத்துச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம் அம்முறையிலேயே சொல்லப்படத் தக்கதாயின் புதிதாக நூற்பா இயற்றாமல், முந்தமைந்த நூற்பாவையே மீளக்காட்டி அவ்வவ் விலக்கணங்களை அவ்வவ்விடங்களில் கொள்ளவைத்தல் தொல்காப்பிய ஆட்சி. இது தம் மொழியைத் தாமே எடுத்தாளலாம்.

“அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல்”

“தொழிற்பெய ரெல்லாம் தொழிற்பெய ரியல்”

என்பவற்றைக் காண்க.

எதுகை மோனை நயங்கள்

எடுத்துக் கொண்டது இலக்கணமே எனினும் சுவைமிகு இலக்கிய மெனக் கற்குமாறு எதுகை நயம்பட நூற்பா யாத்தலில் வல்லார் தொல்காப்பியர்.

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
 எஞ்சா மண்ணைசை வேந்தனை வேந்தன்
 அஞ்சுகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே”.

“ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
 தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்”.

இவை தொடை எதுகைகள். இவ்வாறே ஐந்தாறு அடிகளுக்கு மேலும் தொடையாகப் பயில வருதல் தொல்காப்பியத்துக் கண்டு கொள்க.

“மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும்
 கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்”.

இவை அடி எதுகைகள்.

“விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் செறிவே”

“நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை”.

முன்னதில் முழுவதும் எதுகைகளும், பின்னதில் முழுவதும் மோனைகளும் தொடைபடக் கிடந்து நடையழகு காட்டல் அறிக.

முன்னது முற்றெதுகை; பின்னது முற்றுமோனை.

“வயவலி யாகும்”

“வாள்ஒளி யாகும்”

“உயாவே உயங்கல்”

“உசாவே சூழ்ச்சி”

இவை மோனைச் சிறப்பால் அடுத்த தொடரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன. இதனை எடுத்து வருமோனை எனலாம்.

அடைமொழி நடை

மரம்பயில் கூகை, செவ்வாய்க் கிளி, வெவ்வாய் வெருகு, இருள்நிறப் பன்றி, மூவரி அணில், கோடுவாழ் குரங்கு, கடல்வாழ் சுறவு, வார்கோட்டி யானை என அடைமொழிகளால் கவைப்படுத்துதல் தொல்காப்பியர் உத்திகளுள் ஒன்று.

“இழுமென் மொழியால் விழுமியது பயிலல்”

“எண்ணு வண்ணம் எண்ணுப் பயிலும்”

இவ்வாறு ஒலி நயத்தால் கவர்ந்து பொருளை அறிந்துகொள்ளச் செய்வதும் தொல்காப்பியர் உத்திகளுள் ஒன்று.

“மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே”

“ஓரூஉ வண்ணம் ஓர்இத் தொடுக்கும்”

என எடுத்த இலக்கணத்தை அச்சொல்லாட்சியாலேயே விளக்கிக் காட்டுவதும் தொல்காப்பிய நெறி. ‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்’ என இயலின் பெயர் குறிக்கும் மாற்றானே இலக்கணமும் யாத்துக் காட்டியமை நூற்பாவுள் தனி நூற்பாவாகிய பெற்றிமையாம்.

வரம்பு

இளமைப் பெயர், ஆண்மைப் பெயர், பெண்மைப் பெயர் என்பவற்றை முறையே கூறி விளக்கிய ஆசிரியர் “பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே” என நிறைவித்தல் நூல் வரம்புச் சான்றாம். செய்யுளியல் தொடக்கத்தில் செய்யுள் உறுப்புகள் மாத்திரை முதலாக முப்பத்து நான்களை உரைத்து அவற்றை முறையே விளக்குதலும் பிறவும் திட்டமிட்ட நூற்கொள்கைச் சிறப்பாக அமைவனவாம்.

“வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது”

“அம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே”

இன்னவாறு வருவனவும் வரம்பே.

விளங்க வைத்தல்

விளங்கவைத்தல் என்பதொரு நூலழகாகும். அதனைத் தொல்காப்பியனார் போல விளங்க வைத்தவர் அரியர்.

“தாமென் கிளவி பன்மைக் குரித்தே”

“தானென் கிளவி ஒருமைக் குரித்தே”

“ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி இருபாற்கும் உரித்தே தெரியுங் காலை”

இவ்வளவு விளங்கச் சொன்னதையும் எத்தனை எழுத்தாளர்கள் இந்நாளில் புரிந்துகொண்டுள்?

நயத்தகு நாகரிகம்

சில எழுத்துகளின் பெயரைத்தானும் சொல்லாமல் உச்சகாரம் (சு), உப்பகாரம் (பு), ஈகார பகரம் (பீ) இடக்கர்ப் பெயர் என்பவற்றை எடுத்துச் சொல்லும் நாகரிகம் எத்தகு உயர்வு உடையது! இஃது உயர்வெனக் கருதும் உணர்வு ஒருவர்க்கு உண்டாகுமானால் அவர் தம் மனம்போன போக்கில் எண்ணிக்கை போன போக்கில் கிறுக்கிக் கதையெனவோ பாட்டெனவோ நஞ்சை இறக்கி ‘இளையர்’ உளத்தைக் கெடுத்து எழுத்தால் பொருளீட்டும் சிறுமை உடையராவரா?

தொல்காப்பிய நூனயம் தனியே ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தற்குரிய அளவினது.

தொல்காப்பியக் கொடை

முந்து நூல் வளங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பெறத்தக்க அரிய நூலாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குவதுடன், அவர்கால வழக்குகளையும் அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் தொல்காப்பியர் தம் நூலை இயற்றியுள்ளார். அன்றியும் பின்வந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் இலக்கணப் படைப்பாளிகளுக்கும் அவர் வழங்கியுள்ள கொடைக்கு அளவே இல்லை. தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணியென அது சுரந்துகொண்டே உள்ளமை ஆய்வாளர் அறிந்ததே.

பொருளதிகார முதல் நூற்பா ‘கைக்கிளை முதலா’ எனத் தொடங்குகின்றது. அக் கைக்கிளைப் பொருளில் எழுந்த சிற்றிலக்கியம் உண்டு. முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களாகப் புறத்திரட்டு வழி அறியப் பெறுவன அனைத்தும் கைக்கிளைப் பாடல்களே.

“ஏறியமடல் திறம்” என்னும் துறைப்பெயர் பெரியமடல், சிறியமடல் எனத் தனித்தனி நூலாதல் நாலாயிரப் பனுவலில் காணலாம்.

‘மறம்’ எனப்படும் துறையும் ‘கண்ணப்பர் திருமறம்’ முதலாகிய நூல் வடிவுற்றது. கலம்பக உறுப்பும் ஆயது.

‘உண்டாட்டு’ என்னும் புறத்துறை, கம்பரின் உண்டாட்டுப் படலத்திற்கு மூலவற்று.

‘தேரோர் களவழி’ களவழி நாற்பது கிளர்வதற்குத் தூண்டல். ‘ஏரோர் களவழி’ என்பது பள்ளுப்பாடலாகவும், ‘குழவி மருங்கினும்’ என்பது பிள்ளைத் தமிழாகவும் வளர்ந்தவையே.

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்த மரபின் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
றிருமூன்று மரபின்கல்”

என்னும் புறத்திணை இயல் நூற்பா தானே, சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டத்திற்கு வைப்பகம்.

பாடாண் திணைத் துறைகள் சிற்றிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழங்கியுள்ள கொடை தனிச்சிறப்பினவாம்.

“அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருட்கும்” என நூற்பாச் செய்து முப்பாலுக்கு மூலவராகத் தொல்காப்பியனார் திகழ்வதைச் சுட்டுவதே அவர்தம் கொடைப் பெருமை நாட்டுவதாகலாம்.

இவை இலக்கியக் கொடை. இலக்கணக் கொடை எத்துணைக் கொடை? இலக்கண நூல்கள் அனைத்துக்கும் நற்றாயாயும், செவிலித் தாயாயும், நல்லாசானாயும் இருந்து வளர்த்து வந்த - வளர்த்து வருகின்ற சீர்மை தொல்காப்பியத்திற்கு உண்டு. இந்நாளில் வளர்ந்துவரும் ‘ஒலியன்’ ஆய்வுக்கும் தொல்காப்பியர் வித்திட்டவர் எனின், அவர் வழி வழியே நூல் யாத்தவர்க்கு அவர் பட்டுள்ள பயன்பாட்டுக்கு அளவேது? “தொல்காப்பியன் ஆணை” என்பதைத் தலைமேற் கொண்ட இலக்கணர், பின்னைப் பெயர்ச்சியும் முறை திறம்பலுமே மொழிச்சிதைவுக்கும் திரிபுகளுக்கும் இடமாயின என்பதை நுணுகி நோக்குவார் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்.

இலக்கணப் பகுப்பு விரிவு

இனித் தொல்காப்பியம் பிற்கால இலக்கணப் பகுப்புகளுக்கும் இடந்தருவதாக அமைந்தமையும் எண்ணத் தக்கதே. தமிழ் இலக்கணம் ஐந்திலக்கணமாக அண்மைக் காலம் வரை இயன்றது. அறுவகை இலக்கணமென ஒரிலக்கணமாகவும் இது கால் விரிந்தது. இவ் விரிவுக்குத் தொல்காப்பியம் நாற்றங்காலாக இருப்பது அறிதற்குரியதே.

எழுத்து சொல் பொருள் என முப்பகுப்பால் இயல்வது தொல் காப்பியம் ஆகலின் தமிழிலக்கணம் அவர் காலத்தில் முக் கூறுபட இயங்கியமை வெளி.

அவர் கூறிய பொருளிலக்கணத்தைத் தனித்தனியே வாங்கிக் கொண்டு அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இலக்கணங்கூறும் நூல்கள் கிளைத்தன. அது பொருளிலக்கணத்தைப் பகுத்துக் கொண்டதே.

அவர் கூறிய செய்யுளியலை வாங்கிக் கொண்டு, ‘யாப்பருங்கலம்’ முதலிய யாப்பு இலக்கண நூல்கள் தோன்றித் தமிழ் இலக்கணத்தை நாற்கூறுபடச் செய்தன.

அவர் கூறிய உவமையியலையும் செய்யுளியலில் சில பகுதிகளையும் தழுவிக்கொண்டு வடமொழி இலக்கணத் துணையொடு அணியிலக்கணம் என ஒரு பகுதியுண்டாகித் தமிழ் இலக்கணம் ஐங்கூறுடையதாயிற்று.

இவ்வைந்துடன் ஆறாவது இலக்கணமாகச் சொல்லப்படுவது 'புலமை இலக்கணம்' என்பது. அது தமிழின் மாட்சி தமிழ்ப் புலவர் மாட்சி முதலியவற்றை விரிப்பது.

“தமிழ்மொழிக் குயர்மொழி தரணியில் உளதென
வெகுளியற் றிருப்போன் வெறும்புல வோனே”

என்பது அவ்விலக்கணத்தில் ஒரு பாட்டு.

ஆக மூன்றிலக்கணத்துள் ஆறிலக்கணக் கூறுகளையும் மேலும் உண்டாம் விரிவாக்கங்களையும் கொண்டிருக்கின்ற மொழிக் களஞ்சியம் தொல்காப்பியம் என்க.

தொல்காப்பியரின் சிறப்பாகப் பாயிரம் சொல்வனவற்றுள் ஒன்று, 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்பது. ஐந்திரம் இந்திரனால் செய்யப்பட்டது என்றும், பாணினியத்திற்குக் காலத்தால் முற்பட்டது என்றும், வடமொழியில் அமைந்தது என்றும் பாணினியத்தின் காலம் கி.மு. 450 ஆதலால் அதற்கு முற்பட்ட ஐந்திரக் காலம் அதனின் முற்பட்ட தென்றும், அந் நூற்றேர்ச்சி தொல்காப்பியர் பெற்றிருந்தார் என்றும், அந்நூற் பொருளைத் தம் நூலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்றும் ஆய்வாளர் பலப்பல வகையால் விரிவுறக் கூறினர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் 'விண்ணவர் கோமான்' விழுநூல், 'கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூல்' என்பவற்றையும் 'இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை என்றனன்' என்னும் ஒரு நூற்பாவையும் காட்டி அவ்வைந்திர நூலைச் சுட்டுவர். விண்ணவர் கோமான் இந்திரன் வடமொழியில் நூல் செய்தான் எனின், தேவருலக மொழி வடமொழி என்றும், விண்ணுலக மொழியே மண்ணில் வடமொழியாய் வழங்குகின்றது என்றும் மண்ணவர் மொழி யுடையாரை நம்பவைப்பதற்கு இட்டுக் கட்டப்பட்ட எளிய புனைவேயாம். அப்புனைவுப் பேச்சுக் கேட்டதால்தான் இளங்கோ தம் நூலுள்ளும் புனைந்தார். அவர் கூறும் "புண்ணிய சரவணத்தில் மூழ்கி எழுந்தால் விண்ணவர் கோமான் விழுநூல் எய்துவர்" என்பதே நடைமுறைக் கொவ்வாப்புனைவு என்பதை வெளிப்படுத்தும். அகத்திய நூற்பாக்களென உலவ விட்டவர்களுக்கு, இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை சொன்னதாக உலவவிட முடியாதா?

இவ்வாறு கூறப்பட்டனவே தொன்மங்களுக்குக் கைம்முதல். இதனைத் தெளிவாகத் தெரிந்தே தொல்காப்பியனார்,

“தொன்மை தானே
உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”

என்றார். தொன்மை என்பது வழிவழியாக உரைக்கப்பட்டு வந்த பழஞ்செய்தி பற்றியதாம் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள். இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கேட்ட தொன்மச் செய்திகளைப் பனம்பாரனார் கேட்டிரார் என்ன இயலாதே.

“இந்திரனாற் செய்யப்பட்டதொரு நூல் உண்டு காண்; அது வடமொழியில் அமைந்தது காண்; அதன் வழிப்பட்டனவே வடமொழி இலக்கண நூல்கள் காண்” என்று கூறப்பட்ட செய்தியைப் பனம்பாரர் அறிந்தார். ‘அறிந்தார் என்பது இட்டுக் கட்டுவதோ’ எனின் அன்று என்பதை அவர் வாக்கே மெய்ப்பிப்பதை மேலே காண்க.

திருவள்ளுவர் காலத்திலும், “தாமரைக் கண்ணானின் உலக இன்பத்திலும் உயரின்பம் ஒன்று இல்லை” என்று பேசப்பட்டது. இவ்வாறு பிறர் பிறர் காலத்தும் பிற்பிற செய்திகள் பேசப்பட்டன என்பவற்றை விரிப்பின் பெருகுமென்பதால் வள்ளுவர் அளவில் அமைவாம்.

திருவள்ளுவர் கேட்ட செய்தி, அவரை உந்தியது. அதனால் “தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல், தாமரைக் கண்ணான் உலகு?” என்றோர் வினாவை எழுப்பி இவ்வுலகத்தெய்தும் இன்பங்களுள் தலையாய காதலின்பத்தைச் சுட்டினார். அடியளந்தான் கதையை மறுத்து, மடியில்லாத மன்னவன் தன் முயற்சியால் எய்துதல் கூடும் முயல்க; முயன்றால் தெய்வமும் மடிதற்று உன்முன் முந்து நிற்கும் என்று முயற்சிப் பெருமையுரைத்தார். இன்னதோர் வாய்பாட்டால் பனம்பாரனார் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியரைச் சுட்டினார்.

‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்று வாளா கூறினார் அல்லர் பனம்பாரனார். “மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்றார். அவர் கேள்வியுற்றது ‘விண்ணுலக ஐந்திரம்!’ அவ்விண்ணுலக ஐந்திரத்தினும் இம்மண்ணுலகத்துத் தொல்காப்பியமே சிறந்த ஐந்திரம் என்னும் எண்ணத்தை யூட்டிற்றுப் போலும்! “ஆகாயப்பூ நாறிற்று என்றுழிச் சூடக்கருதுவாருடன்றி மயங்கக் கூறினான் என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும்” என்பதை அறியாதவர் அல்லரே பனம்பாரர். அதனால் நீர்நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகின்கண் விளங்கும் ஐந்திரம் எனத்தக்க தொல்காப்பியத்தை முழுதுற நிரம்பத் தோற்றுவித்ததால் தன் பெயரைத் தொல்காப்பியன் எனத் தோன்றச் செய்தவன் என்று பாராட்டுகிறார்.

இனி ‘ஐந்திரம்’ என்பது சமண சமயத்து ஐந்தொழுக்கக் கோட்பாடு. அவற்றை நிறைந்தவர் தொல்காப்பியர் என்றும் கூறுவர். ஒழுக்கக் கோட்பாடு ‘படிமையோன்’ என்பதனுள் அடங்குதலால் மீட்டுக் கூற வேண்டுவதில்லையாம். அன்றியும் கட்டமை நோற்பு ஒழுக்கம் அவ்வாதனுக்கு உதவுதலன்றி, அவனியற்றும் இலக்கணச் சிறப்புக்குரிய தாகாது என்பதுமாம் ஆயினும், தொல்காப்பியர் சமண சமயச் சார்பினர் அல்லர் என்பது மெய்மையால், அவ்வாய்வுக்கே இவண் இடமில்லையாம்.

இனி 'ஐந்திரம்' என்றாக்கி ஐங்கூறுபட்ட இலக்கணம் நிறைந்தவர் என்பர். அவர் தமிழ் இலக்கணக் கூறுபாடு அறியார். தமிழ் இலக்கணம் முக்கூறுபட்டது என்பதைத் தொல்காப்பியமே தெளிவித்தும் பின்னே வளர்ந்த ஐந்திலக்கணக் கொள்கையை முன்னே வாழ்ந்த ஆசிரியர் தலையில் சுமத்துவது அடாது எனத் தள்ளுக.

'ஐந்திரம்' எனச் சொன்னடை கொண்டு பொருளிலாப் புதுநூல் புனைவு ஒன்று இந்நாளில் புகுந்து மயக்க முனைந்து மயங்கிப்போன நிலையைக் கண்ணூறுவார் ஏட்டுக் காலத்தில் எழுதியவர் ஏட்டைக் கெடுத்ததும் படித்தவர் பாட்டைக் கெடுத்ததும் ஆகிய செய்திகளைத் தெளிய அறிவார். எழுதி ஏட்டைக் காத்த - படித்துப் பாட்டைக் காத்த ஏந்தல்களுக்கு எவ்வளவு தலை வணங்குகிறோமோ, அவ்வளவு தலை நாணிப் பிணங்கவேண்டிய செயன்மையரை என் சொல்வது?

தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் இடமாறிக் கிடத்தல் விளங்குகின்றது. தெய்வச்சிலையார் அத்தகையதொரு நூற்பாவைச் சுட்டுதலை அவர் பகுதியில் கண்டு கொள்க. மரபியலில் "தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன" என்னும் நூற்பாவை அடுத்துப் "பறழ்எனப் படினும் உறழாண் டில்லை" என்னும் நூற்பா அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அமைந்தால் எடுத்துக்காட்டு இல்லை என்பனவற்றுக்கு இலக்கியம் கிடைத்தல் இயல்பாக அமைகின்றது. "இக்காலத்து இறந்தன" என்னும் இடர்ப்பாடும் நீங்குகின்றது. இடப் பெயர்ச்சிக்கு இஃதொரு சான்று.

இடையியலில் "கொல்லே ஐயம்" என்பதை அடுத்த நூற்பா "எல்லே இலக்கம்" என்பது. இவ்வாறே இருசீர் நடை நூற்பா நூற்கும் இடத்தெல்லாம் அடுத்தும் இருசீர் நடை நூற்பா நூற்றுச் செல்லலும் பெரிதும் எதுகை மோனைத் தொடர்பு இயைத்தலும் தொல்காப்பியர் வழக்காதலைக் கண்டு கொள்க. இத்தகு இருசீர் நடை நூற்பாக்கள் இரண்டனை இயைத்து ஒரு நூற்பாவாக்கலும் தொல்காப்பிய மரபே.

"உருவுட் காகும்; புரைஉயர் வாகும்"

"மல்லல் வளனே; ஏபெற்றாகும்"

"உகப்பே உயர்தல்; உவப்பே உவகை"

என்பவற்றைக் காண்க. இவ்விருவகை மரபும் இன்றி

"நன்று பெரிதாகும்"

என்னும் நூற்பா ஒன்றும் தனித்து நின்றல் விடுபாட்டுச் சான்றாகும்.

அகத்திணையியல் இரண்டாம் நூற்பா, 'அவற்றுள்' என்று சுட்டுதற்குத் தக்க சுட்டு முதற்கண் இன்மை காட்டி ஆங்கு விடுபாடுண்மை குறிப்பர். (தொல். அகத். உரைவளம். மு. அருணாசலம் பிள்ளை)

இனி இடைச் செருகல் உண்டென்பதற்குத் தக்க சான்றுகளும் உள. அவற்றுள் மிகவாகக் கிடப்பது மரபியலிலேயேயாம்.

தொல்காப்பியரின் மரபியல் கட்டொழுங்கு மரபியலிலேயே கட்டமைதி இழந்து கிடத்தல் திட்டமிட்ட திணிப்பு என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்’ என்று மரபிலக்கணம் கூறி மரபியலைத் தொடுக்கும் அவர் இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறார். அக்குறிப்பொழுங்குப்படியே இளமைப் பெயர்கள் இவை இவை இவ்விவற்றுக்குரிய என்பதை விளக்கி முடித்து,

“சொல்லிய மரபின் இளமை தானே
சொல்லுங் காலை அவையல திலவே”

என நிறைவிக்கிறார். அடுத்து ஓரறிவு உயிரி முதல் ஆற்றிவுடைய மாந்தர் ஈறாக ஆண்பால் பெண்பால் பெயர்களை விளக்க வரும் அவர் ஓரறிவு தொடங்கி வளர்நிலையில் கூறி எடுத்துக்காட்டும் சொல்லி ஆண்பாற் பெயர்களையும் பெண்பாற் பெயர்களையும் இவை இவை இவற்றுக்குரிய என்பதை விளக்கி நிறைவிக்கிறார்.

ஆண்பால் தொகுதி நிறைவுக்கும் பெண்பால் தொகுதித் தொடக்கத்திற்கும் இடையே

“ஆண்பா லெல்லாம் ஆணென்ற குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணென்ற குரிய
காண்ப அவையவை அப்பா லான”

என்கிறார். பின்னர் பெண்பாற் பெயர்களைத் தொடுத்து முடித்து,

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”

என்று இயல் தொடக்கத்தில் கூறிய பொருளெல்லாம் நிறைந்த நிறைவைச் சுட்டுகிறார். ஆனால் இயல் நிறைவுறாமல் தொடர்நிலையைக் காண்கிறோம். எப்படி?

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய”

என்பது முதலாக வருணப் பாகுபாடுகளும் அவ்வவர்க் குரியவையும் 15 நூற்பாக்களில் தொடர்கின்றன. கூறப்போவது இவையென்று பகுத்த பகுப்பில் இல்லாத பொருள், கூற வேண்டுவ கூறி முடித்தபின் தொடரும் பொருள், ‘மரபியல்’ செய்தியொடு தொடர்பிலாப் பொருள் என்பன திகைக்க வைக்கின்றன.

நூலும் கரகமும் முக்கோலும் மணையும் படையும் கொடியும் குடையும் பிறவும் மாற்றருஞ்சிறப்பின் மரபினவோ? எனின் இல்லை என்பதே மறுமொழியாம்.

“வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”

என்னும் நூற்பா நடை தொல்காப்பியர் வழிப்பட்டதென அவர் நூற்பாவியலில் தோய்ந்தார் கூறார்.

“வாணிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”

என நூற்கத் தெரியாரோ அவர்? இளமை, ஆண்மை, பெண்மை என்பன மாறா இயலவை. பிறவியொடு வழி வழி வருபவை. நூல், கரகம் முதலியன பிறவியொடு பட்டவை அல்ல. வேண்டுமாயின் கொள்ளவும் வேண்டாக்கால் தள்ளவும் உரியவை. முன்னை மரபுகள் தற்கிழமைப் பொருள்; பிரிக்க முடியாதவை. பின்னைக் கூறப்பட்டவை பிறிதின் கிழமைப் பொருளவை. கையாம் தற்கிழமைப் பொருளும் கையில் உள்ளதாம் பிறிதின் கிழமைப் பொருளும் ‘கிழமை’ என்னும் வகையால் ஒருமை யுடையவை ஆயினும் இரண்டும் ஒருமையுடையவை என உணர்வுடை யோர் கொள்ளார்.

இவ்வொட்டு நூற்பாக்கள் வெளிப்படாதிருக்க ஒட்டியிருந்த ‘புறக்காழ்’ ‘அகக்காழ்’ ‘இலை முறி’ ‘காய்பழம்’ இன்னவை பற்றிய ஐந்து நூற்பாக்களைப் பின்னே பிரித்துத் தள்ளி ஒட்டாஒட்டாய் ஒட்டி வைத்தனர். இதனை மேலோட்டமாகக் காண்பாரும் அறிவர்.

“நிலம்தீநீர்வளி விசும்போ டைந்தும்”

என்னும் நூற்பாவே மரபியல் முடிநிலை நூற்பாவாக இருத்தல் வேண்டும்.

பின்னுள்ள ‘நூலின் மரபு’ பொதுப் பாயிரம் எனத்தக்கது. அது சிறப்புப் பாயிரத்தைத் தொடுத்தோ, நூன் முடிவில் தனிப்பட்டோ இருந்திருக்க வேண்டும். அதுவும் நூலாசிரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டுச் சேர்த்ததாக இருத்தல் வேண்டும். அதிலும் சிதைவுகளும் செறிப்புகளும் பல உள. “அவற்றுள், சூத்திரந்தானே” என வரும் செய்யுளியல் நூற்பாவையும் (1425) “சூத்திரத்தியல்பென யாத்தனர் புலவர்” என வரும் மரபியல் நூற்பாவையும் (1600) ஒப்பிட்டுக் காண்பார் ஒரு நூலில் ஒருவர் யாத்த தெனக் கொள்ளார். மரபியல் ஆய்வு தனியாய்வு எனக் கூறி அமைதல் சாலும். இவ்வியல் நூற்பாக்கள் அனைத்திற்கும் இளம்பூரணர் உரையும் பேராசிரியர் உரையும் கிடைத்திருத்தலால் அவர்கள் காலத்திற்கு முன்னரே இம்மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவான செய்தி.

மேலும் சில குறிப்புகளும் செய்திகளும் ‘வாழ்வியல் விளக்க’ த்தில் காணலாம்.

- இரா. இளங்குமரன்

எழுத்ததிகார இயலமைதி

தமிழ் முத்தலைவேல் போல முக்கூறுபட்டது. அது, இயல் இசை கூத்து (நாடகம்) என வழங்கப்பட்டது. ஆகலின், முத்தமிழ் எனப்படுவ தாயிற்று.

தமிழின் முதற்பிரிவாம் இயலும் முக்கூறுபட்டு வழங்கியது. அம் முக்கூறும் எழுத்து சொல் பொருள் எனப்பட்டன.

பின்னாளில் இலக்கணம் ஐந்தாகவும் ஆறாகவும் எண்ணப்பட்டவை இம் மூன்றன் விரிவாக்கமேயாகும். இன்னும் விரிவாக்கம் பெறவும் இடம்கொண்டவை இம்முப்பிரிவுகளும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே எண்ணிலாத் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் விளங்கின. பல்கியும், பலவாகவும் கிடந்த அவற்றைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தித் தந்தவர் தொல்காப்பியரே. அச் செயலைக் குறிக்கும் வகையாலேயே தொன்மையான தமிழ் மரபுகளை யெல்லாம் காக்கும் நூல் என்னும் பெயரில் தம் நூலை யாத்து, அதனை யாத்தமையால் தாமும் அப்பெயர் கொண்டும் விளங்கினார். தொல் + காப்பு + இயம் = பழமையான மொழிமரபு காக்கும் நூல் தொல்காப்பியம் ஆயிற்று.

உலகத் தோற்றத்தில் உயிர்களின் வாழ்விடமாக அமைந்தது மண். மண்வெளிப்பட்டு வாழும் வகைக்குத் தக அமைந்தபின் உயிர்கள் தோன்றின; ஆறாம் அறிவுடைய மாந்தனும் தோற்றமுற்றான். அவன் கூடிவாழும் இயல்புடையவனாக இருந்தமையால் தன் கருத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிக்க முயன்றான். அம்முயற்சி முகம் கை வாய் கண் குறிகளாக அமைந்தன. அக்குறிகளின் அளவு போதாமையால் வாய்ச்செய்கை ஒலிகளை மேற்கொண்டு பெருக்கினான். அதுவும் போதாமையால் எழுத்துக் குறிகளை உருவாக்கிப் பெருக்கினான். இவ்வகையால் பொருள், பொருளைக் குறிக்கும் சொல், சொல்லின் உறுப்பாகிய எழுத்து என்பவை முறைமுறையே தோன்றின. அவ்வகையில் பொருள், சொல், எழுத்து எனப் படிமுறையில் அமைந்தாலும் எழுத்து, சொல், பொருள் என்றே அமைந்தன - வழக்குற்றன.

சுருத்தை வெளிப்படுத்துதலில் முகத்தோற்றம் அசைவு முதலிய மெய்ப்பாடுகளே முதன்மை பெற்றன. பின்னர் இசை வழியாகவும் அதன் பின்னர் உரையாடல் வழியாகவும் அமைந்தன. எனினும் **இயல் இசை கூத்து** என்றே அமைந்தன.

மண் தோன்றிய பின்னர் மக்கள் தோன்றி மக்கள் தோன்றியபின் மொழி தோன்றினாலும் அம்மொழியின் பெயரே, அதனைப் பேசிய மக்களுக்கும், அம்மக்கள் வாழ்ந்த மண்ணுக்கும் பெயராயின. அதனால் **தமிழ், தமிழர், தமிழகம்** என்னும் பெயரீடுகள் எழுந்தன.

இனி மக்கள் வாழ்வியல் அடிப்படையில் துய்ப்பாகிய இன்பமும், இன்பத்திற்குத் தேவையாம் பொருளும், பொருளின் பயனாம் அறமும் என்னும் இன்பம், பொருள், அறம் என்பனவும் **அறம் பொருள் இன்பம்** எனவே வழக்குற்றன. இவையெல்லாம் அடிப்படையும் நிலைபேறும் பயனும் சுருதிய அமைப்புகளாம்.

தொல்காப்பிய முதற்பகுதி எழுத்ததிகாரம் எனப்பட்டது. எழுத்து இலக்கணத்தைப் பகுத்தும் விரித்தும் கூறும் பகுதி ஆதலின் எழுத்து அதிகாரம் ஆயிற்று.

அதிகாரம் என்பதற்கு விரிவு, ஆட்சி, ஆணைமொழி எனப் பொருள்கள் உள. இவ்வெல்லாப் பொருள்களும் அமைய அமைந்தது இவ்வதிகாரம்.

அதிகாரத்தின் உட்பிரிவு இயல் எனப்பட்டது. எழுத்திலக்கணப் பகுதி ஒன்றன் இயல்பைக் கூறுவது ஆகலின் இயல் எனப்பட்டது. இயல் கூறுவது எதற்காக? செயற்பாட்டுக்காகவே இயல் கூறல் வழக்கம். ஆதலால் '**இயல் செயல்**' என இணைமொழி வழக்கில் உண்டாயிற்று. ஆதலால், ஒவ்வோர் இயலும் 'இயல் செயல்' என்பவற்றை இணைத்தே கூறுகின்றன.

ஒவ்வோர் அதிகாரமும் ஓர் ஒழுங்குபெற ஒன்பது ஒன்பது இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையால் எழுத்ததிகாரம், **நூன்மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல்** என ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவை திட்டமிட்டுக் கோக்கப்பட்ட கோவை போல் சங்கிலித் தொடர்போல் அமைந்தவை.

எழுத்து என்பதன் முதனிலை எழு என்பது. எழு என்பது தோற்றம், எழுச்சி, உயர்ச்சி, அழகு, மிகுதி, உறுதி முதலிய பலபொருள் தரும் அடிச்சொல்லாகும்.

ஒலி எழுதலும், வரி எழுதலும் ஆகிய வகையாலும் எழுத்து ஒலி எழுத்து (ஒலி வடிவம்) வரி எழுத்து (வரி வடிவம்) என இருவகைக்கும்

பொருந்தியது. அன்றியும் எழுத்தின் அளபு மிகுதற்கு அடையாளமாக வரும் அளபெடை என்பதையும் 'எழுஉ'தல் என்பதற்கும் மூலமாயிற்று.

எழுதுதல் பயன்பாடு எழுதலும் எழும்புதலும் எழுப்புதலும் ஆம் என்பதை விளக்கும் மூலமும் ஆயிற்று.

இவ்வெழுத்து ஆராயப்பட்ட வகையை உரையாசிரியர் இளம் பூரணர் அருமையாக விளக்குவது இவண் அறியத்தக்கது. அதனை நான்மரபு முதல் நூற்பாவின் தொடக்கத்தில் அவர் வரையும் உரையால் அறிக.

- இரா. இளங்குமரன்

எழுத்ததிகார வாழ்வியல் விளக்கம்

பழந்தமிழர் மொழியியலை மட்டுமன்றி, நாகரிகம், பண்பாடு, கலை, வாழ்வியல் மரபுகளையும் தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள 'வைப்புப் பெட்டகம்' தொல்காப்பியமாகும்.

எழுவாய் முதல் இறுவாய் வரை 'வாழ்வியல் வார்ப்பு'பாகவே அமைந்து, நம் முந்தையர் வாழ்வைக் காட்டுவதுடன், பிந்தை மாந்தர்க்கு வேண்டும் வாழ்வியல் கூறுகளையும் வகுத்துக் காட்டி உயிரோட்டமாகத் திகழ்வதும் தொல்காப்பியமாகும்.

தொல்காப்பியர் தம் நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல்,
"மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயம்"

என்கிறார் (1021).

செய்வன வெல்லாம் மாசுமறுவில்லாச் செயல்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் மூவகைக் காலமும் நுணுகி நோக்கிச் செய்வதாக இருக்க வேண்டும்.

அச்செயலையும் செய்யத் தக்க நெறிமுறை தவறாது செய்தல் வேண்டும்.

- இவற்றைத் தன்னகத்துக் கொண்டது எதுவோ அது, அறிவர் (சித்தர்) நிலை என்பது என்னும் பொருளது இந்நூற்பா.

மேலும்,

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்"

என்னும் நூற்பாவிற்கு (594) எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதும் தொல் காப்பியமாகும்.

"பிறரால் செய்தற்கு அரிய செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். அச்செயல்களை, 'யாம் செய்தேம்' என்னும் எண்ணம்தானும் தோன்றா

தவராக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகு மெய்யுணர்வு மிக்கோரால் செய்யப் பட்டது எதுவோ, அதுவே முதல்நூல் எனப்படும்” என்கிறார்.

முதல்

முதல் என்பது பிற நூல்களுக்கு மூலமானது என்னும் பொருளது.

மூலமாவது வித்து. ஒரு வித்து பல்வேறு வித்துகளுக்கு மூலமாவது போல் பல நூல்களுக்கு மூலமாக அமைந்த அருமையது அது.

தொல்காப்பியம் தமிழ்ப்பரப்பில் முதல் நூல் அல்லது மூலநூல் அன்று. அதற்குரிய சான்று நூற்றுக்கணக்கில் அந்நூலிலேயே உண்டு. ஆனால், அந்நூல் வித்து நூல் எனப்படும் முதல் அல்லது மூலநூல் என்பதற்குரிய சான்றுகளோ அதனினும் மிகப்பலவாக உண்டு.

என்ப, என்மனார் புலவர், என்மரும் உளரே என வருவன, தொல்காப்பியம் தனக்கு ‘முற்படு நூல்களைத் தொகுத்துக் காட்டும் பிற்படு நூல்’ என்பதற்குச் சான்றாம். ஆனால், தொல்காப்பிய வழியிலே தோற்ற முற்ற நூல்களைத் தொல்காப்பியமாகிய அளவுகோல் கொண்டு அளந்து பார்க்கும் போதுதான், அதன் ‘அளப்பரும் வளம் பெருங்காட்சி’ வெளிப்படும்.

முந்து நூல்

தொல்காப்பியர்க்கு முந்துநூல்கள் மிகவுண்டு. இலக்கியம் இலக்கணம் துறைநூல் கலைநூல் என வகைவகையாய் உண்டு என்பதற்குச் சான்று தொல்காப்பியத்திலேயே உண்டு என்றோம்.

ஆனால், ‘அவற்றின் பெயர் என்ன?’ எனின் - ‘தெரியாது’ என்பதே மறு மொழி. தொல்காப்பியம் அகத்தியத்தின் வழியது என்கின்றனரே;

அஃது உண்மையா?

உண்மை என்பதற்குச் சான்று தொல்காப்பியத்தில் இல்லை.

ஆளும் வேந்தரைப் “போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம் மாபெருந் தானையர்” (1006) என்று சுட்டும் தொல்காப்பியர், தம் நூலுக்கு அகத்திய மென ஒரு முன்னூல் இருந்திருப்பின் அதனைச் சுட்டத் தவறியிரார்.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனாரும் குறிக்கத் தவறியிரார். ஏனெனில், அகத்தியர் மாணவருள் ஒருவர் பனம்பாரர் என்றும், தொல்காப்பியரின் ஒரு சாலை மாணவர் (உடன் பயின்றவர்) அவர் என்றும் சுட்டப்படுகிறார். ஆதலால், அவரேனும் பாயிரத்தில் சுட்டி யிருப்பார்.

அரங்கேற்றிய அவையம் ‘நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையம்’ என்றும், அதற்குத் தலைமை தாங்கியவர் ‘அதங்கோட் டாசிரியர்’

என்றும் கூறும் அவர், அகத்தியர் பெயரைச் சுட்டிக் காட்டாமல் விட்டிரார்.

இனி, அகத்தியர் என்னும் பெயர் தொகை நூல் எதிலும் காணப்படாத ஒரு பெயர். அகத்தியர் என்னும் பெயர் மணிமேகலையில் ஒரு விண்மீன் பெயராக வருவதே முதல் வரவு. தொல்காப்பியர்க்கு ஏறத்தாழ ஓராயிரம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டவர் சாத்தனார்.

அகத்தியர்

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நம்பி அகப்பொருள், பன்னிரு பாட்டியல் முதலிய பாட்டியல் நூல்கள், அகத்தியர் பெயரான அமைந்த கணிய மருத்துவ நூல்கள், கம்பர் பரஞ்சோதியார் முதலோர் பாடல்கள் எல்லாம் பிற்பட இருந்த அகத்தியர் என்னும் பெயரினர் பற்றியும் அவர் தோற்றம், செயல்பற்றியும் புனைவு வகையால் கூறுவனவேயாம்.

‘பேரகத்தியத் திரட்டு’ என்பதொரு நூல், முத்துவீரியம் என்னும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலக்கண நூலுக்குப் பிற்பட அகத்தியர் பெயரில் சுட்டி விடப்பட்ட நூல் என்பது வெளிப்படை. ஏனெனில் முத்து வீரியத்தில் காணப்படாத அளவு வடசொற்பெருக்கம் உடையது அது.

ஆதலால், தொல்காப்பியம், அகத்தியம் என்னும் நூலின் வழி நூல் அன்று.

தமிழ் முந்து நூற்பரப்பெல்லாம் ஒரு சேரத் திரட்டிச் செய்நேர்த்தி, செம்மை, மரபுக் காப்பு, புத்தாக்கம் என்பவற்றை முன்வைத்துத் தொகையாக்கப்பட்டதும் நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள் எல்லாம் முந்து நூலாக இருப்பதும் தொல்காப்பியமே ஆகும்.

பாயிரம்

“ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும்
பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே”

என்னும் பாயிர இலக்கணச் சிறப்புக்கு, முழு முதல் மூலச் சான்றாக அமைந்தது தொல்காப்பியப் பாயிரமேயாம்.

அப்பாயிரம், நூலுள் நூலாக ஆய்வுசெய்யப்பட்டது உண்டு.

நூலின் வேறாக நூலொடு சார்த்திச் சிவஞான முனிவராலும், அரசன் சண்முகனாராலும் ‘பாயிர விருத்தி’ எனச் சிறப்பொடு நுணுகி ஆயப்பெற்று நூலாயதும் உண்டு.

அப்பாயிரம் ஒன்று மட்டுமேனும் தமிழ் மண்ணின் ஆள்வோர்க்கும் அறிவர்க்கும் ஊன்றியிருந்திருப்பின், பின் வந்துள்ள இழப்புகள் பற்பலவற்றை நேராமல் காத்திருக்க முடியும்.

நிலவரம்பு

“வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லலகம்”

என்று அது கூறும் நிலவரம்பு, இன்று தமிழர்க்கு உண்டா? தமிழரால் அதனைக் காக்க முடிந்ததா? தோல் இருக்கச் சளை விழுங்கிய சான்று அல்லவா அது!

வடவேங்கடம் மலைதானே. தென்குமரியும் மலையாகத்தானே இருக்க வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள தென்குமரி எல்லை இல்லையே அது.

“பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள”

என்று சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படும் குமரிக்கோடு அல்லவோ அத் தென்குமரி.

வடவேங்கடம் மொழித் திரிபால் நம்மை விட்டுப் போயது என்றால், கடல் கோளால் போயது அல்லவோ குமரிக்கோடு! (கோடு-மலை).

எப்பொழுது ஒரு மண் தன்மொழியை இழக்கின்றதோ அப்பொழுதே தன் மண்ணையும் இழந்து போகின்றது. அதனால்தான் பரிபாடல் என்னும் தொகை நூல்,

“தண்தமிழ் வேலித் தமிழ் நாட்டகம்” என்றது. அதனையே முற்படக் கூறியது தொல்காப்பியப் பாயிரம். “தமிழ் கூறு நல்லலகம்” என்பது அது.

தமிழ் கூறுதல் இல்லாத மண் எப்படித் தமிழ் மண்ணாக இருக்கும்? தமிழ் கூறும் மண்ணாக இருந்ததன் தடமும் தெரியாமல் அழிக்க அண்டை மாநிலங்களாகிய ஆந்திரம் கருநாடகம் கேரளம் ஆய மூன்றும் முன்னரே திட்டமிட்டுச் செய்த மண்பறிப்பு, மேலும் தொடர்வதை அன்றி மீட்கப் பெற்றது உண்டா?

அண்டை அயலார்,

“எடுத்தவை எல்லாம் போகக்
கிடைத்தவை எம்பேறு”

என்று கொள்ளப்பட்டதுதானே இத் தமிழ்நாடு?

மொழியின் உயிர்ப்பு

ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியும் வாழ்வும் அதன் நூல்களிலே மட்டுமோ உள்ளது? அதன் உயிர்ப்பும் உரனும் பொதுமக்கள் வாயில் அல்லவோ உள்ளது. அதனைக் கருத்தில் கொள்ளாத மண், அம்மொழி

யின் மண்ணாக இராமல் நூலின் அகத்தும், நூலகத்தும் ஒடுங்கிப் போய் விடும் அல்லவோ!

எத்தனை ஊர்ப் பெயர்களைத் தெலுங்காக மாற்றினர்! எத்தனை எத்தனை தமிழ் அலுவலர்களைச் சென்னை இராச்சியமாக இருந்த போதே திட்டமிட்டுத் தெலுங்கு அலுவலராக மாற்றினர்! எத்தனை தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்களை ஒழித்துத் தெலுங்குப் பள்ளிகளை உண்டாக்கினர்! அப்பொழுது ஆட்சியில் இருந்தவர்கள்,

“செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும்; செய்தக்க செய்யாமை யானும் கெடும்”

என்னும் இருவகைக் கேட்டுக்கும் சான்றாகத் தாமே இருந்தார்கள்! இன்று வரை அத்தடம் மாறாமல் தானே ஆட்சிக் கட்டில் ஏறியவர்கள் நடை முறைகள் உள்ளன! ஆயினும், ஆட்சிக் கட்டில் ஏறப் பொதுமக்கள் வாக்குகள் கிட்டுகின்றனவே ஏன்? பொதுமக்கள் வாழ்வுப் பொருளாக மொழி ஆக்கப்பட்டிலது. அதன் விளைவே இது என்பதை உணர்ந்து கடமை புரியாமல், வெறும் முழக்கத்தால் ஏதாவது பயன் உண்டா?

ஆய்வு முறை

தொல்காப்பியம், வழக்கு செய்யுள் என்னும் இரண்டு அடிப்படைகளிலும் ஆய்ந்து செய்யப்பட்ட நூல் என்னும் பாயிரச் செய்தி, ஆயிரமுறை ஒதி உணர்ந்து செயற்படுத்த வேண்டிய செய்தி அல்லவா!

தொல்காப்பியர் ஆய்ந்த முறையை,
“வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி”

என்கிறது பாயிரம்.

எழுத்தும் சொல்லும் சொற்றொடர் ஆக்கமும் தாம் இலக்கணமா?
எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்வது பொருள் குறித்தது அல்லவோ!
“பொருள் இல்லாக்கால் எழுத்தும்
சொல்லும் ஆராய்வது எதற்கோ?”

என்னும் இறையனார் களவியல் செய்தி பொருளின் மாண்பு காட்டும்.

பொருளிலக்கணமாவது வாழ்வியல் இலக்கணம்; தமிழ் மொழியில் மட்டுமே அமைந்த இலக்கணம்!

பாயிரம்

தொல்காப்பியர் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்தார்.
அவர் ஆய்ந்த வகை,

1. செந்தமிழ்நாட்டு மக்கள் வழக்கொடு ஆராய்ந்தார்.

2. அவர்க்கு முன்னே ஆராய்ந்து நூலாக்கம் செய்த பெருமக்களின் நூல்களை ஆராய்ந்தார்.
3. முறைமுறையே அவை ஒவ்வொன்றற்கும் முரணாவகையில் ஆராய்ந்தார்.
4. புலமைத் திறத்தோடு ஆய்ந்து கொண்ட கருத்துகளை அடைவு செய்தார்.
5. எவரும் குறை கூறா வகையில் யாத்தார்.

இவற்றைப் பனம்பாரனார் பாயிரம்,

“எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலம்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்”

என்கிறது.

செந்தமிழ் வழக்கு

இதனால், செந்தமிழ் வழக்கே வழக்காகக் கொண்டு அச் செந்தமிழ் வழக்கைக் காக்குமாறே தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது என்றும், அஃது அயல்வழக்குக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது அன்று என்றும், உரை காண்பாரும், உளங்கொண்டு வாழ்வாரும் அச் செந்தமிழ் வழக்குக் கொண்டே உரை காணவும் வாழ்வியல் நடை கொள்ளவும் வேண்டும் என்றும் தெளிவித்தாராம். ஆதலால், தொல்காப்பிய இலக்கணத்தையோ, வாழ்வியலையோ அயன்மைப் படுத்துவார், ‘தமிழியல் கெடுத்துத் தாழ்ச் செய்வார்’ என்றும், அவர்வழி நிற்பாரும் அவர் போல் கேடு செய்வாரே என்றும் கொள்ள வேண்டும் என்றும் தெளிவு ஏற்படுத்தினாராம்.

அரங்கேற்றம்

ஒரு நாடு அயலாராலும் அயன்மையாலும் கெடாமல் இருக்க ஒருவழி, நூல் ஆக்கி வெளிப்படுத்துவாரைக் கண்ணும் கருத்துமாக நோக்கி யிருக்க வேண்டும். கற்பவன் ஒருவன் செய்யும் தவற்றினும், கற்பிப்பவன் செய்யும் தவறு பன்னூறு மடங்கு கேடாம்; அவன் செய்யும் கேட்டினும், நூலாசிரியன் ஒருவன் செய்யும் கேடு பல்லாயிர மடங்கு கேடாம். அக்கேடு நாட்டுக்கு ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும் எனின், நூலாய்தலில் வல்ல தக்கோர் அவையத்தில் அந்நூல் அரங்கேற்றப்பட்டு, அவ்வவையோர் ஏற்புப் பெற்று, அரசின் இசைவுடன் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்னும் கட்டாயத்திட்டத்தை வைத்தாக வேண்டும்! இல்லாக்கால், ‘காப்பார் இல்லாக் கழனி’ என நாடு கேடுறும் என்று கூறி வழிகாட்டுகிறது அப் பாயிரம்.

அதுவுமன்றி அரங்கத் தலைவன், ஒருவனையோ ஒருவகைக் கருத்தையோ சாராமல் நடுவு நிலைபோற்றும் நயன் மிக்கோனாகத் திகழவும் வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது.

அதனை,

“அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட்டு ஆசாற்கு அரித்தபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பில் ஐந்திரம் நிறைந்த
தொல்காப் பியன்னைத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

என்கிறது.

ஒரு புலவரோ, சில புலவர்களோ கூடியமைத்த அமைப்பு அன்று; ஓர் அல்லது ஒரு வட்டார அமைப்பு மன்று; அது நாடளாவிய அமைப்பு என்பாராய், “நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து” என்கிறார்.

‘நூல் தணிக்கைக் குழு’, என ஓர் அமைப்பு இக் குடியரசு நாளில் தானும் உண்டா?

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்; ஒத்த உரிமையர்; பிறப்பால் வேறுபாடு அற்றவர் என்னும் குடியரசு நாளில், பிறப்பு வழி வேறுபாடு காட்டும் ‘வருணாசிரம’-‘மநுநெறி’ நூல்கள் நாட்டில் நடமாட விடலாமா?

அந்நூல்களை நடையிட விட்டுவிட்டு, அத்தகு குலப்பிரிவு நூல்களை மறுத்து எழுதிய நூல்கள் “நாட்டுக்குக் கேட்டு நூல்கள்” என்று தடை செய்யப்படலாமா?

தணிக்கை

திரைப்படத் தணிக்கை என ஒரு துறை இருந்தும், குப்பை வாரிக் கொட்டியும் கோடரி கொண்டு வெட்டியும் அழிவு செய்யும் பண்பாட்டுக் கேட்டுப் படங்களையும் பளிச்சிட விடும் தணிக்கைத் துறைபோல் இல்லாமல், மெய்யான “நூல் தணிக்கைத் துறை” ஒன்று வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பிய முகப்பே காட்டுவது தானே பணம்பாரர் பாயிரம்!

இவையெல்லாம் தொல்காப்பியம் வாழ்வியல் நூல் என்பதன் முத்திரைகள் அல்லவா!

தீய நூல்களையும் வன்முறை நூல்களையும் வெறிநூல்களையும் உலாவவிட்டு விட்டு ‘ஐயோ! உலகம் கெட்டுவிட்டது; மக்கள் கெட்டு விட்டனர்’ என்னும் போலி ஒப்பாரி செய்தலால் என்ன பயன்?

பண்படுத்தம் செய்ய விரும்புவார் சிந்திக்க வேண்டும் செய்தி இஃதாம்.

எழுத்து

தமிழ்மொழியில் எழுத்துகள் எவ்வளவு? உயிர்-12, மெய்-18; உயிர்மெய்-216; ஆய்தம்-1 என்று 247 காட்டுவாரும்; அதற்கு மேலும் நடையிடுவாரும் உளரே! தொல்காப்பியர் என்ன சொல்கிறார்?

“எழுத்தெனப் படுவ,
அகர முதல னகர இறுவாய்
முப்பஃ தென்ப
சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே ”

என எழுத்து 33 என்று தானே சொல்கிறார். இவ்வெழுத்து எண்ணிக்கை மிகையா?

ஆங்கிலத்தைக் கொண்டு தானே தமிழ் எழுத்தின் எண்ணிக்கை ‘கூடுதல்’ எனப்படுகிறது.

தமிழில் உள்ள குறில் நெடில் என்னும் இருவகையுள் ஒருவகை போதுமென ஆங்கிலம் போல் கொண்டால், ஆங்கிலம் போல் உயிரும் மெய்யும் தனித்தனியே எழுதினால் ஆங்கில எழுத்தினும் தமிழ் எழுத்து எண்ணிக்கை குறைந்து தானே இருக்கும்.

அன்றியும் ஆங்கிலம் 26 எழுத்துத்தானா?

பெரிய எழுத்து, சின்ன எழுத்து, கையெழுத்து பெரியது சின்னது என எண்ணினால்! எண்ண வேண்டும் தானே!

குறில் நெடில் என்னும் பகுப்போ, உயிர்மெய் என்னும் இணைப்போ இல்லாமையால், மூன்றெழுத்து நான்கெழுத்து என முடிவனவும் ஆறெழுத்து ஏழெழுத்து ஆகும் அல்லவோ!

தமிழ் - Tamil, Thamil, Thamizh

முருகன் = MURUGAN

நெட்டெழுத்தெல்லாம் ‘சொற்கள்’ அல்லவா தமிழில்!

ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ.

கா, கீ, கூ, கே, கை, கோ.

இவை பொருளமைந்த சொற்கள் அல்லவா!

a, I என்னும் இரண்டையன்றி எழுத்துகள் சொல்லாதல் ஆங்கிலத்தில் உண்டா?

எழுத்தைச் சொன்னால் சொல் வந்து நிற்குமே தமிழில்! எதனால்?

ஓரெழுத்துக்கு ஓரொலியே உண்டு. எழுத்தொலிக் கூட்டே சொல்!

அ-ம்-மா - அம்மா

இந்நிலை ஆங்கிலத்தில் இல்லையே. எழுத்து வேறு; ஒலி வேறு; சொல் வேறு அல்லவா!

F, X, Z இவற்றுக்கு, ஒலியெழுத்து இரண்டும் மூன்றும் நான்கும் அல்லவா!

மெய்யியல்

தமிழில் உள்ள எழுத்துகளின் பெயரே மெய்யியல் மேம்பாடு காட்டுவன! உயிர், மெய், உயிர்மெய், தனிநிலை, சுட்டு, வினா, குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் - இவை எழுத்தின் பெயர்கள் மட்டுமா? மெய்யியல் பிழிவு தானே!

இவற்றைக் குறிக்கும் பகுதிதானே நூன்மரபு என்னும் முதலியல்.

தமிழ், முத்தமிழ் எனப்படுமே. இசைப்பா வகைக்கு, இங்குச் சொல்லப்பட்ட இயல் இலக்கணம் மட்டும் போதுமா? “இசை நூல் மரபு கொண்டே அதனை இசைக்க வேண்டும்; அதனை இந்நூலில் கூறவில்லை. அதனை இசைநூலில் காண்க ” என்கிறார் தொல்காப்பியர் நூன்மரபு நிறைவில். ஏன்? அந்நாளிலேயே இசைநூல்கள் இருந்தன; இசைக்கருவிகள் இருந்தன; இசை நூல்கள் ‘நரம்பின் மறை’ எனப்பட்டன. அவற்றைக் காண்க என்பாராய்,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”

என்றார் (33).

மொழி மரபில் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் எனப்படும் சார்பு எழுத்துகள் நிற்கும் வகை, ஒலி நிலை என்பவற்றைக் கூறுகிறார். சொல்லுக்கு முதலாம் எழுத்து இறுதி எழுத்து என்பவற்றையும் கூறுகிறார்.

க்+அ=க. ‘க்’ என்பதை ‘இ’ சேராமல் சொல்ல முடியுமா? ‘க்’ என்பதை ‘இ’ சேராமல் சொல்ல ஏன் முடிகின்றது?

‘க்’ என்பதில் ‘அ’ என்னும் உயிரொலி சேர்ந்திருத்தலால் முன்னே ஓர் உயிர்ஒலி இல்லாமல் - சேராமல் - ஒலிக்க முடிகிறது.

மெய்-உடல் - தனியே இயங்குமா?

“செத்தாரைச் சாவார் சுமப்பார் ”

என்பது வழங்குமொழி ஆயிற்றே.

உயிர் நீங்கிய உடம்புக்குப் ‘பிணம்’ என்பது பெயராயிற்றே.
“பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டு” என்பது நம் மந்திரம் அல்லவோ!

உயிர், கூத்தன்; உடலை இயக்கும் கூத்தன்; அக் கூத்தன் போகிய உடல்
இயக்கமிலா உடல். இம் **மெய்யியல் விளக்கம் எழுத்தியக்கத்திலேயே
காட்டுவது தொல்காப்பியம்.**

“மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்”

என்பது அது (46). சிவனும் - பொருந்தும். மொழி மரபில் வரும் இயக்க
இலக்கணம் இது.

எழுத்துகளின் இயக்கம், இரண்டு புள்ளிகள் வருமிடம், ஒலி கூடுதல்
குறைதல் என்பவற்றை மொழிமரபில் சுட்டிக் காட்டி எழுத்துகள் பிறக்கும்
வகையைப் பிறப்பியலில் கூறுகிறார்.

நனிநாகரிகம்

சகர உகரம் (சு) உசு, முசு என்னும் இரண்டிடங்களில் மட்டுமே
சொல்லின் இறுதியாகவரும்.

பகர உகரம் (பு) தபு என்னும் ஓரிடத்து மட்டுமே சொல்லிறுதியாக
வரும்; ஆனால் தன்வினை பிறவினை என்னும் இருவினைக்கும் சொல்
முறையால் இடம் தரும். தபு - சாவு (தன்வினை) அழுத்திச்சொன்னால் ,

தபு - சாவச் செய் (பிறவினை) என்கிறார்.

சு, பு என்னும் எழுத்துகளை **உச்சகாரம், உப்பகாரம்** என்று
குறிப்பிடுவது **நாகரிகம்** அல்லவோ!

பீ என்பதையும் ஈகார பகரம் என்பது இதனினும் நனிநாகரிகம்
அல்லவோ! (234)

‘பசு’ என்பது தமிழ்ச் சொல் அன்று என்றுணர, இடவரையறை
செய்கிறாரே!

மொழியியலாம் அசையழுத்தத்தைத் தபு என்பதன் வழியே
காட்டுகிறாரே! எத்தகு நுண் செவியரும் நாகரிகருமாக நூல் செய்வார்
விளங்கவேண்டும் என்பது குறிப்பாகும் அல்லவோ! (75,76; 79,80)

உயிர்மெய் அல்லாத தனி மெய் எதுவும் எச்சொல்லின் முதலாகவும்
வாராது என்பதை ஆணையிட்டுக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்;

ப்ரம்மரம்

க்ரௌஞ்சம்

- இச்சொற்கள் வேற்று மொழிச் சொற்கள். இவை தமிழியற்படி

பிரமரம்

கிரௌஞ்சம்

என்றே அமைதல் வேண்டும்.

‘ப்ராஞ்சு’

‘ஷ்யாம்’

இன்னவாறு எழுதுவது மொழிக் கேடர் செயல் என மொழிக் காவல் கட்டளையர் ஆகிறார் தொல்காப்பியர்.

“பன்னீ ருயிரும் மொழிமுத லாகும்”

“உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுத லாகா”

என்பவை அவர் ஆணை (59.60).

புள்ளி எழுத்துகள் எல்லாமும் சொல்லில் இறுதியாக வருமா? வாரா!

ஞ், ண், ந், ம், ன், ய், ர், ல், வ், ழ், ள் என்னும் பதினொன்றுமே வரும் (78).

க், ச், ட், த், ப், ற், ங் என்னும் ஏழும் சொல்லின் இறுதியில் வாரா!

ஏன்?

சொல்லிப்பார்த்தால் மூச்சுத் தொல்லை தானே தெரியும். ஆதலால், நெடுவாழ்வுக்குத் தமிழியல் உதவும் என்று ஒலியாய்வாளர் குறித்தனர். ‘மூச்சுச் சிக்கன மொழி தமிழ்’ என்பதை மெய்ப்பித்தவர் பா.வேமாணிக் கர். தொல்காப்பியக் காதலர் மட்டுமல்லர் காவலரும் அவர்.

பாக் - பாக்கு

பேச் - பேச்சு

வேறுபாடு இல்லையா.

நெல், எள் என்பனவற்றையே நெல்லு, எள்ளு என எளிமையாய் ஒலிக்கும் மண், வல்லின ஒற்றில் சொல்லை முடிக்குமா?

மூல ஒலி தோன்றுமிடம் உந்தி. ஆங்கிருந்து கிளர்ந்த காற்று தலை, கழுத்து, நெஞ்சு ஆகிய இடங்களில் நின்று, பல், இதழ், நா, மூக்கு, மேல்வாய் என்னும் உறுப்புகளின் செயற்பாட்டால் வெவ்வேறு எழுத் தொலியாக வரும் என்று பிறப்பியலைத் தொடங்கியவர் (83) வெளிப்படும் இவ்வொலியை யன்றி அகத்துள் அமையும் ஒலியும் உண்டு; அஃது அந்தணர் மறையின்கண் கூறப்படுவது. அதனைக் கூறினேம் அல்லேம் எனத் தமிழ்த்துறவர் ஓக நூன் முறையைக் கூறி அவண் கற்குமாறு ஏவுகிறார் (102).

சொல்லின் முதலும் இறுதியும் இரண்டே என்பாராய்,

“எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்

மெய்யே உயிரென்று ஆயீர் இயல”

என்கிறார் (103).

அ, ஆ; க, கா என்பவற்றை அகரம் ஆகாரம், ககரம், ககர ஆகாரம் எனச் சாரியை (சார்ந்து இயைவது) இட்டு வழங்குவதும், அஃகான், ஐகான் எனக் காட்சேர்த்து வழங்குவதும் மரபு என்கிறார் (134,135).

மணி + அடித்தான் = மணியடித்தான்

அற + ஆழி = அறவாழி

- இவற்றில் ய், வ் என்னும் இரண்டு மெய்களும் ஏன் வந்தன?

நிற்கும் சொல்லின் இறுதியும் வரும் சொல்லின் முதலும் உயிர் எழுத்துகள் அல்லவா! இரண்டு உயிர்கள் இணைதல் வேண்டுமானால் இணைக்க இடையே ஒரு மெய் வருதல் வேண்டும். அம்மெய் உடம்பட- உடம்படுத்த- வருமெய் ஆதலால் உடம்படுமெய் என்றனர். **மெய்யியற் சீர்மை, மொழிச் சீர்மை ஆகின்றதே!**

“எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்”

என்கிறார் (140).

பொருள்தெரி புணர்ச்சி

“மாடஞ் சிறக்கவே”

என்பதொரு வாழ்த்து. இது “மாடம் சிறக்கவே” என்பது. இதனை,

“மாடு அஞ்சு இறக்கவே”

என்று பிரித்து உரைத்தால் ‘சாவிப்பு’ ஆகவில்லையா! இதனைக் கருத்தில் கொண்டு மறுதலைப் பொருள் வராவகையில் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக,

“எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி
இசையில் திரிதல் நிலையிய பண்பே”

என்கிறார் (141). எழுத்து ஒரு தன்மையதுதான்; ஆனால், சொல்லும் முறையால் வேறு பொருள் தருகின்றமையைக் குறிப்பிட்டுத் தெளிவிக்கிறார்.

“பரிசாகப் பெற்றேன்; பரிசாகப் பெற்றேன்” என்றான் ஒருவன். அவன், பரிசாகப் பெற்ற பரி, சாகப் பெற்றதில் சொல் மாற்றம் இல்லையே; பொருள் மாற்றம் பெருமாற்றம் இல்லையா?

அது, ‘நீர் விழும் இடம்’ என்றால் குறிப்பார் குறிப்புப் போல் இருபொருள் தரும் அல்லவோ! இதனையும் குறிக்கிறார் வாழ்வியல் வளம் கண்ட தொல்காப்பியர் (142).

எழுத்து வரிசை

“கண்ணன் கண்டான்”

“தென்னங் கன்று”

கண்ணன் என்பதில் 'ண்' என்பதை அடுத்து அதே எழுத்து (ண்) வந்தது.

கண்டான் என்பதில் 'ண்' என்பதை அடுத்து அதன் இன எழுத்து (ட) வந்தது.

தென்னம் என்பதில் 'ன்' என்பதை அடுத்து அதே எழுத்து (ன) வந்தது.

கன்று என்பதில் 'ன்' என்பதை அடுத்து அதன் இன எழுத்து (று) வந்தது.

இவ்வாறே க,ங; ச,ஞ; ட,ண; த,ந; ப,ம; ற,ன ஒற்று வரும் இடங்களைக் காணுங்கள். அவ்வொற்று வரும்; அல்லது அதன் இன ஒற்று வரும். இத்தகு சொல்லமைதியைப் பொதுமக்கள் வாயில் இருந்து புலமக்கள் கண்டுதானே தமிழ் நெடுங்கணக்கும் குறுங்கணக்கும் வகுத்துளர். ஒரு வல்லினம், ஒரு மெல்லினம் என அடுத்தடுத்து வைத்தது ஏன்? வல்லினமாகவே மெல்லினமாகவே இடையினம் போல அடுக்கி வைக்காமை வாழ்வியல் வளம்தானே!

கங, சஞ என அடங்கல் முறையில் வல்லினத்தின்பின் மெல்லினம் வரினும், சொல் வகையில் மெல்லினத்தின் பின் வல்லினம் வருதல் மக்கள் வழக்குக் கண்ட மாட்சியின் அல்லது ஆட்சியின் விளைவே ஆகும்.

ங்க, ஞ்ச (தங்கம், மஞ்சள்) என வருதலை யன்றி, கங, சஞ எனவரும் ஒரு சொல்தானும் இல்லையே! இன்றுவரை ஏற்படவில்லையே! எழுத்து முறையை நக ஞ்ச ணட என மாற்றிச் சொல்ல எவ்வளவு இடர்? இது பழக்கமில்லாமை மட்டுமா? இல்லை! இயற்கை யல்லாமையும் ஆம். தமிழின் இயற்கை வளம் ஈது! (143)

அளவை

தொல்காப்பியர் நாளில் 'பனை' என ஓர் அளவைப் பெயரும் 'கா' என ஒரு நிறைப் பெயரும் வழக்கில் இருந்தன. அன்றியும் க ச த ப ந ம வ அ உ என்னும் எழுத்துகளை முதலாகக் கொண்ட சொற்களால் அளவைப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் வழக்கில் இருந்தன. (169, 170) அவை:

கலம் சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டில் அகல் உழக்கு எனவும்,

கழஞ்சி சீரகம் தொடி பலம் நிறை மா வரை அந்தை எனவும் வழங்கின.

இவையன்றி உரையாசிரியர்களின் காலத்தும் அதன் பின்னரும் வேறுவேறு அளவைகள் வழங்கியுள்ளன. இவையெல்லாம் நம்முந்தையர் வாழ்வியல் சீர்மைகள்!

அளவுக்குப் பயன்பட்டது கோல். அக் கோல் அளவுகோல் எனப்பட்டது. அக் கோல் மாறாமல் செங்கோல், நிறைகோல், சமன்கோல், ஞமன்கோல், நீட்டல்கோல், முகக்கோல், எழுதுகோல், தார்க்கோல் என வழக்கூன்றின.

அண்மைக் காலம்வரை கலம், மரக்கால், நாழி, உரிஉழக்கு, தினையளவு, எள்ளளவு, செறு, வேலி முதலாகப் பலவகை அளவை வழக்குகள் இருந்தன. பொதி, சுமை, கல், வண்டி, துலாம், தூக்கு என்பனவும் வழங்கின. இவையெல்லாம் நம்மவர் பஸ்துறை வளர்வாழ்வு காட்டுவன வாம் (170).

யாவர்

‘யாவர்’ என்பது ‘யார்’ எனவும்படும்.

‘யாது’ என்பது ‘யாவது’ எனவும்படும்.

இன்னவை வழக்கில் உள்ளவை கொண்டு ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவை என மக்கள் வழக்கை மதித்து மொழிவளர்க்கச் செய்கிறார் (172).

உரு

உரு என்பது என்ன? வடிவு; உருபு என்பது வடிவின் அடையாளம். அதன் விளக்கமாவது உருபியல். அதிலே, அழன் புழன் என்னும் சொற்கள் சாரியை பெறுதல் பற்றிக் கூறுகின்றது ஒரு நூற்பா (193).

அழன், புழன்

அழலூட்டப்படுவதும் புதைக்கப்படுவதுமாகிய பிணம் முறையே அழன், புழன் எனப்படுகின்றன. “இடுக ஒன்றோ, சுடுக ஒன்றோ” என்பது புறநானூறு. புறங்காடு எனப் பொதுப்பெயர் உண்டாயினும், இடுகாடு, சுடுகாடு என்னும் பெயர்கள் இன்றுவரை நடைமுறையில் உள்ளனவேயாம். இடுகாடு, புதைகாடு எனவும் சுடுகாடு, சுடலை எனவும் வழங்குதலும் உண்டு. அழன் புழன் என்பவற்றைச் சுட்டுகிறார் தொல்காப்பியர் (193).

தொல்காப்பியர் உதி, ஒடு, சே என்னும் மரங்களைக் குறிக்கிறார். ஒன்றனைக் கூறி அதுபோல, அதுபோல எனத் தொடர்கிறார் (243, 262, 278).

“உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே”

“ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றே”

“சேஎன் மரப்பெயர் ஒடுமர இயற்றே”

என்பவை அவை. உதிங்கிளை, ஒடுங்கிளை, சேங்கிளை எனவருதலைக் குறிக்கிறார். ஏன் இப்படித் தொடரவேண்டும்? உதி (இ), ஒடு (உ), சே (ஏ)

என, சொல் ஈறு வேறுவேறு இல்லையா? ஆதலால் அவ்வவ் விடத்து வைத்துச் சொல்கிறார். அவர் கையாண்ட அரிய நூன்முறை இது. வைத்த இடத்தை மாற்றாமையே வைப்புமுறை என நம் வீட்டிற்கும் அலுவலகத்திற்கும் உரிய பொருள்களையும் கோப்புகளையும் ஒழுங்குற வைக்க வழிகாட்டும் வழிகாட்டுதல் எனக் கொள்ளலாம் அல்லவா!

உதிமரம் ஒதியாக வழங்குகிறது. ஒதி பருத்து உத்திரத்திற்கு ஆகுமா என்பது பழமொழி. ஒதியனேன் என வள்ளலார் தம்மைத் தாமே சுட்டிக் கொண்டார்! அவர்க்கா அது?

ஒடு என்பது உடை என்னும் மரம்; முள்மரம். ஒட்டரங்காடு, ஒடங்காடு என்பது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப்பாட்டு.

சேங்கொட்டை செந்நிறத்தது. தேற்றாங் கொட்டை என்பதும் அது. தொல்காப்பியர் மரநூல் வல்லார் என்பது மரபியலில் பெருவிளக்கமாம்.

பனம்பாளையைச் சீவி வடித்த நீரைக் காய்ச்சிப் பாகாக்கிப் பனை வட்டு (வட்டமாக்கிய திரளை) எடுத்தனர். அதனை பனை + அட்டு = பனாட்டு என்றனர். அப்பனாட்டு இது கால் பனை வட்டு என வழங்கப் படுதல் எவரும் அறிந்தது. அட்டு, வட்டு என்ற அளவில் நிற்கவில்லை. கட்டி எனவும் வழக்கூன்றியது. கருப்புக் கட்டி (கரும்பில் இருந்து எடுத்தது) சில்லுக் கருப்புக் கட்டி என்றும் ஆயிற்று. பனங்கட்டி, தென்னங்கட்டி இரண்டும் வெல்லக்கட்டி, சருக்கரைக் கட்டி என்றும் ஆயின. பனைக் கொடி சேரர் கொடி இல்லையா!

ஏழ்பனை நாட்டையும் ஏழ்தெங்க நாட்டையும் இவை நினை வுட்ட வில்லையா! ஏழேழு நாடு என்பதன் எச்சமே ஈழ நாடு என்றும் ஏழ்பனை நாட்டின் சான்றே யாழ்ப்பாண நாடு என்றும் நம் வரலாற்றுப் பெருமக்களைத் தூண்டித் துலங்கச் செய்ததை நாம் அறியலாமே.

கல்லாதவரும் புளிமரம் என்னார். புளியமரம் என்றே கூறுவார். புளியங்கொம்பு, புளியங்காய் என்றே வழங்குவார்.

புளிங்கறி, புளிங்குழம்பு, புளிஞ்சாறு என மெல்லெழுத்துவரக் கூறுவதும் வழக்கு.

அன்றியும் புளிக்கறி, புளிக்குழம்பு, புளிச்சாறு என்பதும் வழக்கே. இவையெல்லாம் தொல்காப்பியர் காலம் தொட்டே வழங்கப்படுதல் வியப்பில்லையா? (244 - 246)

குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்ச் சொல்லுக்கு அம் என்பதே சாரியை என்று கூறும் ஆசிரியர் (கமுகங்காய், தெங்கங்காய்) மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாகாத மரப்பெயரும் உண்டு என்கிறார் (416).

வேப்பு

வேம்பு கடம்பு என்பவை, 'வேப்பு கடப்பு' என்று வழக்கில் உண்மையை நாம் காண்கிறோம் (வேப்பங்காய், கடப்பங்கிளை). அதனால், உரையாசிரியர்கள், வலியா மரப் பெயரும் உள என்பதால், வலிக்கும் மரப் பெயரும் உண்டு என்று கொள்க என்கின்றனர். உரை கண்டார், நூல் கண்டார் நிலையை அடையும் இடங்கள் இத்தகையவை.

பூங்கொடி எனலாமா? பூக்கொடி எனலாமா? இரண்டும் சொல்லலாம் என்பது தொல்காப்பியம் (296).

ஊனம்

உடல் இருவகையாகக் கூறப்படும். ஊன் உடல்; ஒளி உடல் என்பவை அவை. ஊன் உடலில் ஏற்படும் குறை 'ஊனக் குறை' எனப்பட்டது. இன்றும் 'ஊனம்' உடற்குறைப் பொருளில் வழங்குவதனை நாம் அறிய முடிகின்றதே (270). ஊனம் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறுவதால், அது தமிழ்ச் சொல் என்பதற்கு ஐயமில்லையே!

கோயில்

கோயில் என்று சிலர் வழங்குகின்றனர்.

கோவில் என்றும் வழங்குகின்றனர்.

இவற்றுள் எது சரியானது? இரண்டும் சரியானவைதாமா?

“இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை யாகும்”

என நூற்பா அமைத்துளார் தொல்காப்பியர் (293).

கோ என்பதன் முன் இல் என்னும் சொல் வந்தால் இயல்பாக அமையும் என்கிறார். முதல் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் 'கோயில்' என்கிறார். நச்சினார்க்கினியர் 'கோவில்' என்கிறார். அவ்வாறானால் இரண்டும் சரியா?

நன்னூலார் உடம்படுமெய் வருவது பற்றிய நூற்பாவை,

“இஈ ஐவழி யவ்வும் ஏனை
உயிர்வழி வவ்வும் ஏமுன் இருமையும்
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென்றாகும்”

என்று அமைத்துளார். இதன்படி ஏனை உயிர்வழி வவ்வும் என்பது கொண்டு 'கோவில்' என்றனர்.

ய,வ இரண்டும் வருமென்றால் 'ஏ' என்பதற்குக் கூறியது போல் ஏ, ஓ முன் இருமையும் என்று நன்னூலார் சொல்லியிருக்க வேண்டுமே!

முடிவு செய்தற்கு வழக்குகளை நோக்குதல் வேண்டும். இருபதாம் நூற்றாண்டு உரைநடையில் கோவில் இடம் பெறுவதை அன்றி, அதற்கு முன்னை நூற்பெயர், செய்யுள் வழக்கு என்பவற்றில் ஓரிடத்துத் தானும் கோவில் இடம் பெறவில்லை. ஆதலால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ஆணைப்படி 'கோஇல்' என இயற்கையாகவே எழுத வேண்டும். இல்லையேல் வழிவழி வந்தவாறு கோயில் என்றே எழுத வேண்டும்.

“வாயில் வந்து கோயில் காட்ட”

“கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி” (சிலப்பதிகாரம்)

“கோயில் நான்மணிமாலை” (நூற்பெயர்)

இன்னவை கொண்டு தெளிக. யகர உடம்படுமெய் இயல்பாக வருதலும், வகர உடம்படுமெய் சற்றே முயன்று வருதலும் நோக்கின் விளக்கம் ஏற்படும்.

காயம்

‘காயம்’ என்பது தொல்காப்பியத்தில் ‘விண்’ணைக்குறித்தது. “விண் என வருஉம் காயப் பெயர்” என்றார் அவர் (305). இப்பொழுது ஆகாயம் என வழங்குகின்றது.

அகம்

அகம் என்னும் சொல்லின்முன் ‘கை’ சேர்ந்தால் அகம் + கை = அங்கை ஆகும் என்கிறார். அவ்விதிப்படி அகம் + செவி = அஞ்செவி என்றும் அகம்+கண் = அங்கண் என்றும் வழங்குகின்றன (310).

அங்கை என்பது பொதுமக்கள் வழக்கில் ‘உள்ளங்கை’ என்றுள்ளது. ‘உள்ளங்கால்’ எனவும் ‘உள்ளகம்’ எனவும் வழங்குகின்றன.

முறைப்பெயர்

இன்னார் மகன் இன்னார் என்னும் வழக்கம் என்றும் உண்டு. கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என்று வெளிப்படுத்தியும் சேந்தங் கூத்தனார் என்று (சேந்தனுக்கு மகனாராகிய கூத்தனார்) தொகுத்தும் கூறுதல் வழக்கம். இன்னொரு வழக்கமும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் பெருக வழங்கியது. அதற்கு விரிவாக இலக்கணம் கூறுகிறார் (347 - 350).

பெரியவர்கள் பெயரைச் சொல்லுதல் ஆகாது என்பவர், ‘இன்னார் தந்தை’ என மகன் அல்லது மகள் பெயரைச் சுட்டி அவர்க்குத் தந்தை அல்லது தாய் என முறை கூறல் இக்கால வழக்கம்.

மணி அப்பா, மணி அம்மா (மணிக்கு அப்பா, மணிக்கு அம்மா) என வழங்கும் வழக்கம் தொல்காப்பியர் நாள் பழமையது.

ஆதன் தந்தை (ஆந்தை)

பூதன் தந்தை (பூந்தை)

என்பன போல வழங்கப்பட்டவை. ஆதன் பூதன் என்பவை அந்நாள் பெருந்தக்க பெயர்கள். பிசிராந்தையார், பூதனார், பூதத்தார், நல்லாதனார், நப்பூதனார் என்றெல்லாம் புகழ் வாய்ந்தோர் பலர் ஆவர்.

வல்

இந்நாள் பரிசுச் சீட்டுக்கு முன்னோடியான சூதாட்டத்தின் 'அகவை' மிகப் பெரியது. தொல்காப்பியர் நாளிலேயே சூதாட்டக் காய், ஆடும் அரங்கமைந்த பலகை என்பன இருந்தமையால் அவற்றின் இலக்கணத்தையும் கூறுகிறார் (374 - 375).

ஆடு, புலி, குதிரை வைத்து ஆடும் ஆட்டங்களைப் போல் 'நாய்' வைத்து ஆடியுளர் என்பது நாயும் பலகையும் (கட்டமிட்ட அரங்கப்பலகை) என்பதால் தெரிகின்றது. சூதின் தன்மையை வள்ளுவம் "ஒன்று எய்தி நூறு இழக்கும் சூது" என்பதால் வெளிப்படுத்தும். அதன் கொடுமையை வெளிப்பட உணருமாறு 'வல்' என்று பெயரிட்டிருந்த ஆழ்ந்த சிந்தனையர், எண்ணத்தக்கார் (374).

தமிழ்

கதவு, தாழ் என்பவை வீடு தோன்றிய பாதுகாப்பு உணர்வு ஏற்பட்ட நாள் முதலே உண்டாகி யிருக்கும். "வழியடைக்கும் கல்" என்பது பாதுகாப்புத் தானே.

தாழ் கதவொடு கூடியது. பூட்டு என்பது தாழ்க் கதவொடு இணைந்திருப்பதனை அன்றித் தனியே எடுத்து மாட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. பாதுகாப்பில் எத்தனையோ புதுமைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. எனினும் தாழ்க் கோல், திறவுகோல், திறப்பான் குச்சி, திறவு என்னும் பழம் பெயராட்சிகள் வழக்கில் மறையாமல் வாழ்ந்துகொண்டுள்ளன.

தாழைத் திறக்கும் கோல் தாழ்க் கோல் எனவும் தாழ்க் கோல் எனவும் வழங்கும் என்று கூறிய தொல்காப்பியர் தமிழ் என்பதை விட்டுவிடாமல், "தமிழென் கிளவியும் அதனோர் அற்றே" என்கிறார். தமிழ்த் தெரு, தமிழ்த் தெரு; தமிழ்க் கலை, தமிழ்க் கலை என வழங்கும் வகையை இதனால் காட்டுகிறார். திராவிடத்தில் இருந்து தமிழ் வந்தது என்பாரை இத் தொல்காப்பிய விளக்கம் தண்ணீர் தெளித்துக் கண் விழிக்கச் செய்ய வல்லதாம்.

எழுத்து

எழுது, எழும்பு, எழுப்பு, எழுஉ, எழுச்சி என்பனவெல்லாம் எழு என்பதன் வழியாக வந்தவை. எழுத்து என்பதும் அவ்வாறு வந்ததே. எழுஉம் சீப்பும் உடைய அரணத்தைக் கொண்டிருந்தவர் தமிழர். அவர் எழுத் தமிழுக்கும் எழுத்துச் சிதைவுக்கும் இடந்தருதல் இன்றி மொழி காத்தல் கடமையாகும்.

மேலும், எழுத்தும் எண்ணும் இணைந்த மொழி தமிழ். எழுத்தே எண்ணாக இருந்தும் அவ்வெண்ணை ஏறத்தாழ மறந்தே போன மக்கள் தமிழ் மக்கள். தமிழெண் மீட்டெடுப்புச் செய்தலைத் தாமே உணரார் எனினும் அண்டை மாநிலங்களை எண்ணினாலும் தமிழர் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

க, உ, ங, ச, ரு, சா, எ, அ, கூ, க0 என்பவை பழந்தமிழெண்கள். இத் தமிழெண்களின் வழிப்பட்டவையே 1,2,3 என வழங்கப் பெறும் எண்கள். பழந்தமிழர் உலக வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்திய பொது எண்கள் இவை.

எண்

எண்கள் எழுத்துகள் என்பவை வேறு வேறாக இல்லாமல், எண்களே எழுத்தாக இருந்தமையால் “எண்ணும் எழுத்தும்” இணைந்தே வழங்கின.

“எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை”

என்றும்,

“எழுத்தறி வித்தவன் இறைவன்”

என்றும் வழக்கூன்றின.

இவ்வெண்களைச் சொல்லிப் பாருங்கள்; நூறுவரை சொல்லுங்கள்; எல்லாமும் உகரங்களாக - குற்றியலுகரங்களாக - முடிவதைப்பாருங்கள். (‘எழு’ என்பது முற்றியலுகரம்).

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து, நூறு. இவற்றுள் ஒரே ஓர் எண் (ஒன்பது) தப்பி வந்தது போல் தோற்றம் தரவில்லையா?

ஒன்பது என்னும் இடத்திலே ‘தொண்டு’ என்பதே இருந்தது. அது வழக்கு வீழ்ந்தும் வீழாமலும் இருந்த காலம் தொல்காப்பியர் காலம். அதனால் அவர் ஒன்பது என்பதுடன் தொண்டு என்பதையும் வழங்கியுள்ளார் (445, 1358). அவ்வாறே பரிபாடலிலும் ஒன்பதும் தொண்டும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

தொண்டு வழக்கிழந்து ஒன்பது வந்தமையால் தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பவையும் கீழே இறங்கிவிட்டன. தொன்பது என்னும்

இடத்தில் தொண்ணூறும், தொண்ணூறு என்னும் இடத்தில் தொள்ளாயிரமும் வந்துவிட்டன. இந்நாளிலும் “தொன்னாயிரம் முறை சொன்னேன்” என்னும் பேச்சுமொழி உண்மை, பழமரபை உணர்த்துகின்றது.

நூறுவரை உள்ள எண்கள் உகரத்தில் முடிதல் ஒலி எளிமை, ஒழுங்குறுத்தம் என்பவை கொண்டமையை உணரின் அவ்வமைப்பாளியரின் ஆழம் புலப்படும்.

ஆயிரம், இலக்கம், கோடி என்பவை வழங்கப்படவில்லையோ எனின் ஆயிரம் வழங்கப்பட்டது. அதனின் மேற்பட்டவை ஐ, அம், பல் என்னும் முடிபு கொண்ட சொற்களாக வழங்கப்பட்டன.

தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் முதலியவை அவை.

ஆயிரம் அடுக்கிய ஆயிரம் என்பவை தாமரை எனவும் வெள்ளம் எனவும் ஆம்பல் எனவும் வழங்கப்பட்டன. திருவள்ளுவர், சங்கத்தார் ஆயோர் நாளிலேயே கோடி, அடுக்கிய கோடி என்பவை இடம் பெறலாயின.

கோடி என்பது கடைசி என்னும் பொருளில் இன்றும் வழங்கப்படுவதே. கடைசி எண் கோடி எனினும், கோடி, கோடியை அடுக்கிய கோடி என்பதும் வழக்கில் இருந்துளது. கோடா கோடி, கோடானு கோடி என்பன அவை.

ஊரறிய ஒளியுடைய செல்வர்கள் இருப்பின், அவர்கள் பெருமையாகப் பேசப்பட்டனர். ஒளிக் கற்றையால் விளங்கும் கதிரவன் போலக் கருதப்பட்டனர். அதனால் அவர்கள் ‘இலக்கர்’களாகினர். “எல்லே இலக்கம்” என்பது தொல்காப்பியம் (754). விளங்கிய செல்வம் இலக்கம் ஆயது; எண்ணும் ஆயது.

மக்கட்கை

மக்கள் என்பதனுடன் கை சேர்ந்தால்,
 ‘மக்கள் கை’ என்னும் இடமும் உண்டு;
 ‘மக்கட் கை’ என்னும் இடமும் உண்டு.
 உயிருடையவர் கை எனின் மக்கள் கை.
 உயிரற்றவர் கை எனின் மக்கட் கை.
 இதனைத் தொல்காப்பியர்,
 “மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல் இறுதி
 தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்தே”

என்று கூறுகிறார் (405).

மக்கள் என்பார் உயிருள்ளவர். அவர்தம் கை உயிரற்றால் - செயலற்றால் - தனித்துக் கிடந்தால் - 'மக்கட் கை' என மாற்றம் பெறும் என்பது இப்பரபரப்பான - அமைந்து எண்ண முடியாத - உலகியலில் வியப்பூட்டுவதில்லையா?

பெண்டு

மக்கள் என்னும் பொதுப்பெயர் பெண், ஆண் எனப் பால் பிரிவுடைமை எவரும் அறிந்ததே. பெண் என்பது பெண்டு என்றும் வழங்கப்பட்டது (420, 421). பெண்டிர் என்பதில் அது விளங்கி நிற்கிறது. பெண்டு என்பதைப் பொண்டு ஆக்கி ஆட்டி சேர்த்துப் 'பொண்டாட்டி' ஆக்கி மொழிக் கேட்டுடன் பண்பாட்டுக் கேடும் ஆக்கிவருதல் குறுந்திரை பெருந்திரைக் கொள்கையாகி விட்ட நிலையில், 'பெண்டு' என்னும் பண்பாட்டுப் பெயர் தலை வணங்க வைக்கிறது.

பெண்டன் கை, பெண்டின் கை என வழங்கப்படுதலை,

“வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்”

என்றும்,

“பெண்டென் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார்”

என்றும் கூறுகிறார் (420, 421).

திசை

“தெற்கு வடக்குத் தெரியாதவன்” என்பது பழமொழி. தென்கிழக்கு, வடகிழக்கு, தென்மேற்கு, வடமேற்கு எனக் கோணத் திசைகளை வழங்குகிறோமே! முழுத்திசையில் சுருங்காத முன் திசையைக் கோணத் திசைக்குக் குறுக்குவது நம் வழக்கா? நம் முந்தைத் தொல்காப்பியர் காட்டும் வழக்கே யாம். அவர்க்கு முன்னரே அவ்வழக்கு இருந்ததை என்மனார் புலவர் என்பதால் தெளிவிக்கிறார் (432).

பன்னிரண்டு

பத்துடன் மூன்று பதின்மூன்று

பத்துடன் ஐந்து பதினைந்து

இவ்வாறுதானே வரும். பத்துடன் இரண்டைப் 'பன்னிரண்டு' என்கிறோமே! எதனால்?

“பத்தன் ஒற்றுக்கெட எனகரம் இரட்டல்
ஒத்த தென்ப இரண்டுவரு காலை”

(434)

என்கிறார். மேலும்,

“ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது”

(435)

என்பதால் பன்னீராயிரம் என்பதற்கு இலக்கணம் காட்டுகிறார். “பன்னீரி யாண்டு வற்கடம் சென்றது” என்பது களவியல் உரை. ‘முந்நீர்ப் பழந் தீவு பன்னீராயிரம்’ என்பது கல்வெட்டு.

மொழிக்காவல்

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தின் வழியாக அறியப் பெறும் வாழ்வியல் வளங்களுள் சில இவை. இவ்வதிகாரத்தைச் சொல்லி முடிக்கும் ஆசிரியர் சொல்லிய அல்லாத திரிபுகள் செய்யுள் வழக்கிலோ மக்கள் வழக்கிலோ காணக் கிடப்பின் அவற்றையும் உரிய வகையால் அமைத்துப் போற்றிக் கொள்க என்கிறார். தமிழ்மொழி வழக்கழிந்து படாமல் என்றும் உயிருடைய மொழியாகத் திகழவேண்டும் என்னும் மொழிக் காவல் உள்ளத்தின் வெளிப்பாடே இஃதாம் (483). இவ்வாறு இயல்களிலும் அதிகாரங்களிலும் கூறுவன மொழியின் விரிவாக்கத்திற்கு உடன்பட்டு வழிவகுப்பதாகும்.

(குறிப்பு : தொல்காப்பிய நூற்பா எண்களாகக் குறிக்கப்பட்டவை எல்லாமும் சைசி. கழகத் தொல்காப்பிய மூலப்பதிப்பு என்களாகும்.)

- இரா. இளங்குமரன்

நச்சினார்க்கினியர்

தனிப்பெருஞ்சிறப்பு

தமிழெனும் பெருங்கடற் பரப்பில் ஒரு கலஞ்செலுத்தி உலாக் கொண்டு, உயர்மணித் தொகுதிகளையெல்லாம் தொகுத்துப் பின்னவர்க்குக் கருவூலமென வைத்துச் சென்ற உரையாசிரியர் ஒருவர் உண்டென்றால் அவர் **நச்சினார்க்கினியரே!** அவரை அடுத்து எண்ணத்தக்க ஒருவர் **யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரரே!** இன்னொருவர் **அடியார்க்குநல்லார்.** எத்தனை நூல்களுக்கு உரை கண்டுள்ளார் நச்சினார்க்கினியர்! எத்தனை நூல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்! வாழ்நாளை எல்லாம் முற்றாக உரை வரைதற்கெனவே பயன்படுத்திய பெருந்தகை நச்சினார்க்கினியரே.

உரை கண்ட நூல்கள்

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையுள் ஐஞ்ஞான்கும் - சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே”

என்னும் வெண்பாவுரைக்குமாறு தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, சிந்தாமணி ஆகியவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் வரைந்த உரை நமக்கு வாய்த்துள்ளது. குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியர் வரைந்த உரை அகப்படாமை போலவே நச்சினார்க்கினியர் வரைந்த 20 பாடல்களின் உரையும் அகப்பட்டிலது. தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரைகண்டிருப்பினும் பொருளதிகாரத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், மரபியல் ஆகிய மூன்றியல்களுக்கும் உரை கிடைத்திலது.

‘பாரத்தொல் காப்பியம்’ என்னும் வெண்பா நச்சினார்க்கினியர் உரையை ‘விருத்தி’ என்று கூறியிருப்பினும் தொல்காப்பியத்தில் காண்டிகை உரை என்னும் குறிப்பே உள்ளது. பத்துப்பாட்டு கலித்தொகை ஆகியவற்றிலும் ‘விருத்தி’ என்னும் குறிப்பு இல்லை. ஆதலால் இவ்வெண்பாப் பாடியவர் விருத்தி என்று கருதினார் என்று கொள்ளலாம். நச்சினார்க்கினியர் கருத்து அஃதன்று என்றும் கொள்ளலாம்.

பெயரும் குடிவழியும்

நச்சினார்க்கு (விரும்பினார்க்கு) இனியர் என்பது இறைவன் பெயர்களுள் ஒன்று என்பர்.

“நச்சுவார்க்கினியர் போலும் நாகவீச் சரவ னாரே”

என்பது அப்பரடிகள் தேவாரம் (466:1). இதில் பெயராக வந்திலது. இறைவன் இயலாகவே வந்துளது என்பது எண்ணத்தக்கது. அப்பரடி களுக்குக் காலத்தால் மிகப்பிற்பட்ட சிவஞானமுனிவரர், “நச்சினார்க்கினியாய் போற்றி” என்றதும் இயல்விளிப் பெயரேயாம். பெயரன்று என்பதறிக. இவற்றால் இவர் இயற்பெயர் வேறொன்றாக இருந்து இவர்தம் உரைச் சிறப்பறிந்தவர்கள் இப்பெயரை வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். அதுவே இயற்பெயர்போல அமைந்துவிட்டது எனலாம்.

‘மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர்’ என்று தொல் காப்பியம், பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றின் ஒவ்வொரு பகுதி நிறைவிலும் வருகின்றது. இக்குறிப்பை விளக்குவதுபோல்,

“வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்டிசை விளங்க வந்த ஆசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாசன்
நான்மறை துணிந்த நற்பொருள் ஆகிய
தூய ஞானம் நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன்
நவின்ற வாய்மை நச்சினார்க்கினியன்”

என இவரைப் பற்றிய பாயிரப் பகுதி கூறுகின்றது. இவற்றால் இவர் மதுரையார் என்பதும் “பாரத்துவாச கோத்திரத்தார் ஆகிய பிராமணர் என்பதும் புலப்படும். பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர் வைணவர், சுமார்த்தர், மாத்துவர் என முப்பிரிவினர் என்றும் அவருள் இவர் சுமார்த்தர் என்றும் அத்வைதக் கொள்கையர்” என்றும் கூறுவர் (உரையாசிரியர்கள். பக். 141; நச்சினார்க்கினியர் பக். 6, 7).

சமயம்

இவர் வேத வழிப்பட்ட நெறியினர் எனினும் ‘சிவச்சுடர்’ எனப் பாயிரம் சொல்லுதலாலும் நூலில் வரும் சில குறிப்புகளாலும் சிவனெறிப் பற்றாளர் என்று கொள்ளலாம். எனினும் இவர்தம் சிந்தாமணி உரையைப் பயின்றாரும், அச் சிந்தாமணி யுரையை அச் சமய நோக்குக்கு முரணா வகையில் உரை வரைய வேண்டும் என்பதற்காகவே அச்சமயம் புகுந்து அழுந்தக் கற்று அதன் முன்னே தாம் எழுதிய உரையை விடுத்துப் புத்துரை செய்தார் என்று கூறப்படும் செய்தி அறிந்தாரும் நச்சினார்க்கினியர் சமயச் சால்பைப் போற்றாமல் இரார். ஒரு நூலுரை செய்தற்காகத் தம் வழிவழிச் சமயந் துறந்து வேறொரு சமயத்துப் புகுந்தார் என்பதினும், அக்கொள்கை களை அழுந்தக் கற்றார் என்பதே சிறக்கும். ஒருகால் அச்சமயத்தார்க்க் கன்றிப் பிற சமயத்தார்க்குக் கற்பித்தல் இல்லை என்னும் கடுநெறி ஒன்று இருந்திருக்குமானால் அச் சமயத்திற்கே புகழ் வருவதாக இல்லை. அதனை அச்சமயஞ் சார்ந்து பயின்று, பயின்று முடித்த பின்னர் அதனைத் துறந்து

தம் சமயம் சார்ந்தார் நச்சினார்க்கினியர் எனின், இவர் சூழ்ச்சியாளர்; பயன்கருதிய இந்நாளைக் கட்சி மாறியர்போல் - சமய மாறியர் - என்ற பழியே இவர்க்கு எய்துவதாம். இவற்றின் இடையேயும் ஒரு பசுமையான செய்தி : ஒரு நூலுக்கு மரபு பிறழாமல் உரை வரைவதற்காக எவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார் என்பதே. இச்செயல் இந்நாளைக்கு மட்டுமன்று எதிர் நாளைக்கும் இனிய வழிகாட்டும் மாண்பினதாம்.

காலம்

நச்சினார்க்கினியர் உரை வழியால் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் ஆகிய தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுக்கும், நன்னூல் பவணந்தியார், திருக்குறள் பரிமேலழகர், சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லார் ஆகியோர்களுக்கும் பிற்பட்டவர் இவர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்மையால் 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியினர் என்பது தெளிவாகும்.

தமிழ்மை

“தத்தம் புதுநூல் வரிகளாற் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப்பொருளாகத் துறை கூற வேண்டும் என்றுணர்க” என்றும் (புறத். 35),

“இனித் தேவர்க்குரியவாக உரிஞையிற்றுறைகள் பலருங் கூறுவரால் எனின், அவை உலகியலாகிய அரசியலாய் எஞ்ஞான்றும் நிகழ்வின்றி ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வன வாகலிற் றமிழ் கூறு நல்லுலகத்தன அல்லவென மறுக்க” என்றும் (புறத்.12),

“அகரம் முதலாதல் ஆரியத்திற்கும் ஒக்குமேனும் ஈண்டுத் தமிழெழுத்தே கூறுகின்றா ரென்பது உணர்தற்கு னகர இறுவாய் என்றார்” என்றும் (நூன்.1),

“தானே என்று பிரித்தார், இவை தமிழ் மந்திரம் என்றற்கும், மந்திரந்தான் பாட்டாகி அங்கதம் எனப்படுவன வுள, அவை நீக்குதற்கும் என்றுணர்க” என்றும் (செய். 178) இன்னவாறு கூறுமிடங்களில் தமிழ் வரம்புக்குரிய நூல் தொல்காப்பியம் என்பதை உணர்ந்து கூறுகின்றார். அதனைப் போற்றுதல் கடப்பாட்டையும் வலியுறுத்துகிறார்.

எதிரிடை

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(கற். 4)

என்னும் நூற்பாவில், “ஈண்டு என்ப என்றது முதலூலாசிரியரை யன்று; வடநூலோரைக் கருதியது” என்கிறார். இவ்வாறு எதிரிடைப் போக்கில் அல்லது வலிந்த நோக்கில் செல்வதால் தாம் சுட்டிய தமிழ் நெறியைத் தாமே சிதைப்பவராக உரை வரையத்துணிந்தார். அதனால், “அங்கியங் கடவுள் அறிகரியாக மந்திர வகையாற் கற்பிக்கப்படுதலின் அத்தொழிலைக்

கற்பென்றார்” (கற்1) என்றும் “முற்காலத்து நான்கு வருணத்தார்க்கும் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தது” (கற். 2) என்றும், “மூன்று இரவின் முயக்கம் இன்றி ஆன்றோர்க்கு அமைந்த வகையாற் பள்ளி செய்து ஒழுகி; ஆன்றோராவார் மதியும் கந்தருவரும் அங்கியும்” என்றும் (கற். 5) கூறுவதும், அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம் என்பதன் (புறத். 20) உரை விளக்கங்களும், “வேத முடிபு” (அகத். 5), “வேத நெறி அன்மை” (அகத். 11), “வேத நூலுள் இழைத்த பொருண் முடிபு” (அகத். 28), “வேதத்தையே” (அகத். 31), “வேதவிதி” (புறத். 2), “வேத முடிபு” (கள. 8) என நெடுகலும் கூறிச் செல்லுதலும் அவர் எடுத்துக்கொண்ட நூலின் தடத்தை மாற்றி எங்கோ இட்டுச் செல்லுதல் தெளிவாகின்றது. கந்தருவநெறிக்கும் களவுநெறிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை, “கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது என்றற்குத் துறையமை என்றார்” என்று பிறர்க்கு இல்லாத் தெளிவு காட்டும் திறத்தார் நச்சினார்க்கினியர் (கள. 1) என்பதை மறக்க முடியாது.

அறிந்தே செய்யும் பிழை

காலம் உலகம் என்னும் சொற்களை வடசொற்களாகச் சேனா வரையர் கூற, “காலம் உலகம் என்பன வடசொல் அன்று. ஆசிரியர் வடசொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணம் கூறாராகலின்” (சொல். 58) என்று ஆசிரியர் ஆணை கூறுபவர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் “அகர இகரம் ஐகாரமாகும்”, “அகர உகரம் ஓகாரமாகும்” என்னும் நூற்பாக்களின் உரைகளில் “அகரமும் இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம்போல இசைக்கும்; அது கொள்ளற்க”; “அகரமும் உகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஓகாரம் போல இசைக்கும்; அது கொள்ளற்க” என்று எழுதுதல், நூலாசிரியர் கருத்துக்கு மாறுகொளல் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும், “ஆகும் என்றதனான் இஃதிலக்கணம் அன்றாயிற்று” என்றும் கூறுகிறார். இஃது இவர் அறியாமையால் செய்வதன்று என்பது விளங்குகின்றது. சில இடங்களில் வலிந்து சூத்திரங்களை நலித்துப் பொருள் கூறும் வழக்கினை இவர் மேற்கொண்டவர் என்பதும் அதையும் உணர்ந்து கொண்டே செய்தார் என்பதும் விளங்குகின்றது.

“அளபிறந் துயிர்த்தலும்” எனவரும் நூன்மரபு நூற்பா (33) விளக்கத்தில்,

“சூத்திரத் துட்பொருள் அன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையா தியைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்ப துரையெனப் படுமே”

என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தானே (103) “இவ்வாறே சூத்திரங்களை நலித்துப் பொருளுரைப்பன வெல்லாம் கொள்க” என இவர் எழுதுதல் இவர் தம் உட்கோளைத் தெளிவாக்கும்.

“வரகு, கொற்றன் ஈரெழுத் தொருமொழி; அகத்தியனார் ஐயெழுத் தொருமொழி; திருச்சிற்றம்பலம் ஆறெழுத் தொருமொழி; பெரும்பற்றப் புலியூர் ஏழெழுத்தொரு மொழி” என்று அவர் எழுத்தெண்ணிக் காட்டுதல் (குற்றியலுகரம், மெய்களை நீக்கி எண்ணிக் காட்டுதல்) செய்யுளியற் கோட்பாட்டை உரைநடைக் கோட்பாடாக்கிக் காட்டும் முறையல்லா முறையாகிவிடுகின்றது.

கரணம் வடநூல் பற்றியது எனப் பல்கால் கூறும் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் மேற்கோள்களோ அகம் 86, 136 ஆம் பாடல்களாம். அவற்றில் அங்கியங் கடவுளோ அறிகரியாக மந்திர வகைக் கரணமோ ஒன்றும் இல்லாமை எவர்க்கும் வெளிப்பட விளங்கியும்கூட, “**கரணங்கள் நிகழ்ந்த வாறும் தமர் கொடுத்தவாறும் காண்க**” என்று துணிந்து கூறுகிறார். இந்நிலை நூற்கருத்துக்கோ நூலாசிரியர்க்கோ பெருமை தருவது இல்லை என்பது பற்றிக் கவலை கொண்டார் இல்லை எனலாமா? தம் கொள்கையை நூலாசிரியர் தலையில் கட்டிவிடுதல் எனலாமா?

ழ, ள என்னும் இரண்டு எழுத்துகளும் பிறப்பு செய்கைகளில் ஒவ்வா என்பதை உணரும் நச்சினார்க்கினியர், “ழகாரமும் ளகாரமும் ஒன்றானும் இயைபில வேனும் ‘இடையெழுத் தென்ப யரல வழள’ (எழு. 21) என்றாற் சந்தவின்பத்திற்கு இயையுடைமை கருதிச் சேரவைத்தார் போலும்” என ஆசிரியர் வைப்பு முறைக்குச் சான்று தேடிக் காட்டிச் சிறப்புச் செய்கின்றாரே! (நூன்.1)

‘கண்ணிமை நொடியென’ ஆசிரியர் வைப்பு முறை செய்ததை, “நொடியிற் கண்ணிமை சிறப்புடைத்து, உள்ளத்தான் நினைத்து நிகழாமை யின்” என்று எவ்வளவு கூர்ப்புடன் உரைக்கிறார்! (நூன்.7).

“இவ்வாசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வினைத்தொகைக் கண்ணும் பண்புத்தொகைக் கண்ணும் அன்றி ஒரு மொழிக் கண்ணே மயங்குவனவும் உளவாதலின், அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினார். அவை பின்னர் இறந்தன வென்று ஒழித்து உதாரணம் இல்லனவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டாமல் போதலே நன்றென்று கூறலும் ஒன்று” என்று எவ்வளவு சால்புடன் கூறுகிறார்! (நூன்.24).

‘காரும் மாலையும் முல்லை’ என்னும் ஆசிரியர் நூற்பா நடைக்கு, “முல்லைப் பொருளாகிய மீட்சிக்கும் தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப் படுவது கார் காலமாம்; என்னை? வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வோன் விரைபரித்தேருர்ந்து பாசறையினின்று மாலைக் காலத்து ஊர்வயின் வருஉங்காலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆகலின், அவை வெப்பமும் தப்பமும் மிகாது இடை நிகர்த்தவாகி ஏவல் செய்து வரும் இணையோர்க்கு நீரும் நிழலும் பயத்தலானும் ஆர்பதம் மிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலின் களி சிறந்து மாவும் புள்ளும் துணையோடின்புற்று விளையாடுவன கண்டு தலைவற்கும் தலைவிக்கும் காமக் குறிப்பு மிகுதலானும் என்பது.

புல்லைமேய்ந்து கொல்லேற்றோடே புனிற்றாக் கன்றை நினைந்து மன்றிற் புகுதரவும் தீங்குமூல் இசைப்பவும் பந்தர் முல்லை வந்து மணங் கருற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்கும் காமக் குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப் பொழுதும் உரித்தாயிற்று” என்று எதுகை மோனை இயற்கையழகு கொஞ்சம் உரைப்பாட்டு இலக்கிய நடையில் எழுதுகின்றார் நச்சினார்க்கினியர் (அகத். 6). நூலாசிரியரோடு ஒப்ப ஒரு நூலாசிரியராயன்றோ திகழ்கின்றார்!

இவ்வாறாகவும், வலிந்தும் நலிந்தும் சில இடங்களில் இவர் கூறியுள்ள உரை - ஆசிரியர் நூலுக்கும் தமிழர் நெறிக்கும் ஒவ்வாது இவர் கூறியுள்ள உரை - நடுவுள்ளங்கொண்டு நாடுவாரையும் வருத்தும். “இது போன்ற உரைகளையெல்லாம் தொல்காப்பியர் காண நேர்ந்தால் எத்துணை நொந்து போவார். இவற்றையெல்லாம் படித்துவிட்டு இத்துணைக் காலம் தமிழுள்ளம் மரக்கட்டையாகவே இருந்து வந்திருப்பது தான் வியப்பாகும்” என்றும் “நச்சினார்க்கினியர் பிற சமயங்களை வெறுத்துப் பேசாதவராயினும் வேத வைதிகப் பற்றுமிக்கவர். ஆனால் வேண்டாத இடங்களிலெல்லாம் ‘வேதம் வேதம்’ என்று கூறிக் கொண்டே இருப்பதால் அவரது வேதப் பற்றைக் கண்டு நாம் சலிப்படைகிறோம்” என்றும், “அவருடைய காலத்தில் தமிழைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் ஒரு சர்வாதிகாரியைப் போலவே விளங்கியிருப்பார். இங்கிலாந்து நாட்டில் ஜான்ஸன் காலத்தில் ஜான்ஸன் ஆங்கில மொழியின் சர்வாதிகாரியைப் போல விளங்கினார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இங்கு நாம் நச்சினார்க்கினியரை அப்படி நினைத்துக்கொள்ளலாம். பாட்டின் சொல் லமைப்பை அவர் எப்படிச் சிதைத்தாலும் பண்டிதர் பரம்பரை வழிவழியாக அவரைப் போற்றி வந்திருக்கின்றமையும் நினைக்கத்தக்கது” என்றும் வருவன (நச்சினார்க்கினியர் - பேரா. மு. அண்ணாமலை) தெளிந்து கூறிய தேர்ச்சியுரைகளாம்.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்” என்பது முதுவோர் உரை! அவ்வுள்ளது சிதைப்பதை உணர வாய்த்திருந்தும், உணர்த்தக் கேட்டும் - கற்றும் - இருந்தும், இந்நூற்றாண்டின் இடைக்கால ஆய்வுக்கள மேலாண்மையரும் நச்சினார்க்கினியர் சிதைவுக்கு விளக்கங்கூறியே விழுப்பம் எய்தினர் என்னும்போது அக்காலச்சூழலில் நச்சினார்க்கினியர் சில இடங்களில் தடம் மாறி உரை வரைந்தது வியப்பும் இல்லை! பரியதோர் குறையும் இல்லை!

நச்சினார்க்கினியர் புலமை, ‘ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவற்கு எழுமைக்கும் ஏமாப் புடைத்து’ என்பதற்குச் சான்றாவது; எத்தனை உவமைகள்! எத்தனை எடுத்துக்காட்டுகள்! எத்தனை வரலாற்றுப் பின்னல்கள்! எத்தனை சிறப்புப் பெயர்கள்!

“ஆய்தம் என்ற ஓசைதான் அடுப்புக் கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளி வடிவிற்கென்பது உணர்த்தற்கு ‘ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும்’ என்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவு வாங்கியிட்டெழுதுப” (நூன்.2).

“கோட்டு நூறும் மஞ்சளும் கூடிய வழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம் போல நெடிலுங் குறிலுங் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்ப் பிளவுபடா ஓசையை அளபெடை என்று ஆசிரியர் வேண்டினார்” (நூன்.6).

“அகரந் தனியே நின்றலானும் பலமெய்க்கண் நின்று அவ்வம் மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நின்றலானும் வேறுபட்ட தாகலின் ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மையை யுடைத் தென்று கோடும். இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்கும் தன்மையும் பல்லுயிர்க்கும் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மையும் போல” (நூன்.8).

“ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரை மாத்திரையும் உடையன (வாகிய உயிர் மெய்கள்) ஒரு மாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னை எனின், நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய், அரை நாரி யுப்பில் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதோர் பொருட்பெற்றி” (நூன்.10).

இவை நூன்மரபில் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் உவமைகள். நச்சினார்க்கினியர் உரையால் மட்டுமே அறியப்படும் நூல்கள் சில உள. அவற்றுள் சீரிய ஒன்று ‘பெரும் பொருள் விளக்கம்’ என்பது. அந்நூலைப் புறத்திரட்டு வழியால் பெயரறிந்து கொள்ளவும் ஒப்பிட்டுக் காணவும் வாய்க்கின்றது. புறத்திரட்டில் காணாத பாடல்கள் மிகப் பல புறத்திணை இயலில் இடம் பெற்றுத் தனி நூலாகி உள்ளன. களவியல் கற்பியல்களிலும் புறத்திணையியலில் காணப்படும் பெரும் பொருள் விளக்க வெண்பாக்களை அன்னவை, எடுத்துக்காட்டாக இலங்குகின்றன. அவற்றை நோக்க அகப்பொருள், புறப்பொருள் இரண்டும் கூடிய பொருளின் முழுப்பரப்பும் தழுவிய நூலாக அந்நூல் இருந்திருத்தல் கூடுமென எண்ண இடமாகின்றது. தகடூர் யாத்திரை, ஆசிரிய மாலை என்பவற்றிலிருந்தும் அரிய பாடல்களைப் பரிசிலென வழங்குகின்றார் இனியர்.

வரலாற்றுச் செய்தி

புறத்திணையியலில் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகப் பலவாம்.

“ஒருவன் மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர் செல்லாது தன் மதிப்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையின் அடங்கும். அது சேரமான் செல்வுழித் தகடூரிடை அதியமான் இருந்ததாம்” (புறத்.7).

அதியமானால் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்களை மதியாது சேரமான் முனைப்படை நின்றானைக் கண்டு அரிசில்கிழார் பொன்முடியார் ஆகியோர் பாடிய தகடூர் யாத்திரைப் பாடல்களைக் குறிக்கிறார் (புறத்.8).

பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் ஒருத்தி (நக்கண்ணையார்), ஒத்த அன்பினாற் காமுறாதவழியும் குணச்சிறப்பின்றித் தானே காமுற்றுக் கூறியதை, காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார் என்னும் நூற்பாவில் (புறத்.28) எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

தமிழகத்துச் செய்தியாம் இவையன்றி அக்காலத்தில் தமிழில் வழங்கிய இராமாயண பாரதப் பழநூல்களில் இருந்து (அவை அகவற்பாவால் இயற்றப்பட்டவை) மேற்கோளும் செய்திக் குறிப்பும் காட்டுகிறார்.

கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றத்திற்கு (புறத். 12) “இராமன் இலங்கை கொள்வதன் முன் வீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது” என்கிறார்.

“செருவகத்து இறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ, ஒருவன் மண்டிய நல்லிசைநிலை” என்பதற்கு (17) “குருகுல வேந்தனைக் குறங்கறுத்த ஞான்று இரவு ஊரெறிந்து பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர் மக்கள் ஐவரையும் கொன்று வெற்றி கொண்ட அச்சுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன” என்கிறார்.

இவ்வாறு இராமாயண பாரதச் செய்திகளை எடுத்துக்காட்டுவதுடன் தொன்ம (புராண)ச் செய்திகளையும் சுட்டுகிறார்.

“இரணியனைப் போல வலியானும் வருத்தத்தானும் கூறுவித்துக் கோடல் வாகையன்றாயிற்று” என்பது ஒன்று (புறத்.19).

‘முழுமுதல் அரணம்’ என்பதை விளக்கும் நச்சினார்க்கினியர் (புறத்.10), “முழு அரணாவது மலையும் காடும் நீருமல்லாத அகநாட்டுச் செய்த அருமதில். அது வஞ்சனை பலவும் வாய்த்துத் தோட்டிமுள் முதலியன பதித்த காவற்காடு புறஞ்சூழ்ந்து அதனுள்ளே இடங்கர் முதலியன உள்ளூடைத்தாகிய சிடங்கு புறஞ்சூழ்ந்து யவனர் இயற்றிய பல பொறிகளும் ஏனைய பொறிகளும் பதணமு மெய்ப்புழை ஞாயிலும் ஏனைய பிறவும் அமைந்து எழுவும் சீப்பும் முதலியவற்றால் வழுவின்றமைந்த வாயிற்கோபுரமும் பிறவெந்திரங்களும் பொருந்த இயற்றப்பட்டதாம்” எனச் செறிவு மிக்க கூறுகிறார்.

இனி இதே நூற்பாவில், “சிறப்புடை அரசியலாவன மடிந்த உள்ளத்தோனையும், மகப்பெறாதோனையும், மயிர் குலைந்தோனையும், அடிபிறக்கிட்டோனையும், பெண்பெயரோனையும், படை இழந்தோனையும், ஒத்தபடை எடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோரையும் கொல்லாது விடுதலும் கூறிப் பொருதலும் முதலாயினவுமாம்” என்று சொல்ல வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்துடிப்பால் இயைத்துக் கூறுகின்றார்.

தெளிபொருள்

‘குற்றியலிகரம்’ உயிரா? ஒற்றா? இதனை இந்நாளிலும் ஒற்று என்பார் உளர். “ஊர்ந்தெனவே குற்றியலிகரமும் உயிரென்பது பெற்றாம். உயிர்க்கல்லது ஏறுதலின்மையின்” என்கிறார் (மொழி.1).

இராக் காக்கை, இராக் கூத்து எனவரின் இராவிடத்துக் காக்கை இராவிடத்துக் கூத்து எனப் பொருள் தரும் என்றும், இராஅக் காக்கை, இராஅக் கூத்து எனவரின் இராத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சப் பொருள் தரும் என்றும் விளக்குகிறார் (உயிர். 25). இவ்வாறு மயக்கம் அறுக்கும் இடங்கள் பலவாம்.

“இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கையாகும்” என்பதற்குக் ‘கோவில்’ என்று எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகிறார் (உயிர். 91). அது ‘கோயில்’ என்றே இருந்திருக்கும். ‘படியெடுத்தோர் பிழையோ’ என எண்ண வேண்டியுளது. இளம்பூரணர் மரபு நிலை மாற்றாமல் ‘கோயில்’ என்றே கொண்டார் என்பது அறியத்தக்கது. ‘கோவில்’ என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டு உரைநடைக் காலத்து வந்த தவறான புது வழக்கு.

வழக்குகள்

‘புடோலங்காய்’ என்பதைப் புள்ளிமயங்கியல் புறநடையில்(110) எடுத்துரைக்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். ‘புடலங்காய்’ என்பது அவர் காலத்தில் அவ்வாறு வழங்கிற்றுப் போலும்!

“ஊ என்பது தசையை உணர்த்தி நின்ற வழக்கு ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து வழக்கு அன்றித் தேய வழக்கேனும் உணர்க” என்கிறார் (உயிர். 67). இவ்வாறு காலவழக்கு இடவழக்கு ஆகியவற்றைச் சுட்டுதலையும் இவர் வழக்காகக் காணலாம்.

மாட்டின் விளைவு

‘மாட்டு’ என்பதோர் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் கூறுகின்றார். ஊசியின் காதில் ஒட்டகத்தை நுழைப்பார் போல அவ்விலக்கணம் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் மாட்டிச் செல்லும் தனிச் செலவில் அவர்க்கு ஒப்ப ஒருவர் இதுகாறும் இருந்தார் இலர். அம் மாட்டுரையே, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை முதலியவற்றுக்கு மறைமலையடிகளாரைப் புத்துரை காண ஏவிறு. நெடுநல்வாடை, முருகாற்றுப்படை ஆகியவற்றுக்குக் கோதண்டபாணியாரை நயவுரை காணத் தூண்டிற்று! இவருரையில் அமைந்துள்ள சில நூற்பாக்களின் பொருட்போக்கே நாவலர் பாரதியாரைத் தொல்காப்பியப் புத்துரை காண அழுத்திற்று. இவையும் நச்சினார்க்கினியர் கொடையெனின் கொள்ளத் தக்கவாம்.

“ஒன்றே யாயினும் தனித்தமிழ் உண்டோ?” என்னும் சாமிநாத தேசிகர் உரையே, “தனித்தமிழ் இயக்கம்” காண எதிரிடைத் தூண்டல் ஆயிற்று அல்லவோ! எதிரிடைப் பயனும் ஏற்புடைப் பயனாதல், எண்ணுவார் எண்ணத் திண்மையும் எழுச்சிச் செயற்பாடும் பற்றியவை. மற்றையரோ நீரில் கரைந்த மண்ணாகி நெளிந்து போய்விடுவர்.

பாயிரம் – தெளிவுரை

வடவேங்கடந் தென்குமரி
 ஆயிடைத்
 தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
 வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
 எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
 செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
 முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
 புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
 நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
 அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
 அதங்கோட் டாசாற் கரில்தபத் தெரிந்து
 மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
 மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
 தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

வடக்கே வேங்கட மலை முதல் தெற்கே குமரிமலை முடிய இடைப்பட்ட நிலம் தமிழ் வழங்கு நிலமாகும். இந்நிலத்தில் வழங்கும் மக்கள் வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்குகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்து, சொல், பொருள் என்பவற்றை ஆராய்ந்து செய்யப்பட்டது இத் தொல்காப்பிய நூல்.

இது, இச் செந்தமிழ் நாட்டின் இயல்பொடு பொருந்தச் செய்யப் பட்டது. இந்நாட்டில் பழங்காலம் தொட்டு வழங்கிவரும் நூல்களைக் கற்றும் அவற்றை முறையுற ஆராய்ந்தும் வாழ்வியலுக்கு இன்றியமையாத அறிவுச் செல்வங்கள் எல்லாமும் ஒருங்குறத் தொகுக்கப்பட்டது குற்றமற்ற இந்நூல். இது, நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்னும் வேந்தன் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. அறம் உரைக்கும் நாவினையுடையவனும் நான்மறை வல்லானும் ஆகிய அதங்கோட்டு ஆசான் என்பான் தலைமை கொண்டிருந்தான்.

ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் கூடிய அவ்வவையில் அவர்கள் குறைவற அறியவும் மயக்கமற உணரவும் நூன்முறை வழுவாமல் காட்டியவன் யாவனோ எனின், அவன் நீர் நிரம்பிய கடல் சூழ்ந்த உலகின்கண் விளங்கும் ஐந்திரம் எனத்தக்க தொல்காப்பியத்தை முழுதுறத் தோற்றுவித்த ஆற்றலானன் எனப் பாராட்டப்பட்டவனும், தன்பெயரைத் தான் இயற்றிய நூல் வழியால் **தொல்காப்பியன்** என நிலைநிறுத்தியவனும், பல்வகைப் புகழுக்கும் இருப்பாகியவனும் சீரிய தவத்தவனும் ஆகிய பெரியோன்.

- இரா. இளங்குமரன்

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினார்க்கினியருரை

பொதுப் பாயிரம்

வடவேங்கடந் தென்குமரி
 ஆயிடைத்
 தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
 வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
 எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
 செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
 முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
 புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
 நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
 அறங்கரை நாவின நான்மறை முற்றிய
 அதங்கோட் டாசாற் கரில்தபத் தெரிந்து
 மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
 மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
 தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே

என்பது பாயிரம்.

எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க
 என்பது இலக்கணம். என்னை?

‘ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும்
 பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே’

என்றாராகலின்.

பாயிரம் என்றது புறவுரையை. நூல் கேட்கின்றான் புறவுரை கேட்கிற்
 ‘கொழுச் சென்றவழித் துன்னாசி இனிது செல்லுமாறு போல’ அந்நூல்
 இனிது விளங்குதலிற் புறவுரை கேட்டல் வேண்டும். என்னை?

‘பருப்பொருட் டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு
நுண்பொருட் டாகிய நூல் இனிது விளங்கும்’

என்றாராகலின்.

அப்பாயிரந்தான் ‘தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன் போலவும்’, ‘அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும்’, நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயிருத்தலின், அது கேளாக்காற் ‘குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவுங்’, ‘குறிச்சி புக்க மான் போலவும்’ மாணாக்கன் இடர்ப்படுமென்க.

அப்பாயிரம் பொதுவுஞ் சிறப்பும் என இருவகைத்து. அவற்றுட் பொதுப் பாயிரம் எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கப்படும். அதுதான் நான்கு வகைத்து:

‘ஈவோன் தன்மை ஈத லியற்கை
கொள்வோன் தன்மை கோடன் மரபென
ஈரிரண் டென்ப பொதுவின் தொகையே.’

என்னும் இதனான் அறிக.

ஈவோர் கற்கப்படுவோருங் கற்கப்படாதோரும் என இருவகையர். அவருட் **கற்கப்படுவோர்** நான்கு திறத்தார்:

‘மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் நின்னர்
உலைவில் உணர்வுடை யோர்.’

இதனுள்,

‘மலையே
அளக்க லாகாப் பெருமையும் அருமையும்
மருங்ககல முடைமையும் ஏற்ற கருமையும்
பொருந்தக் கூறுப பொச்சாப் பின்றி.’
‘நிலத்தி னியல்பே நினைக்குங் காலைப்
பொறையுடை மையொடு செய்பாங் கமைந்தபின்
விளைதல் வண்மையும் போய்ச்சார்ந் தோரை
இடுதலும் எடுத்தலும் இன்னண மாக
இயையக் கூறுப இயல்புணர்ந் தோரே.’
‘பூவின தியல்பே பொருந்தக் கூறின்
மங்கல மாதலும் நாற்ற முடைமையும்
காலத்தின் மலர்தலும் வண்டிற்கு ளெகிழ்தலும்
கண்டோ ருவத்தலும் விழையப் படுதலும்
உவமத் தியல்பின் உணரக் காட்டுப.’
‘துலாக்கோ லியல்பே தூக்குங் காலை
மிகினுங் குறையினும் நிலா தாகலும்
ஐயந் தீர்த்தலும் நடுவு நிலைமையோடு
எய்தக் கூறுப இயல்புணர்ந் தோரே.’

என நான்குங் கண்டுகொள்க.

இனிக் கற்கப்படாதோரும் நான்கு திறத்தார் :

‘கழற்பெய் குடமே மடற்பனை முடத்தெங்கு
குண்டிகைப் பருத்தியோ டிவையென மொழிப.’

இதனுட் கழற்பெய்குடமாவது கொள்வோனுணர்வு சிறிதாயினுந் தான் கற்றதெல்லாம் ஒருங்குரைத்தல். மடற்பனை என்பது பிறரான் கிட்டுதற்கு அரியதாகி இனிதாகிய பயன்களைக் கொண்டிருத்தல். முடத்தெங்கு என்பது ஒருவர் நீர்வார்க்கப் பிறர்க்குப் பயன்படுவது போல ஒருவர் வழிபடப் பிறர்க்கு உரைத்தல். குண்டிகைப் பருத்தி யென்பது சொரியினும் வீழாது சிறிது சிறிதாக வாங்கக் கொடுக்கும் அதுபோலக் கொள்வோனுணர்வு பெரிதாயினுஞ் சிறிது சிறிதாகக் கூறுதல்.

இனி,

‘ஈத வியல்பே இயல்புறக் கிளப்பின்
பொழிப்பே அகலம் நுட்பம் எச்சமெனப்
பழிப்பில் பல்லுரை பயின்ற நாவினன்
புகழ்ந்த மதியிற் பொருந்தும் ஓரையில்
திகழ்ந்த அறிவினன் தெய்வம் வாழ்த்திக்
கொள்வோனுணர்வகை அறிந்தவன் கொள்வரக்
கொடுத்தல் மரபெனக் கூறினர் புலவர்.’

இதனான் அறிக.

இனிக் கொள்வோருங் கற்பிக்கப்படுவோருங் கற்பிக்கப்படாதோரும் என இருவகையர். அவருட் கற்பிக்கப்படுவோர் அறுவகையர். அவர்தாம்,

‘தன்மகன் ஆசான் மகனே மன்மகன்
பொருள்நனி கொடுப்போன் வழிபடுவோனே
உரைகோ ளாளனோ டிவரென மொழிப.’

இவர் தன்மை,

‘அன்னங் கிளியே நன்னிறம் நெய்யரி
யானை யானே நென்றிவை போலக்
கூறிக் கொள்ப குணமாண் டோரே.’

இதனான் அறிக.

இனிக் கற்பிக்கப்படாதோர் எண்வகையர்:

‘மடிமானி பொச்சாப்பன் காழுகன் கள்வன்
அடுநோய்ப் பிணியாளன் ஆறாச் சினத்தன்
தடுமாறு நெஞ்சத் தவனுள்ளிட் டெண்மர்
நெடுநூலைக் கற்கலா தார்.’

என இவர்.

இவர் தன்மை,

‘குரங்கெறி விளங்காய் எருமை யாதே
தோணி யென்றாங் கிவையென மொழிப.’

இதனான் அறிக.

இவருட் களங்கடியப்பட்டார்:

‘மொழிவ துணராதார் முன்னிருந்து காய்வார்
படிபு பலவுரைப்பார் பல்கால் நடுவார்
திரிதரு நெஞ்சத்தார் தீயவை ஓர்ப்பார்
கடியப்பட்ட டாரவையின் கண்.’

இனிக் கோடன் மரபு:

‘கோடன் மரபு கூறும் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முனியான்
முன்னும் பின்னும் இரவினும் பகலினும்
அகலா னாகி அன்பொடு கெழீஇக்
குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பின் வழிநின்
றாசற உணர்ந்தோன் வாவென வந்தாங்
கிருவென இருந்தே டவிழென அவிழ்த்துச்
சொல்லெனச் சொல்லிச் செல்லெனச் சென்று
பருகுவ னன்ன ஆர்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையின் அத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவை வல்ல னாகிப்
போற்றிக் கோடல் அதனது பண்பே.’

‘எத்திரம் ஆசான் உவக்கும் அத்திரம்
அறத்தின் திரியாப் படர்ச்சிவழி பாடே.’

‘செவ்வன் தெரிகிற்பான் மெய்நோக்கிக் காண்கிற்பான்
பல்லுரையுங் கேட்பான் மிகப்பெரிதுங் காதலான்
தெய்வத்தைப் போல மதிப்பான் திரிபில்லான்
இவ்வாறு மாண்பு முடையாற் குரைப்பவே
செவ்விதின் நூலைத் தெரிந்து.’

‘வழக்கி னிலக்கணம் இழுக்கின் றறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை அமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்தலென் றின்னவை
கடனாக் கொளினே மடம்நனி இகக்கும்.’

‘அனையன் நல்லோன் கேட்குவ னாயின்
வினையின் உழப்பொடு பயன்றலைப் படுவான்.’

‘அனையன் அல்லோன் அம்மர பில்லோன்
கேட்குவ னாயிற் கொள்வோ னல்லன்.’

இவற்றான் உணர்க.

இம்மாணாக்கன் முற்ற உணர்ந்தானாமாறு:

‘ஒருகுறி கேட்போன் இருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற் பிழைபா டிலனே.’

‘முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.’

‘ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினுங்
காற்கூ றல்லது பற்றல னாகும்.’

‘அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை யொருபால்
செவ்விதி னுரைப்ப அவ்விரு பாலும்
மையறு புலமை மாண்புநனி யுடைத்தே.’

‘பிறர்க்குரை யிடத்தே நூற்கலப் பாகுந்
திறப்பட உணருந் தெளிவி னோர்க்கே.’

இவற்றான் அறிக.

பொதுப் பாயிரம் முற்றிற்று.

சிறப்புப் பாயிரம்

இனிச் சிறப்புப்பாயிரமாவது தன்னான் உரைக்கப்படும் நூற்கு இன்றியமையாதது. அது பதினொரு வகையாம்.

‘ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.’

‘காலங் களனே காரணம் என்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிநரும் உளரே.’

இப்பதினொன்றும் இப்பாயிரத்துள்ளே பெறப்பட்டன.

இனிச் சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணஞ் செப்புமாறு:

‘பாயிரத் திலக்கணம் பகருங் காலை
நூல்நுதல் பொருளைத் தன்னகத் தடக்கி
ஆசிரிய மானும் வெண்பா வானும்
மருவிய வகையான் நுவறல் வேண்டும்.’

இதனான் அறிக.

நூல்செய்தான் பாயிரஞ் செய்தானாயின் தன்னைப் புகழ்ந்தானாம்;

‘தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தான்தற் புகழ்தல் தகுதி யன்றே’

என்பவாகலின்.

பாயிரஞ் செய்வார் தன் ஆசிரியருந், தன்னோடு ஒருங்கு கற்ற ஒருசாலை மாணாக்கரும், தன் மாணாக்கரும் என இவர். அவருள் இந்நூற்குப் பாயிரஞ்செய்தார் தமக்கு ஒருசாலை மாணாக்கராகிய பனம்பாரனார்.

இதன் பொருள்: வடவேங்கடந்தென் குமரி ஆயிடை - வடக்கின்கண் வேங்கடமுந் தெற்கின்கட் குமரியுமாகிய அவ் விரண்டெல்லைக் குள்ளிருந்து, தமிழ் கூறும் நல் உலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆ இரு முதலின் - தமிழைச் சொல்லும் நல்லாசிரியரின் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய அவ்விரண்டையும் அடியாகக் கொள்ளுகையினானே, செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு - அவர் கூறுஞ் செந்தமிழ்

இயல்பாகப் பொருந்திய செந்தமிழ் நாட்டிற்கு இயைந்த வழக்கோடே முன்னையிலக்கணங்கள் இயைந்தபடியை முற்றக் கண்டு, முறைப்பட எண்ணி - அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு அறியலாகாமையின் யான் இத்துணை வரையறுத்து உணர்த்துவ லென்று அந்நூல்களிற் கிடந்தவாறன்றி அதிகார முறையான் முறைமைப் படச் செய்தலை எண்ணி, எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி - அவ்விலக்கணங்களுள் எழுத்தினையுஞ் சொல்லினையும் பொருளினையும் ஆராய்ந்து, போக்கு அறு பனுவல் - பத்துவகைக் குற்றமுந் தீர்ந்து முப்பத்திரண்டுவகை உத்தியொடு புணர்ந்த இந்நூலுள்ளே, மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டிப் புலந் தொகுத்தோனே - அம்முவகை இலக்கணமும் மயங்கா முறைமையாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலக் கணத்தை முன்னர்க் காட்டிப் பின்னர் ஏனை யிலக்கணங்களையுந் தொகுத்துக் கூறினான்; நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து - மாற்றாரது நிலத்தைக் கொள்ளும் போர்த் திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தி அவையின்கண்ணே, அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசாற்கு அரில் தபத் தெரிந்து - அறமே கூறும் நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையும் முற்ற அறிந்த அதங்கோ டென்கிற ஊரின் ஆசிரியனுக்குக் குற்றமற ஆராய்ந்து கூறி, மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி - கடல் சூழ்ந்த உலகின்கண்ணே ஐந்திர வியாகரணத்தை நிறைய அறிந்த பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோன் எனத் தன் பெயரை மாயாமல் நிறுத்தி, பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோனே - பல புகழ்களையும் இவ்வுலகின்கண்ணே மாயாமல் நிறுத்திய தவவேடத்தை யுடையோன் என்றவாறு.

இருந்து தமிழைச் சொல்லும் என்க; கொள்ளுகையினாலே பொருந்திய நாடு என்க; கண்டு எண்ணி ஆராய்ந்து தன்னூலுள்ளே தொகுத்தான்; அவன் யாரெனின் அவையின்கண்ணே கூறி உலகின் கண்ணே தன் பெயரை நிறுத்திப் புகழை நிறுத்திய படிமையோன் என்க.

இப்பாயிரமுஞ் செய்யுளாதலின் இங்ஙனம் மாட்டுறுப்பு நிகழக் கூறினார். இதற்கு இங்ஙனம் கண்ணழித்தல் உரையாசிரியர் கருத்தென்பது அவருரையான் உணர்க.

இனி மங்கல மரபிற் காரியஞ் செய்வார் வடக்குங் கிழக்கும் நோக்கியுஞ் சிந்தித்தும் நற்கருமங்கள் செய்வாராதலின் மங்கலமாகிய வடதிசையை முற்கூறினார்; இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி. தென்புலத் தார்க்கு வேண்டுவன செய்வார் தெற்கும் மேற்கும் நோக்கிக் கருமங்கள் செய்வாராதலின் தென்திசையைப் பிற்கூறினார். நிலங்கடந்த நெடுமுடி

யண்ணலை நோக்கி உலகந் தவஞ்செய்து வீடு பெற்ற மலையாதலானும், எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். குமரியுந் தீர்த்தமாகலின் எல்லையாகக் கூறினார். இவ்விரண்டனையுங் காலையே ஓதுவார்க்கு நல்வினை யுண்டாமென்று கருதி இவற்றையே கூறினார். இவையிரண்டும் அகப்பாட்டெல்லை யாயின; என்னை? குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பது நாடு கடல் கொண்டதாகலின். கிழக்கும் மேற்குங் கடலெல்லையாக முடிதலின் வேறெல்லை கூறா ராயினார். வேங்கடமுங் குமரியும் யாண்டைய என்றால் வடவேங்கடந் தென்குமரியென வேண்டுதலின் அதனை விளங்கக் கூறினார்.

உலகமென்றது பல பொருளொரு சொல்லாதலின் ஈண்டு உயர்ந் தோரை உணர்த்திற்று, உலகம் அவரையே கண்ணாக வுடைமையின்; என்னை?

‘வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக வான’

(மரபி. 92)

என மரபியலுட் கூறுதலின். அவ்வயர்ந்தோராவார், அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் தலைச்சங்கத்தாரும் முதலாயினோர். உலகத்து - உலகத்தினுடைய என விரிக்க.

வழக்காவது, சிலசொற் பிறந்த அக்காலத்து இஃது அறத்தை உணர்த்திற்று, இது பொருளை உணர்த்திற்று, இஃது இன்பத்தை உணர்த்திற்று, இது வீட்டை உணர்த்திற்று என்று உணர்விப்பது.

செய்யுளாவது, ‘பாட்டுரை நூலே’ (செய். 78) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தாற் கூறிய ஏழுநிலமும் அறம் முதலிய மூன்று பொருளும் பயப்ப நிகழ்வது. முதலின் என்றது முதலுகையினாலே என்றவாறு.

எழுத்து என்றது யாதனை யெனின், கட்புலனாகா உருவுங் கட்புலனாகிய வடிவு முடைத்தாக வேறு வேறு வகுத்துக்கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியுஞ் சொற்கு இயைந்தும் நிற்கும் ஓசையாம். கடலொலி சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும், முற்கு, வீளை, இலதை முதலியன பொருளுணர்த்தினவேனும் எழுத் தாகாமையானும் அவை ஈண்டுக் கொள்ளாராயினர். ஈண்டு உருவென்றது மனனுணர்வாய் நிற்கும் கருத்துப் பொருளை. அது செறிப்பச் சேறலானுஞ், செறிப்ப வருதலானும், இடையெறியப்படுதலானும், இன்பதுன்பத்தை யாக்கலானும், உருவும் உருவுங் கூடிப் பிறத்தலானும், உந்தி முதலாகத் தோன்றி எண்வகை நிலத்தும் பிறந்து கட்புலனாந் தன்மை யின்றிச் செவிக்கட்சென்று உறும் ஊறுடைமையானும், விசும்பிற் பிறந்து இயங்குவதொரு தன்மை யுடைமையானுங் காற்றின் குணமாவதோர்

உருவாம். வன்மை மென்மை இடைமை கோடலானும் உருவேயாயிற்று. இதனைக் காற்றின் குணமே யென்றல் இவ்வாசிரியர் கருத்து. இதனை விசும்பின் குணமென்பாரும் உளர். இவ்வுரு, 'உரு வுருவாகி' (எழுத். 47) எனவும், 'உட்பெறு புள்ளி உருவாகும்மே' (எழுத். 14) எனவும் காட்சிப் பொருட்குஞ்சிறுபான்மை வரும். வடிவாவது கட்புலனாகியே நிற்கும். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நுண்ணுணர்விலோரும் உணர்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறு வேறு வடிவங் காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலிற் கட்புலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. இதற்கு விதி 'உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே' (எழுத். 14) என்னுஞ் சூத்திரம் முதலியனவாம். இவற்றாற் பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினார். 'எசுர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே' (எழுத். 16) என உயிர்க்குஞ் சிறுபான்மை வடிவு கூறினார்.

இனித் தன்னை உணர்த்தும் ஓசையாவது, தன் பிறப்பையும் மாத்திரையையுமே அறிவித்துத் தன்னைப் பெற நிகழும் ஓசை.

சொற்கு இயையும் ஓசையாவது, ஓரெழுத்தொருமொழி முதலியவாய் வரும் ஓசை.

இனிச் சொல் என்றது யாதனை யெனின், எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதிணைப் பொருட்டன்மையையும் ஒருவன் உணர்தற்கு நிமித்தமாம் ஓசையை. இவ்வுரைக்குப் பொருள் சொல்லதிகாரத்துட் கூறுதும். ஈண்டு 'டறலன்' (எழுத். 23) என்னுஞ் சூத்திர முதலியவற்றான் மொழியாக மயங்குகின்றனவும் அவ்வாக்கத்தின்கண் அடங்குமென்று உணர்க. எழுத்துச், சொற்கு அவயவமாதலின் அதனை முற்கூறி அவயவி யாகிய சொல்லைப் பிற்கூறினார்.

இனிப் பொருள் என்றது யாதனை யெனின், சொற்றொடர் கருவியாக உணரப்படும் அறம்பொருளின்பமும் அவற்றது நிலையும் நிலையாமையு மாகிய அறுவகைப் பொருளுமாம். அவை பொருளதிகாரத் துட் கூறுதும்.

வீடு கூறாரோ எனின், அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தார் கூறாரென்றுணர்க. அஃது,

'அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப' (செய். 106)

என்பதனான் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவனாரும் முப்பாலாகக் கூறி 'மெய்யுணர்த' லான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினார்.

செந்தமிழ் - செவ்விய தமிழ். முந்துநூல் - அகத்தியமும் மாபுராணமும் பூதபுராணமும் இசைநுணுக்கமும். அவற்றுட் கூறிய இலக்கணங்களாவன: எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பும் சந்தமும் வழக்கியலும் அரசியலும் அமைச்சியலும் பார்ப்பன இயலுஞ் சோதிடமுங் காந்தருவமுங் கூத்தும் பிறவுமாம்.

புலம் என்றது, இலக்கணங்களை. பனுவல் என்றது, அவ்வினல்க்கணங்களெல்லாம் அகப்படச் செய்கின்றதொரு குறியை. அதனை இதனுட்கூறுகின்ற உரைச்சூத்திரங்களானும் மரபியலானும் உணர்க.

பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்துநாலாயிரம் யாண்டு வீற்றிருந்தானாதலின் அவனும் அவன் அவையிலுள்ளோரும் அறிவுமிக்கிருத்தலின் அவர்கள் கேட்டிருப்ப அதங்கோட்டாசிரியர் கூறிய கடாவிற்கெல்லாங்குற்றந்தீர விடைகூறுதலின் 'அரிஸ்தப' என்றார்.

அகத்தியனார் அதங்கோட்டாசிரியரை நோக்கி, 'நீ தொல் காப்பியன் செய்த நூலைக் கேளற்க' என்று கூறுதலானும், தொல் காப்பியனாரும் பல்காலுஞ் சென்று 'யான் செய்த நூலை நீர் கேட்டல் வேண்டும்' என்று கூறுதலானும், இவ்விருவரும் வெகுளாமல் இந்நூற்குக் குற்றங்கூறிவிடுவலெனக் கருதி அவர் கூறிய கடாவிற்கெல்லாம் விடைகூறுதலின், 'அரிஸ்தபத் தெரிந்து' என்றார்.

அவர் கேள்மின் என்றற்குக் காரணமென்னை யெனின், தேவரெல்லாருங் கூடி யாஞ் சேரவிருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரிய ரென்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவருந் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர் கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியாரை வாங்கிக் கொண்டு, புலத்தியனாருழைச் சென்று அவருடன் பிறந்த குமரியார் உலோபாமுத்திரையாரை அவர் கொடுப்ப நீரேற்று இரீஇப் பெயர்ந்து, துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடி வேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங் கொண்டு போந்து, காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கணிருந்து, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து, இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கித், திரணதூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பியனாரை நோக்கி, 'நீ சென்று குமரியாரைக் கொண்டுவருக' எனக்கூற, அவரும் 'எம்பெருமாட்டியை எங்ஙனங் கொண்டுவருவல்' என்றார்க்கு, 'முன்னாகப் பின்னாக நாற்கோல் நீளம் அகலநின்று கொண்டுவருக' வென அவரும் அங்ஙனங் கொண்டு வருவழி, வையை நீர் கடுகிக் குமரியாரை ஈர்த்துக் கொண்டு போகத், தொல்காப்பியனார் கட்டளை யிறந்து சென்று ஒரு

வெதிர்ங்கோலை முறித்து நீட்ட, அதுபற்றி யேறினார்; அது குற்ற மென்று அகத்தியனார் குமரியாரையுந் தொல்காப்பியனாரையுஞ் 'சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' எனச் சபித்தார். 'யாங்கள் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க எங்களைச் சபித்தமையான் எம்பெருமானுஞ் சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' என அவர் அகத்தியனாரைச் சபித்தார். அதனான் அவர் வெகுண்டாராதலின் 'அவன் செய்த நூலைக் கேளற்க' என்றாரென்க.

நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையான் 'நான்மறை' என்றார். அவை தைத்திரியமும் பௌடிகமுந் தலவகாரமுஞ் சாமவேதமுமாம். இனி இருக்கும் யசுவும் சாமமும் அதர்வணமும் என்பாருமுளர். அது பொருந்தாது; இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர் வேத வியாதர் சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தாராதலின்.

முற்கூறிய நூல்கள்போல எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் மயங்கக் கூறாது வெவ்வேறு அதிகாரமாகக் கூறினார் என்றற்கு 'எழுத்து முறைகாட்டி' என்றார்.

வரைப்பின்கண்ணே தோற்றி நிறுத்த என்க.

இந்திரனாற் செய்யப்பட்டது ஐந்திரம் என்றாயிற்று.

பல்புகழாவன, ஐந்திரநிறைதலும், அகத்தியத்தின்பின் இந்நூல் வழங்கச் செய்தலும், அகத்தியனாரைச் சபித்த பெருந்தவத்தன்மையும், ஐந்திநாப்பண் நின்றலும், நீர்நிலை நின்றலும், பிறவுமாகிய தவத்தான் மிகுதலும் பிறவுமாம்.

படிமை - தவவேடம்.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்பது கட்டுரைவகையான் எண்ணொடு புணர்ந்த சொற்சீரடி. 'ஆயிடை' என்பது வழியசை புணர்ந்த சொற்சீரடி. 'தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து' என்பது முட்டடியின்றிக் குறைவு சீர்த்தாய சொற்சீரடி. இங்ஙனஞ் சொற்சீரடியை முற்கூறினார், சூத்திர யாப்பிற்கு இன்னோசை பிறத்தற்கு; என்னை? 'பாஅ வண்ணஞ், சொற்சீர்த்தாகி நூற்பாற் பயிலும்' (செய். 215) என்றலின். ஏனை அடிக ளெல்லாஞ் செந்தூக்கு.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' யெனவே எல்லையும், 'எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி' யெனவே நுதலிய பொருளும் பயனும் யாப்பும், 'முந்துநூல் கண்' டெனவே வழியும், 'முறைப்பட எண்ணி யெனவே காரணமும், 'பாண்டியன் அவையத் தெனவே காலமுங்களனும், 'அரில்தபத் தெரிந்' தெனவே கேட்டோரும், 'தன்பெயர் தோற்றி' யெனவே ஆக்கியோன் பெயரும் நூற்பெயரும் பெறப்பட்டன.

தொல்காப்பியம் என்பது மூன்று உறுப்படக்கிய பிண்டம். பொருள் கூறவே அப்பொருளைப் பொதிந்த யாப்பிலக்கணமும் அடங்கிற்று; 'நூறுகாணங் கொணர்ந்தானென்றால் அவை பொதிந்த கூறையும் அவையென அடங்குமாறுபோல.'

இனி, இவ்வாறன்றிப் பிறவாறு கண்ணழிவு கூறுவாரும் உளரா லெனின், வேங்கடமும் குமரியும் எல்லையாகவுடைய நிலத்திடத்து வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்கள் வழக்குஞ் செய்யுளும் என்றாற் செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்த கொடுத்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டினும் வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறுவாரை நன்மக்களென்றார் என்று பொருள் தருதலானும், அவர் கூறும் வழக்குஞ் செய்யுளங் கொண்டு எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்தல் பொருந்தாமையானும், அவர் கூறும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இருகாரணத்தானும் எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்தாரெனின் அகத்தியர்க்கு மாறாகத் தாமும் முதலால் செய்தாரென்னும் பொருள் தருதலானும், அங்ஙனங் கொடுத்தமிழ் கொண்டு இலக்கணஞ் செய்யக் கருதிய ஆசிரியர் குறைபாடுடைய வற்றிற்குச் செந்தமிழ் வழக்கையும் முந்து நூலையும் ஆராய்ந்து முறைப்பட எண்ணினாரெனப் பொருள் தருதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க.

இன்னும் 'முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி' யென்றதானானே, முதல்வன் வழிநூல் செய்யுமாற்றிற்கு இலக்கணங் கூறிற்றிலனேனும் அவன் நூல் செய்த முறைமைதானே பின்பு வழிநூல் செய்வார்க்கு இலக்கணம் என்பது கருதி இவ்வாசிரியர் செய்யுளியலிலும் மரபியலிலும் அந்நூல் செய்யும் இலக்கணமும் அதற்கு உரையுங் காண்டிகையுங் கூறும் இலக்கணமுங் கூறிய அதனையே ஈண்டுங் கூறினாரென்று உணர்க. அவை அவ்வோத்துக்களான் உணர்க.

'யாற்ற தொழக்கே தேரைப் பாய்வே
சீய நோக்கே பருந்தின் வீழ்வென்று
ஆவகை நான்கே கிடக்கை முறையே.'

'பொழிப்பே அகலம் நுட்பம் எச்சம்எனப்
பழிப்பில் சூத்திரம் பன்னல் நான்கே.'

'அவற்றுள்
பாடங் கண்ணழிவுதாரணம் என்றிவை
நாடித் திரிபில ஆகுதல் பொழிப்பே.'

'தன்னால் மருங்கினும் பிறநூல் மருங்கினுந்
துன்னிய கடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம்
பன்னிய அகலம் என்மனார் புலவர்.'

'ஏதுவின் ஆங்கவை துடைத்தல் நுட்பம்.'

‘துடைத்துக் கொள்பொருள் எச்சம் ஆகும்.’

‘அப்புலம் அரில்தப அறிந்து முதனூற்
பக்கம் போற்றும் பயன்தெரிந் துலகந்
திட்ப முடைய தெளிவர வுடையோன்
அப்புலம் படைத்தற் கமையும் என்ப.’

‘சூத்திரம் உரைஎன் றாயிரு திறத்தினும்
பாற்படத் தோற்றல் படைத்த லென்ப
நூற்பயன் உணர்ந்த நுண்ணி யோரே.’

இவற்றை விரித்து உரைக்க.

சிறப்புப் பாயிரம் முற்றிற்று.

1

நூன்மரபு

எழுத்துக்களின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

1. எழுத்தெனப் படுப
அகரமுதல்
னகர இறுவாய் முப்பஃ தென்ப
சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கட்டையே

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின், எழுத்திலக்கணம் உணர்த்தினமை காரணத்தான் எழுத்ததிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. எழுத்தை உணர்த்திய அதிகாரம் என விரிக்க. அதிகாரம்-முறைமை.

எழுத்து உணர்த்துமிடத்து எனைத்து வகையான் உணர்த்தினாரோ வெனின், எட்டுவகையானும், எட்டிறந்த பலவகையானும் உணர்த்தினார் என்க.

எட்டுவகைய என்பார் கூறுமாறு:- எழுத்து இனைய என்றலும், இன்ன பெயரின என்றலும், இன்ன முறையின என்றலும், இன்ன அளவின என்றலும், இன்ன பிறப்பின என்றலும், இன்ன புணர்ச்சியின என்றலும், இன்ன வடிவின என்றலும், இன்ன தன்மையின என்றலுமாம். இவற்றுள் தன்மையும் வடிவும் நமக்கு உணர்த்தலாகாமையின் ஆசிரியர் ஈண்டு உரைத்திலர். ஏனைய இதனுட் பெறுதும்.

எழுத்து இனைய என்றலைத் தொகை வகை விரியான் உணர்க. முப்பத்து மூன்று என்பது தொகை. உயிர் பன்னிரண்டும், உடம்பு பதினெட்டுஞ், சார்பிறறோற்றம் மூன்றும் அதன் வகை. அளபெடையேழும், உயிர்மெய் இருநூற்றொருபத்தாறும் அவற்றொடுங் கூட்டி இருநூற்றைம்பத்தாறெனல் விரி.

இனி, எழுத்துக்களின் பெயரும் முறையுந் தொகையும் இச் சூத்திரத்தாற் பெற்றாம். வகை: 'ஓளகார இறுவாய்' (எழுத். 8) என்பதனானும், 'னகார இறுவாய்' (எழுத். 9) என்பதனானும், 'அவைதாங்,

குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம்' (எழுத். 2) என்பதனானும் பெற்றாம். விரி: 'குன்றிசைமொழிவயின்' (எழுத். 4) என்பதனானும், 'புள்ளியில்லா' (எழுத். 17) என்பதனானும் பெற்றாம்.

அளவு, 'அவற்றுள், அ இ உ' (எழுத். 3) என்பதனானும், 'ஆ ஈ ஊ' (எழுத். 4) என்பதனானும், 'மெய்யின் அளவே' (எழுத். 11) என்பதனானும், 'அவ்வியல் நிலையும்' (எழுத். 12) என்பதனானும் பெற்றாம்.

பிறப்பு, பிறப்பியலுட் பெற்றாம்.

புணர்ச்சி, 'உயிரிற் சொல்முன்' (எழுத். 107) என்பதனானும், 'அவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின்' (எழுத். 108) என்பதனானும், பிறவாற்றானும் பெற்றாம்.

இனி, எட்டிறந்த பல்வகைய என்பார் கூறுமாறு:- எழுத்துக்களின் குறைவுங், கூட்டமும், பிரிவும், மயக்கமும், மொழியாக்கமும், நிலையும், இனமும், ஒன்று பலவாதலுந், திரிந்ததன்றிரிபு அது என்றலும், பிறிதென்றலும், அதுவும் பிறிது மென்றலும், நிலையிற்றென்றலும், நிலையாதென்றலும், நிலையிற்றும் நிலையாதும் என்றலும், இன்னோரன்ன பலவுமாம்.

குறைவு, 'அரையளபு குறுகல்' (எழுத். 13), 'ஓரளபாகும்' (எழுத். 57) என்பனவற்றாற் பெற்றாம்.

கூட்டம், 'மெய்யோ டியையினும்' (எழுத். 10), 'புள்ளியில்லா' (எழுத். 17) என்பனவற்றாற் பெற்றாம்.

பிரிவு, 'மெய்யுயிர் நீங்கின்' (எழுத். 139) என்பதனாற் பெற்றாம்.

மயக்கம், 'டறலள' (எழுத். 23) என்பது முதலாக 'மெய்ந்நிலை கூட்டின்' (எழுத். 30) என்பது ஈறாகக் கிடந்தனவற்றாற் பெற்றாம்.

மொழியாக்கம், 'ஓரெழுத் தொருமொழி' (எழுத். 45) என்பதனாற் பெற்றாம், அவ்வெழுத்துக்களை மொழியாக்கலின்.

நிலை, 'பன்னீருயிரும்' (எழுத். 59), 'உயிர்மெய்யல்லன்' (எழுத். 60), 'உயிர் ஓன்' (எழுத். 69), 'ஞணநமன்' (எழுத். 78) என்பன. இவற்றான் மொழிக்கு முதலாம் எழுத்தும் ஈறாமெழுத்தும் பெற்றாம்.

இனம், 'வல்லெழுத்தென்ப' (எழுத். 19), 'மெல்லெழுத்தென்ப' (எழுத். 20), 'இடையெழுத்தென்ப' (எழுத். 21), 'ஓளகார இறுவாய்' (எழுத். 8), 'னகார இறுவாய்' (எழுத். 9) என்பனவற்றான் பெற்றாம். இவற்றானே எழுத்துக்கள் உருவாதலும் பெற்றாம். இவ்வுருவாகிய ஓசைக்கு ஆசிரியர் வடிவு கூறாமை உணர்க. இனி வரிவடிவு கூறுங்கால் மெய்க்கே பெரும்பான்மையும் வடிவு கூறுமாறு உணர்க.

ஒன்று பலவாதல், 'எழுத்தோரன்ன' (எழுத். 141) என்பதனாற் பெற்றாம்.

திரிந்ததன் றிரிபது என்றல், 'தகரம் வருவழி' (எழுத். 369) என்பதனானும், பிறாண்டும் பெற்றாம்.

பிறிதென்றல், 'மகர இறுதி' (எழுத். 310), 'னகார இறுதி' (எழுத். 332) என்பனவற்றாற் பெற்றாம்.

அதுவும் பிறிதுமென்றல், 'ஆறனுருபின் அகரக் கிளவி' (எழுத். 115) என்பதனாற் பெற்றாம்.

நிலையிற் றென்றல், 'நிறுத்த சொல்லின் ஈறாகு' (எழுத். 108) என்பதனாற் பெற்றாம்.

நிலையாதென்றல், நிலைமொழியது ஈற்றுக்கண்நின்றும் வருமொழியது முதற்கண்நின்றும் புணர்ச்சி தம்முள் இலவாதல். அது 'மருவின் தொகுதி' (எழுத். 111) என்பதனாற் பெற்றாம்.

நிலையிற்றும் நிலையாதும் என்றல், 'குறியதன் முன்னரும்' (எழுத். 226) என்பதனாற் கூறிய அகரம் 'இராவென் கிளவிக்கு இல்லை' (எழுத். 227) என்பதனாற் பெற்றாம்.

இக்கூறிய இலக்கணங்கள் கருவியுஞ் செய்கையும் என இரு வகைய.

அவற்றுட் கருவி, புறப்புறக்கருவியும், புறக்கருவியும், அகப்புறக் கருவியும், அகக்கருவியும் என நால்வகைத்து. நூன்மரபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி. மொழிமரபு புறக்கருவி. புணரியல் அகப்புறக்கருவி. 'எகர ஓகரம் பெயர்க்கீறாகா' (எழுத். 272) என்றாற் போல்வன அகக்கருவி.

இனிச் செய்கையும், புறப்புறச்செய்கையும், புறச்செய்கையும், அகப்புறச் செய்கையும், அகச்செய்கையுமென நால்வகைத்து. 'எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே' (எழுத். 140) என்றாற் போல்வன புறப்புறச் செய்கை. 'லனஎன வருஉம் புள்ளி முன்னர்' (எழுத். 149) என்றாற் போல்வன புறச்செய்கை. 'உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி' (எழுத். 163) என்றாற் போல்வன அகப்புறச் செய்கை. தொகைமரபு முதலிய ஒத்தினுள் இன்ன ஈறு இன்னவாறு முடியுமெனச் செய்கை கூறுவன வெல்லாம் அகச் செய்கை. இவ்விகற்பமெல்லாம் தொகையாக உணர்க.

இவ்வோத்து என்னுதலிற்றோ எனின், அதுவும் அதன் பெயர் உரைப்பவே அடங்கும்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், இத்தொல்காப்பிய மென்னும் நூற்கு மரபாந் துணைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமையின் 'நூன்மரபு' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

நூலென்றது நூல்போறலின் ஒப்பினாயதோர் ஆகுபெயராம். அவ்வொப்பாயவாறு என்னை யெனின், குற்றங் களைந்து எஃகிய பன்னுனைப் பஞ்சிகளை யெல்லாங் கைவன் மகடுஉத் தூய்மையும் நுண்மையு முடையவாக ஓரிழைப் படுத்தினாற் போல 'வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவ' னாலே (மரபு. 94) வழக்களைந்து எஃகிய இலக் கணங்களை யெல்லாம் முதலும் முடிவும் மாறுகோளின்றியும், தொகை யினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டியும், உரையுங் காண்டிகையும் உள்நின்று அகலவும், ஈரைங் குற்றமும் இன்றி ஈரைந்தழகும் பெற முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்தியொடு புணரவும்,

‘ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுபுட் படக்கிய பிண்டத் தானும்’ (செய். 166)

ஒரு நெறிப்படப் புணர்க்கப்படுஉந் தன்மையுடைமையான் என்க.

மரபு, இலக்கணம், முறைமை, தன்மை என்பன ஒரு பொருட்கிளவி.

ஆயின் நூலென்றது ஈண்டு மூன்றதிகாரத்தினையும் அன்றே? இவ்வோத்து மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணமாயவா நென்னை யெனின், எழுத்துக்களின் பெயரும் முறையும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் செய்யுளியற்கும் ஒப்பக் கூறியது. ஈண்டுக் கூறிய முப்பத்து மூன்றனைப் பதினைந்தாக்கி ஆண்டுத் தொகை கோடலின் தொகை வேறாம். அளவு, செய்யுளியற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் ஒத்த அளவும் ஒவ்வா அளவும் உளவாகக் கூறியது. குறிற்கும் நெடிற்குங் கூறிய மாத்திரை இரண்டிடத்திற்கும் ஒத்த அளவு. ஆண்டுக் கூறுஞ் செய்யுட்கு அளவு கோடற்கு ஈண்டைக்குப் பயன் தாராத அளபெடை கூறியது ஒவ்வா அளவு. அஃது, ‘அளபிறந் துயிர்த்தலும்’ (எழுத். 33) என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு ஆண்டு மாட்டெறியு மாற்றான் உணர்க. இன்னுங் குறிலும் நெடிலும் மூவகையினமும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் ஒப்பக் கூறியன. குறைவும் இரண்டற்கும் ஒக்கும். கூட்டமும் பிரிவும் மயக்கமும் இவ்வதிகாரத்திற்கே உரியனவாகக் கூறியன. ‘அம்மூவாறும்’ (எழுத். 22) என்னுஞ் சூத்திரம் முதலியனவற்றான் எழுத்துக்கள் கூடிச் சொல்லாமாறு கூறுகின்றமையின் சொல்லதிகாரத்திற்கும் இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறினாராயிற்று. இங்ஙனம் மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணங் கூறுதலின் இவ்வோத்து நூலினது இலக்கணங் கூறியதாயிற்று.

நூலென்றது தொல்காப்பியம் என்னும் பிண்டத்தை. இவ் வோத்திலக்கணங்கள்தாம் எழுத்துக்களின் பெயரும் முறையுந் தொகையும் அளவுங் குறைவுங் கூட்டமும் பிரிவும் மயக்கமும் ஆம். ஏனைய இவ்வதிகாரத்துள் ஏனையோத்துக்களான் உணர்த்துப.

அற்றேல் அஃதாக; இத்தலைச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், எழுத்துக்களின் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எழுத்தெனப் படுப - எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுவன, அகரமுதல் னகரஇறுவாய் முப்பஃ தென்ப - அகரம் முதல் னகரம் ஈறாகக் கிடந்த முப்பதென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே - சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றும் அல்லாத இடத்து எ-று.

எனவே, அம்மூன்றுங் கூடியவழி முப்பத்து மூன்றென்ப.

எ-டு: அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ, க்ங் ச்ஞ் ட்ண த்ந்ப் ம்ய்
ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன் எனவரும்.

‘எனப்படுப’ என்று சிறப்பித் துணர்த்துதலான் அளபெடையும் உயிர்மெய்யும் இத்துணைச் சிறப்பில. ஓசை யுணர்வார்க்குக் கருவியாகிய வரிவடிவுஞ் சிறப்பிலா எழுத்தாகக் கொள்ளப்படும்.

அகரம் முதலாதல் ஆரியத்திற்கும் ஒக்குமேனும் ஈண்டுத் தமிழெழுத்தே கூறுகின்றாரென்பது உணர்தற்கு ‘னகர இறுவாய்’ என்றார்.

படுப, படுவ. ‘படுப’ வென்பது படுத்தலோசையான் தொழிற் பெயராகக் கூறப்படும். பகரமும் வகரமும் ஈண்டு நின்றற்குத் தம்முள் ஒத்த உரிமையவேனும் ‘எழுத்தெனப்படுவ’ வெனத் தூக்கற்று நிற்குஞ் சொற்சீரடிக்குப் படுப என்பது இன்னோசைத்தாய் நின்றலின் ஈண்டுப் ‘படுப’ என்றே பாடம் ஒதுக. இஃது அன் பெறாத அகரவீற்றுப் பலவறிசொல்.

அகரம் னகர மெனவே பெயருங் கூறினார். எழுத்துக்கட் கெல்லாம் அகரம் முதலாதற்குக் காரணம் ‘மெய்யினியக்கம் அகரமொடு சிவணும்’ (எழுத். 46) என்பதனாற் கூறுப. வீடுபேற்றிற்கு உரிய ஆண்மகனை உணர்த்துஞ் சிறப்பான் னகரம் பின் வைத்தார்.

இனி எழுத்துக்கட்குக் கிடக்கைமுறை ஆயினவாறு கூறுதும். குற்றெழுத்துக்களை முன்னாகக் கூறி அவற்றிற்கு இனமொத்த நெட் டெழுத்துக்களை அவற்றின் பின்னாகக் கூறினார், ஒரு மாத்திரை கூறியே இரண்டு மாத்திரை கூறவேண்டுதலின். அன்றி இரண்டை முற்கூறினாலோ வெனின், ஆகாது; ஒன்று நின்று அதனொடு பின்னரும் ஒன்று கூடியே இரண்டாவதன்றி இரண்டென்ப தொன்று இன்றாதலின். இதனான் ஒன்றுதான் பல கூடியே எண் விரிந்ததென்று உணர்க.

இனி, அகரத்தின் பின்னர் இகரம் எண்ணும் பிறப்பும் பொருளும் ஒத்தலின் வைத்தார். இகரத்தின் பின்னர் உகரம் வைத்தார், பிறப்பு

ஒவ்வாதேனும் 'அஇஉ அம்முன்றுஞ் சுட்டு' (எழுத். 31) எனச் சுட்டுப் பொருட்டாய் நிற்கின்ற இனங் கருதி. அவை ஐம்பாற் கண்ணும் பெரும் பான்மை வருமாறு உணர்க. எகரம் அதன்பின் வைத்தார், அகர இகரங்க ளொடு பிறப்பு ஒப்புமை பற்றி. ஐகார ஒளகாரங்கட்கு இனமாகிய குற்றெழுத்து இலவேனும் பிறப்பு ஒப்புமை பற்றி ஏகார ஒகாரங்களின் பின்னர் ஐகார ஒளகாரம் வைத்தார். ஒகரம் நொ என மெய்யொடு கூடி நின்றல்லது தானாக ஒரெழுத் தொருமொழியாகாத சிறப்பின்மை நோக்கி ஐகாரத்தின்பின் வைத்தார். அ இ உ எ என்னும் நான்கும் அக்கொற்றன் இக்கொற்றன் உக்கொற்றன் எக்கொற்றன் என, மெய்யொடு கூடாமல் தாம் இடைச்சொல்லாய் நின்றாயினும் மேல் வரும் பெயர்களொடு கூடிச் சுட்டுப் பொருளும் வினாப்பொருளும் உணர்த்தும். ஒகரம் மெய்யொடு கூடியே தன் பொருள் உணர்த்துவதல்லது தானாகப் பொருளுணர்த்தா தென்று உணர்க. இன்னும் அ ஆ உ ஊ எ ஏ ஒ ஓ ஔ என்பன தம்முள் வடிவு ஒக்கும். இ ஈ ஐ தம்முள் வடிவு ஒவ்வா. இன்னும் இவை அளபெடுக் குங்கால் நெட்டெழுத்தொடு குற்றெழுத்துக்கு ஒசை இயையுமாற்றானும் உணர்க. இனிச் சுட்டு நீண்டு ஆகார ஈகார ஊகாரங்களாதலானும் பொருள் ஒக்கும். புணர்ச்சி ஒப்புமை உயிர் மயங்கியலுட் பெறுதும். இம்முறை வழுவாமல் மேல் ஆளுமாறு உணர்க.

இனிக் ககார ஙகாரமும் சகார ஞகாரமும் டகார ணகாரமும் தகார நகாரமும் பகார மகாரமும், தமக்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒத்தலின், வல்லொற்றிடையே மெல்லொற்றுக் கலந்து வைத்தார். முதல்நாவும் முதல் அண்ணமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் நுனிநாவும் நுனியண்ண மும் நுனிநாவும் பல் முதலும் இதழியைதலுமாகிப் பிறக்கின்ற இடத்தின் முறைமை நோக்கி அவ்வெழுத்துக்களைக் க ச ட த ப, ங ஞ ண ந ம என இம்முறையே வைத்தார். பிறப்பு ஒப்புமையானும் னகாரம் றகாரமாய்த் திரிதலானும் றகாரமும் னகாரமுஞ் சேரவைத்தார். இவை தமிழெழுத் தென்பது அறிவித்தற்குப் பின்னர் வைத்தார். இனி இடையெழுத்துக்களில் யகாரம் முன்வைத்தார், அதுவும் உயிர்கள் போல மிடற்றுப் பிறந்த வளி அண்ணங் கண்ணுற்று அடையப் பிறத்தலின். ரகாரம் அதனொடு பிறப்பு ஒவ்வாதேனும் செய்கை ஒத்தலின் அதன் பின் வைத்தார். லகாரமும் வகாரமும் தம்மிற் பிறப்பும் செய்கையும் ஒவ்வாவேனும், கல் வலிது சொல் வலிது என்றாற்போலத் தம்மிற் சேர்ந்துவருஞ் சொற்கள் பெரும்பான்மை யென்பது பற்றி லகாரமும் வகாரமும் சேர வைத்தார். ழகாரமும் ளகாரமும் ஒன்றானும் இயைபிலவேனும் 'இடையெழுத் தென்ப யரல வழள' (எழுத். 21) என்றாற் சந்தவிற்பத்திற்கு இயைபுடைமை கருதிச் சேர வைத்தார் போலும்.

அகரம் உயிரகரமும் உயிர்மெய் அகரமும் என இரண்டு இஃது ஏனை உயிர்கட்கும் ஒக்கும். எனவே, ஒருயிர் பதினெட்டாயிற்று.

இவ்வெழுத்தெனப்பட்ட ஓசையை அருவென்பார் அறியாதார். அதனை உருவென்றே கோடும். அது செறிப்பச் சேறலானும், செறிப்ப வருதலானும், இடை யெறியப்படுதலானும், செவிக்கட் சென்று உறுதலானும், இன்பதுன்பத்தை ஆக்குதலானும், உருவும் உருவுங்கூடிப் பிறத்தலானும், தலையும் மிடறும் நெஞ்சும் என்னும் மூன்றிடத்தும் நிலைபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உறப்பிறக்கும் என்றமையானும் உருவேயாம். அருவே யாயின் இவ்விடத்திற் கூறியன இன்மை உணர்க. அல்லதூஉம், வன்மை மென்மை இடைமை என்று ஓதினமையானும் உணர்க. உடம்பொடு புணர்த்தல் என்னும் இலக்கணத்தான் இவ்வோசை உருவாதல் நிலைபெற்றதென்று உணர்க. அதற்குக் காரணமும் முன்னர்க் கூறினாம்.

இவ்வெழுத்துக்களின் உருவிற்கு வடிவு கூறாராயினர், அது முப்பத்திரண்டு வடிவினுள் இன்ன எழுத்திற்கு இன்ன வடிவெனப் பிறர்க்கு உணர்த்துதற்கு அரிதென்பது கருதி. அவ்வடிவு ஆராயுமிடத்துப் பெற்ற பெற்ற வடிவே தமக்கு வடிவாம்; 'குழலகத்திற் கூறிற் குழல்வடிவும், குடத்தகத்திற் கூறிற் குடவடிவும், வெள்ளிடையிற் கூறின் எல்லாத்திசையும் நீர்த்தரங்கம் போல.'

'எல்லா மெய்யும் உருவுரு வாகி' (எழுத்.17) எனவும், 'உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே' (எழுத். 14) எனவும், 'மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' (எழுத்.15) எனவும் சிறுபான்மை வடிவும் கூறுவர். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நுண்ணுணர்வு இல்லோரும் உணர்த்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறு வேறு வடிவங்காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலிற் கட்புலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினார். 'எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே' (எழுத்.16) எனச் சிறுபான்மை உயிர்க்கும் வடிவு கூறினார்.

(1)

'சார்ந்து வரும்' என்ற மூன்றற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதல்

2. அவைதாம்
குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்
ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன.

இது மேற் சார்ந்து வருமென்ற மூன்றற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவைதாம் - மேற் சார்ந்து வரும் எனப்பட்டவைதாம், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் - குற்றியலிகரமுங் குற்றியலுகரமும் ஆய்தம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளிவடிவுமாம்; எழுத்தோரன்ன - அவையும் முற்கூறிய முப்பத்தெழுத்தோடு ஒரு தன்மையவாய் வழங்கும் என்று.

முற்கூறிய இரண்டும் உம்மை தொக்குநின்றன. இகர உகரங் குறுகி நின்றன, விகாரவகையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதலின். இவற்றை இங்ஙனம் குறியிட்டானுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. 'சந்தனக்கோல் குறுகினாற் பிரப்பங்கோலாகாது' அதுபோல உயிரது குறுக்கமும் உயிரேயாம். இவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் பற்றி வேறு எழுத்தாகவேண்டினார்.

இவற்றுட் குற்றியலுகரம் நேர்பசையும் நிரைபசையுமாகச் சீர்களைப் பலவாக்குமாறு செய்யுளியலுள் உணர்க.

ஆய்தம் என்ற ஓசைதான் 'அடுப்புக்கூட்டுப் போல' மூன்று புள்ளி வடிவிறென்பது உணர்த்தற்கு 'ஆய்தமென்ற முப்பாற் புள்ளியும்' என்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவு வாங்கியிட்டெழுதுப. இதற்கு வடிவு கூறினார். ஏனை ஒற்றுக்கள் போல உயிரேறாது ஓசைவிகாரமாய் நிற்பதொன்றாகலின், எழுத்தியல் தழா ஓசைகள் போலத் தோன்றினும் அவ்வாறு கொள்ளற்க என்றற்கு எழுத்தேயாம் என்றார். இதனைப் புள்ளி வடிவிறெனவே, ஏனை எழுத்துக்களெல்லாம் வரிவடிவினவாதல் பெற்றாம்.

முன்னின்ற சூத்திரத்தாற் 'சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே எழுத்தெனப்படுப முப்பாஃதென்ப' எனவே, சார்ந்து வரன்மரபின் மூன்றுமே சிறந்தன, ஏனைய முப்பதும் அவ்வாறு சிறந்தில வெனவும் பொருள் தந்து நின்றலின், அதனை விலக்கிச் சிறந்த முப்பது எழுத்தோடு இவையும் ஒப்ப வழங்குமென்றற்கு 'எழுத்தோரன்ன' என்றார்.

இப்பெயர்களே பெயர். இம்முறையே முறை. தொகையும் மூன்றே. இம்மூன்று பெயரும் பண்புத்தொகை.

'அவைதாம்', 'ஆய்த மென்ற' என்பன சொற்சீரடி. (2)

(உயிர்க்) குற்றெழுத்தின் அளவும் குறியும்

3. அவற்றுள்

அ இ உ

எ ஓ என்னும் அப்பா லைந்தும்

ஓரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப.

இது முற்கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அளவுங் குறியும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய முப்ப தெழுத்தினுள், அ இ உ எ ஓ என்னும் அப்பாலைந்தும் - அகர இகர உகர எகர ஓகரம் என்று கூறப்படும் அப்பகுதிகள் ஐந்தும், ஓரளபு இசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப - ஓரோவொன்று ஓரளபாக ஒலிக்குங் குற்றெழுத்து என்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் எ -று.

இக்காரணப்பெயர் மேல் ஆளுமாறு ஆண்டு உணர்க.

தமக்கு இனமாயவற்றின்கணல்லது குறுமை நெடுமை கொள்ளப் படாமையின், ஒரு மாத்திரை அளவிற்பட்டு அமைந்தனவாங் குற்றெழுத்திற் குறுகி மெய் அரைமாத்திரை பெற்றதேனுங் குற்றெழுத்து எனப் பெயர் பெறாதாயிற்று, ஒரு மாத்திரை பெற்ற மெய் தனக்கு இனமாக இன்மையின். குற்றெழுத் தென்பது பண்புத்தொகை.

இனி இசைப்பதும் இசையும் வேறாக உணரற்க, அது பொருட் டன்மை.

‘அவற்றுள்’, ‘அ இ உ’ என்பன சொற்சீரடி. (3)

(உயிர்) நெட்டெழுத்தின் அளவும் குறியும்

4. ஆ ஈ ஊ
ஏ ஐ
ஓ ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும்
ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும் - ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்றேழும், ஈரளபு இசைக்கும் நெட்டெழுத்து என்ப - ஓரோவொன்று இரண்டு மாத்திரையாக ஒலிக்கும் நெட்டெழுத்து என்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ -று.

எனவே, அளபுங் காரணக்குறியும் இங்ஙனம் உணர்த்தி மேல் ஆளுப. ஐகாரஓளகாரங்கள் குறிய எழுத்தின் நெடியவாதற்குக் குற்றெழுத் தாகிய இனந் தமக்கிலவேனும் மாத்திரை ஒப்புமையான் நெட்டெழுத் தென்றார்.

‘ஆ ஈ ஊ’, ‘ஏ ஐ’ என்பனவற்றைச் சொற்சீரடி யாக்குக. (4)

ஓரெழுத்து மூன்று மாத்திரை இசையாமை

5. மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத் தின்றே.

இஃது ஐயம் அகற்றியது; ஓரெழுத்து மூவளபாயும் இசைக்குங் கொல்லோ வென்று ஐயப்படுதலின்.

(இ-ள்.) ஓரெழுத்து மூவளபு இசைத்தலின்று - ஓரெழுத்தே நின்று மூன்று மாத்திரையாக இசைத்தலின்று எ-று.

எனவே, பல எழுத்துக் கூடிய இடத்து மூன்று மாத்திரையும் நான்கு மாத்திரையும் இசைக்கும் என்றவாறு.

(எனவே, பெரும்பான்மை மூன்று மாத்திரையே பெறும் என்றார் புலவர். பல எழுத்தெனவே, நான்கு மாத்திரையும் பெறுதல் பெற்றாம்.) (5)

மாத்திரை நீளமாறு

6. நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய
கூட்டி யெழுத்தல் என்மனார் புலவர்.

இது மாத்திரை நீளமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நீட்டம் வேண்டின் - வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் ஓசையும் பொருளும் பெறுதல் காரணமாக இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கு ஒலித்தலை விரும்புவராயின், அவ்வளபு உடைய கூட்டி எழுத்தல் என்மனார் புலவர் - தாங் கருதிய மாத்திரையைத் தருதற்குரிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி அம்மாத்திரைகளை எழுப்புக என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

கூட்டி யெழுப்புமாறு, 'குன்றிசைமொழி' (எழுத். 41) 'ஐ ஓள என்னும்' (எழுத். 42) என்பனவற்றான் எழுவகைத்தெனக் கூறுப.

எ-டு: ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஓஓ, ஓளஉ என வரும். இவை மூன்று மாத்திரை பெற்றன.

இவைதாம் 'நெட்டெழுத்தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி' (எழுத். 43) என்ற அந்நெட்டெழுத்துக்களே அளபெடுத்தலிற் சொல்லாதல் எய்தின. இனி 'அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே' (செய். 17) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தான் எழுத்தாந் தன்மையும் எய்திற்று.

இதுதான் இயற்கையளபெடையுஞ் செய்யுட்குப் புலவர் செய்து கொண்ட செயற்கையளபெடையுமாய்ச் சொற்றன்மை எய்தி நின்று அலகு பெறுமாறுங் குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்கள் போல எழுத்தாந் தன்மை எய்தி அலகு பெறாது நிற்குமாறும் அச்சூத்திரத்தான் உணர்க. எனவே, எழுத்தாந் தன்மையும் உடைமையின் அளபெடையொடு கூடி எழுத்து நாற்பது என்றலும் பொருந்திற்று. ஒற்றளபெடை செய்யுட்கே வருதலின் ஈண்டுக் கூறாராயினர்.

'அவ்வளபுடைய' எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனான் இவரும் நான்கு மாத்திரையுங் கொண்டார்; என்னை? இவ்வாசிரியரை 'முந்துநூல் கண்டு' என்றாராகலின். மாபுராணத்து,

‘செய்யுட்க ணோசை சிதையுங்கால் ஈரளபும்
ஐயப்பா டின்றி யணையுமாம் - மைதீரோற்
றின்றியுஞ் செய்யுள் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு
குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்’

என்ற சூத்திரத்தான் அவர் கொண்ட நான்கு மாத்திரையும் இவ்வாசிரியர்க்கு நேர்தல் வேண்டுதலின். அது ‘செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு’ (குறள்.1200) ‘தூஉஉத் தீம்புகை தொல்விசம்பு போர்த்ததுகொல்’ (மலைபடு. இறுதிவெண்பா) ‘இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்’ (நாலடி.283) ‘விராஅஅய்ச் செய்யாமை நன்று’ (நாலடி.246) ‘மரீஇஇப் பின்னைப் பிரிவு’ (நாலடி.220) எனச் சான்றோர் செய்யுட்கணெல்லாம் நான்கு மாத்திரை பெற்று நின்றன. அன்றி மூன்று மாத்திரை பெற்றனவேல் ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்ப லோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம் அளபெடாது நின்று ஆசிரியத்தளை தட்டு நிற்பன கலிக்கு உறுப்பாகிய கொச்சக வெண்பாக்கள்; இவை அன்னவல்ல என உணர்க.

கோட்டுநூறும் மஞ்சளுங் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம் போல நெடிலுங் குறிலுங் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்ப் பிளவுபடா வோசையை அளபெடையென்று ஆசிரியர் வேண்டினார். இவை கூட்டிச் சொல்லிய காலத்தல்லது புலப்படா, எள்ளாட்டியவழி யல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறு போல என்று உணர்க. இனி அளபெடை யல்லாத ஓசைக ளெல்லாம் இசையோசை யாதலின் அவற்றை ‘அளபிறந் துயிர்த்தலும்’ (எழுத்.33) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப. (6)

மாத்திரை எனப்படும் அளவு

7. கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாழி.

இது மாத்திரை என்ற அளவு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கண்ணிமை நொடி என அவ்வே மாத்திரை - கண்ணிமை யெனவும் நொடியெனவும் அவ்விரண்டே எழுத்தின் மாத்திரைக்கு அளவு; நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே - நுண்ணிதாக நூலிலக்கணத்தை உணர்ந்த ஆசிரியர் கண்ட நெறி எ-று.

‘என’ எண்ணிற் பிரிந்து இரண்டிடத்துங் கூடிற்று. கண்ணிமை, நொடி என்னும் பலபொருளொரு சொற்கள் ஈண்டுத் தொழின்மேலும் ஓசைமேலும் முறையே நின்றன. ஆசிரியர் எல்லாரும் எழுத்திற்கு இவையே அளவாகக் கூறலின் இவருங் கூறினார். இயற்கை மகன்தன் குறிப்பினன்றி இரண்டிமையும் ஒருகாற் கூடி நீங்கின காலக்கழிவும், ‘அ’ எனப் பிறந்த ஓசையது தோற்றக் கேட்டுக் காலக்கழிவும் ஒக்கும். இக்கண்ணிமையினது பாகம் மெய்க்குஞ் சார்பிற் றோற்றத்திற்கும் இதன் பாகம் மகரக்

குறுக்கத்திற்கும் கொள்க. இக்கண்ணிமை இரட்டித்து வருதல் நெடிக்கும் அது மூன்றும் நான்குமாய் வருதல் அளபெடைக்கும் கொள்க. அது போலவே நொடித்தற் றொழிலிற் பிறந்த ஓசையது தோற்றக் கேட்டுக் காலக்கழிவும் 'அ' எனப் பிறந்த ஓசையது தோற்றக் கேட்டுக் காலக்கழிவும் ஓக்கும். ஏனையவற்றிற்குங் கூறியவாறே கொள்க.

இனி அவ்வளவைதான் நிறுத்தளத்தல், பெய்தளத்தல், சார்த்தியளத்தல், நீட்டியளத்தல், தெறித்தளத்தல், தேங்க முகந்தளத்தல், எண்ணியளத்தல் என எழுவகைத்து அவற்றுள் இது சார்த்தியளத்தலாம்.

கண்ணிமைக்கும் நொடிக்கும் அளவு ஆராயின் வரம்பின்றி ஒடுமென்று கருதி 'நுண்ணிதினுணர்ந்தோர் கண்டவாறு' என்று 'முடிந்தது காட்டல்' என்னும் உத்தியான் கூறினார். இஃது ஆணை கூறுதலுமாம். (ஆகவே, எழுத்திற்கே அளவு கூறி மாத்திரைக்கு அளவு கூறிற்றிலர்.) நொடியிற் கண்ணிமை சிறப்புடைத்து, உள்ளத்தான் நினைத்து நிகழாமையின்.

(7)

உயிரெழுத்துக்களாவன

8. ஓளகார இறுவாய்ப் பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப.

இது குறிலையும் நெடிலையும் தொகுத்து வேறொரு குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓளகார இறுவாய்ப் பன்னீரெழுத்தும் - அகரம் முதலாக ஓளகாரம் ஈறாகக் கிடந்த பன்னிரண்டெழுத்தும், உயிரென மொழிப - உயிரென்னும் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதொரு குறி. மெய் பதினெட்டினையும் இயக்கித் தான் அருவாய் வரிவடிவின்றி நின்றலின் உயிராயிற்று. இவை மெய்க்கு உயிராய் நின்று மெய்களை இயக்குமேல் உயிரென வேறோர் எழுத்தின்றாம் பிறவெனின், மெய்யி னிற்கும் உயிருந் தனியே நிற்கும் உயிரும் வேறென உணர்க. என்னை? 'அகர முதல்' (குறள்.1) என்புழி அகரந் தனியுயிருமாய்க் ககர வொற்று முதலியவற்றிற்கு உயிருமாய் வேறு நின்றலின். அவ்வகரந் தனியே நின்றலானும் பல மெய்க்கண் நின்று அவ்வம்மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நின்றலானும் வேறுபட்டதாகலின், ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதொரு தன்மையை யுடைத்தென்று கோடும்; 'இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும் பல்லுயிர்க்கும் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மையும் போல'. அது அ என்றவழியும், ஊர என விளியேற்றவழியும், 'அகர முதல் னகர' என்றவழி மூவினங்களில் ஏறினவழியும், ஓசை வேறுபட்டவாற்றான்

உணர்சு. இங்ஙனம் இசைத்துழியும் மாத்திரை ஒன்றேயாம். இஃது ஏனை உயிர்கட்கும் ஒக்கும்.

‘னகார இறுவாய்’ என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. ‘அகரமுதல்’ என முற்கூறிப் போந்தமையின் ஈண்டு ஈறே கூறினார். (8)

மெய்யெழுத்துக்களாவன

9. னகார இறுவாய்ப்

பதினெண் ணெழுத்தும் மெய்யென மொழிப.

இஃது உயிரல்லனவற்றைத் தொகுத்து ஒரு குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) னகார இறுவாய்ப் பதினெண் ணெழுத்தும் - ககாரம் முதல் னகாரம் ஈறாய்க் கிடந்த பதினெட்டு எழுத்தும், மெய்யென மொழிப - மெய்யென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. என்னை? பன்னிருயிர்க்குந் தான் இடங்கொடுத்து அவற்றான் இயங்குந் தன்மை பெற்ற உடம்பாய் நின்றலின்.

‘னகார இறுவாய்’ என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. முன்னர் ‘னகார இறுவாய்’ என்புழி முப்பதெழுத்திற்கும் ஈறாமென்றார், ஈண்டுப்பதினெட்டெழுத்திற்கும் ஈறாமென்றா ராதலிற் கூறியது கூறிற்றன்று. (9)

உயர்மெய்யினது அளபு

10. மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியா.

இஃது உயர்மெய்க்கு அளபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயிர் மெய்யோடு இயையினும் - பன்னிருயிரும் பதினெட்டு மெய்யொடும் கூடி நின்றனவாயினும், இயல் திரியா - தம் அளபும் குறியும் எண்ணுந் திரிந்து நில்லா என்று.

இது ‘புள்ளி யில்லா’ (எழுத். 17) என்பதனை நோக்கி நின்றலின் எதிரது போற்றலாம். உயிரும் மெய்யும் அதிகாரப்படுதலின் ஈண்டு வைத்தார். அ என்புழி நின்ற அளபுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணும், க என நின்ற இடத்தும் ஒக்கும். ஆ என்புழி நின்ற அளபுங் குறியும் ஒன்று என்னும் எண்ணும், கா என நின்ற இடத்தும் ஒக்கும் என்பது இதன் கருத்து. பிறவும் அன்ன.

ஆயின் ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரை மாத்திரையும் உடையன ஒரு மாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னையெனின், நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய் அரைநாழியுப்பிற் கலந்துழியுங் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதொரு

பொருட்பெற்றி என்று கொள்வதல்லது காரணங் கூறலாகாமை உணர்க.
ஆசிரியன் ஆணை என்பாரும் உளர்.

‘விளங்காய் திரட்டினா ரில்லைக் களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரு மில்’

(நாலடி. 103)

என்பதே காட்டினார் உரையாசிரியரும்.

(10)

தனிமெய்யினது அளபு

11. மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப.

இது தனிமெய்க்கு அளபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப - மெய்யினது
மாத்திரையினை ஒரோவொன்று அரைமாத்திரையுடையது என்று கூறுவர்
புலவர் எ-று.

அவ்வரை மாத்திரையுந் தனித்துக் கூறிக்காட்டலாகாது, நாச் சிறிது
புடைபெயருந் தன்மையாய் நின்றலின். இனி அதனைச் சில மொழிமேற்
பெய்து, காக்கை கொங்கு கவ்வை யெனக் காட்டுப. மெய்யென்பது
அஃறிணை யியற்பெயராதலின் மெய்யென்னும் ஒற்றுமை பற்றி ‘அரை’
யென்றார்.

(11)

சார்ந்து வரும் மூன்றனது அளபு

12. அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே.

இது சார்பிற் றோற்றத்து மூன்றற்கும் அளபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏனை மூன்று - சார்பிற் றோற்றத்து மூன்றும், அவ்வியல்
நிலையும் - ஒவ்வொன்றும் முற்கூறிய அரை மாத்திரையாகிய இயல்பின்
கண்ணே நிற்கும் எ-று.

எ-டு: கேண்மியா, நாகு, எஃகு என வரும்.

(12)

மகரம் குறுகிவரும் இடன்

13. அரையளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தீத

இசையிடன் அருகுந் தெரியுங் காலை.

இது மெய்களுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இசை இடன் மகரம் அரையளவு குறுகலுடைத்து - வேறோர்
எழுத்தினது ஓசையின்கண் மகரவொற்றுத் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகிக்
கால்மாத்திரை பெறுதலையுடைத்து, தெரியுங்காலை அருகும் - ஆராயுங்
காலத்துத் தான் சிறுபான்மையாய் வரும் எ-று.

எ-டு: போன்ம், வரும் வண்ணக்கன் என ஒருமொழிக்கண்ணும்

இருமொழிக்கண்ணுங் கொள்க.

(13)

மகரத்தின் வரிவடிவு

14. உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மீ.

இது பகரத்தொடு மகரத்திடை வரிவடிவு வேற்றுமை செய்கின்றது. மகரம் அதிகாரப்பட்டு நின்றலின் ஈண்டுக் கூறினார்.

(இ-ள்.) உட்பெறுபுள்ளி - புறத்துப் பெறும் புள்ளியொடு உள்ளாற் பெறும் புள்ளி, உருவாகும் - மகரத்திற்கு வடிவாம் என்று.

புறத்துப் பெறும் புள்ளியாவது மேற்குத்திரத்தான் மெய்கட்குக் கூறும் புள்ளி. ஈண்டு 'உரு' என்றது காட்சிப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது.

எ-டு: கப்பி, கப்பி (கம்மி) எனவரும்.

இஃது 'எதிரது போற்றல்.'

(14)

தனிமெய் புள்ளிபெற்று நின்றல்

15. மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.

இது தனிமெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் ஒப்புமைமேல் வேற்றுமை செய்தல் கூறுகின்றது; என்னை? உயிர்மெய்யான ககர நகரங்கட்குந் தனி மெய்யான ககர நகரங்கட்கும் வடிவு ஒன்றாக எழுதி யவற்றை ஒன்றாக்கு தற்குப் பின்பு புள்ளி பெறுக என்றலின்.

(இ-ள்.) மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல் - பதினெட்டு மெய்களின் தன்மையானது புள்ளிபெற்று நின்றலாம் என்று.

எனவே, உயிர்மெய்கட்குப் புள்ளியின்றாயிற்று.

எ-டு: க்ங் ற்ன் என வரும்.

இவற்றைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டவே, புள்ளி பெறுவதற்கு முன்னர் அகரம் உடனின்றதொரு மெய்வடிவே பெற்று நின்றனவற்றைப் பின்னர் அப்புள்ளியிட்டுத் தனிமெய்யாக்கினர் என்பதூஉம் பெறுதும். இதனானே ககரம் நகரம் முதலியன புள்ளிபெறுவதற்கு முன்னர் இயல்பாக அகரம் பெற்றே நிற்கும் என்பதூஉம், புள்ளி பெறுங் காலத்து அவ்வகரம் நீங்கும் என்பதூஉம், பின்னர் அப்புள்ளி நீங்கி உயிரேறு மிடத்துத் தன்கண் அகரம் நீங்கியேபோக, வருகின்றதோர் உயிர் யாதானும் ஒன்று ஏறி நிற்கும் என்பதூஉம் பெற்றாம். 'மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்' (எழுத். 46) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் இதுவே இதற்குக் கருத்தாதல் உணர்க. (15)

எகர ஓகரமும் புள்ளி பெறுதல்

16. எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே - எகர ஓகரங்களினது நிலையும் மெய்போலப் புள்ளிபெறும் இயல்பிற்று என்று.

எனவே, ஏகார ஓகாரங்கட்குப் புள்ளி யின்றாயிற்று.

எ-டு: எ ஓ என வரும்.

இஃது உயிர்மெய்க்கும் ஓக்கும்.

மகரம் ஆராய்ச்சிப்பட்டது கண்டு, மகரத்திற்கு வடிவுவேற்றுமை செய்து, அதிகாரத்தான் மெய்யின் தன்மை கூறி, அதன் பின் மாட்டேற்றலின் ஏகர ஓகரத்தையுங் கூறினார். (16)

உயிர்மெய்யினது தோற்றம்

17. புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலும்
ஏனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல உயிர்த்த லாறே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடிப் புணருமாறும் ஆண்டு அவை திரியாதுந் திரிந்தும் நிற்குமாறுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும் - உயிரைப் பெறுதற்குப் புள்ளியைப் போக்கின எல்லா மெய்களும், உரு உருவாகி அகரமோடு உயிர்த்தலும் - புள்ளி பெறுகின்ற காலத்து இயல்பாகிய அகரம் நீங்கிய வடிவே தமக்கு வடிவாகி நின்று பின்னர் ஏறிய அகரத்தொடு கூடி ஒலித்தலும், ஏனை உயிரோடு உருவு திரிந்து உயிர்த்தலும் - ஒழிந்த பதினொருயிரோடுங் கூடி அவ்வடிவு திரிந்து ஒலித்தலும், ஆயீரியல உயிர்த்தலாறே - என அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய, அவை ஒலிக்கும் முறைமை எ-று.

‘புள்ளியில்லா மெய்’ யெனவே, முன் பெற்றுநின்ற புள்ளியை உயிரேற்றுதற்குப் போக்கினமை பெறுதும். ‘உருவுருவாகி’ யெனவே புள்ளி பெறுதற்காக இயல்பாகிய அகரம் நீங்கிய வடிவே பின்னர் அகரம் பெறுதற்கு வடிவாமென்பது கூறினார்.

எ-டு: கங ய என வரும்.

‘உருவு திரிந்து உயிர்த்தலாவது’ மேலுங் கீழும் விலங்கு பெற்றும், கோடு பெற்றும், புள்ளி பெற்றும், புள்ளியுங் கோடும் உடன் பெற்றும் உயிர்த்தலாம்.

கி கீ முதலியன மேல்விலங்கு பெற்றன. கு கூ முதலியன கீழ்விலங்கு பெற்றன. கெ கே முதலியன கோடு பெற்றன. கா நா முதலியன புள்ளி பெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினார். மகரம் உட்பெறு புள்ளியை வளைத்தெழுதினார். கொ கொ னொ னொ முதலியன புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றன. இங்ஙனந் திரிந்து ஒலிப்பவே உயிர்மெய் பன்னிருபதினெட்டு இருநூற்றொருபத்தாறாயிற்று. ஆகவே உயிர்மெய்க்கு வடிவும் ஒருவாற்றாற் கூறினாராயிற்று.

இதனானே மெய் தனக்கு இயல்பாகிய அகரத்தை நீங்கி நிற்பதொரு தன்மையும் பிறிதோருயிரை ஏற்குந் தன்மையும் உடைய தென்பதூஉம், உயிர் மெய்க்குப் புலப்படாது இயல்பாகிய அகரமாய் நிற்குந் தன்மையும் மெய் புள்ளிபெற் றழிந்தவழி அவற்றிற்குத் தக்க உயிராய்ப் புலப்பட்டு வருந் தன்மையும் உடைய தென்பதூஉம் பெற்றாம். உயிர்மெய் என்பது உம்மைத் தொகை.

(17)

மெய்யோசையின் பின்னரே உயிரோசை தோன்றுதல்

18. மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடியவழி அவற்றின் ஓசை நிற்கும் முறைமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெய்யின் வழியது - மெய்யினது ஓசை தோன்றிய பின்னதாம், உயிர் தோன்று நிலையே - உயிரினது ஓசை தோன்று நிலை எ-று.

முன்னின்ற சூத்திரத்தான் மெய் முன்னர் நிற்ப உயிர் பின் வந்து ஏறுமென்றார். அம்முறையே ஓசையும் பிறக்கு மென்றார். இதனானே மாத்திரை கொள்ளுங்கால் 'உப்பும நீரும் போல' ஒன்றேயாய் நின்றலும், வேறுபடுத்துக் காணுங்கால் 'விரலும் விரலுஞ் சேர நின்றாற் போல' வேறாய் நின்றலும் பெற்றாம். நீர் உப்பின் குணமேயாயவாறு போல, உயிரும் மெய்யின் குணமேயாய் வன்மை மென்மை இடைமை எய்தி நின்றல் கொள்க.

எ-டு: க ந ய எனக் கூட்டமும் பிரிவும் மூவகையோசையுங் காண்க.

(18)

வல்லெழுத்துக்கள்

19. வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற.

இது தனிமெய்களுட் சிலவற்றிற்கு வேறொரு குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) க ச ட த ப ற - க ச ட த ப ற என்னுந் தனி மெய்களை, வல்லெழுத்தென்ப - வல்லெழுத்தென்னுங் குறியிணையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

இஃது ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. ஒழிந்த மெல்லெழுத் தையும் இடையெழுத்தையும் நோக்கத் தாம் வல்லென்றிசைத்தலானும், வல்லென்ற தலைவளியாற் பிறத்தலானும் வல்லெழுத்தாயின.

(19)

மெல்லெழுத்துக்கள்

20. மெல்லெழுத் தென்ப ஙளுண நமன.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ங ஞ ண ந ம ன - ங ஞ ண ந ம ன என்னுந் தனி மெய்களை, மெல்லெழுத்தென்ப - மெல்லெழுத்தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. மெல்லென்றிசைத்த லானும், மெல்லென்ற மூக்கின் வளியாற் பிறத்தலானும் மெல்லெழுத்தாயின.

(20)

இடையெழுத்துக்கள்

21. இடையெழுத் தென்ப யரல வழள.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ய ர ல வ ழ ள - ய ர ல வ ழ ள என்னுந் தனி மெய்களை, இடையெழுத்தென்ப - இடையெழுத்தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. இடை நிகரவாய் ஒலித்தலானும், இடைநிகர்த்தாய மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இடையெழுத்தாயின.

வல்லினத்துக் க ச த ப என்னும் நான்கும், மெல்லினத்து ஞ ந ம என்னும் மூன்றும், இடையினத்து ய வ என்னும் இரண்டும் மொழிக்கு முதலாதல் நோக்கி இம்முறையே வைத்தார். இப்பெயரானே எழுத் தென்னும் ஓசைகள் உருவாயின. உயிர்க்குங் குறுமை நெடுமை கூறலின் அவையும் உருவாயின. இது சார்பிற் றோற்றத்திற்கும் ஒக்கும். (21)

மெய்மயக்கு, உயிர்மெய்மயக்கு - இவற்றின் வகைகள்

22. அம்மூ வாறும் வழங்கியன் மருங்கின்

*மெய்மயங் குடனிலை தெரியுங் காலை.

இது தனிமெய் பிறமெய்யொடுந் தன் மெய்யொடும் மயங்கும் மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யொடுந் தனிமெய்யொடும் மயங்கும் மயக்கமுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அம்மூவாறும் - அங்ஙனம் மூன்று கூறாகப் பகுத்த பதினெட்டு மெய்யும், வழங்கியன் மருங்கின் - வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் எழுத்துக்களைக் கூட்டி மொழிப்படுத்து வழங்குதல் உளதாமிடத்து, மெய் மயங்கும் நிலை - தனி மெய் தன் முன்னர் நின்ற பிற மெய்யொடுந் தன்மெய்யொடும் மயங்கும் நிலையும், உடன் மயங்கும் நிலை - அப் பதினெட்டும் உயிருடனே நின்று தன் முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யொடுந் தனி மெய்யொடும் மயங்கும் நிலையுமென இரண்டாம்; தெரியுங்காலை - அவை மயங்கும் மொழியாந்தன்மை ஆராயுங் காலத்து எ-று.

எனவே, தனித்து நின்ற எழுத்துடன் முன்னின்ற எழுத்துக்கள் தாங்குமொறு கூறினாராயிற்று.

எ-டு: கட்க என்றால் இடை நின்ற டகர மெய் முன்னர் நின்ற தன்னின் வேறாய ககரவொற்றொடு மயங்கிற்று. காக்கை என்றால், இடைநின்ற ககரவொற்று முன்னர் நின்ற தன்னொற்றொடு மயங்கிற்று. கரு என ஈரெழுத்தொரு மொழியுங்கருது என மூவெழுத்தொரு மொழியும் உயிர்மெய் நின்று தம் முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யொடு மயங்கின. துணங்கை என உயிர்மெய் நின்று தன்முன்னர் நின்ற தனிமெய்யொடு மயங்கிற்று. கல் வில் என உயிர்மெய் நின்று தனிமெய்யொடு மயங்கிற்று.

‘தெரியுங்காலை’ என்றதனான், உயிர் முன்னர் உயிர்மெய்ம் மயக்கமும் உயிர் முன்னர்த் தனிமெய்ம் மயக்கமும் கொள்க. அவை அனை, ஆம்பல் என்றாற் போல்வன.

இம் மயக்கங்களுள் தனிமெய் முன்னர்ப் பிறமெய் நின்று மயங்குதல் பலவாதலிற் பல சூத்திரத்தாற் கூறித் தன் முன்னர்த் தான் வந்து மயங்குதலை ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறுப. அவை மயங்குங்கால் வல்லினத்தில் டகரமும் றகரமும், மெல்லினமாறும், இடையினமாறும் பிற மெய்யொடும் மயங்குமென்றும், வல்லினத்திற் கசதபக்கள் தம் மெய்யோடன்றிப் பிறமெய்யொடு மயங்கா வென்றும் உய்த்துணரக் கூறுமாறு உணர்க.

மூவாறும் என்னும் உம்மை முற்றும்மை.

இச்சூத்திரம் முதலாக ‘மெய்ந்நிலை சுட்டின்’ (எழுத். 30) ஈறாக மேற்கூறும் மொழிமரபிற்குப் பொருந்திய கருவி கூறுகின்ற தென்றுணர்க; எழுத்துக்கள் தம்மிற் கூடுமாறு கூறுதலின். (22)

* (பாடம்) ‘மெய்ம்மயக் குடனிலை’ என்பது.

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் ஆவன

23. டறலள என்னும் புள்ளி முன்னர்க்
கசப என்னு மூவெழுத் துரிய.

இது தனிமெய் பிறமெய்யொடு மயங்கும் மயக்கம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) டறலள என்னும் புள்ளி முன்னர் - மொழியிடை நின்ற டறலள என்று கூறப்படும் நான்கு புள்ளிகளின் முன்னர், க ச ப என்னும் மூவெழுத்து உரிய - க ச ப என்று கூறப்படும் மூன்றெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய எ-று.

எ-டு: கட்க கட்சி கட்ப எனவும், கற்க முயற்சி கற்ப எனவும், செல்க வல்சி செல்ப எனவும் கொள்க நீள்சினை கொள்ப எனவும் தனிமெய் பிறமெய்யொடு மயங்கியவாறு காண்க.

கட்சிறார் கற்சிறார் என்பன இருமொழிப் புணர்ச்சியாகலின் ஈண்டைக்காகா. (23)

24. அவற்றுள்

லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய நான்கனுள், லளஃகான் முன்னர் - லகார ளகாரமாகிய புள்ளிகளின் முன்னர், யவவுந் தோன்றும் - கசபக்களே யன்றி யகர வகரங்களும் வந்து மயங்கும் எ-று.

எ-டு: கொல்யானை, செல்வம், வெள்யாறு, கள்வன் என வரும்.

இவற்றுட் கொல்யானை என வினைத்தொகையும், வெள்யாறு எனப் பண்புத்தொகையும் நிலைமொழி வருமொழி செய்வதற்கு இயையாமையின் 'மருவின் பாத்திய' (எழுத். 482) என்று கூறுவாராதலின் இவ்வாசிரியர் இவற்றை ஒருமொழியாகக் கொள்வரென்று உணர்க. இக்கருத்தானே மேலும் வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் ஒரு மொழியாகக் கொண்டு உதாரணங் காட்டுதும். அன்றி இவ்வாசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வினைத்தொகைக்கண்ணும் பண்புத்தொகைக்கண்ணும் மன்றி ஒரு மொழிக்கண்ணே மயங்குவனவும் உளவாதலின், அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினார்; அவை பின்னர் இறந்தன வென்று ஒழித்து உதாரணமில்லவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டாமற் போதலே நன்றென்று கூறலும் ஒன்று. (24)

25. ங்ளுண நமன எனும்புள்ளி முன்னர்த்

தத்தம் மிசைகள் ஓத்தன நிலையே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ங்ளுண நமன எனும் புள்ளி முன்னர் - ங்ளுண நமன என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், தத்தம் மிசைகள் - தமக்கினமாய் முன்னின்ற கசடதபறக்கள், ஓத்தன நிலையே - பின்னிற்றற்குப் பொருந்தின மயங்கி நின்றற்கண் எ-று.

எ-டு: கங்கன், கஞ்சன், கண்டன், கந்தன், கம்பன், மன்றன் என வரும்.

தெங்கு, பிஞ்சு, வண்டு, பந்து, கம்பு, கன்று எனக் குற்றுகரமுங் காட்டுப. (25)

26. அவற்றுள்

ணனஃகான் முன்னர்க்

கசஞப மயவவ் லேழு முரிய.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - மேற்கூறிய மெல்லொற்று ஆறனுள், ண னஃகான் முன்னர் - ணகார னகாரங்களின் முன்னர், க ச ஞ ப ம ய வ ஏழும் உரிய - டறக்களே யன்றிக் க ச ஞ ப ம ய வ என்னும் ஏழெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய எ-று.

எ-டு: எண்கு வெண்சாந்து வெண்ஞாண் பண்பு வெண்மை மண்யாறு
எண்வட்டு எனவும், புன்கு புன்செய் மென்ஞாண் அன்பு
வண்மை இன்யாழ் புன்வரகு எனவும் வரும்.

எண்வட்டு - வினைத்தொகை. எண்கு, புன்கு - பெயர். (26)

27. ஞநமவ என்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகான் நிறறல் மெய்பெற் றன்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஞநமவ என்னும் புள்ளி முன்னர் - ஞநமவ என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், யஃகான் நிறறல் மெய் பெற்றன்றே - யஃகான் நிறறல் பொருண்மை பெற்றது எ-று.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்தலின், அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றாம். அவை இக்காலத்து இறந்தன.

இனி, உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது பொருந்யாது திரும்யாது தெவ்யாது என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக் காட்டினாரா லெனின், ஆசிரியர் ஒருமொழி யாமாறு ஈண்டுக் கூறி, இருமொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று வேறோர் இயலுங்கூறி, அதன்கண் 'மெய்யிறு சொன்முன் மெய்வரு வழியும்' (எழுத். 107) என்று கூறினார். கூறியவழிப் பின்னும் 'உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி' (எழுத். 163) என்றும், பிறாண்டும் ஈறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பர். ஆதலின் ஈண்டு இருமொழிப் புணர்ச்சி காட்டிற் 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றமாம். அதனான் அவை காட்டுதல் பொருந்தாமை உணர்க. (27)

28. அவற்றுள்
மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் மஃகான் புள்ளிமுன் - முற் கூறியவற்றுள் மகர மாகிய புள்ளி முன்னர், வவ்வுந் தோன்றும் - பகர யகரமே யன்றி வகரமும் வந்து மயங்கும் எ-று.

இதற்கும் உதாரணம் இக்காலத்து இறந்தது. அன்றி, வரும் வண்ணக்கண் என்றாற் போல்வன காட்டின் 'வகார மிசையும் மகாரங் குறுகும்' (எழுத். 330) என்ற விதி வேண்டாவாம். (28)

29. யரழ என்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்தும் நகரமொடு தோன்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர் - யரழ என்று கூறப்படும் மூன்று புள்ளிகளின் முன்னர், முதலாகெழுத்தும் - மொழிக்கு முதலாமென மேற்கூறும் ஒன்பதெழுத்துக்களும், உம்மையான் மொழிக்கு முதலாகாதபிற எழுத்துக்களும், நகரமொடு தோன்றும் - நகாரமும் வந்து மயங்கும் எ-று.

எ-டு: ஆய்க ஆர்க ஆழ்க, ஆய்தல் ஆர்தல் ஆழ்தல், ஆய்நர் ஆர்நர் ஆழ்நர், ஆய்பவை ஆர்பவை ஆழ்பவை, வாய்மை நேர்மை கீழ்மை, எய்சிலை வார்சிலை வாழ்சேரி, தெய்வம் சேர்வது வாழ்வது, பாய்ஞெகிழி நேர்ஞெகிழி வாழ்ஞெண்டு, செய்யாறு போர்யானை வீழ்யானை என மொழிக்கு முதலாம் ஒன்பதும் வந்து மயங்கின. செய்யாறு என யகரத்தின் முன்னர் யகரம் வந்தது தன்முன்னர்த் தான் வந்ததாம்.

இனி, உம்மையாற்கொண்ட மொழிக்கு முதலாகாதவற்றின் கண்ணுஞ் சில காட்டுதும்: ஓய்வு சோர்வு வாழ்வு, ஓய்வோர் சோர்வோர் வாழ்வோர், ஆய்ஞர் சேர்ஞர் ஆழ்ஞர் என வரும். பிற எழுத்துக்களொடு வருவன உளவேனும் வழக்குஞ் செய்யுளும் நோக்கிக் கூறிக்கொள்க.

இனி, வேய்ங்ஙனம் வேர்ங்ஙனம் வீழ்ங்ஙனம் என்பன போல மொழிக்கு முதலாகாத நகரம் இடைவந்த சொற்கள் அக்காலத்து வழங்கின என்று உணர்சு, ஆசிரியர் ஓதுதலின். இதனை 'நகரமொடு தோன்றும்' எனப் பிரித்தோதினார், அக்காலத்தும் அரிதாக வழங்கலின்.

இனி வேய்கடிது வேர்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என்பன காட்டின் அவை இருமொழியாக நிலைமொழி வருமொழி செய்து மேற்புணர்க்கின்றன ஈண்டைக்காகா என மறுக்க. (29)

உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் ஆவன

30. மெய்ந்நிலை சுட்டி னெல்லா வெழுத்துந்
தம்முற் றாம்வருஉம் ரழவலங் கடையே.

இது நிறுத்தமுறையானே தனிமெய் தன்னொற்றொடு மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெய்ந்நிலை சுட்டின் - பொருணிலைமையைக் கருதின், எல்லா எழுத்தும் - பதினெட்டு மெய்யும், தம்முன் தாம் வருஉம் - தம்

முன்னே தாம் வந்து மயங்கும், ரழ அலங்கடையே - ரகார மகாரங்களல்லாத இடத்து எ-று.

எ-டு: காக்கை, எங்ஙனம், பச்சை, மஞ்சை, பட்டை, மண்ணை, தத்தை, வெந்நெய், அப்பு, அம்மை, வெய்யர், எல்லி, எவ்வி (ஒரு வள்ளல்), கள்ளி, கொற்றி, கன்னி என வரும்.

‘மெய்நிலை சுட்டின்’ என்றனான் தனிமெய் முன்னர் உயிர்மெய் வருமென்று கொள்க. எல்லாம் என்றது ரகார மகாரங்கள் ஒழிந்தனவற்றைத் தழுவிற்று. (30)

சுட்டிடைச்சொற்கள் ஆவன

31. அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.

இது குற்றெழுத் தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேறொரு குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு - அ இ உ என்று கூறிய அம்மூன்றுஞ் சுட்டென்னுங் குறியினையுடைய எ-று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதொரு குறி, சுட்டி அறியப்படும் பொருளை உணர்த்தலின். ‘தன்னின முடித்தல்’ என்பதனான் எகரம் வினாப்பொருள் உணர்த்தலுங் கொள்க.

எ-டு: அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன், எப்பொருள் என வரும். இவை பெயரைச் சார்ந்து தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்த இடைச்சொல்.

இச்சூத்திரம் ‘ஒருதலைமொழிதல்’ என்னும் உத்தி. இதுவும் மேலைச் சூத்திரமும் எழுத்தாந் தன்மையன்றி மொழிநிலைமைப்பட்டு வேறொரு குறிபெற்று நின்றலின் மொழிமரபினைச் சேரவைத்தார். (31)

வினா இடைச்சொற்கள் ஆவன

32. ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினாஅ.

இது நெட்டெழுத்தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேறொரு குறியீடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினாஅ - ஆ ஏ ஓ என்று கூறப்பட்ட அம்மூன்றும் வினா என்னுங் குறியினையுடைய எ-று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி, வினாப்பொருள் உணர்த்தலின்.

எ-டு: உண்கா, உண்கே, உண்கோ என வரும்.

இவற்றுள் ஆகாரம் இக்காலத்து வினாவாய் வருதலரிது. நீயே நீயோ என்பன இக்காலத்து வரும். இவற்றுள் ஏ ஓ என்பன இடைச்சொல் லோத்தி

னுள்ளுங் கூறினார், ஏகார ஓகாரங்கள் தரும் பொருட்டொகைபற்றி. இது 'மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல்' என்னும் உத்திக்கு இனமாம், யகர ஆகாரமும் வினாவாய் வருதலின். (32)

இசைநூல் இலக்கணத்தை இந்நூற்கும் கோடல்

33. அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்.

இது பிறன்கோட்கூறல் என்னும் உத்தி பற்றி இசை நூற்கு வருவதோர் இலக்கணமாமாறுகூறி, அவ்விலக்கணம் இந்நூற்குங் கொள்கின்றது.

(இ-ள்.) அளபிறந்து உயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும் நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர் - முற்கூறிய உயிரும் உயிர்மெய்யும் மாத்திரையை இறந்தொலித்தலும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரையின் நீண்டொலித்தலும் யாழ்நூலிடத்தன என்று கூறுவர் புலவர்; இசையொடு சிவணிய உளவென மொழிப - அங்ஙனம் அளபிறந்தும் நீண்டும் இசைத்தல் ஓசையொடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுள்களுக்கும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்று.

எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலிக்குமாறு கண்டு, அவை இறந்தொலிக்கும் இடங்கூறினார், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுங் கிடக்கும் இடஞ் செய்யுளிடமாதலின். அது மிக்கு ஒலித்தலைச் செய்யுளிய லின்கண் 'மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ' (செய். 1) என இருபத்தாறு உறுப்பிற்குஞ் சிறப்புறுப்பாக முற்கூறிப் பின்னர்,

'மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையும்
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்' (செய். 2)

என இச்சுத்திரத்தொடு மாட்டெறிந்து, பின்னும்,

'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப' (செய். 43)

என்றுங் கூறினார். இது 'எதிரது போற்றல்' என்னும் உத்தியுங் கூறிற்று.

எ-டு: 'வருவர்கொல் வயங்கிழா அய் வலிப்பல்யான் கேளினி' (கலி. 11) என்புழி மூகர ஆகாரமும் ககர ஏகாரமும் மாத்திரை இறந்தொலித்தவாறு உணர்க. 'பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவும் உரைத்தனரே' (கலி. 11) என்புழி ஙகரவொற்று அளபிறந்தவாறு காண்க. ஒழிந்த மூவகைச் செய்யுள்கட்கும் இவ்வாறே தத்தமக்குரிய பா என்னும் உறுப்பினை நடாத்தி அளபு மிகுமாறு காண்க.

‘சிவணிய’ என்பது தொழிற்பெயர். ‘இசையொடு சிவணிய’ எனவே செய்யுளாதல் பெற்றாம். ‘நரம்பு’ என்றது ஆகுபெயராய் யாழினை உணர்த்திற்று. ‘மறை’ என்ற நூலை.

‘மொழிப’ என்றும், ‘என்மனார் புலவர்’ என்றும் இருகாற் கூறியவதனான், இங்ஙனம் பொருள் கூறலே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று; என்னை? செய்யுளியலுட் கூறிய ‘மாத்திரை யளவும்’ (செய். 2) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் ‘மேற்கிளந்தன்ன’ என்னும் மாட்டேற்றிற்குர் *இவ்வோத்தினுள் வேறொரு சூத்திரம் இன்மையின். இவ்விலக்கணங் கூறாக்காற் செய்யுட்குப் பாவென்னும் உறுப்பு நிகழாது, அவை உரைச்செய்யுள் போல நின்றலின் இவ்விலக்கணங் கூறவே வேண்டுமென்று உணர்க.

‘சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற

இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்

ஓன்ற உரைப்ப துரையெனப் படுமே’

(மரபு. 103)

என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தானே இவ்வாறே சூத்திரங்களை நலிந்து பொருளுரைப்பன வெல்லாங் கொள்க. (33)

***(பாடம்)** ‘இவ்வோத்தினுள் வேறொர் சூத்திரம் கூறவேண்டும் என உரைக்க’ என்பது.

நூன்மரபு முற்றிற்று.

2

மொழிமரபு

ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம்

34. குற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்கு
ஆவயின் வருஉம் மகரம் ஊர்ந்தே

என்பது சூத்திரம்.

மேல் எழுத்து உணர்த்திய பின்னர், அவை தம்முள் தொடருமாறும் உணர்த்தி, அவ்வெழுத்தானாம் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின், இவ்வோத்து 'மொழிமரபு' எனக் காரணப்பெயர்த்தாயிற்று.

இச்சூத்திரம் முன்னர்ச் சார்ந்து வருமென்ற மூன்றனுள் ஒருமொழிக் குற்றியலிகரத்திற்கு இடனும் பற்றுக்கோடுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உரையசைக் கிளவிக்கு வருஉம் - தான் கூறும் பொருளைக் கோடற்கு ஒருவனை எதிர்முகமாக்குஞ் சொல்லிற்குப் பொருந்தவரும், ஆவயின் - அம் மியா என்னும் இடைச்சொல்லைச் சொல்லுமிடத்து, யாவென் சினைமிசை மகரம் ஊர்ந்து - யாவென்னும் உறுப்பின் மேலதாய் முதலாய் நின்ற மகரவொற்றினை யேறி, குற்றியலிகரம் நின்றல் வேண்டும் - குற்றியலிகரம் நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: கேண்மியா, சென்மியா என வரும்.

கேள் என்றது உரையசைக் கிளவி. அதனைச் சார்ந்து தனக்கு இயல்பின்றி நின்றது மியா என்னும் இடைச்சொல். அவ்விடைச் சொல் முதலும், அதனிற் பிரியும் யா அதற்கு உறுப்புமாம் என்று கருதி 'யாவென் சினை' என்றார். மியா இடம்; மகரம் பற்றுக்கோடு. யாவும், இகரம் அரை மாத்திரையாதற்குச் சார்பு. இவ்விடைச்சொல் தனித்து நின்றல் ஆற்றாமையிற் கேள் என்பதனொடு சார்ந்து ஒரு சொல்லாயே நின்றுழி இடைநின்ற இகரம் ஒருமொழியிடத்துக் குற்றியலிகரமாய் வருதலானும் ஆண்டு உணர்த்தற்குச் சிறப்பின்மையானும் ஈண்டுப் போத்தந்து கூறினார். ஊர்ந்து எனவே குற்றியலிகரமும் உயிரென்பது பெற்றாம், உயிர்க்கல்லது ஏறுதலின்மையின்.

(1)

புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம்

35. புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்தும் வருமென்கின்றது.

(இ-ள்.) புணரியல் நிலையிடையும் குறுகல் உரித்தே - அக் குற்றியலிகரம் ஒரு மொழிக்கண்ணன்றிப் புணரியலுள் இருமொழி தம்மிற் புணர்தலியன்ற நிலைமைக்கண்ணுங் குறுகுதலுரித்து; உணரக்கூறின் முன்னர்த் தோன்றும் - அதற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணரக் கூறத் தொடங்கின் அவை குற்றியலுகரப் புணரியலுள்ளே கூறப்படும் எ-று.

‘குறுகலும்’ என்னுமிடத்து உம்மையை ‘நிலையிடையும்’ என மாறிக் கூட்டுக. ‘யகரம் வருவழி’ (எழுத். 410) என்னுஞ் சூத்திரத்து யகரம் இடம், உகரஞ் சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

எ-டு: நாகியாது, வரகியாது, தெள்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது என வரும்.

இது ‘மொழிவாம்’ என்னும் உத்தி. (2)

ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம்

36. நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே.

இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றியலுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்தே - குற்றியலுகரம் வல்லெழுத்துக்கள் ஆறினையும் ஊர்ந்து, நெட்டெழுத்திம்பருந் தொடர் மொழி ஈற்றும் - நெட்டெழுத்தின் பின்னும் ஐவகைத் தொடர்மொழியின் இறுதியினும் நின்றல் வேண்டும் ஆசிரியன் எ-று.

நெட்டெழுத்தினது பின், தொடர்மொழியினது ஈறென்பன ‘நிலத்த தகலம் போல’ ஒன்றியற்கிழமைப்பட்டு நின்றன, அம் மொழியிற் றீர்ந்து குற்றியலுகரம் நில்லாமையின். வல்லாறு: பண்புத்தொகை. முற்றும்மை தொக்கு நின்றது. ‘அதிகார முறைமை’ என்னும் உத்தியான் ‘நின்றல் வேண்டு’மென்பது வருவிக்க.

எ-டு: நாகு, வரகு, தெள்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

இவ் வாறு வகையும் இடம்; வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு. எனவே, மொழிக்கு ஈறாதலும் பெற்றாம். பெருமுரசு திருமுரசு என்பன இரு மொழிக்கண் வந்த குற்றுகரம். பரசு, இங்கு, ஏது என்னும் முற்றுகரங்கள்,

வடமொழிச் சிதைவு தருக்கு, அணுகு என்பன வினைக்கண் வந்த முற்றுகரம்.

குற்றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடிய அரை மாத்திரையாய் நின்றலும், முற்றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடியாமையுந் தம்முள் வேற்றுமை. (3)

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்

37. இடைப்படிற் குறும் இடனுமா றுண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய வான.

இது குற்றியலுகரம் புணர்மொழிக்கண் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகி வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) இடைப்படிற் குறும் இடனுமார் உண்டே - அவ்வுகரம் ஒருமொழியுள்ளறிப் புணர்மொழி யிடைப்படின் தன் அரைமாத்திரையி னுங் குறும் இடனும் உண்டு; கடப்பாடு அறிந்த புணரியலான - அதற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் யாண்டுப் பெறுவவெனின், அதன் புணர்ச்சி முறைமை அறியுங் குற்றியலுகரப் புணரியலுள் எ-று.

‘வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி’ (எழுத். 409) என்பதனுள் வல் லெழுத்துத் தொடர்மொழியும் வல்லெழுத்து வரும் வழியும் இடம்; ஈற்று வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

எ-டு: செக்குக்கணை, சுக்குக்கொடு என வரும்.

இவை அரைமாத்திரையிற் குறுகியவாறு ஏனையவற்றொடு படுத்து உணர்க. ‘இடனும்’ எனவே இது சிறுபான்மையாயிற்று. (4)

ஒருமொழி ஆய்தம்

38. குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தீத.

இது நிறுத்தமுறையானே ஆய்தம் ஒருமொழியுள் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆய்தப் புள்ளி - ஆய்தமாகிய ஒற்று, குறியதன் முன்னர் உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்து - குற்றெழுத்தின் முன்னதாய் உயிரொடு கூடிய வல்லெழுத்துத்தாறன் மேலிடத்ததாய் வரும் எ-று.

‘வல்லாறன் மிசைத்து’ என்றதனானும், ஈண்டுப் ‘புள்ளி’ என்றத னானும், ‘ஆய்தத் தொடர்மொழி’ (எழுத். 409) என மேற்கூறுதலானும், உயிரென்றது ஈண்டுப் பெரும்பான்மையும் குற்றுகரமேயாம்; சிறுபான்மை ஏனை உயிர்களையுங் கொள்க.

எ-டு: எஃகு, கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு, கஃறு, அஃது, இஃது, உஃது என வரும்.

கஹீது முஹீது என்பனவற்றை 'மெய்ப்பிறிதாகிய புணர்ச்சி' என்றதனானும், ஈண்டுப் 'புள்ளி' என்றதனானும் ஆய்தமும் மெய்யாயிற்று. அஃகாமை வெஃகாமை அஃகி வெஃகி அஃகம் எனப் பிறவுயிர்களொடும் வந்தது. கஃசியாது எனத் திரிந்ததுவுங் குற்றியலுகரத்தொடு புணர்ந்ததாம்.(5)

புணர்மொழி ஆய்தம்

39. ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும்.

இஃது அவ்வாய்தம் புணர்மொழியகத்தும் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஈறியல் மருங்கினும் - நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலொடு புணர்ந்து நடக்கும் இடத்தும், இசைமை தோன்றும் - அதன் அரை மாத்திரையே இசைக்குந் தன்மை தோன்றும் எ-று.

எ-டு: கஹீது, முஹீது எனவரும்.

இவ்வீறு இயலுமாறு புள்ளி மயங்கியலுட் (369, 399) பெறுதும். ஈண்டும் இடம், குற்றெழுத்துமேல் வரும் வல்லெழுத்து. (6)

ஆய்தம் சுருங்காதவிடத்து அமையும் சொற்கள்

40. உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும்

மொழிக்குறிப் பெல்லாம் எழுத்தின் இயலா

ஆய்தம் அஃகாக் காலை யான.

இஃது எதிரதுபோற்றல் என்னும் உத்தியாற் செய்யுளியலை நோக்கி ஆய்தத்திற்கு எய்தியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றுங் குறிப்பு மொழியும் - நிறத்தின்கண்ணும் ஓசையின்கண்ணும் சிறுபான்மை ஆய்தந் தோன்றும் பொருள் குறித்தலையுடைய சொல்லும், எல்லாமொழியும் - அவையொழிந்த எல்லா மொழிகளும், எழுத்தினியலா - ஒற்றெழுத்துக்கள் போல அரைமாத்திரையின்கண்ணும் சிறுபான்மை மிக்கும் நடந்து, ஆய்தம் அஃகாக் காலையான - ஆய்தஞ் சுருங்காத இடத்தான சொற்களாம் எ-று.

எனவே, ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றேனுஞ் செய்யுளியலிற்கூறும், 'ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றென மொழிப' (செய்.18) என்னுஞ் சூத்திரத்துக் 'கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்' (மலைபடு. 352) என்புழிக் கண்ணென்பது சீர்நிலை எய்தினாற் போலக் 'கஃஃ றென்னுங் கல்லத ரத்தம்' என நிறத்தின்கண்ணும், 'கஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை' என இசையின்கண்ணும் வந்த ஆய்தம் ஒரு மாத்திரை பெற்றுச் சீர்நிலை யெய்துங்கால், ஆண்டுப் பெறுகின்ற ஒரு மாத்திரைக்கு ஈண்டு எதிரது போற்றி விதி கூறினார், ஆய்தம் அதிகாரப்பட்டமை கண்டு. 'எஃஃ கிலங்கிய

கையரா யின்னுயிர், வெஃஃகு வார்த்தில்லை வீடு' என்று ஏனையிடத்தும் வந்தன.

ஒற்றளபெடுக்குமாறு இவ்வதிகாரத்துக் கூறிற்றிலர், அஃது உயிரள பெடைபோலச் சீர்நிலை யெய்துதலும் அசைநிலையாந் தன்மையு முடையதாய்ச் செய்யுட்கே வருதலின். இதனானே ஒற்றளபெடையும் ஒரு மாத்திரை பெறுமென்பது பெற்றாம்.

'எழுத்தின்' என்ற இன் உவமப்பொருள். 'இயலா' என்றது செய்யா வென்னும் வினையெச்சம்.

இவ்வாறன்றி இக்குறிப்புச்சொற்கள் ஆய்தம் இரண்டிட்டு எழுதப் படா வென்று பொருள் கூறிற் செய்யுளியலொடு மாறுபட்டு 'மாறு கொளக் கூறல்' என்னுங் குற்றந் தங்குமென்று உணர்க. (7)

உயிரளபெடை ஆமாறு

41. குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே.

இஃது எதிரது போற்றல் என்னும் உத்தி பற்றிச் செய்யுளியலை நோக்கி 'நீட்டம் வேண்டின்' (எழுத். 6) என முற்கூறிய அளபெடையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குன்றிசை மொழிவயின் நின்று இசைநிறைக்கும் - அள பெடுத்துக் கூறாக்காற் குன்றுவதான ஓசையையுடைய அவ்வள பெடைச் சொற்கண்ணே நின்று அவ்வோசையை நிறைக்கும்; அவை யாவையோ வெனின், நெட்டெழுத்திம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்தே - நெட்டெழுத்துக்களின் பின்னாகத் தமக்கு இனமொத்த குற்றெழுத்துக்கள் எ-று.

எ-டு: ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஒஓ என வரும்.

'குன்றிசை மொழி' என்றதற்கு இசைகுன்று மொழி என்றுமாம். இனமொத்தலாவது பிறப்பும் புணர்ச்சியும் ஓசையும் வடிவும் ஒத்தல். ஈண்டு 'மொழி' யென்றது 'அளபெடை யசைநிலை' (செய். 17) என்னுஞ் செய்யுளியல் சூத்திரத்து எட்டு இயற்சீரின்பாற் படுகின்ற எண்வகை அளபெடைச் சொற்களையும். அவை ஆஅ, கடாஅ, ஆஅழி, படாஅகை, ஆஅங்கு, ஆஅவது, புகாஅர்த்து, விராஅயது என்பனவாம். கட்டளை கொள்ளா ஆசிரியர் இவற்றைத் தனிநிலை முதலிலை இடைநிலை இறுதிநிலை யென்றும் அடக்குப.

இனி 'மொழி' யென்றதற்குத் தனிநிலை ஏழையுமே கொள்ளின், ஒழிந்த இயற்சீர்ப்பாற்படும் அளபெடை கோடற்கு இடமின்மை உணர்க. (8)

ஐகார ஔகாரங்கட்கு அளபெடைக் குற்றெழுத்து ஆவன

42. ஐஔ எனனும் ஆயீ ரெழுத்திற்
கிகர உகரம் இசைநிறை வாகும்.

இஃது ஒத்த குற்றெழுத்து இல்லாதன அளபெடுக்குமாறு
கூறுகின்றது.

இதுவும் எதிரது போற்றல்.

(இ-ள்.) ஐஔ எனனும் ஆயீரெழுத்திற்கு - தமக்கு இனமில்லாத ஐகார
ஔகாரமென்று கூறப்படும் அவ்விரண்டெழுத்திற்கு, இகர உகரம்
இசைநிறைவாகும் - ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகர உகரங்களைச்
சார்த்திக்கூற, அவை அக்குன்றிசை மொழிக்கண் நின்று ஔசையை
நிறைப்பனவாம் என்று.

ஐஇ, ஔஉ என நிரனிறையாகக் கொள்க. இவற்றை முற்கூறிய
இயற்சீரெட்டிற்கும் ஏற்பனவற்றோடு உதாரணங் காட்டிக்கொள்க.

இத்துணையும் நூன்மரபின் ஒழிபு. (9)

உயிர்நெடில் ஓரெழுத்தொருமொழி ஆதல்

43. நெட்டெழுத் தேழீழ ஓரெழுத் தொருமொழி.

இஃது ஓரெழுத்தொருமொழி உணர்த்துதல் நுதலியவற்றுள்
நெட்டெழுத்தானாம் மொழியாக்கங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நெட்டெழுத்து ஏழே - நெட்டெழுத்தாகிய உயிர்களேமும்,
ஓரெழுத்தொருமொழி - ஓரெழுத்தானாகும் ஒரு மொழியாம் என்று.

முற்றும்மை தொகுத்து ஈற்றசை ஏகாரம் விரித்தார்.

எ-டு: ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ என வரும்.

ஔகாரம் உயிர்மெய்க்கண்ணல்லது வாராது. ஊ என்பது தசை.
இஃது உயிர்க்கும் உயிர் மெய்க்கும் விதி. கா தீ பூ சே தை கோ கௌ என
வரும். இவை தம்மை யுணரநின்றவழி எழுத்தாம்; இடைநின்று பொரு
ளுணர்த்தியவழிச் சொல்லாம். நெட்டெழுத்தேறிய மெய் நெட்டெழுத்
தாயுங் குற்றெழுத்தேறிய மெய் குற்றெழுத்தாயும் நின்றலேயன்றி மெய்க்கு
நெடுமையும் குறுமையும் இன்மை உணர்க. (10)

உயிர்க்குறில் சில ஓரெழுத்தொருமொழி ஆதல்

44. குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே.

இது குற்றெழுத்து ஐந்தும் மொழியாகா; அவற்றுட் சில மொழி
யாகுமென்பது உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றெழுத்து ஐந்தும் - குற்றெழுத்தாகிய உயிரைந்தும், மொழிநிறைபு இலவே - தாமே நிறைந்து நின்று மொழியாதல் இல; சில மெய்யொடுகூடி நிறைந்து நின்று மொழியாம் எ-று.

எ-டு: து, நொ என வரும்.

இவை உயிர்மெய்க்கண்ணல்லது வாராமையானும், உயிர்க்கண்ணும், ஏனை அகர இகர உகரமும் எகரமும் அக்கொற்றன் இக் கொற்றன் உக்கொற்றன் எப்பொருள் எனத் தனித்து நின்று உணர்த்த லாற்றாது இடைச்சொல்லாய்ப் பெயரைச் சார்ந்து நின்று சுட்டுப் பொருளும் வினாப்பொருளும் உணர்த்துதலானும், 'நிறைபில்' வென்றார்.

முற்றும்மை ஈண்டு எச்சப்பட்டு நின்றதென்று உணர்க. (11)

எழுத்தானாம் மொழியின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

45. ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

இது முன்னர் மெய்மயக்கம் உடனிலைமயக்கங் கூறலானும், ஈண்டு 'நெட்டெழுத் தேழே' (எழுத். 43) என்பதனானும், எழுத்தினான் மொழியாமாறு கூறினார். அம்மொழிக்கு இச்சூத்திரத்தாற் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி இரண்டிறந்து இசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட - ஓரெழுத்தானாகும் ஒரு மொழியும் இரண்டெழுத்தானாகும் ஒருமொழியும் இரண்டினை இறந்து பலவாற்றான் இசைக்குந் தொடர்மொழியுடனே கூட, மொழி நிலை மூன்றே - மொழிகளின் நிலைமை மூன்றேயாம், தோன்றிய நெறியே - அவை தோன்றிய வழக்குநெறிக்கண் எ-று.

எ-டு: ஆ கா நா: ஓரெழுத்தொருமொழி. மணி வரகு கொற்றன்: ஈரெழுத்தொருமொழி. குரவு அரவு: மூவெழுத்தொருமொழி. கணவிரி: நாலெழுத்தொருமொழி. அகத்தியனார்: ஐயெழுத் தொருமொழி. திருச்சிற்றம்பலம்: ஆறெழுத்தொருமொழி. பெரும்பற்றப்பலியூர்: ஏழெழுத்தொருமொழி.

ஓரெழுத்தொருமொழியுந் தொடர்மொழியும் என்னாது ஈரெழுத் தொருமொழியும் ஒதினார், சில பல என்னுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கி.

ஆசிரியர் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் எழுத்தென்று கொண்டனராதலின், மா கா என நின்ற சொற்கள் மால் கால் என ஒற்றடுத்துழி ஒற்றினான் வேறுபொருள் தந்து நின்றலின் இவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழி யென்றும்,

நாகு வரகு என்னுங் குற்றுசுர் ஈற்றுச் சொற்களிற் குற்றுசுரங்கள் சொல்
லொடு கூடிப் பொருள் தந்து நின்றலின் இவற்றை, ஈரெழுத்தொருமொழி
மூவெழுத்தொருமொழி யென்றுங் கோடும் என்பார்க்கு, ஆசிரியர்
பொருளைக் கருதாது மாத்திரை குறைந்தமை பற்றி 'உயிரி லெழுத்து
மெண்ணப் படாஅ' (செய். 44) 'குறிலே நெடிலே குறிலிணை' (செய். 3)
என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரங்களான் இவற்றை எழுத்தெண்ணவும்
அலகிடவும் பெறா என்று விலக்குவராதலின், அவற்றான் ஈண்டு ஈரெழுத்
தொருமொழியும் மூவெழுத்தொருமொழியும் கொள்ளின் 'மாறுகொளக்
கூறல்' என்னுங் குற்றந் தங்குமென்று மறுக்க. இனி 'நெட்டெழுத் தேழே
யோரெழுத் தொருமொழி' (எழுத். 43) 'குற்றெழுத் தைந்து மொழிநிறை
பிலவே' (எழுத். 44) என்பனவற்றான் மெய்க்குக் குறுமை நெடுமை
யின்மையான் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய நெடிலுங் குறிலுமே மொழியா
மென்று கூறி, மீட்டும் அதனையே இச்சூத்திரத்தான் ஒரெழுத்தொரு மொழி
யென்றெடுத்து, அதனோடே ஈரெழுத்தையும் இரண்டிறந்தனையும் கூட்டி
மொழியாகக் கோடலின், ஒற்றிணைக் கூட்டி எழுத்தாகக் கோடல்
ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை யுணர்க. அன்றியும் 'மொழிப்படுத் திசைப்
பினும்' (எழுத். 63) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறுகின்ற வாற்றானும் உணர்க.

'அகரமுதல் னகரவிறுவாய் முப்பஃ தென்ப' (எழுத். 1) என ஒற்றிணை
யும் எழுத்தென்றது எழுத்தின் தன்மை கூறிற்று. ஈண்டு மொழியாந் தன்மை
கூறிற்று. (12)

தனிமெய்களை அகரம் இயக்குதல்

46. மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்.

இது தனிமெய்களை அகரம் இயக்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெய்யினியக்கம் - தனிமெய்களினது நடப்பு, அகரமொடு
சிவணும் - அகரத்தொடு பொருந்தி நடக்கும் எ-று.

எனவே ஒருவன் தனிமெய்களை நாவாற் கருத்துப் பொருளாகிய
உருவாக இயக்கும் இயக்கமும், கையாற் காட்சிப் பொருளாகிய வடிவாக
இயக்கும் இயக்கமும் அகரத்தொடு பொருந்தி நடக்கும் எ-று.

எ-டு: 'வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற' (எழுத். 19) 'ககார நகார
முதனா வண்ணம்' (எழுத். 89) என்றாற் போல்வன நாவான்
இயக்கியவாறு காண்க. எழுதிக் காட்டுமிடத்துக் ககரம்
முதலியன உயிர் பெற்று நின்ற வடிவாக எழுதிப் பின்னர்த் தனி
மெய்யாக்குதற்குப் புள்ளியிட்டுக் காட்டுகின்றவாற்றான்
வடிவை இயக்குமிடத்தும் அகரங் கலந்து நின்றவாறு காண்க.

இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரங் கலந்து நிற்குமாறு கூறினாற் போலப் பதினோருயிர்க்கண்ணும் அகரங் கலந்து நிற்கு மென்பது ஆசிரியர் கூறா ராயினார், அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும் பிறர்க்கு இவ்வாறு என்று உணர்த்துதல் அரிதாகலானுமென்று உணர்க. இறைவன் இயங்கு திணைக்கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிறவற்றின் கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல, அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் தனிமெய்க்கண்ணுங் கலந்து அவற்றின் தன்மை யாயே நிற்கு மென்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது. 'அகரமுதல்' என்னுங் குறளான் அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம்; அதுபோல இறைவனாகிய முதலையுடைத்து உலகமென வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானும், கண்ணன் 'எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே' எனக் கூறியவாற்றானும், பிறநூல்களானும் உணர்க.

இதனான் உண்மைத்தன்மையுஞ் சிறிது கூறினாராயிற்று. இதனை நூன்மரபிற் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார், 'வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற' (எழுத்.19) என்ற இடத்துத் தான் இடைநின்று ஒற்றென்பதொரு பொருளை உணர்த்தி மொழியாந்தன்மை எய்தி நின்றலின். (13)

மெய்யின் தன்மையில் உயிரது தன்மை மயங்குமாறு

47. தம்மியல் கிளப்பின் எல்லா எழுத்தும்
மெய்ந்நிலை மயக்கம் மாள மில்லை.

இது முன்னர் மெய்க்கண் உயிர் நின்றவாறு கூறி அவ்வுயிர் மெய்க்கண் ஏறி உயிர்மெய்யாய் நின்ற காலத்து அம்மெய்யாற் பெயர் பெறுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லா எழுத்தும் - பன்னிருயிரும், மெய்ந்நிலை தம் இயல் மயக்கங் கிளப்பின் - மெய்யின் தன்மையிலே தம்முடைய தன்மை மயங்கிற்றாகப் பெயர் கூறின், மானமில்லை - குற்றமில்லை என்று.

மெய்யின் தன்மையாவது வன்மை மென்மை இடைமை; தம்மியலாவது உயிர்த்தன்மை; என்றது, வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து என உயிர்மெய்க்கும் பெயரிட்டாளுதல் கூறிற்று. அவை 'வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே' (எழுத். 296) எனவும், 'மெல்லெழுத் தியையின் இறுதியோ டுறமும்' (எழுத். 342) எனவும், 'மென்மையும் இடைமையும்' (எழுத். 130) எனவும், பிறாண்டும் ஆள்ப. எழுத்தை வன்மை மென்மை இடைமை யென விசேடித்த சிறப்பான் இப்பெயர் கூறினார்.

இஃதன்றிப் பதினெட்டு மெய்யுந் தன்மைக் கூறுமிடத்து மெய்ம் மயக்கங் கூறிய வகையானன்றி வேண்டியவாறு மயங்குமென்று கூறி

‘அவற்றுள் லளிகான் முன்னர்’ (எழுத். 24) என்பதனைக் காட்டின், அஃது இருமொழிக்கண்ணதென மறுக்க. (14)

ஈரொற்றுடனிலை ஆமாறு

48. யரழ என்னும் மூன்றும் ஒற்றக்
கசதப ஙளுநம ஈரொற் றாகும்.

இஃது ஈரொற்றுடனிலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ய ர ழ என்னும் மூன்றும் ஒற்ற - யரழவென்று கூறப்படும் மூன்று புள்ளியும் ஒற்றாய் நிற்ப, க ச த ப ங ளு ந ம ஈரொற்றாகும் - க ச த ப க் களும் ங ளு ந ம க்களும் வந்து ஈரொற்றாய் நிற்கும் எ-று.

எ-டு: வேய்க்க வாய்ச்சி பாய்த்தல் வாய்ப்பு எனவும், பீர்க்கு நேர்ச்சி வார்த்தல் ஆர்ப்பு எனவும், வாழ்க்கை தாழ்ச்சி தாழ்த்தல் தாழ்ப்பு எனவும், காய்க்கனி தேய்ச்சுது காய்ந்தனம் காய்ப்புறம் எனவும், நேர்ங்கல் நேர்ஞ்சிலை நேர்ந்திலை நேர்ப்புறம் எனவும் வரும்.

ழகாரத்திற்கு வாழ்ந்தனம் என இக்காலத்து நகரவொற்று வரும். ஏனைய மூன்றும் இக்காலத்து வழங்குமெனின் உணர்க.

இனித் தாழ்ங்குலை தாழ்ஞ்சினை தாழ்ந்திரள் வீழ்ப்படை என அக்காலத்து வழங்குமென்று இத்தொகைச் சொற்கள் காட்டலும் ஒன்று. உரையாசிரியர் இருமொழிக்கட் காட்டியவற்றிற்கு அவ்வீறுகடோறுங் கூறுகின்ற சூத்திரங்கள் பின்னர் வேண்டாமை உணர்க. இஃது ஈரொற்றுடனிலையாதலின் ஈண்டு வைத்தார்.

இனி நெடிற்கீழே யன்றிப் பல வெழுத்துந் தொடர்ந்து நின்றதன் பின்னும் ஈரொற்று வருதல் கொள்க. அவை வேந்தர்க்கு அன்னாய்க்கு என்றாற் போல்வனவாம். (15)

குற்றொற்று ஆகாதன

49. அவற்றுள்
ரகார ழகாரங் குற்றொற் றாகா.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய மூன்றனுள், ரகார ழகாரம் - ரகாரமும் ழகாரமும், குற்றொற்றாகா - குறிற்கீழ் ஒற்றாகா, நெடிற்கீழ் ஒற்றாம், குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாம் எ-று.

கீழென்னும் உருபு தொகுத்துக் கூறினார். ஆகாதனவற்றிற்கு உதாரண மின்று.

எ-டு: கார் வீழ் என நெடிநீழ் ஒற்றாய் வந்தன. கரு மழு எனக் குறிநீழ் உயிர்மெய்யாய் வந்தன.

இவற்றை விலக்கவே, யகரம் பொய் எனவும் நோய் எனவும் இரண்டிடத்தும் ஒற்றாய் வருதல் பெற்றாம்.

புகர் புகழ் புலவர் என்றாற் போல்வனவோ வெனின், மொழிக்கு முதலாம் எழுத்தினைச் சேர்வனவற்றிற்கே ஈண்டு ஆராய்ச்சி யாதலான் அவை வேண்டியவாறே வருமென்று உணர்க. அன்றியுங் குற்றொற்றென்றே சூத்திரஞ் செய்தலிற் குறிலிணை யொற்றினைக் காட்டிக் கடாவலாகாமை உணர்க.

இது வரையறையின்றி உயிர்மெய்யொடு தனிமெய் மயங்குவன வற்றிற் சிலவொற்றிற்கு வரையறை ஈண்டுக் கூறியது. (16)

அளபெடைக்கண் நெட்டெழுத்தே மாத்திரை மிகுதல்

50. குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின் தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல.

இஃது 'அளபிறந் துயிர்த்தலும்' (எழுத். 33) என்னுஞ் செய்யுளியலை நோக்கிய நூன்மரபிற் சூத்திரத்திற்குப் புறனடையாய் அதன்கண் நிகழ்வ தோர் ஐயம் அகற்றுகின்றது; என்னை? உயிரும் மெய்யும் அளபிறந்து இசைக்குங்காற் குறிலோ நெடிலோ இசைப்பதென மாணாக்கர்க்கு நிகழ்வதோர் ஐயம் அறுத்தலின்.

(இ-ள்.) குறுமையும் நெடுமையும் - எழுத்துக்களின் குறிய தன்மையும் நெடிய தன்மையும், அளவிற் கோடலின் - மாத்திரை யென்னும் உறுப் பினைச் செவி கருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக் கொள்ளப்படுதலின், தொடர்மொழி யெல்லாம் - அம்மாத்திரை தம்முள் தொடர்ந்து நிற்கின்ற சொற்களெல்லாம், நெட்டெழுத் தியல - நெட் டெழுத்து மாத்திரை மிக்குநடக்கும்படியாகத் தொடர்ந்த சொல்லாம்-எ-று.

எ-டு: 'வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய்' (கலி. 11) எனவும், 'கடியவே கனங்குழாஅய்' (கலி. 11) எனவுங் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க. ஏனைச் செய்யுட்களையும் இவ்வாறே காண்க.

எனவே, மாத்திரை அளக்குங்கால் நெட்டெழுத்தே மாத்திரை பெற்று மிக்கு நிற்கும் என்றமையான், 'எதிரது போற்றல்' என்னும் உத்தி பற்றிச் செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறியதாயிற்று. ஈண்டுக் கூறினார், நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரையின் இகந்து வரும் என்பது அறிவித்தற்கு.

‘அளபு’ என்று மாத்திரையைக் கூறாது ‘அளவு’ எனச் சூத்திரஞ் செய்தமையான் அளவு தொழின்மேல் நின்றது. அது செய்யுளியலுள் ‘மாத்திரையளவும்’ (செய்.2) என்பதனானும் உணர்க. ‘இயல்’ வென்றதனைச் செய்வெனச்ச மாக்கிப் படுத்தலோசையாற் கூறுக.

இனித் ‘தன்னின முடித்தல்’ என்பதனான், ஒற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. ‘குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி’ (அகம். 4) என்ற குறுஞ்சீர்வண்ணத்திற்கு உரிய குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்தை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடிநின்றவாறு உணர்க. எனவே, குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் ஒற்றெழுத்துக்களொடும் நெட்டெழுத்துக்களொடும் கூடி அவற்றையே ஓசை மிகுத்துநிற்கும் என்றவாறாயிற்று. இதனானே, ‘ஒற்றிசை நீடலும்’ (எழுத். 33) என்ற ஒற்றிசை நீளுங்காற் குற்றெழுத்தாய் நீளுமென்றார்.

இனி, உரையாசிரியர் புகர் புகழ் எனக் குறிலிணைக்கீழ் ரகார முகாரங்கள் வந்த தொடர்மொழிகளெல்லாந் தார் தாழ் என்றாற் போல ஓசையொத்து நெட்டெழுத்தின் தன்மையவாம் என்றாராலெனின், புகர் புகழ் என்பனவற்றை நெட்டெழுத்தென்றே எவ்விடத்தும் ஆளாமை யானும், நெட்டெழுத்தாகக் கூறிய இலக்கணத்தான் ஒரு பயன் கொள்ளாமையானும், செய்யுளியலுள் இவற்றைக் குறிலிணை ஒற்றடுத்த நிரையசையாகவுந் தார் தாழ் என்பனவற்றை நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்த நேரசையாகவுங் கோடலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. (17)

னகார மகாரம் ஈரொற்றாம் இடன்

51. செய்யுள் இறுதிப் போலி மொழிவயின்
னகார மகாரம் ஈரொற் றாகும்.

இது செய்யுட்கண் ஈரொற்றிலக்கணமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யுட் போலி மொழி இறுதிவயின் - செய்யுட்கண் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதிக்கண், னகாரம் மகாரம் ஈரொற்றாகும் - னகாரமும் மகாரமும் வந்து ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும் எ-று.

எ-டு: ‘அந்நூலை, முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்’ (கலி.103),
‘சிதையுங் கலத்தைப் பயினான் திருத்தித், திசையறி மீகானும்
போன்ம்’ (பரி.10:55) என வரும்.

‘போலும்’ என்னுஞ் செய்யுமென்னும் முற்று ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டு லகாரந் திரிந்து நின்றது. இஃது இறுதியில் முற்று; இடையிற் பெயரெச்சமாகிய உவமவுருபு. ஈண்டு முற்றென்பார் ‘இறுதி மொழி’ என்றார். (18)

அம்மகரம் குறுகுமாறு

52. எனகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது அரையளபு குறுகு மென்ற மகரத்திற்குக் குறுகும் இடம் இது வென்கின்றது.

(இ-ள்.) எனகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும் - முற்கூறிய எனகாரத்தின் முன்னர் வந்த மகரந் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகி நிற்கும் எ-று.

எ-டு: போன்ம் என முன்னர்க் (51) காட்டினாம்.

‘எனகாரை’யென இடைச்சொல் ஈறு திரிந்து நின்றது. இனித் ‘தன்னின முடித்தல்’ என்பதனான், எனகாரவொற்றின் முன்னும் மகாரங் குறுகுதல் கொள்க. ‘மருளினு மெல்லா மருண்ம்’ என வரும். (19)

ஒற்றும் குற்றுகரமும் ஈரிடத்தும் எழுத்தாம் தன்மை திரியாமை

53. மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினும்
எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர்.

இஃது ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டு எழுத்துக்களொடு கூட்டி எண்ணப்பட்டு நிற்குமென்பதூஉஞ் செய்யுளியலுள் எண்ணப்படாது நிற்கு மென்பதூஉங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தெரிந்து - ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள் தரு நிலைமையை ஆராய்ந்து, மொழிப்படுத்து இசைப்பினும் - சொல்லாகச் சேர்த்துச் சொல்லினும், வேறு இசைப்பினும் - செய்யுளியலுள் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள் தருமேனும் மாத்திரை குறைந்து நிற்கும் நிலைமையை நோக்கி எழுத்தெண்ணப்படா வென்று ஆண்டைக்கு வேறாகக் கூறினும், எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர் - அவ்விரண்டிடத்தும் அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் முற்கூறிய எழுத்தாந் தன்மை திரியாவென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

இதனான் ஒற்றும் குற்றுகரமும் எழுத்தாகி நின்று பொருள் தந்தும், எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறா வென்பது கூறினாராயிற்று. தெரிந்து வேறிசைத்தல் குற்றுகரத்திற்கு இன்றாதலின் ‘ஏற்புழிக் கோடலான்’ ஒற்றிற்குக் கொள்க.

எ-டு: அல் இல் உண் எண் ஒல் எனவும், கல் வில் முள் செல் சொல் எனவும், ஆல் ஈர் ஊர் ஏர் ஓர் எனவும், கால் சீர் சூல் தேன் கோன் எனவும் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய குற்றெழுத்தையும் நெட்டெழுத்தையும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அடுத்து நின்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. கடம், கடாம், உடையான், திருவாரூர், அகத்தியனார் என ஈரெழுத்தையும் மூவெழுத்தை

யும் நாலெழுத்தையும் ஐயெழுத்தையும் இறுதியிலும் இடையிலும் ஒற்றடுத்து நின்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. எஃகு, தெள்கு, கொக்கு, குரங்கு என்பனவும் எழுத் தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறாத குற்றுகரமும் அடுத்து நின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க.

‘உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ, உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான’ (செய். 44) என்பது எழுத்து எண்ணப் பெறாமையுக்கு விதி.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லாக்கிக் கூறினும் பிறிதாகக் கூறினும் மாத்திரை திரியாதென்று பொருள் கூறி, அகரம் என்பழியும் அ என்பழியும், ஆலம் என்பழியும் ஆ என்பழியும், ககரம் என்பழியும் க என்பழியும், காலம் என்பழியும் கா என்பழியும் ஓசை ஒத்து நிற்கு மென்றால் அது முன்னர்க் கூறிய இலக்கணங்களாற் பெறப்படுதலிற் பயனில் கூற்றாமென்க. (20)

எழுத்துப்போலி ஆமாறு

54. அகர இகரம் ஐகார மாகும்.

இது, சிலவெழுத்துக்கள் கூடிச் சிலவெழுத்துக்கள் போல இசைக்குமென எழுத்துப்போலி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும் - அகரமும் இகரமுங் கூட்டிச் சொல்ல, ஐகாரம் போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க எ-று.

போல என்றது தொக்கது.

எ-டு: ஐவனம், அஇவனம் என வரும்.

‘ஆகும்’ என்றதனான் இஃது இலக்கணமன்றாயிற்று. (21)

55. அகர உகரம் ஔகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அகர உகரம் ஔகாரம் ஆகும் - அகரமும் உகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஔகாரம்போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க எ-று.

போல என்றது தொக்கது.

எ-டு: ஔவை, அஉவை என வரும். (22)

56. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும் ஐஎன் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும் - அகரத்தின் பின் இகரமே யன்றி யகரமாகிய புள்ளி வந்தாலும், ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத்

தோன்றும் - ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவு பெறத் தோன்றும்
எ-று.

எ-டு: ஐவனம், அய்வனம் என வரும்.

‘மெய்பெற’ என்றதனான் அகரத்தின் பின்னர் உகரமே யன்றி
வகரப்புள்ளியும் ஓளகாரம் போல வருமென்று கொள்க.

எ-டு: ஓளவை, அவ்வை என வரும். (23)

ஐகார ஓளகாரங்களது மாத்திரைச் சுருக்கம்

57. ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே
தேருங் காலை மொழிவயி னான.

இஃது அதிகாரத்தான் ஐகாரத்திற்கும் ஓளகாரத்திற்கும் எதிரது
போற்றல் என்பதனாற் செய்யுளியலை நோக்கி மாத்திரைச் சுருக்கங்
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மொழிவயினான - ஒரு சொல்லிடத்தே நின்ற ஐகார
ஓளகாரங்கள், தேருங்காலை - ஆராயுமிடத்து, ஓரளபாகும் இடனு
மாருண்டே - ஒரு மாத்திரையாய் நிற்கும் இடமும் உண்டு எ-று.

உம்மையான் இரண்டு மாத்திரை பெறுதலே வலியுடைத் தாயிற்று.
‘இடனும்’ என்றது, ஒரு சொல்லின் முதலிடைகடை யென்னும்
மூன்றிடத்துங் குறுகும், அது செய்யுட்கண் ஓசை இடர்ப்பட்ட டொலிக்கு
மிடத்துக் குறுகுமென்றற்கு. ‘உரையிற் கோடலான்’ ஐகாரம் முதலிடை
கடையென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகும்; ஓளகாரம் முதற்கண் குறுகுமெனக்
கொள்க.

எ-டு: ஐப்பசி, கைப்பை, இடையன், குவளை என வரும்.
‘அடைப்பையையாய் கோல்தா’ எனவும், ‘புணையிளங்
கொங்கையையாய் வரும்’ எனவும் பிறவாறும் வருவன
செய்யுளியலுட் காண்க. ஓளவை, கௌவை என வரும்.

ஓளகாரம் ‘கவ்வைநீர் வேலி’ (பு.வெ.மா. 4 - 23) எனத் தொடை
நோக்கிக் குறுகினவாறுங் காண்க. ‘தேருங்காலை’ யென்றதனான் ஓரெழுத்
தொருமொழியுங் குறுகும்.

எ-டு: கை, பை என வரும். (24)

மொழியிறுதிக்கண் இகர யகரங்கள் ஓசை விரவிவருதல்

58. இகர யகரம் இறுதி விரவும்.

இதுவும் போலி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இகர யகரம் இறுதி விரவும் - இகரமும் யகரமும் ஒருமொழியின் இறுதிக்கண் ஓசை விரவி வரும், அவ்விகரங் கொள்ளற்க எ-று.

எ-டு: நாய், நாஇ என வரும். (25)

உயிர் பன்னிரண்டும் மொழிமுதலாதல்

59. பன்னீ ருயிரும் மொழிமுத லாகும்.

இது மேல் எழுத்தினான் மொழியாமாறு உணர்த்தி அம் மொழிக்கு முதலா மெழுத்து இவையென்பது உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பன்னீ ருயிரும் - பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும், மொழி முதல் ஆகும் - மொழிக்கு முதலாம் எ-று.

எ-டு: அடை, ஆடை, இலை, ஈயம், உளை, ஊர்தி, எழு, ஏணி, ஐவனம், ஒளி, ஓடம், ஔவியம் என வரும். (26)

தனிமெய் மொழிமுதல் ஆகாமை

60. உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுத லாகா.

இஃது உயிர்மெய் மொழிக்கு முதலாம் என்கின்றது.

(இ-ள்.) உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுதல் ஆகா - உயிரொடு கூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனிமெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா எ-று.

எனவே, உயிரொடு கூடிய மெய்களே மொழிக்கு முதலாவன என்றவாறாம். ஈண்டு உயிர்மெய் யென்றது, வேற்றுமை நயங் கருதிற்று; ஒற்றுமை நயங்கருதின் மேலைச் சூத்திரத்து உயிரொடு கூடி ஆமென்றல் பயனின்றாம். (27)

தனிமெய்கள் தமக்கேற்ற உயிரொடு கூடி முதலாமாறு

61. கதந பமஎனும் ஆவைந் தெழுத்தும்
எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது மேற் பொதுவகையான் எய்துவித்த இருநூற்றொருபத்தாறு எழுத்துக்களைச் சிறப்புவுகையான் வரையறுத்து எய்துவிக்கின்றது.

(இ-ள்.) கதநபம எனும் ஆவைந்தெழுத்தும் - க த ந ப ம என்று கூறப் பட்ட அவ்வைந்து தனிமெய்யும், எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே - பன்னிரண்டு உயிரொடும் மொழிக்கு முதலாதற்குச் செல்லும் எ-று.

எ-டு: கலை, கார், கிளி, கீரி, குடி, கூடு, கெண்டை, கேழல், கைதை, கொண்டல், கோடை, கௌவை எனவும்; தந்தை, தாய், தித்தி, தீமை, துணி, தூணி, தெற்றி, தேன், தையல், தொண்டை, தோடு, தெளவை எனவும்; நந்து, நாரை, நிலம், நீலம், நுகம்,

நூல், நெய்தல், நேமி, நைவளம், நொச்சி, நோக்கம், நொளி எனவும்; படை, பால், பிடி, பீடு, புகழ், பூமி, பெடை, பேடை, பைதல், பொன், போது, பௌவம் எனவும்; மடி, மாலை, மிட்டு, மீளி, முகம், மூப்பு, மெலிவு, மேனி, மையல், மொழி, மோத்தை, மௌவல் எனவும் வரும். (28)

62. சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அஐஐள எனும் மூன்றலங் கடையே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) சகரக் கிளவியும் அவற்றோரற்றே - சகரமாகிய தனி மெய்யும் முற்கூறியவை (61) போல எல்லா உயிரொடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாம்; அஐ ஐ ஐ எனும் மூன்றலங்கடையே - அகர ஐகார ஓளகார மென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று உயிரும் அல்லாத இடத்து எ-று.

எ-டு: சாந்து, சிற்றில், சீற்றம், சுரை, சூரல், செக்கு, சேவல், சொல், சோறு என வரும்.

சட்டி, சகடம், சமழ்ப்பு என்றாற் போல்வன 'கடிசொல் இல்லை' (சொல். 452) என்பதனாற் கொள்க. சையம் செளரியம் என்பவற்றை வடசொல்லென மறுக்க. (சமழ்ப்பு - நாணம்) (29)

63. உஊ ஓஓ என்னும் நான்குயிர்
வஎன் எழுத்தொடு வருத லில்லை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்குயிர் - உ ஊ ஒ ஓ என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரும், வ என் எழுத்தொடு வருதலில்லை - வ என்று சொல்லப்படுந் தனிமெய்யெழுத்தொடு கூடி மொழிக்கு முதலாம் வருதலில்லை எ-று.

எனவே, ஒழிந்தன மொழிக்கு முதலாம் என்றவாறாயிற்று.

எ-டு: வளை, வாளி, விளரி, வீடு, வெள்ளி, வேட்கை, வையம், வெளவுதல் என வரும். (30)

64. ஆ எ
ஓஎனும் மூவுயிர் ஞகாரத் துரிய.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆ எ ஓ என்னும் மூவுயிர் - ஆ எ ஓ என்று கூறப்படும் மூன்று உயிரும், ஞகாரத்து உரிய - ஞகார ஒற்றொடு கூடி மொழிக்கு முதலாதற்கு உரிய எ-று.

எனவே, ஏனைய உரியவல்ல என்பதாம்.

எ-டு: ஞாலம், ஞெண்டு, ஞொள்கிற்று எனவரும்.

‘ஞமலி தந்த மனவுக்கு லுடும்பு’ (பெரும்பாண். 132) என்பது திசைச்சொல். ஞழியிற்று என்றாற் போல்வன இழிவுழக்கு. (31)

65. ஆவோ டல்லது யகர முதலாது.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாது - ஆகாரத்தொடு கூடியல்லது யகரவொற்று மொழிக்கு முதலாகாது எ-று.

எ-டு: யானை, யாடு, யாமம் என வரும்.

யவனர், யுத்தி, யூபம், யௌவனம் என்பன வடசொல்லென மறுக்க. (32)

முதலாகா மெய்யும் உயிரும், தத்தம் பெயர் கூறுதற்கண் முதலாதல்

66. முதலா ஏன தம்பெயர் முதலும்.

இது, மொழிக்கு முதலாகாதனவும் ஒரோவழி ஆமென்கின்றது.

(இ-ள்.) முதலாவும் - மொழிக்கு முதலாகா என்ற ஒன்பது மெய்யும், ஏனவும் - மொழிக்கு முதலா மென்ற ஒன்பது மெய்யும் பன்னிரண்டுயிரும், தம் பெயர் முதலும் - தத்தம் பெயர் கூறுதற்கு முதலாம் எ-று.

‘முதலாவும்’ ‘ஏனவும்’ என்ற உம்மைகள் தொக்கு நின்றன.

எ-டு: ஙகரமும் டகரமும் ணகரமும் ரகரமும் லகரமும் ழகரமும் ளகரமும் றகரமும் னகரமும் என மொழிக்கு முதலாகாத ஒன்பதும் முதலாமாறு, ஙக்களைந்தார், டப்பெரிது, ணந்நன்று எனவரும், இவ்வாறே ஏனையவற்றையும் ஒட்டுக.

இனி ‘ஏன’ என்றதனான் கக்களைந்தார் தப்பெரிது அக்குறிது ஆநெடிது என மொழிக்கு முதலாமவற்றையும் தம் பெயர் கூறுதற்கு முதலாமாறு ஒட்டிக்கொள்க. வரையறுக்கப்பட்டு மொழிக்கு முதலாகாது நின்ற மெய்க்கும் இவ்விதி கொள்க. அவை சகரத்து மூன்றும், வகரத்து நான்கும், ஞகரத்தொன்பதும், யகரத்துப்பதினொன்றுமாம். (33)

மொழிமுதற் குற்றியலுகரம்

67. குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின் ஓற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

இஃது எழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாமாறு கூறிய முறையே குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின் - குற்றிய லுகரமானது முன்னிலை முறைப்பெயரிடத்து, ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும் - தனிமெய்யாய் நின்ற நகரத்துமேல் நின்ற நகரத்தொடு கூடி மொழிக்கு முதலாம் என்று.

எ-டு: நுந்தை என வரும்.

இதனானே முறைப்பெயர் இடமும், நகரம் பற்றுக்கோடுமாயின. ஈண்டுக் குற்றியலுகரம் மெய்ப்பின்னர் நின்றதேனும் ஒற்றுமை நயத்தான் மொழிக்கு முதலென்றார். இது செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறியதாயிற்று.(34)

அக்குற்றுகரம் முற்றியலுகரத்தொடு பொருள் வேறுபடாமை

68. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅது
அப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய வான.

இது மேலதற்கொரு புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அப்பெயர் மருங்கின் நிலையியலான - அம்முறைப் பெயரிடத்தே நின்றலிலக்கணமான குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரமொடு பொருள் வேறுபடாஅது - இதழ் குவித்துக் கூறும்வழி வரும் முற்றுகரத்தொடு அவ்விடத்துக் குற்றுகரம் பொருள் வேறுபடுமாறு போல ஈண்டுப் பொருள் வேறுபட்டு நில்லாது என்று.

எ-டு: காது, கட்டு, கத்து, முருக்கு, தெருட்டு என்பன முற்றுகரமும் குற்றுகரமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டு நின்றாற் போல வேறுபடாது நுந்தை யென்று இதழ் குவித்து முற்றக் கூறியவிடத்தும், இதழ் குவியாமற் குறையக் கூறியவிடத்தும் ஒரு பொருளே தந்தவாறு காண்க.

நுந்தாய் என்பதோ வெனின், அஃது இதழ் குவித்தே கூற வேண்டு தலிற் குற்றுகரமன்று. 'இயல்' என்றதனான் இடமும் பற்றுக்கோடும் இரண்டற்கும் வேறுபாடில் என்று கொள்க.

இதனானே, மொழிக்கு முதலாமெழுத்துத் தொண்ணூற்று நான்கு என்று உணர்க. (35)

மொழிக்கு ஈறாம் உயிர்கள்

69. உயிர்ஊள எஞ்சிய இறுதி யாகும்.

இஃது உயிர் மொழிக்கு ஈறாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயிர்ஊள எஞ்சிய இறுதி யாகும் - உயிர்களுள் ஊளகாரம் ஒழிந்தன வெல்லாம் மொழிக்கு ஈறாம் என்று.

எனவே ஊளகாரவுயிர் ஈறாகாதாயிற்று. இஃது உயிர்க்கும் உயிர் மெய்க்கும் பொது.

தொ.எ.ந. 5

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ என இவை தாமே ஈறாயின. ஆஅ ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஒஒ எனக் குறிலைந்தும் அளபெடைக்கண் ஈறாயின. கா தீ பூ சே கை கோ எனவும், விள கிளி மழு எனவும் வரும். எகர ஓகரம் மேலே (71,72) விலக்குப. 'அளபெடை மிகு உ மிகர விறுபெயர்' (சொல். 127) என்பராதலின், அளபெடைப்பின் வந்த குற்றெழுத்துங் கொள்வர் ஆசிரியரென்று உணர்க. நெட்டெழுத்தேழும் முதன்மொழியாம் என்னுந் துணையே முன்னுணர்த்துதலின் ஈண்டு அவை ஈறாமென்றும் உணர்த்தினார். (36)

ஓளகாரம் கவ-வோடியைந்து ஈறாதல்

70. கவீவா டியையின் ஓளவு மாகும்.

இஃது ஈறாகாதென்ற ஓளகாரம் இன்னுழியாம் என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஓளவும் - முன் ஈறாகாதென்ற ஓளகாரமும், கவவோடு இயையின் ஆகும் - ககர வகரத்தோடு இயைந்தவழி ஈறாம் என்று.

எ-டு: கௌ, வெள என வரும்.

எனவே, ஒழிந்த உயிரெல்லாந் தாமே நின்றும், மெய்களொடுங் கூடி நின்றும் ஈறாதல் இதனாற் பெற்றாம். இதனானே, ஓளகாரம் ஏனை மெய்க்கண் வாராதென விலக்குதலும் பெற்றாம். உயிர் நகரத்தோடு கூடி மொழிக்கு ஈறா மென்பது இதனான் எய்திற்றேனும், அது மொழிக்கு ஈறாகாமை 'தந்துபுணர்ந் துரைத்தலான்' உணர்க.

இது வரையறை கூறிற்று. (37)

எகரம் மெய்யோடு ஈறாகாமை

71. எஎன வருமுயிர் மெய்யீ றாகாது.

இஃது எகரந் தானே நின்றவழி யன்றி மெய்யொடு கூடினால் ஈறாகாதென விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) எ என வரும் உயிர் மெய் ஈறாகாது - எ என்று கூறப்படும் உயிர் தானே ஈறாவதன்றி யாண்டும் மெய்களொடு இயைந்து ஈறாகாது என்று. (38)

ஓகரம் நகரமெய்யோடன்றி ஈறாகாமை

72. ஓவ்வும் அற்றீற நவ்வலங் கடையே.

இது விலக்கும் வரையறையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓவ்வும் அற்று - ஓகரமும் முன் சொன்ன (71) எகரம் போலத் தானே ஈறாவதன்றி மெய்களொடு இயைந்து ஈறாகாது, நவ்வலங்கடையே - நகரவொற்றோடு அல்லாத இடத்தில் என்று.

எ-டு: நொ கொற்றா, 'நொ அலைய னின்னாட்டை நீ' என வரும்.

(39)

ஏகார ஓகாரங்கள் ஞகாரத்தோடு ஈறாகாமை

73. ஏஓ எனும் உயிர் ஞகாரத் தில்லை.

இது சில உயிர் சில உடலோடேறி முடியாவென விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) ஏ ஓ எனும் உயிர் ஞகாரத்தில்லை - ஏ ஓ என்று கூறப்பட்ட இரண்டுயிருந் தாமே நின்றும் பிற மெய்களோடு நின்றும் ஈறாதலன்றி ஞகாரத்தோடு ஈறாதலில்லை என்று.

எனவே, ஏனையுயிர்கள் ஞகாரத்தோடு ஈறாமென்றாராயிற்று.

எ-டு: உரிஞ, உரிஞா, உரிஞி, உரிஞீ, உரிஞு, உரிஞூ இவை எச்சமும் வினைப்பெயரும் பற்றி வரும். அஞ்சை மஞ்சை இவை பெயர். ஏனையெந்தும் விலக்கப்பட்டன. உரிஞோ என்பது 'கடிசொல் லில்லை' (சொல். 452) என்பதனாற் கொள்க.(40)

உகர ஊகாரங்கள் நகரவகரங்களோடு ஈறாகாமை

74. உஊ காரம் நவ்வொடு நவிலா.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உ ஊகாரம் - உகர ஊகாரங்கள் தாமே நின்றும் பிற மெய்களோடு நின்றும் பயில்வதன்றி, நவ்வொடு நவிலா - நகர வொற்றொடும் வகர வொற்றொடும் பயிலா என்று.

எனவே, ஏனையுயிர்கள் நகர வகரங்களோடு வருமாயின.

எ-டு: நகரம், பொருந என வினைப்பெயராகியும், நா நீ நே எனப் பெயராகியும், நை நொ நோ என வியங்கோளாகியும் வரும். பொருநை என்றுங் காட்டுப. வகரம், உவ வே என வியங்கோளாகியும், உவா செவ்வி வீ வை எனப் பெயராகியும் வரும். ஒருவ ஒருவா ஒருவி ஒருவீ ஓளவை என்றுங் காட்டுப.

ஈண்டு விலக்காத ஏனையுயிர்களோடு வந்த நகரவகரங்கள் அக்காலத்து வழங்கினவென்று கோடும் இவ்விதியான். இனி 'நவிலா' என்றதனானே, வகரவுகரம் கதவு, துரவு, குவவு, புணர்வு, நுகர்வு, நொவ்வு, கவ்வு எனப் பயின்று வருதலுங் கொள்க. (41)

சகர உகரம் இருமொழிக்கே ஈறாதல்

75. உச்ச காரம் இருமொழிக் குரித்தீத.

இது சகார உகாரம் பலசொற்கு ஈறாய் வாராது இருசொற்கு ஈறாமென்று வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உச்சகாரம் - உகரத்தொடு கூடிய சகாரம், இரு மொழிக்கே உரித்து - இரண்டு மொழிக்கே ஈறாம் என்று.

எனவே, பன்மொழிக்கு ஈறாகாது என்றவாறாயிற்று. 'உரித்தே' யென்னும் ஏகாரம் 'மொழிக்கே' யெனக் கூட்டுக.

எ-டு: உசு; இஃது உளுவின் பெயர். முசு; இது குரங்கினுள் ஒரு சாதி.

பசு என்பதோவெனின், அஃது ஆரியச் சிதைவு. கச்சு குச்சு என்றாற் போல்வன குற்றுகரம். உகரம் ஏறிய சகரம் இரு மொழிக்கு ஈறாமெனவே ஏனை உயிர்கள் ஏறிய சகரம் பன்மொழிக்கு ஈறாமாயிற்று. உசு, உசா, விசி, சே, கச்சை, சோ எனப் பெயராயும்; துஞ்சு, எஞ்சா, எஞ்சி, மூசி, மூசு என எச்சமாயும் வரும். 'அச்சோ' என வியப்பாயும் வரும். இன்னும் இவை வழக்கின்கட் பலவாமாறும் உணர்க. (42)

பகர உகரம் ஒருமொழிக்கே ஈறாதல்

76. உப்ப காரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இஃது ஒரு சொல் வரையறையும், அஃது ஓசை வேற்றுமையான் இரு பொருள் தருமென்பதும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப - உகரத்தொடு கூடிய பகரம் ஒருமொழிக்கல்லது பன்மொழிக்கு ஈறாகாதென்று கூறுவர் புலவர்; இருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே - அதுதான் தன்வினை பிறவினை யென்னும் இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மைத்தாம் எ-று.

எ-டு: தபு என வரும்.

இது படுத்துக் கூற, நீ சா எனத் தன்வினையாம். எடுத்துக் கூற, நீ ஒன்றனைச் சாவப்பண் எனப் பிறவினையாம்.

உப்பு கப்பு என்றாற் போல்வன குற்றுகரம். உகரத்தொடு கூடிய பகரம் ஒன்றெனவே, ஏனை உயிர்களொடு கூடிய பகரம் பன்மொழிக்கு ஈறாய்ப் பல பொருள் தரும் என்றாராயிற்று. மறந்தப தப்பா என எச்சமாயும், நம்பி செம்பு பே பெதும்பை எனப் பெயராயும், போ என ஏவலாயும் வரும். இவற்றைப் பிற சொற்களோடும் ஒட்டுக. ஏனை ஈகார பகரம் இடக்கராய் வழங்கும். (43)

எஞ்சிநின்றனவும், மொழிக்கு ஈறாகா என்றவையும், தம்பெயர் கூறுதற்கண் ஈறாதல்

77. எஞ்சிய வெல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே.

இது முன்னர் மொழிக்கு ஈறாம் என்றவற்றுள் எஞ்சி நின்றன மொழிக்கு ஈறாமாறும், மொழிக்கு ஈறாகா என்றவை தம்பெயர் கூறுங்கால் மொழிக்கு ஈறாமாறுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எஞ்சியவும் எஞ்சுதலில் - 'கவவோ டியையின்' (எழுத்.70) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பதினோருயிரும் பதினெட்டு மெய்க்கண்ணும் வந்து மொழிக்கு ஈறா மென்ற பொதுவிதியிற் பின்னை விசேடித்துக் கூறியவற்றை ஒழிந்தனவும் மொழிக்கு ஈறாதற்கு ஒழிவில், எல்லாம் எஞ்சுதலில் - மொழிக்கு ஈறாகா வென்ற உயிர்மெய்களுந் தம்பெயர் கூறும்வழி ஈறாதற்கு ஒழிவில் என்று.

'எல்லாம்' என்றது 'சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்தல்' என்னும் உத்தி. உம்மை விரிக்க. ஈண்டு 'எஞ்சிய' வென்றது, முன்னர் உதாரணங் காட்டிய ஞகரமும் நகரமும் வகரமுஞ் சகரமும் பகரமும் ஒரு மொழிக்கும் ஈறாகாத ஙகரமும் ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்க்கண்ணும், எகரமும் ஓகரமும் ஔகாரமும் ஒழிந்த ஒன்பதுயிரும் ஏறி, மொழிக்கு ஈறாய் வருவனவற்றை யென்று உணர்க.

எ-டு: வருக புகா வீக்கி புகீ செகு புகு ஈங்கே மங்கை எங்கோ எனவும், கட்ட கடா மடி மட மடு படு படை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), மண்ண எண்ணா கண்ணி உணீ கணு நண்ணூ பண்ணை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), அதபுதா பதிவதீ அதுகைதா தந்தை அந்தோ எனவும் (இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), கம நென்மா அம்மி மீ செம்மு கொண்மு யாமை 'காத்தும்வம்மோ' (புறம். 281) எனவும் (இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), செய காயா கொய்யூ ஐயை ஐயோ எனவும் (இதற்கு இகர ஈகார உகர ஏகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), வர தாரா பரி குரீ கரு வெரு நாரை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), சில பலா வலி வலீ வலு கொல்லா வல்லே கலை எனவும் (இதற்கு ஓகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), தொழ விழா நாழி வழீ மழு எழு தாழை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), உள உள்ளா வெள்ளி குளீ உளு எள்ளு களை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), கற்ற கற்றா உறி உறீ மறு உறூ கற்றை எற்றோ எனவும் (இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), நன கனா வன்னி துனீ முன்னு துன்னூ என்னே அன்னை அன்னோ எனவும் வரும். இவற்றுட் பெயராயும் வினையாயும் வருவன உணர்க. இவற்றுட் ககர எகரங்கள் விலக்காத ஒன்பதும் வந்தன.

ஆக ஈறு, நூற்று நாற்பத்து மூன்றும், உதாரணமில்லாத பதினெட்டும் ஆக நூற்றறுபத்தொன்று.

ஙகரம் மொழிக்கு ஈறாகா தென்பது பெரும்பான்மையாதலிற் கூற்றில்லர். இனி ஙகரமும், ஓளகாரம் ஏறாத மெய் பதினைந்தும், எகரமும் ஓகரமும் ஏகாரமும் ஓகாரமும் உகரமும் ஊகாரமும் ஏறாத மெய்களுந், தம் பெயர் கூறுங்கால் மொழிக்கு ஈறாமாறு: ஙப்பெரிது, செள அழகிது, ஞெளதீது என வரும். ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறே ஒட்டுக. கெக்குறைந்தது, கொத்தீது, ஞெவ்வழகிது, ஞொத்தீது, நுந்நன்று, நூப்பெரிது, வுச்சிறிது, லூப்பெரிது என எல்லாவற்றையும் இவ்வாறே ஒட்டுக.

இன்னும் 'எல்லாம்' என்றதனானே, கந்நன்று ஆநன்று என மொழிக்கு ஈறாவனவுந் தம்பெயர் கூறும்வழி ஆமென்று கொள்க. (44)

புள்ளியெழுத்துக்களுள் ஈறாவன

78. ஞுணநம னயரல வழள என்னும் அப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி.

இது முன்னர் உயிர் ஈறாமாறு உணர்த்திப் புள்ளிகளுள் ஈறாவன இவை யென்கின்றது.

(இ-ள்.) ஞுணநம னயரல வழள என்னும் அப்பதினொன்றே புள்ளியிறுதி - ஞுணநம னயரல வழள வென்று கூறப்பட்ட பதினொன்றுமே புள்ளிகளில் மொழிக்கு ஈறாவன என்று.

எ-டு: உரிஞ், மண், பொருந், திரும், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வேள் என வரும்.

னகரம் ஈற்று வையாது மகரத்தொடு வைத்தது வழக்குப் பயிற்சியும் மயக்க இயையும் நோக்கி. (45)

நகரவொற்று இருமொழிக்கே ஈறாதல்

79. உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்.

இது மேற் பொதுவகையான் ஈறாவனவற்றுள் வரையறைப்படுவது இது வென்கின்றது.

(இ-ள்.) உச்சகாரமொடு நகாரஞ் சிவணும் - உகரத்தொடு கூடிய சகரம் இருமொழிக் கீறாயவாறு போல (75) நகரவொற்றும் இருமொழிக்கல்லது ஈறாகாது என்று.

எ-டு: பொருந், வெரிந் என வரும். (46)

ஞகரவொற்று ஒருமொழிக்கே ஈறாதல்

80. உப்ப காரமொடு ஞகாரையும் அற்றே
அப்பொருள் இரட்டா திவணை யான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உப்பகாரமொடு ஞகாரையும் அற்றே - உகாரத்தொடு கூடிய பகரத்தொடு ஞகரமும் ஒத்து ஒரு மொழிக்கு ஈறாம்; இவணையான அப்பொருள் இரட்டாது - இவ்விடத்து ஞகாரத்தின்கண்ணான அப்பொருள் பகரம்போல இருபொருட்படாது எ-று.

எ-டு: உரிஞ் என வரும்.

ஞகாரம் ஒரு மொழிக்கு ஈறாகலின் நகரத்தின் பின் கூறினார். 'இவணை' என்னும் ஐகாரம் அசை. (47)

வகரமெய் நான்கு மொழிக்கண் ஈறாதல்

81. வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வகரக்கிளவி நான்மொழி ஈற்றது - வகரமாகிய எழுத்து நான்கு மொழியின் ஈற்றதாம் எ-று.

எ-டு: அவ், இவ், உவ், தெவ் என வரும்.

'கிளவி' ஆகுபெயர், எழுத்துக்கிளவியாதற்கு உரித்தாமாதலின். (48)

**மகரஈற்றொடு மயங்கா னகரஈற்றுத் தொடர்மொழி
அஃறிணைக்கண் ஒன்பது எனல்**

82. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன.

இதுவும் அது, வரையறை கூறுதலின்.

(இ-ள்.) புகரறக்கிளந்த அஃறிணை மேன - குற்றமறச் சொல்லப்பட்ட அஃறிணைப் பெயரிடத்து, மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்தனகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃது என்ப - மகர ஈற்றுத் தொடர் மொழியொடு மயங்கா வென்று வரையறைப்பட்டனகர ஈற்றுத் தொடர்மொழி ஒன்பதென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

ஆய்தம் விகாரம்.

எ-டு: எகின், செகின், விழன், பயின், குயின், அழன், புழன், கடான், வயான் என வரும்.

எகின் எகினம் என்றாற்போல வேறொரு பெயராய்த் திரிவனவும் சந்தியான் திரிவனவுமாய் இவற்றுள், திரிபுடையன களைந்து ஒன்பதும் வருமேற் கண்டு கொள்க. நிலம் நிலன், பிலம் பிலன், கலம் கலன், வலம் வலன், உலம் உலன், குலம் குலன், கடம் கடன், பொலம் பொலன், புலம் புலன், நலம் நலன், குளம் குளன், வளம் வளன் என இத்தொடக்கத்தன தம்முள் மயங்குவன. வட்டம், குட்டம், ஓடம், பாடம் இவை போல்வன மயங்காதன. வரையறை எனகரத்தின்மேற் செல்லும். மயங்காவெனவே மயக்கமும் பெற்றாம். (49)

மொழிமரபு முற்றிற்று.

3

பிறப்பியல்

எழுத்துக்களது பொதுப்பிறவி : நிலைக்களனும் முயற்சியும் ஆமாறு

83. உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்தும் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே ரியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோத்து எழுத்துக்களினது பிறப்பு உணர்த்துதலிற் 'பிறப்பியல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. சார்பின் தோற்றத்து எழுத்துந் தனிமெய்யும் மொழியினின்றி உணர்த்தலாகாமையின், அவை பிறக்கும் மொழியை மொழிமரபிடை உணர்த்திப் பிறப்பு உணர்த்த வேண்டுதலின், நூன்மரபின் பின்னர் வையாது இதனை மொழிமரபின் பின்னர் வைத்தார்.

இச் சூத்திரம் எழுத்துக்களினது பொதுப்பிறவி இத்துணை நிலைக்களத்து நின்று புலப்படுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) எல்லா எழுத்தும் பிறப்பின் ஆக்கஞ் சொல்லுங்காலை - தமிழெழுத்து எல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரியன் கூறிய பிறப்பினது தோற்றவை யாங் கூறுமிடத்து, உந்தி முதலாத் தோன்றி முந்துவளி - கொப்பூழடியாகத் தோன்றி முந்துகின்ற உதானென்னுங் காற்று, தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ - தலையின்கண்ணும் மிடற்றின்கண்ணும் நெஞ்சின் கண்ணும் நிலைபெற்று, பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான் உறுப்புற்று - பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமுமென்ற ஐந்துடனே அக்காற்று, நின்ற தலையும் மிடறும் நெஞ்சுங் கூட எட்டாகிய முறைமையையுடைய தன்மையொடு கூடிய உறுப்புக்களோடு ஒன்றுற்று, அமைய - இங்ஙனம் அமைதலானே,

வேறு வேறு இயல் - அவ்வெழுத்துக்களது தோற்றரவு வேறுவேறு புலப்பட வழங்குதலையுடைய, காட்சியான நாடி நெறிப்பட - அதனை அறிவான் ஆராய்ந்து அவற்றின் வழியிலே மனம்பட, திறப்படத் தெரியும் - அப்பிறப்பு வேறுபாடுகளெல்லாங் கூறுபட விளங்கும் எ-று.

சொல்லுங்காலை வளி நிலைபெற்று உறுப்புக்களற்று இங்ஙனம் அமைதலானே அவை வழங்குதலையுடைய; அவற்றின் வழக்கம் அவற்றின் வழியிலே மனம்படத் தெரியுமெனக் கூட்டி உரைத்துக் கொள்க. இங்ஙனம் கூறவே, முயற்சியும் முயலுங் கருத்தாவும் உண்மை பெற்றாம். (1)

உயிரெழுத்தினது பொதுப்பிறவி : நிலைக்களன்

84. அவ்வழிப்

பன்னீ ருயிரும் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்.

இஃது உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப் பிறவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா - பன்னிரண்டு உயிருந் தத்தம் மாத்திரை திரியாவாய், அவ்வழிப் பிறந்த - அவ்வுந்தியிடத்துப் பிறந்த, மிடற்று வளியின் இசைக்கும் - மிடற்றின்கண் நிலைபெற்ற காற்றான் ஒலிக்கும் எ-று.

எனவே, குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமுந் தந்நிலை திரியு மென்றாராயிற்று. அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறி உணர்க. (2)

உயிரெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு

85. அவற்றுள்

அஆ ஆயிரண் டங்காந் தியலும்.

இஃது அவ்வுயிர்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப் பிறவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய பன்னிரண்டு உயிர்களுள், அ ஆ ஆயிரண்டு - அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும், அங்காந்து இயலும் - அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும் எ-று.

முயற்சி உயிர்க்கிழவன் கண்ணது. அ ஆ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (3)

86. இஈ எ ஏ ஐயென இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோ ரன்ன
அவைதாம்
அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும் - இ ஈ எ ஏ ஐ என்று கூறப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், அவற்றோரன்ன - அகர ஆகாரங்கள்

போல அங்காந்து கூறும் முயற்சியான் பிறக்கும்; அவைதாம் அண்பல் முதல் நா விளிம்பு உறல் உடைய - அவைதாம் அங்ஙனம் பிறக்குமாயினும் அண்பல்லும் அடிநா விளிம்பும் உறப் பிறக்கும் வேறுபாடுடைய எ-று.

அண்பல்: வினைத்தொகை. எனவே, நாவிளிம்பு அணுகுதற்குக் காரணமான பல்லென்று அதற்கொரு பெயராயிற்று. இ ஈ எ ஏ ஐ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (4)

87. உண ஓ ஓ ஓ ஓ என இசைக்கும்
அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிந் தியலும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உ ஊ ஒ ஓ ஓ என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும் - உ ஊ ஒ ஓ ஓ என என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், இதழ் குவிந்து இயலும் - இதழ் குவித்துக் கூறப் பிறக்கும் எ-று.

உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஓ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (5)

உயிர்க்கும் மெய்க்கும் சிங்கநோக்காகப் பொதுவிதி

88. தத்தம் திரிபே சிறிய என்ப.

இது முற்கூறிய உயிர்க்கும் மேற்கூறும் மெய்க்கும் பொது விதி கூறிச் சிங்கநோக்காகக் கிடந்தது.

(இ-ள்.) தத்தம் திரிபே சிறிய என்ப - உயிர்களும் மெய்களும் ஒவ்வொரு தானத்துட் பிறப்பனவற்றைக் கூட்டிக் கூறினேமாயினும் நுண்ணுணர்வான் ஆராயுமிடத்துத் தம்முடைய தம்முடைய வேறுபாடுகள் சிறியவாக உடைய என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

அவை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல் என்றவாற்றானுந் தலைவளி நெஞ்சுவளி மிடற்றுவளி மூக்குவளி என்றவாற்றானும் பிறவாற்றானும் வேறுபடுமாறு நுண்ணுணர்வுடையோர் கூறி உணர்க. ஐ விலங்கலுடையது. வல்லினந் தலைவளியுடையது. மெல்லினம் மூக்குவளியுடையது. இடையினம் மிடற்றுவளியுடையது. ஏனையவுங் கூறிக் கண்ட உணர்க. (6)

**மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
ககார ஙகாரம்**

89. ககார ஙகார முதல்நா அண்ணம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ககார ஙகாரம் முதல் நா அண்ணம் - ககாரமும் ஙகாரமும் முதல்நாவும் முதல்அண்ணமும் உறப் பிறக்கும் எ-று.

உயிர்மெய்யாகச் சூத்திரத்துக் கூறினுந் தனிமெய்யாக் கூறிக் காண்க.
முதலை இரண்டற்குங் கூட்டுக. க ங என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (7)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
சகார ஞகாரம்

90. சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம் - சகாரமும் ஞகாரமும்
இடைநாவும் இடையண்ணமும் உறப் பிறக்கும் எ-று.

இடையை இரண்டற்குங் கூட்டுக. ச ஞ என இவற்றின் வேறுபாடு
உணர்க. (8)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
டகார ணகாரம்

91. டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) டகார ணகாரமும் நுனி நா அண்ணம் - டகாரமும்
ணகாரமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் உறப் பிறக்கும் எ-று.

நுனியை இரண்டற்குங் கூட்டுக. ட ண என இவற்றின் வேறுபாடு
உணர்க. (9)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
ஐயம் அகற்றுதல்

92. அவ்வா நெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின.

இது மேலனவற்றிற்கோர் ஐயம் அகற்றியது.

(இ-ள்.) அவ்வாநெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின - அக்கூறப்பட்ட
ஆநெழுத்தும் மூவகையாகிய பிறப்பினை உடைய எ-று.

எனவே, அவை சகாரம் முதல் நாவினும், ஙகாரம் முதல் அண்ணத்
தின்னும் பிறக்குமென்று இவ்வாறே நிரனிறைவகையான் அறுவகைப்
பிறப்பின அல்ல என்றார். (10)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
தகார நகாரம்

93. அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின்

நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்

தாமினிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின் - அண்ணத்தைச் சேர்ந்த பல்லினது அடியாகிய இடத்தே, நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்ற - நாவினது நுனி பரந்து சென்று தன் வடிவு மிகவும் உறும்படி சேர, தகார நகாரந் தாம் இனிது பிறக்கும் - தகார நகாரம் என்றவைதாம் இனிதாகப் பிறக்கும் எ-று.

தந என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. முன்னர் 'உறுப்புற்று அமைய' என்று கூறி, ஈண்டு 'மெய்யுற ஒற்ற' என்றார், சிறிது ஒற்றவும் வருடவும் பிறப்பன உளவாகலின். (11)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
றஃகான் னஃகான்

94. அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற
றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்: நுனிநா அணரி அண்ணம் ஒற்ற - நாவினது நுனி மேனோக்கிச் சென்று அண்ணத்தை அழுத்தித் தடவ, றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும் - நகார நகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும் எ-று.

இது முதலாக நெடுங்கணக்கு முறையன்றி நாவதிகாரம் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ற என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (12)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
ரகார ழகாரம்

95. நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
ரகார ழகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நுனி நா அணரி அண்ணம் வருட - நாவினது நுனி மேனோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவ, ரகார ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும் - ரகார ழகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும் எ-று.

ர ழ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (13)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
லகார ளகாரம்

96. நாவிளிம்பு வீங்கி யண்பல் முதலுற
ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நா வீங்கி விளிம்பு அண்பல் முதலுற - நா மேனோக்கிச் சென்று தன் விளிம்பு அண்பல்லின் அடியிலே உறாநிற்க, ஆவயின் அண்ணம் ஒற்ற லகாரமாய் - அவ்விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நா அழுத்தித் தீண்ட லகாரமாயும், ஆவயின் அண்ணம் வருட ளகாரமாய் - அவ்விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நாத் தடவ ளகாரமாயும், இரண்டும் பிறக்கும் - இவ்விரண்டெழுத்தும் பிறக்கும் எ-று.

ல ள என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

இத்துணையும் நாவதிகாரம் கூறிற்று. (14)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு
பகார மகாரம்

97. இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம் - மேலிதழ் கீழிதழ் தம்மிற் கூடப் பகாரமும் மகாரமும் பிறக்கும் எ-று.

ப ம என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (15)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு வகாரம்

98. பல்லிதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்.

இது வகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பல் இதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும் - மேற்பல்லைக் கீழிதழ் கூட வகாரமானது பிறக்கும் எ-று.

வ என வரும். இதற்கும் இதழ் இயைதலின் மகரத்தின் பின்னர் வைத்தார். (16)

மெய்யெழுத்துக்களது சிறப்புப்பிறவி : முயற்சி வேறுபாடு யகாரம்

99. அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.

இது யகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எழுவளி மிடற்றுச் சேர்ந்த இசை - உந்தியிலெழுந்த காற்று மிடற்றிடத்துச் சேர்ந்த அதனாற் பிறந்த ஓசை, அண்ணங் கண்ணுற்று அடைய - அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி இட்டாற்போலச் செறிய, யகாரம் பிறக்கும் - யகார ஒற்றுப் பிறக்கும் எ-று.

ஆணி - மரம். ய என வரும். (17)

மெல்லெழுத்து மூக்கின் வளியான் இசைத்தல்

100. மெல்லெழுத் தாரும் பிறப்பின் ஆக்கம்
சொல்லிய பள்ளி நிலையின வாயினும்
மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்.

இது மெல்லெழுத்திற்குச் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து ஆறும் பிறப்பின் ஆக்கஞ் சொல்லிய பள்ளி நிலையின ஆயினும் - மெல்லெழுத்துக்கள் ஆறுந் தத்தம் பிறப்பினது ஆக்கஞ் சொல்லிய இடத்தே நிலைபெற்றன வாயினும், மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும் - ஓசை கூறுங்கால் மூக்கின்கண் உளதாகிய வளியின் இசையான் யாப்புறத் தோன்றும் எ-று.

அவை அங்ஙனமாதல் கூறிக்காண்க.

‘யாப்புற’ என்றதனான் இடையினத்திற்கு மிடற்றுவளியும் வல்லினத் திற்குத் தலைவளியுங் கொள்க. (18)

சார்பின் தோற்றத்து மூன்றும் பிறக்குமாறு

101. சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தம் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஓத்த காட்சியின் தம்மியல் பியலும்.

இது சார்பின் தோற்றங்கள் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சார்ந்துவரின் அல்லது - சில எழுத்துக்களைச் சார்ந்து தோன்றினல்லது, தமக்கு இயல்பு இல என - தமக்கெனத் தோன்றுதற்கு ஓரியல்பிலவென்று, தேர்ந்து வெளிப்படுத்த தம்மியல்பு மூன்றும் - ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள் தம்முடைய பிறப்பியல்பு மூன்றையுங் கூறுங்கால், தத்தம் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி இயலும் - தத்தமக்கு உரிய சார்பாகிய மெய்களது சிறப்புப் பிறப்பிடத்தே பிறத்த லொடு பொருந்தி நடக்கும்; ஏனை ஓத்த காட்சியின் இயலும் - ஒழிந்த ஆய்தந் தனக்குப் பொருந்தின நெஞ்சவளியாற் பிறக்கும் எ-று.

‘காட்சி’ என்றது நெஞ்சினை.

எ-டு: கேண்மியா நாகு நுந்தை எனவும், எஃகு எனவும் வரும்.

ஆய்தத்திற்குச் சார்பிடங் ‘குறியதன் முன்னர்’ (எழுத். 38) என்பதனாற் கூறினார்.

இனி ஆய்தந் தலைவளியானும் மிடற்றுவளியானும் பிறக்கு மென்பாரும் உளர்.

‘மொழிந்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல்’ என்பதனான், அளபெடையும் உயிர்மெய்யுந் தம்மை ஆக்கிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடமே இடமாக வருமென்று உணர்க.

(19)

பொருள்படும் ஒலிக்கே மாத்திரை கூறல்

102. எல்லா எழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியிற
பிறப்பொடு விடுவழி உறழ்ச்சி வாரத்து
அகத்தெழு வளியிசை அரித்தப நாடி
அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே
அஃதிவண் நுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்
மெய்தெரி வளியிசை அளபுநுவன் றிசினே.

இஃது எழுத்துக்கள்தம் பிறப்பிற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லா எழுத்துங் கிளந்து வெளிப்பட - ஆசிரியன் எல்லா எழுத்துக்களும் பிறக்குமாறு முந்துநூற்கண்ணே கூறி வெளிப்படுக்கையி னானே, சொல்லிய பள்ளி பிறப்பொடு விடுவழி - யானும் அவ்வாறே கூறிய எண்வகை நிலத்தும் பிறக்கின்ற பிறப்போடே அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறுமிடத்து, எழுதரு வளியின் உறழ்ச்சிவாரத்தின் அளபு கோடல் - யான் கூறியவாறு அன்றி உந்தியில் தோன்றுங் காற்றினது திரிதருங்கூற் றின்கண்ணே மாத்திரை கூறிக்கோடலும், அகத்து எழு வளியிசை அரித்தப நாடிக் கோடல் - மூலாதாரத்தில் எழுகின்ற காற்றினோசையைக் குற்றமற நாடிக் கோடலும், அந்தணர் மறைத்தே - பார்ப்பாரது வேதத்து உளவே; அந்நிலைமை ஆண்டு உணர்க; அஃது இவண் நுவலாது - அங்ஙனம் கோடலை ஈண்டுக் கூறலாகாமையின் இந்நூற்கட் கூறாதே, எழுந்து புறத்து இசைக்கும் - உந்தியிற்றோன்றிப் புறத்தே புலப்பட்டு ஒலிக்கும், மெய்தெரி வளியிசை அளபு நுவன்றிசினே - பொருள்தெரியுங் காற்றினது துணிவிற்கே யான் மாத்திரை கூறினேன்; அவற்றினது மாத்திரையை உணர்க எ-று.

இதனை இரண்டு சூத்திரமாக்கியும் உரைப்ப.

இது ‘பிறன்கோட் கூறல்’ என்னும் உத்திக்கு இனம், என்னை? உந்தியில் எழுந்த காற்றினைக் கூறுபடுத்தி மாத்திரை கூறிக் கோடலும், மூலாதாரம் முதலாகக் காற்றெழுமாறு கூறலும், வேதத்திற்கு உளவென்று இவ்வாசிரியர் கூறி அம்மதம்பற்றி இவர் கொள்வதொரு பயன் இன்றென்ற லின். உந்தியில் எழுந்த காற்று முன்னர்த் தலைக்கட் சென்று, பின்னர் மிடற்றிலே வந்து, பின்னர் நெஞ்சிலே நின்றலை ‘உறழ்ச்சிவாரத்து’ என்றார். ‘அகத்தெழுவளி’ யெனவே மூலாதார மென்பது பெற்றாம்.

இன்சாரியையை அத்துச்சாரியையொடும் கூட்டுக. ஏகாரந் தேற்றம்.

‘மெய்தெரி வளி’யெனவே, பொருள் தெரியா முற்கும் வீளையும் முயற்சியானாமெனினும் பொருள் தெரியாமையின் அவை கடியப்பட்டன. எனவே, சொல்லப் பிறந்து சொற்கு உறுப்பாம் ஓசையை இவர் எழுத்தென்று வேண்டுவரென உணர்க.

‘நிலையும் வளியும் முயற்சியும் மூன்றும்
இயல நடப்ப தெழுத்தெனப்படுமே’

என்றாராகலின்.

(20)

பிறப்பியல் முற்றிற்று.

4

புணரியல்

ஈறும் முதலும் மெய்யும் உயிரும்

103. மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்
இரண்டுதலை யிட்ட முதலா கிருபஃது
அறுநான் கீற்றொடு நெறிநின் றியலும்
எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்
மெய்யே உயிரென்று ஆயீ ரியல

என்பது சூத்திரம்.

மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகளைப் பொதுவகையாற் புணர்க்கும் முறைமை உணர்த்தினமையிற் 'புணரியல்' என்பது இவ்வோத்திற்குப் பெயராயிற்று. ஈண்டு முறைமை யென்றது மேற்செய்கையோத்துக்களுட் புணர்த்தற்கு உரியவாக ஈண்டுக் கூறிய கருவிகளை.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், மொழிமரபிற் கூறிய மொழிக்கு முதலா மெழுத்தும் மொழிக்கு ஈறாமெழுத்தும் இத்தனை யென்றலும், எல்லா மொழிக்கும் ஈறும் முதலும் மெய்யும் உயிருமல்லது இல்லையென்று வரையறுத்தலும், ஈறும் முதலுமாக எழுத்து நாற்பத்தாறு உளவோ என்று ஐயுற்றார்க்கு எழுத்து முப்பத்து மூன்றுமே அங்ஙனம் ஈறும் முதலுமாய் நிற்பவென்று ஐயமறுத்தலும் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முதல் இரண்டு தலையிட்ட இருபஃது ஈறு அறு நான்காகும் மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற்றெழுத்தினொடு - மொழிக்கு முதலா மெழுத்து இரண்டை முடியிலே யிட்ட இருபஃதும் மொழிக்கு ஈறா மெழுத்து இருபத்து நான்குமாகின்ற மூன்றை முடியிலே யிட்ட முப்பதாகிய எழுத்துக்களோடே, நெறிநின்று இயலும் எல்லா மொழிக்கும் - வழக்குநெறிக்கணின்று நடக்கும் மூவகை மொழிக்கும், மெய்யே உயிரென்று ஆயீரியல இறுதியும் முதலும் - மெய்யும் உயிருமென்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய எழுத்துக்களே ஈறும் முதலும் ஆவன எ-று.

இருபத்திரண்டு முதலாவன: பன்னிருயிரும் ஒன்பது உயிர்மெய்யும் மொழிமுதற் குற்றியலுகரமுமாம். இருபத்துநான்கு ஈறாவன: பன்னிருயிரும் பதினொரு புள்ளியும் ஈற்றுக் குற்றியலுகரமுமாம்.

மெய்யை முற்கூறினார் நால்வகைப் புணர்ச்சியும் மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழா வென்றற்கு.

எ-டு: மரம் என மெய்முதலும் மெய்யீறும், இலை என உயிர்முதலும் உயிரீறும், ஆல் என உயிர்முதலும் மெய்யீறும், விள என மெய்முதலும் உயிரீறுமாம்.

மொழியாக்கம், இயல்பும் விகாரமுமென இரண்டாம். உயிர் தாமே நின்று முதலும் ஈறுமாதல் இயல்பு. அவை மெய்யொடு கூடி நின்று அங்ஙனமாதல் விகாரம். (1)

மொழிக்கு ஈறாம் மெய் புள்ளிபெற்று நின்றல்

104. அவற்றுள்

மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.

இது முற்கூறியவாற்றான் தனிமெய் முதலாவான் சென்றதனை விலக்கலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய மெய்யும் உயிருமென்ற இரண்டனும், மெய்யீறு எல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல் - மெய் மொழிக்கு ஈறாயவை யெல்லாம் புள்ளி பெற்று நிற்கும் எ-று.

எனவே, மொழிக்கு முதலாயினவை யெல்லாம் புள்ளியிழந்து உயிரேறி நிற்கு மென்றாராயிற்று. இன்னும் ஈற்றுமெய் புள்ளிபெற்று நிற்கு மென்றதனானே, உயிர்முதல் மொழி தம்மேல் வந்தால் அவை உயிரேற இடங்கொடுத்து நிற்கு மென்பதாஉங் கூறினாராயிற்று.

இவ்விதி முற்கூறியதன்றோ எனின், ஆண்டுத் தனி மெய் பதினெட்டும் புள்ளி பெற்று நிற்குமென்றும், அவைதாம் உயிரேறுங்காற் புள்ளி யிழந்து நிற்குமென்றுங் கூறினார்; ஈண்டு மெய்முதல் மெய்யீறெனப் பொருளுரைக்க வேண்டினமையின் மொழிமுதன் மெய்களும் புள்ளி பெறுமோ வென்று ஐயுற்ற ஐயம் அகற்றக் கூறினாரென்று உணர்க. மரம் என மெய்யீறு புள்ளி பெற்று நின்றது, அரிது என வந்துழி, மரமரிது என்று உயிர் ஏறி முடிந்தவாறு காண்க. (2)

ஈற்றுக் குற்றுகரமும் மெய்போல உயிரேற இடங்கொடுக்கும் எனல்

105. குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப.

இது முன்னர்ப் 'புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது' (எழுத்.138) என்று மெய்க்கு எய்துவிக்கின்ற கருவியை எதிரது போற்றி, உயிர்க்கும் எய்துவிக்கின்ற கருவிச் சூத்திரம்.

(இ-ள்.) குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப - ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச் சேறல், புள்ளி பெறாமையின். அங்ஙனம் உயிரேறுங்காற் குற்றுகரங் கெட்டுப்போக நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறிற்றென்று கொள்ளற்க. நாகரிது என்புழி முன்னர்க் குற்றுகரவோசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங் கூடி நின்றல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின், இஃது உயிரொடுங் கூடி நிற்குமென்றார். (3)

உயிர்மெய் ஈறு உயிரீறாயே அடங்கும் எனல்

106. உயிர்மெய் யீறும் உயிரீற் றியற்றே.

இது 'மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல' (எழுத்.103) என்ற உயிர்க்கண் நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றியது; உயிர்மெய் யென்பதோர் ஈறு உண்டேனும் அது புணர்க்கப்படாது, அதுவும் உயிராயே அடங்கு மென்றலின்.

(இ-ள்.) உயிர் மெய்யீறும் - உயிர்மெய் மொழியினது ஈற்றின்கண் நின்றதும், உயிரீற்றியற்றே - உயிரீற்றின் இயல்பை யுடைத்து எ-று.

உம்மையான் இடைநின்ற உயிர்மெய்யும் உயிர் இயல்பையுடைத்து என்றாராயிற்று. உம்மை எச்சவும்மை. ஈற்றினும் இடையினும் நின்றன உயிருள் அடங்குமெனவே முதல் நின்றன மெய்யுள் அடங்கு மென்றார். இதனானே மேல் விள என்றாற்போலும் உயிர்மெய்களெல்லாம் அகர ஈறென்று புணர்க்குமாறு உணர்க. வரகு: இதனை மேல் உயிர்த்தொடர் மொழி யென்ப. முன்னர் 'மெய்யின் வழியது' (எழுத்.18) என்றது ஓரெழுத்திற் கென்று உணர்க.

இத்துணையும் மொழிமரபின் ஒழிபு கூறிற்று. (4)

நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியும்

107. உயிரிறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரிறு சொல்முன் மெய்வரு வழியும்
மெய்யிறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
மெய்யிறு சொல்முன் மெய்வரு வழியுமென்று
இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்று
ஆயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டீட.

இது மேற்கூறும் புணர்ச்சிகளெல்லாம் இருமொழிப் புணர்ச்சியல்லது இல்லை என்பதாஉம், அஃது எழுத்துவகையான் நான்காமென்பதாஉம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) உயிரிற்று சொல்முன் உயிர் வருவழியும் - உயிர் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் உயிர் முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், உயிரிற்று சொல்முன் மெய்வரு வழியும் - உயிர் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் மெய் முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், மெய்யிற்று சொல்முன் உயிர்வரு வழியும் - மெய் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் உயிர் முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், மெய்யிற்று சொல்முன் மெய்வரு வழியும் - மெய் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் மெய்முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், என்று புணர்நிலைச் சுட்டு - என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றனோடொன்று கூடும் நிலைமையாகிய கருத்தின்கண், இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை - அவற்றை இத்தனை யென வரையறையை எல்லாரும் அறிய யாங்கூறுங் காலத்து, நிறுத்த சொல்லே குறித்துவருகிளவி யென்று ஆயிரியல - முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லும் அதனை முடித்தலைக் குறித்து வருஞ் சொல்லும் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய எ-று.

எனவே, நான்கு வகையானுங் கூடுங்கால் இருமொழிக்கண் அல்லது புணர்ச்சியின்று என்றாராயிற்று.

எ-டு: ஆவுண்டு, ஆவலிது, ஆலிலை, ஆல்வீழ்ந்தது என முறையே காண்க.

விளவினைக் குறைத்தான் என்றவழிச் சாரியையும் உருபும் நிலை மொழியாயே நிற்குமென்பது நோக்கி அதனை நிறுத்த சொல்லென்றும், முடிக்குஞ் சொல்லைக் குறித்துவருகிளவி யென்றும் கூறினார். இதனானே நிலைமொழியும் வருமொழியுங் கூறினார். முன்னர் 'மெய்யே உயிர்' (எழுத். 103) என்றது ஒருமொழிக்கு; இஃது இருமொழிக்கென்று உணர்க.

(5)

மொழிபுணர் இயல் : திரிபு மூன்றும் இயல்பு ஒன்றும்

108. அவற்றுள்

நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென
ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே.

இது முன்னர் எழுத்து வகையான் நான்கு புணர்ச்சி எய்திய இருவகைச் சொல்லுஞ் சொல்வகையானும் நான்காகு மென்பதூஉம்,

அங்ஙனம் புணர்வது சொல்லுஞ் சொல்லும் இன்றி, எழுத்தும் எழுத்தும் என்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - நிலைமொழி வருமொழி யென்றவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின் ஈறாகு எழுத்தொடு குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத்து இயைய - முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லினது ஈறாகின்ற எழுத்தொடு அதனை முடிக்கக் கருதி வருகின்ற சொல்லினது முதலெழுத்துப் பொருந்த, பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங்காலும் - பெயர்ச்சொல்லொடு பெயர்ச் சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும் - பெயர்ச்சொல்லொடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங்காலும் - தொழிற் சொல்லொடு பெயர்ச்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங்காலும் - தொழிற் சொல்லொடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், மூன்றே திரிபு இடன் ஒன்றே இயல்பென ஆங்கு அந்நான்கே - திரியும் இடம் மூன்று இயல்பு ஒன்று என்று முந்துநூலிற் கூறிய அந்நான்கு இலக்கணமுமே, மொழி புணர் இயல்பு - ஈண்டு மொழிகள் தம்முட் கூடும் இலக்கணம் எ-று.

எ-டு: சாத்தன்கை, சாத்தனுண்டான், வந்தான் சாத்தன், வந்தான் போயினான் சாத்தன் என முறையே காண்க.

இவை நான்கு இலக்கணத்தொடுங் கூடப் பதினாறாம். இடையும் உரியுந் தாமாக நில்லாமையிற் பெயர்வினையே கூறினார், இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லும் புணர்க்குஞ் செய்கைப் பட்டுழிப் புணர்ப்புச் சிறுபான்மை. பெயர்ப்பெயரும் ஒட்டுப் பெயருமென இரண்டு வகைப்படும் பெயர். தெரிநிலைவினையுங் குறிப்புவினையுமென இரண்டு வகைப்படும் தொழில்.

நிலைமொழியது ஈற்றெழுத்து முன்னர்ப் பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழியின் முதலெழுத்துப் பின்பிறந்து கெட்டமையான் முறையே பிறந்து கெடுவன ஒருங்கு நின்று புணருமாறின்மையின் புணர்ச்சியென்பது ஒன்றின்றாம் பிறவெனின், அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருங் கேட்கின் றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமையே உள்ளத்தின் கண்ணே உணர்வராதலின் அவ்வோசை கேட்கின்றி உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றுப் புணர்ந்தனவேயாம். ஆகவே, பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சியும் முடிந்தனவேயாமென்று உணர்க.

இனி, முயற்கோடு உண்டென்றால் அது குறித்து வருகிளவியன்மையின் புணர்க்கப்படாது. அதுதான் இன்றென்றாற் புணர்க்கப்படுமென்று உணர்க. (6)

மூன்று திரிபும் ஆமாறு

109. அவைதாம்
மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென்று
இவ்வென மொழிப திரியு மாறே.

இது முற்கூறிய மூன்று திரிபும் ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாத் திரியுமாறு - முன்னர்த் திரிபென்று கூறிய அவைதாத் திரிந்து புணரும் நெறியை, மெய் பிறிதாதல் மிகுதல் குன்றலென்று இவ்வென மொழிப - மெய் வேறுபடுதல் மிகுதல் குன்றலென்று கூறப்படும் இம்மூன்று கூற்றையுடைய வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல்பாமென்று உணர்க. இவை விகற்பிக்கப் பதினாறு உதாரணமாம். மட்குடம், மலைத்தலை, மரவேர் இவை பெயரொடு பெயர் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. மண்மலை என்பது இயல்பு. சொற்கேட்டான், பலாக்குறைத்தான், மரநட்டான் இவை பெயரொடு தொழில் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. கொற்றன் வந்தான்: இஃது இயல்பு. வந்தானாற் சாத்தன், கொடாப்பொருள், ஓடுநாகம் இவை தொழிலொடு பெயர் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. வந்தான் சாத்தான்: இஃது இயல்பு. வந்தாற்கொள்ளும், பாடப்போயினான், சாளுன்றான் இவை தொழிலொடு தொழில்புணர்ந்தமூன்று திரிபு. வந்தான் கொண்டான், இஃது இயல்பு.

‘மூன்று திரிபு’ என்னாது ‘இடன்’ என்றதனான் ஒரு புணர்ச்சிக்கண் மூன்றும் ஒருங்கேயும் வரப்பெறு மென்று உணர்க. மகத்தாற் கொண்டான்: இஃது அங்ஙனம் வந்தவாறு மகர ஈற்று ‘நாட்பெயர்க்கிளவி’ (எழுத். 331) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உணர்க. இரண்டு வருவனவுங் காண்க. (7)

நிலைவருமொழிகள் அடையடுத்தும் நிகழ்தல்

110. நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும்
அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய.

இது நிலைமொழி அடையடுத்தும் வருமொழி அடையடுத்தும் அவ்விருமொழியும் அடையடுத்தும் புணருமென எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியும் - நிலை மொழியாக நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக் குறித்துவருஞ் சொல்லும், அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக்கு உரிய - தாமே புணராது ஒரோவொரு சொல் அடையடுத்து வரினும் இரண்டும் அடையடுத்து வரினும் புணர்நிலைமைக்கு உரிய எ-று.

அடையாவன, உம்மைத்தொகையும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையுமாம்.

எ-டு: பதினாயிரத்தொன்று, ஆயிரத்தொருபஃது, பதினாயிரத் திருபஃது என வரும்.

இவ்வடைகள் ஒரு சொல்லேயாம். வேற்றுமைத்தொகையும் உவமத் தொகையும் பிளந்து முடியப் பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் பிளந்து முடியாமையின் ஒரு சொல்லேயாம். அன்மொழித்தொகையுந் தனக்கு வேறொரு முடிபின்மையின் ஒரு சொல்லேயாம். இத்தொகைச் சொற்களெல்லாம் அடையாய் வருங்காலத்து ஒருசொல்லாய் வருமென்று உணர்க. உண்டசாத்தன் வந்தான், உண்டுவந்தான் சாத்தன் என்பனவும் ஒரு சொல்லேயாம். (8)

**மருஉச்சொற்களும் புணர்ச்சி பெறுதல்,
பொருளியைபு இல்லவும் நிலைவருமொழியாதல்**

111. மருவின் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும்
உரியவை உளவே புணர்நிலைச் கூட்டே.

இது மருஉச் சொற்களும் புணர்ச்சிபெறு மென்பதூஉம், நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய்ப் பொருளியைபில்லனவும் புணர்ச்சி பெற்றாற்போல நிற்குமென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மரு மொழியும் - இருவகையாகி மருவிய சொற்களும், இன்தொகுதி மயங்கியன் மொழியும் - செவிக்கினிதாகச் சொற்றிரளிடத்து நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய் ஒட்டினாற்போல நின்று பொருளுணர்த்தாது பிரிந்து பின்னர்ச் சென்று ஒட்டிப் பொருளுணர்த்த மயங்குதல் இயன்ற சொற்களும், புணர்நிலைச் கூட்டு உரியவை உள - புணரும் நிலைமைக் கருத்தின்கண் உரியன உள எ-று.

‘மொழியும்’ என்பதனை ‘மரு’ என்பதனோடுங் கூட்டுக. ‘இன் தொகுதி’ என்றார், பாவென்னும் உறுப்பு நிகழப் பொருளொட்டாமற் சான்றோர் சொற்களைச் சேர்த்தலின்.

எ-டு: முன்றில், மீகண் இவை இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மரு. இலக்கணம் அல்லா மரு ‘வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்’ (எழுத். 483) என்புழிக் காட்டுதும். இனி,

‘இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரல்அவல் அடைய இரலை தெறிப்ப’ (அகம். 4)

என்புழி மருப்பினிரலை யென்று ஒட்டி இரண்டாவதன் தொகையாய்ப் பொருள் தந்து ‘புள்ளி யீற்றுமுன் னுயிர்தனித் தியலாது’ (எழுத். 138) என்று

உயிரேறி முடிந்து மயங்கிநின்றது. ஆயின் மருப்பிற் பரலென்று மெய்பிறிதாய் ஒட்டி நின்றவா ரென்னை யெனின், மருப்பினை யுடைய பரலென வேற்றுமைத்தொகைப் பொருள் உணர்த்தாமையின், அஃது அச்செய்யுட்கு இன்னோசை நிகழ்தற்குப் பகரத்தின் முன்னர் நின்ற னகரம் றகரமாய்த் திரிந்து நின்ற துணையேயாய்ப் புணர்ச்சிப் பயனின்றி நின்றது. இங்ஙனம் புணர்ச்சி யெய்தினாற்போல, மாட்டிலக்கணத்தின் கண்ணும் மொழி மாற்றின்கண்ணும் நின்றல் சொற்கு இயல்பென்றற்கு அன்றே ஆசிரியர் 'இன்தொகுதி' யென்றதென்று உணர்க.

'கருங்கா லோமைக் காண்பின் பெருஞ்சினை' (அகம். 3) என்புழி ஓமைச்சினை யென்று ஒட்டி ஓமையினது சினை யெனப் பொருள் தருகின்றது, இன்னோசை தருதற்குக் ககரவொற்று மிக்குக் காண்பின் என்பதனோடும் ஒட்டினாற்போல நின்றது.

'தெய்வ மால்வரைத் திருமுனியருளால்' (சிலப். 3:1) என்புழித் தெய்வ வரை யென்று ஒட்டித் தெய்வத் தன்மையுடைய வரையெனப் பொருள் தருகின்றது, இன்னோசை தருதற்கு மாலென்பதனோடும் ஒட்டினாற் போலக் குறைந்து நின்றது. மூன்று திரிபும் வந்தவாறு காண்க.

இனி எச்சத்தின்கண்ணும்,

'பொன்னோடைப் புகரணிநுதல்

துன்னருந்திறல் கமழ்கடாஅத்

தெயிறுபடையாக எயிற்கதவிடாஅக்

கயிறுபிணிக் கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற்

பெருங்கை யானைஇரும் பிடர்த்தலை யிருந்து

மருந்தில் கூற்றத் தருந்தொழில் சாயா'

(புறம். 3)

என மாட்டாய் ஒட்டிநின்றது, கயிறு பிணிக்கொண்ட என்பதனோடும் ஒட்டினாற்போல நின்று ஒற்றடுத்தது, இன்னோசை பெறுதற்கு. பிற சான்றோர் செய்யுட்கண் இவ்வாறும் பிறவாறும் புணர்ச்சியில்வழிப் புணர்ச்சி பெற்றாற்போல நிற்பன எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க. (9)

மிக்குப் புணரும் புணர்ச்சியின் இருவகை

112. வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
எழுத்தீ சாரியை ஆயிரு பண்பின்
ஓழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.

இது மூவகைத் திரிபினுள் மிக்குப்புணரும் புணர்ச்சி இருவகைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) புணருங்காலை - நால்வகைப் புணர்ச்சியுள் மிக்க புணர்ச்சி புணருங் காலத்து, வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும் - வேற்றுமைப் பொருண்மையினைக் குறித்த புணர்மொழியினது தன்மையும், வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும் - வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துப் புணரும் மொழியினது தன்மையும், எழுத்தே சாரியை ஆயிரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலிய - எழுத்து மிகுதலுஞ் சாரியை மிகுதலு மாகிய அவ்விரண்டு குணத்தினானுஞ் செல்லுதலைத் தமக்கு வலியாக வுடைய எ-று.

எனவே, ஏனைப் புணர்ச்சிகளுக்கு இத்துணை வேறுபாடு இன்றென உணர்க.

எ-டு: விளங்கோடு: இஃது எழுத்துப் பெற்றது. மகவின்மை: இது சாரியை பெற்றது. இனி அல்வழிக்கண் விளக்குறிது: இஃது எழுத்துப் பெற்றது. பனையின்குறை: இது சாரியை பெற்றது. இதற்குப் பணையும் குறைந்ததும் என்பது பொருளாம். இஃது அளவுப்பெயர்.

‘ஒழுக்கல் வலிய’ என்றதனான், இக்கூறிய இரண்டும் எழுத்துஞ் சாரியையும் உடன் பெறுதலுங் கொள்க. அவற்றுக்கோடென்பது வேற்றுமைக்கண் இரண்டும் பெற்றது. கலத்துக்குறையென்பது அல்வழிக்கண் இரண்டும் பெற்றது. இதற்குக் கலமுங் குறைந்ததும் என்பது பொருளாம். இயல்பு கணத்துக்கண் இவ்விரண்டும் உடன்பெறுதலின்றி. அல்வழி முற்கூறாதது வேற்றுமையல்லாதது அல்வழியென வேண்டுதலின். எழுத்துப்பேறு யாப்புடைமையானும் எழுத்தினாற் சாரியை யாதலானும் எழுத்து முற்கூறினார். வேற்றுமை மேலைச் சூத்திரத்தே கூறுகின்றார்.

அல்வழியாவன, அவ்வுருபுகள் தொக்கும் விரிந்தும் நில்லாது புணர்வன. அவை எழுவாய்வேற்றுமை ஆறு பயனிலையொடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், விளிவேற்றுமை தன் பொருளொடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், முற்று பெயரொடும் வினையொடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் பெயரொடும் வினையொடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், உவமத்தொகையும், உம்மைத்தொகையும், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையும், இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரொடும் வினையொடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், அன்மொழித்தொகை பொருளொடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் விரிந்து நின்றவழிப் புணர்ந்த புணர்ச்சியுமென உணர்க. (10)

வேற்றுமையுருபின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

113. ஐஓடு குஇன் அதுகண் என்னும்
அவ்வா ரென்ப வேற்றுமை யுருபே.

இது மேல் வேற்றுமை யெனப்பட்ட அவற்றின் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமையுருபு - முற்கூறிய வேற்றுமைச் சொற்களை, ஐ ஒரு கு இன் அது கண் என்னும் அவ்வாறென்ப - ஐ ஒரு கு இன் அது கண் என்று சொல்லப்படும் அவ்வாறு உருபுமென்று சொல்வர் ஆசிரியர் எ-று.

மேற் சொல்லதிகாரத்து எழுவாயையும் விளியையும் கூட்டி வேற்றுமை எட்டென்பாராலெனின், ஐ முதலிய வேற்றுமை யாறுந் தொக்கும் விரிந்தும் பெரும்பான்மையும் புலப்பட்டு நின்று பெயர்ப் பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலியனவாக வேறுபாடு செய்து புணர்ச்சி யெய்துவிக்கு மென்றற்கு ஈண்டு 'ஆறு' என்றார். ஆண்டு எழுவாயும் விளியுஞ் செயப்படுபொருள் முதலியவற்றினின்று தம்மை வேறுபடுத்துப் பொருள் மாத்திரம் உணர்த்தினின்றும் விளியாய் எதிர்முக மாக்கி நின்றும் இங்ஙனஞ் சிறுபான்மையாய்ப் புலப்பட நிலை வேறுபாடு உடையவேனும், அவையும் ஒருவாற்றான் வேற்றுமையாயின வென்றற்கு ஆண்டு 'எட்டு' என்றாரென உணர்க. (11)

ஒற்று இடைமிக்குப் புணரும் வேற்றுமையுருபுகள்

114. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்கு
ஒல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும் உருபியலை நோக்கிய தொரு கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்கு வல்லெழுத்து அடியாய் நின்ற நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும், ஒல்வழி ஒற்று இடை மிகுதல் வேண்டும் - பொருந்தியவழி வல்லொற்றாயினும் மெல்லொற்றாயினும் இடைக்கண் மிக்குப் புணர்தலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

வரையாது ஒற்றெனவே, வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் பெற்றாம்.

எ-டு: மணிக்கு மணிக்கண், தீக்கு தீக்கண், மனைக்கு மனைக்கண் எனவும், வேய்க்கு வேய்க்கண், ஊர்க்கு ஊர்க்கண், பூழ்க்கு பூழ்க்கண் எனவும், உயிரீறு மூன்றினும் புள்ளியீறு மூன்றினும் பெரும்பான்மை வல்லொற்று மிக்கு வரும். தங்கண் நங்கண் நுங்கண் எங்கண் என மெல்லொற்று மிக்கது. இவற்றிற்கு நிலைமொழி மகரக் கேடு உருபியலிற் கூறுப. ஆங்கண் ஈங்கண் ஊங்கண் என்பன சுட்டெழுத்து நீண்டு நின்றன. இவற்றிற்கு ஒற்றுக்கேடு கூறுதற்கு ஒற்றின்று.

இனி, நான்கனுருபிற்கு மெல்லொற்று மிகாதென்று உணர்க.

இனி, 'ஓல்வழி' என்பதனான் ஏழாமுருபின்கண் நம்பிகண் என இகர ஈற்றின்கண்ணும், நங்கைகண் என ஐகார ஈற்றின்கண்ணும், தாய்கண் என யகர ஈற்றின்கண்ணும், அரசர்கண் என ரகர ஈற்றின்கண்ணும், ஒற்று மிகாமை கொள்க.

இனி, மெய்பிறிதாதலை முன்னே கூறாது மிகுதலை முற்கூறிய அதனானே, பொற்கு பொற்கண், வேற்கு வேற்கண், வாட்கு வாட்கண் எனத் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க. இதனானே, அவன்கண் அவன்கண் என உயர்திணைப் பெயர்க்கண் ஏழனுருபு இயல்பாய் வருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குக் குன்றிய புணர்ச்சி வருமேனுங் கொள்க.

கொற்றிக்கு கொற்றிகண், கோதைக்கு கோதைகண் என விரவுப்பெயர்க்கும் இதனானே கொள்க. (12)

ஆறனுருபின் அகரம் கெடுமிடன்

115. ஆறன் உருபின் அகரக் கிளவி
ஈறா ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறாவதற்குத் தொகைமரபை நோக்கியதொரு கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆறனுருபின் அகரக்கிளவி - அதுவென்னும் ஆறனுருபின்கண் நின்ற அகரமாகிய எழுத்து, ஈறாகு அகரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும் - நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகுக்கு 'ஈறாகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்' (எழுத்.161) என விதித்ததனான் உளதாகிய அகரத்தின் முன்னர்த் தான் கெடுதலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: தமது, நமது, எமது, நமது, தனது, எனது, நினது எனவரும்.

இது நிலைமொழிக்கு ஓர் அகரம் பெறுமென விதியாது உருபு அகரம் ஏறி முடியுமென விதித்தால் வருங் குற்றம் உண்டோ வெனின், 'நினைவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி' (புறம். 35) என்றாற்போல ஆறாவதற்கு உரிய அகர உருபின் முன்னரும் ஓர் அகர எழுத்துப்பேறு நிலை மொழிக்கண் வருதலுளதாகக் கருதினாராதலின், ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும் பொதுவாக நிலைமொழிக்கண் அகரப்பேறு விதித்து, அதுவென்னும், ஒருமையுருபு வந்தால் ஆண்டுப் பெற்று நின்ற அகரத்தின் முன்னர் அது வென்பதன்கண் அகரங் கெடுக வென்று ஈண்டுக் கூறினாராதலின் அதற்குக் குற்றம் உண்டென்று உணர்க. (13)

பெயரின்பின் வேற்றுமை நின்றல்

116. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.

இது வேற்றுமை பெயர்க்கண் நிற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை பெயர்வழிய - வேற்றுமைகள் பெயரின் பின்னிடத்தனவாம், புணர்நிலை - அவற்றொடு புணரும் நிலைமைக்கண் எ-று.

எ-டு: சாத்தனை, சாத்தனொடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் என வரும்.

மற்று இது 'கூறியமுறையின்' (சொல். 69) என்னும் வேற்றுமை யோத்திற் சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், பெயரொடு பெயரைப் புணர்த்தல் முதலிய நால்வகைப் புணர்ச்சியினையும் வேற்றுமை அல்வழி என இரண்டாக அடக்குதலின், தொழிற்பின்னும் உருபு வருமென எய்தியதனை விலக்குதற்கு ஈண்டுக் கூறினாரென்க. ஆயின் இவ்விலக்குதல் வினையியல் முதற் சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், அது முதனிலையைக் கூற்றிறென்பது ஆண்டு உணர்க. (14)

பெயர்நிலைச்சுட்டு இரண்டு எனல்

117. உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென்று
ஆயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே.

இது முற்கூறிய பெயர்க்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு நிலைப்பெயர் - பொருளை ஒருவர் கருதுதற்குக் காரணமான நிலைமையையுடைய பெயர்களை, உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென்று ஆயிரண்டென்ப - உயர்திணைப் பொருளை ஒருவன் கருதுதற்குக் காரணமான பெயரும், அஃறிணைப் பொருளை ஒருவன் கருதுதற்குக் காரணமான பெயரும் என்னும் அவ்விரண்டென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

பெயரியலுள், அவன் இவன் உவன் என்பன முதலாக உயர்திணைப் பெயரும், அது இது உது என்பன முதலாக அஃறிணைப் பெயரும் ஆமாறு அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றார், ஈண்டுக் குறியிட்டானுதல் மாத்திரையே கூறினாரென்று உணர்க.

இனிக் கொற்றன் கொற்றி என்றாற்போலும் விரவுப் பெயருங், கொற்றன்குறியன் கொற்றிகுறியன் கொற்றன் குளம்பு கொற்றி குறிது எனப் பின்வருவனவற்றான் திணைதெரிதலின், இருதிணைப் பெயரின்கண் அடங்கும். கொற்றன்செவி கொற்றிசெவி என்பனவும் பின்னர் வருகின்ற வினைகளான் திணை விளங்கி அடங்குமாறு உணர்க.

இனி, 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே' (எழுத். 155) என்றாற் போலப் பிறாண்டும் ஒதுதல்பற்றி 'நிலை' என்றதனான், விரவுப் பெயர் கோடலும் ஒன்று. (15)

அவற்றின்பின் சாரியை வருமாறு

118. அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.

இது சாரியை வரும் இடங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுவழி மருங்கின் - அச்சொல்லப்பட்ட இரு வகைப் பெயர்களின் பின்னாகிய இடத்தே, சாரியை வரும் - சாரியைச் சொற்கள் வரும் எ-று.

எ-டு: ஆடுஉவின்கை, மகடுஉவின்கை, பலவற்றுக்கோடு எனப் புணரியனிலையிடைப் பொருணிலைக்கு உதவாது வந்தன.

சாரியை என்றதன் பொருள், வேறாகி நின்ற இருமொழியுந் தம்மிற் சார்தற் பொருட்டு இயைந்து நின்றது என்றவாறு. (16)

சாரியைகளின் பெயரும் முறையும்

119. அவைதாம்

இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே

ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே

அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவும்

அன்ன என்ப சாரியை மொழியே.

இஃது அச்சாரியைகட்குப் பெயரும் முறையும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - முன்னர்ச் சாரியை யெனப்பட்ட அவைதாம், இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே அன்னென் கிளவி உளப்பட அன்ன என்ப - இன்னும் வற்றும் அத்தும் அம்மும் ஒன்னும் ஆனும் அக்கும் இக்கும் அன்னென்னுஞ் சொல்லொடு கூட ஒன்பதாகிய அத்தன்மையுடையனவும், பிறவுஞ் சாரியை மொழி என்ப - அவை யொழிந்தனவுஞ் சாரியைச் சொல்லாமென்பர் ஆசிரியர் எ-று.

பிறவாவன: தம், நம், நும், உம், ஞான்று, கெழு, ஏ, ஐ என்பனவாம். இவற்றுள் ஞான்று ஒழிந்தன எடுத்தோதுவர் ஆசிரியர். 'எடுத்த நறவின் குலையலங் காந்தள்' (கலி. 40) இது வினைத்தொகை; சாரியை அன்று.

'இன்' சாரியை வழக்குப்பயிற்சியும் பலகால் எடுத்தோதப்படுதலும் பொதுவகையான் ஒதியவழித் தானே சேறலுமாகிய சிறப்பு நோக்கி முன் வைத்தார். 'வற்றும்' 'அத்தும்' இன் போல முதல் திரியுமாகலானுஞ் செய்கை யொப்புமையானும் அதன் பின் வைத்தார். 'அம்' ஈறு திரியு மாதலின் திரிபு பற்றி அதன்பின் வைத்தார். 'ஒன்' ஈறு திரியுமேனும் வழக்குப்பயிற்சி யின்றி நான்கா முருபின்கண் திரிதலின் அதன்பின் வைத்தார். 'ஆன்' பொருட் புணர்ச்சிக்கும் உருபு புணர்ச்சிக்கும் வரு மென்று அதன் பின் வைத்தார். 'அக்கு' ஈறு திரியுமேனும் உருபு புணர்ச்சிக் கண் வாராமையின் அதன்பின் வைத்தார். 'இக்கு' முதல் திரியுமேனுஞ்

சிறுபான்மைபற்றி அதன்பின் வைத்தார். 'அன்' இன் போலச் சிறத்தலிற் பின் வைத்தார்.

ஆனுருபிற்கும் ஆன்சாரியைக்கும், இன்னுருபிற்கும் இன்சாரியைக்கும் வேற்றுமை யாதெனின், அவை சாரியையான இடத்து யாதானும் ஓர் உருபேற்று முடியும்; உருபாயின இடத்து வேறோர் உருபினை ஏலாவென்று உணர்க.

இனி மகத்துக்கை என்புழித் தகரவொற்றுந் தகர வுசரமும் வருமென்று கோடுமெனின், இருளத்துக் கொண்டானென்றால் அத்து எனவே வேண்டுதலின் ஆண்டும் அத்துநின்றே கெட்டதென்று கோடும். அக்கு இக்கு என்பனவும் பிரித்துக் கூட்டக் கிடக்கும். தாமுக்கோலென அக்குப் பெற்று நின்றலானும், ஆடிக்கு என்புழிக் குகரம் நான்கனுருபாகாமையானும் இவை சாரியை யாமாறு உணர்க. (17)

இன்சாரியை முதல் கெட்டு முடியும் இடன்

120. அவற்றுள்

இன்னின் இகரம் ஆவின் இறுதி
முன்னர்க் கெடுதல் உரித்து மாகும்.

இது முற்கூறியவற்றுள் இன்சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய சாரியைகளுள், இன்னின் இகரம்-இன்சாரியையது இகரம், ஆவின் இறுதி முன்னர் - ஆ என்னும் ஓரெழுத் தொருமொழி முன்னர், கெடுதல் உரித்துமாகும்-கெட்டு முடியவும் பெறும் என்று.

'உரித்துமாகும்' என்றதனாற் கெடாது முடியவும் பெறும் என்றவாறு. இஃது ஒப்பக்கூறல் என்னும் உத்தி.

எ-டு: ஆனை ஆவினை, ஆனொடு ஆவினொடு, ஆற்கு ஆவிற்கு,
ஆனின் ஆவினின், ஆனது ஆவினது, ஆன்கண் ஆவின்கண்
என வரும்.

இனி, 'முன்னர்' என்றதனானே, மாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. மானை மாவினை, மானொடு மாவினொடு, மாற்கு மாவிற்கு என ஒட்டுக.

இனி, ஆன்கோடு ஆவின்கோடு, மான்கோடு மாவின்கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழியுங் கொள்க. (18)

அச்சாரியை ஈறு திரியுமிடன்

121. அளவாகும் மொழிமுதல் நிலைஇய உயிர்மிசை
னஃகான் றஃகா னாகிய நிலைத்தீதே.

இஃது அவ் வின் சாரியை ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அளவாகும் மொழி - அளவுப் பெயராய்ப் பின்னிற்றும் மொழிக்கு, முதல் நிலைஇய உயிர்மிசை னஃகான் - முன்னர் நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் ஈற்று நின்ற குற்றுகரத்தின்மேல் வந்த இன்சாரியையது எனகரம், றஃகானாகிய நிலைத்து - றகரமாய்த் திரியும் நிலைமையை யுடைத்து எ-று.

எ-டு: பதிற்றகல், பதிற்றுழக்கு என வரும்.

இவற்றைப் பத்தென நிறுத்தி 'நிறையுமளவும்' (எழுத். 436) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இன்சாரியை கொடுத்துக், 'குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே' (எழுத். 433) என்றதனாற் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, வேண்டுஞ் செய்கை செய்து 'முற்றவின் வருஉம்' (எழுத். 433) என்பதனான் ஒற்றிரட்டித்து முடிக்க.

'நிலைஇய' என்றதனாற், பிறவழியும் இன்னின் எனகரம் றகர மாதல் கொள்க. பதிற்றெழுத்து, பதிற்றடுக்கு, ஒன்பதிற்றெழுத்து, பதிற்றொன்று, பதிற்றிரண்டு, பதிற்றொன்பது என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டிக்கொள்க. அச்சூத்திரத்திற் 'குறையாதாகும்' (எழுத். 436) என்றதனாற் பொருட் பெயர்க்கும் எண்ணுப் பெயர்க்கும் இன் கொடுக்க. (19)

வற்றுச்சாரியை முதல் திரியுமாறு

122. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்

அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பு.

இது வற்று முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டுமுதல் ஐம்முன் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொன்முன் வற்று வருங்காலை, வஃகான் மெய்கெட அஃகான் நின்றலாகிய பண்பு - அவ் வற்றுச் சாரியையினது வகரமாகிய ஒற்றுக்கெட ஆண்டு ஏறிய அகரம் நின்றல் அதற்கு உளதாகிய குணம் எ-று.

எ-டு: அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை என வரும்.

இவற்றை, அவை இவை உவை என நிறுத்திச் 'சுட்டு முதலாகிய ஐயெ னிறுதி' (எழுத். 177) என்றதனான் வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வேண்டுஞ் செய்கை செய்க. இவ்வாறே எல்லா உருபிற்கும் ஒட்டுக. அவையற்றுக் கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்ற வழியுங் கொள்க.

'ஆகிய பண்பு' என்றதனானே, எவனென்பது படுத்தலோசையாற் பெயராயவழி எவன் என நிறுத்தி, வற்றும் உருபுங் கொடுத்து, வற்றுமிசை யொற்றென்று எனகரங் கெடுத்து, அகரவுயிர் முன்னர் வற்றின் வகரங் கெடுமெனக் கெடுத்து, எவற்றை எவற்றொடு என முடிக்க. (20)

சாரியைகளது நகர ஈறு திரியுமிடன்

12.3. னஃகான் றஃகான் நான்க னுருபிற்கு.

இஃது இன் ஒன் ஆன் அன்னென்னும் நகர ஈறு நான்குந் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) னஃகான் நான்க னுருபிற்கு றஃகான் - நகர ஈற்று நான்கு சாரியையின் நகரமும் நான்காமுருபிற்கு நகரமாய்த் திரியும் எ-று.

எ-டு: விளவிற்கு, கோலற்கு, ஒருபாற்கு, அதற்கு என வரும்.

இதனை 'அளவாகு மொழிமுதல்' (எழுத்.121) என்பதன் பின் வையாது ஈண்டு வைத்தது, நகர ஈறுகளெல்லாம் உடன் திரியுமென்றற்கு. ஆண்டு வைப்பின் இன் சாரியையே திரியுமென்பது படும.

'ஒன்று முதலாகப் பத்தூர்த்து வருஉ, மெல்லா எண்ணும்' (எழுத்.199) என்பதனான், ஒருபாற்கு என்பதனை முடிக்க. (21)

ஆன் சாரியை பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஈறுதிரிதல்

124. ஆனின் நகரமும் அதனோ ரற்றே
நாள்முன் வருஉம் வன்முதற் றொழிற்கே.

இஃது ஆனின் ஈறு பொருட்புணர்ச்சிக்கண் திரியுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) நாள்முன் வருஉம் வன்முதல் தொழிற்கு - நாட்பெயர் முன்னர் வரும் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய தொழிற்சொற்கு இடையே வரும், ஆனின் நகரமும் அதனோ ரற்று - ஆன் சாரியையின் நகரமும் நான்க னுருபின்கண் வரும் ஆன்சாரியை போல நகரமாய்த் திரியும் எ-று.

எ-டு: பரணியாற் கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

'நாள்முற் றோன்றுந் தொழினிலைக் கிளவிக்கு' (எழுத். 247) என்றதனான் ஆன் சாரியை கொடுத்துச் செய்கை செய்க. இனி, உம்மையை இறந்தது தழீஇயதாக்கி, நாளல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற்றொழிற்கண் இன்னின் நகரமும் அதனோடு ஒக்குமெனப் பொருளுரைத்துப், பனியிற்கொண்டான், வளியிற்கொண்டான் என இன்னின் நகரமும் நகரமாதல் கொள்க.

இனி, ஞாபகத்தான் தொழிற்கண் இன்னின் நகரந் திரியுமெனவே, பெயர்க்கண் இன்னின் நகரந் திரிதலுந் திரியாமையுங் கொள்க. குறும்பிற்கொற்றன், பறம்பிற்பாரி எனத் திரிந்து வந்தன. குருகின்கால், எருத்தின்புறம் எனத் திரியாது வந்தன. (22)

அத்துச் சாரியை முதல் கெடுமிடன்

125. அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை.

இஃது அத்து முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அத்தின் அகரம் - அத்துச் சாரியையின் அகரம், அகரமுனை இல்லை - அகர ஈற்றுச் சொன் முன்னர் இல்லையாம் எ-று.

‘அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே’ (எழுத். 219) என்பதனான், மகப்பெயர் அத்துப்பெற்று நின்றது, மகத்துக்கையென அகரங்கெட்டு நின்றது. விளவத்துக்கண் என்புழிக் கெடாது நின்றல் ‘அத்தேவற்றே’ (எழுத். 133) என்பதனுள் ‘தெற்றென் றற்றே’ என்பதனாற் கூறுக. (23)

இக்குச்சாரியை முதல் கெட்டுமுடியும் இடன்

126. இக்கின் இகரம் இகரமுனை யற்றே.

இஃது இக்கு முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இக்கின் இகரம் - இக்குச் சாரியையினது இகரம். இகரமுனை அற்று - இகர ஈற்றுச் சொன் முன்னர் முற்கூறிய அத்துப் போலக் கெடும் எ-று.

‘திங்கள் முன்வரின்’ (எழுத். 248) என்பதனாற் பெற்ற இக்கு, ஆடிக்குக் கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் என இகரங்கெட்டு நின்றது. இஃது இடப்பொருட்டு. (24)

ஐவருவழியும் அது கெடுதல்

127. ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும் - இக்கின் இகரம் இகர ஈற்றுச்சொன் முன்னரன்றி ஐகார ஈற்றுச் சொன் முன்னரும் மேற்கூறிய கெடுதலியல்பிலே நிற்கும் எ-று.

‘திங்களு நாளு முந்துகிளந் தன்ன’ (எழுத். 286) என்பதனாற், சித்திரைக்குக் கொண்டான் என்புழிப் பெற்ற இக்கு ஐகாரத்தின் முன்னர்க் கெட்டவாறு காண்க. (25)

அக்குச்சாரியை அகரம் ஒழிய ஏனைய கெட்டுமுடியுமாறு

128. எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி

அக்கின் இறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே

குற்றிய லுகரம் முற்றத் தோன்றாது.

இஃது அக்கு முதல் ஒழிய ஏனைய கெடுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எப்பெயர் முன்னரும் - எவ்வகைப்பட்ட பெயர்ச் சொன் முன்னரும், வல்லெழுத்து வருவழி - வல்லெழுத்து வருமொழியாய் வருமிடத்து, அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் முற்றத் தோன்றாது - இடை நின்ற அக்குச் சாரியையின் இறுதி நின்ற குற்றியலுகரம் முடியத் தோன்றாது, மெய்ம்மிசையொடுங் கெடும் - அக்குற்றுகரம் ஏறி நின்ற வல்லொற்றுத் தனக்குமேல் நின்ற வல்லொற்றொடுங் கெடும் எ-று.

‘ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉம்’ (எழுத். 418) என்பதனான், அக்குப்பெற்ற குன்றக்கூகை மன்றப்பெண்ணை என்பனவும், ‘வேற்றுமையாயின் ஏனை யிரண்டும்’ (எழுத். 329) என்பதனான், அக்குப்பெற்ற ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் என்பனவும், ‘தமிழென் கிளவியும்’ (எழுத். 385) என்பதனான், அக்குப் பெற்ற தமிழ்க் கூத்து என்பதுவும், அக்கு ஈறும் ஈற்றயலும் கெட்டவாறு காண்க. இங்ஙனம் வருதலின் ‘எப்பெயர்’ என்றார்.

‘முற்ற’ என்பதனான், வன்கணமன்றி ஏனையவற்றிற்கும் இவ்விதி கொள்க. தமிழ்நூல், தமிழயாழ், தமிழவரையர் என வரும். இன்னும் இதனானே, தமக்கேற்ற இயைபு வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடித்துக் கொள்க. அன்றிக் கேடோதிய ககரவொற்று நிற்குமெனின், சகரந் தகரம் பகரம் வந்தவற்றிற்குக் ககர வொற்றாகாமை உணர்க. (26)

க ச த வருவழி அம்முச்சாரியையது இறுதி ங ஞ ந-வாகத் திரியுமாறு

129. அம்மின் இறுதி கசதக் காலைத் தன்மெய் திரிந்து ஙஞந ஆகும்.

இஃது அம் ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அம்மின் இறுதி - அம்முச் சாரியையின் இறுதியாகிய மகரவொற்று, கசதக் காலை - கசதக்கள் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, தன்மெய் திரிந்து ஙஞந ஆகும் - தன் வடிவு திரிந்து ஙஞநக்களாம் எ-று.

எ-டு: புளியங்கோடு, செதிள், தோல் எனவரும்.

இது ‘புளிமரக் கிளவிக்கு’ (எழுத். 244) என்பதனான் அம்முப் பெற்றது. ‘கசதக்காலைத் திரியும்’ எனவே பகரத்தின்கண் திரிபின்றாயிற்று. ‘மெய்திரிந்து’ என்னாது ‘தன்மெய்’ என்றதனான், அம்மின் மகரமேயன்றித் தம் நம் நும் உம் என்னுஞ் சாரியை மகரமுந் திரிதல் கொள்க. எல்லார் தங்கையும், எல்லா நங்கையும், எல்லீர் நுங்கையும், ‘வானவரி வில்லுந் திங்களும்’ என வரும். (துறைகேழரன், வளங்கேழரன் எனக் கெழுவென் னுஞ் சாரியையது உகரக்கேடும், எகர நீட்சியுஞ் செய்யுண்முடிபு என்று கொள்க.) (27)

மென்கணம் இடைக்கணம் வருவழி, அவ்விறுதி கெட்டுமுடிதல்

130. மென்மையும் இடைமையும் வருவதும் காலை
இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர்.

இஃது அம்மீறு ஒருசார் இயல்புகணத்து முன்னர்க்
கெட்டுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) மென்மையும் இடைமையும் வருவதற்காலை - மென்கணமும்
இடைக்கணமும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, இன்மை வேண்டும்
என்மனார் புலவர் - அம்முச் சாரியை இறுதி மகர மின்றி முடிதலை
வேண்டுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: புளியஞ்சூரி, நுனி, முரி, யாழ், வட்டு என வரும்.

உரையிற்கோடல் என்பதனாற், புளியவிலை என உயிர் வருவழி
அம்மின் ஈறு கெடுதலும், புளியிலை என அம்மு முழுவதுங் கெடுதலுங்
கொள்க. புளியிலை என்றது 'ஓட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு' (எழுத். 132) அன்று
என்பதாஉமாம். மென்கணமும் இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமுந்
தம்முளொக்குமேனும் அம்மு முழுவதுங் கெட்டு வருதலும் உடைமையின்
உயிரை எடுத்தோதாராயினர். புளிங்காய் என்பது மருஉ முடிபு. (28)

இன்சாரியை முழுதும் கெட்டுமுடியுமிடன்

131. இன்னென வருவதும் வேற்றுமை யுருபிற்கு
இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும்.

இஃது இன்சாரியை ஐந்தாமுருபின்கண் முழுவதுங் கெடும்
என்கின்றது.

(இ-ள்.) இன்னென வருவதும் வேற்றுமை யுருபிற்கு - இன்னென்று
சொல்ல வருகின்ற வேற்றுமை யுருபிற்கு, இன்னென் சாரியை இன்மை
வேண்டும் - இன் என்னுஞ் சாரியை தான் இன்றி முடிதலை விரும்பும்
ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: விளவின், பலாவின், கடுவின், தழுவின், சேவின், வெளவின் என
வரும். இவற்றிற்கு வீழ்ப்பழம் எனவும், நீங்கினான் எனவுங்
கொடுத்து முடிவு உணர்க. ஊரினீங்கினான் என
ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

இனி, 'அவற்றுள் இன்னின் இகரம்' (எழுத். 120) என்றதன் பின்
இதனை வையாத முறையன்றிக் கூற்றினான், இன்சாரியை கெடாது
வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் நின்றல் கொள்க. பாம்பினிற் கடிது
தேள், 'கற்பினின் வழா அ நற்பல வுதவி', (அக. 86) 'அகடுசேர்பு பொருந்தி
யளவின் திரியாது' (மலைபடு. 33) என வரும். இனி, இன்மையும் வேண்டு

மென்னும் உம்மை தொக்கு நின்றதாக்கி அதனான் இவை கோடலும் ஒன்று. (29)

**சாரியைகள் புணர்மொழியுள் இடைநின்று இயலுதல்,
ஒடு உருபிடத்துச் சாரியை வருதலும் வாராமையும்**

132. பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப
வேற்றுமை உருபு நிலைபெறு வழியுந்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்
ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்
சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்காது
இடைநின் றியலுஞ் சாரியை இயற்கை
உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஓக்கும்.

இதுமுற்கூறிய சாரியைகளெல்லாம் புணர்மொழியுள்ளே வருமென்பதாஉம், அம்மொழிதாம் இவை யென்பதாஉம், அவை வாராத மொழிகளும் உளவென்பதாஉம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பெயரும் தொழிலும் - பெயர்ச் சொல்லுந் தொழிற் சொல்லும், பிரிந்து இசைப்ப ஒருங்கு இசைப்ப - பெயருந் தொழிலுமாய்ப் பிரிந்திசைப்ப, பெயரும் பெயருமாய்க் கூடி யிசைப்ப, வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியும் - வேற்றுமை செய்யும் உருபுகள் தொகாது நிலைபெற்ற இடத்தும், தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும் - அவ்வேற்றுமை யுருபுகள் தோற்றுதல் வேண்டாது தொக்க இடத்தும், ஒட்டுதற்கு ஒழுகிய வழக்கொடு சிவணி - தாம் பொருந்துதற்கேற்ப நடந்த வழக்கொடு பொருந்தி, சொற்சிதர் மருங்கின் - சாரியை பெறும் புணர்மொழிகளைப் பிரித்துக் காணுமிடத்து, சாரியை இயற்கை வழிவந்து விளங்காது இடை நின்று இயலும் - அச்சாரியையினது தன்மை அச்சொற்களின் பின்னே வந்து விளங்காது நடுவே நின்று நடக்கும், உடைமையும் இன்மையும் ஒடு வயின் ஓக்கும் - அச்சாரியை உண்டாதலும் இல்லையாதலும் ஒடுவுருபி னிடத்து ஒத்துவரும் எ-று.

ஒடுவிற்கு ஓக்கும் எனவே, ஏனையவற்றிற்கு ஒவ்வாவாயின.

எ-டு: விளவினைக் குறைத்தான், கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்.

இவை பிரிந்திசைத்து உருபு நிலைபெற்றன.

‘அன்னென் சாரியை’ (எழுத். 194) என்பதனொடு ‘குற்றியலுகரத் திறுதி’ (எழுத். 195) என்பதனைச் சேர வைத்ததனான், இன்சாரியை வருதல் கொள்க. இவ்விரண்டுருபுஞ் சாரியை நிற்பப் பெரும்பான்மையுந் தொகா என உணர்க.

விளவினைக் குறைத்தவன், கடிசூத்திரத்திற்குப் பொன் - இவை ஒருங்கிசைப்ப உருபு நிலை பெற்றன.

வானத்தின் வழக்கி, வானத்து வழக்கி எனச் சாரியை பெற்றுப் பிரிந்திசைத்து ஐந்தாமுருபு நிலைபெற்றும், நிலைபெறாதும் வந்தன. வானத்தின் வழக்கல், வானத்து வழக்கல் எனச் சாரியை பெற்று ஒருங்கு இசைத்து ஐந்தாம் உருபுநிலை பெற்றும் நிலைபெறாதும் வந்தன. வானத்து வழக்கி, வானத்து வழக்கல் இவை 'மெல்லெழுத் துறழும்' (எழுத். 312) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' என்பதனான் அத்துக் கொடுத்து மகரங் கெடுக்க ஒருங்கிசைத்தன.

விளவினது கோடு, விளவின் கோடு என ஒருங்கிசைத்துச் சாரியை பெற்றவழி ஆறனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. இதற்குப் பிரிந்திசைத்தலின்று. மரத்துக்கட் கட்டினான், மரத்துக் கட்டினான் எனப் பிரிந்திசைத்தவழியும், மரத்துக்கட் குரங்கு, மரத்துக் குரங்கு என ஒருங்கிசைத்தவழியுஞ் சாரியை நின்றவழி ஏழனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. 'கிளைப் பெயரெல்லாம்' (எழுத். 307) என்றதனுட் 'கொள' என்றதனான் ணகாரம் டகாரமாயிற்று.

'நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிவணும்' (எழுத். 228) என விதித்த அத்து, நிலா அக்கதிர் நிலா அமுற்றம் பெறாதாயிற்று, அஃது 'ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு' அன்மையின். நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துக் கொண்டவன் என்பன உருபு தொக்குழி இருவழியும் பெற்றன.

எல்லார் தம்மையும் எனச் சாரியை ஈற்றின்கண்ணும் வருதலின் இடைநின்றல் பெரும்பான்மை என்றற்கு 'இயலும்' என்றார்.

பூவினொடு விரிந்த கூந்தல், பூவொடு விரிந்த கூந்தல் என உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒத்தன.

இனி 'இயற்கை' என்றதனான், ஒடு உருபின்கட் பெற்றும் பெறாமையும் வருதலன்றிப், பெற்றே வருதலுங் கொள்க.

எ-டு: பலவற்றொடு என வரும். (30)

அத்தும் வற்றும் வருவழி, நிலைவருமொழிகளின் திரிபு

133. அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்
ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அத்து வற்று என்பனவற்றிற்கு நிலைமொழியது ஒற்றுக் கேடும், வருமொழி வன்கணத்துக்கண் ஒற்றுப்பேறுமாகிய செய்கை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அத்தேவற்றே ஆயிரு மொழிமேல் ஒற்று - அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விரண்டு சாரியைமேல் நின்ற ஒற்று, மெய் கெடுதல்

தெற்றென்றற்று - தன் வடிவு கெடுதல் தெளியப்பட்டது; அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே - அவ்விரு சாரியை முன்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடு என வரும்.

‘அத்திடை வருஉங் கலமென் அளவே’ (எழுத். 168) ‘சுட்டு முதல் வகரம் ஐயு மெய்யும்’ (எழுத். 183) என்பனவற்றான் அத்தும் வற்றும் பெற்றுவரும் மகர வகர ஈறுகட்கு ஈற்று வல்லெழுத்துவிதி இன்மையின், ‘அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகு’மென்று சாரியை வல்லெழுத்து விதித்தார். வல்லெழுத்து இன்றித் திரிந்து முடிவன னகாரமும், னகாரமும், லகாரமும், ளகாரமுமாம். மகர ஈற்றிற்கு அத்தும், வகர ஈற்றிற்கு வற்றும் வருமென்பது அவ்வச் சூத்திரங்களாற் பெற்றாம்.

‘வற்றே அத்தே’ என்னாத முறையன்றிக் கூற்றினான், புள்ளியீற்றின் முன்னர் அத்தின்மிசை யொற்றுக் கொடாது நின்றலுங் கொள்க.

எ-டு: விண்ணத்துக் கொட்கும், வெயிலத்துச் சென்றான், இருளத்துக் கொண்டான் என வரும்.

‘மெய்’ என்றதனான், அத்தின் அகரம் அகர முன்னரேயன்றிப் பிற உயிர் முன்னருங் கெடும் ஒரோவிடத்தென்று கொள்க. அண்ணாத்தேரி, திட்டாத்துக்குளம் என ஆகாரத்தின் முன்னரும் வரும் அத்தின் அகரங் கெட்டது. இவற்றை அகர ஈறாக்கியும் முடிப்ப.

இனித் ‘தெற்றென்றற்றே’ என்றதனான், அத்தின் அகரந் தெற்றெனக் கொடாது நிற்கும் இடமுங் கொள்க.

எ-டு: அதவத்துக்கண், விளவத்துக்கண் என வரும். (31)

எழுத்துச்சாரியைகள் : கரம், காரம், கான்

134. காரமுங் கரமுங் கானொடு சிவணி
நேரத் தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை.

இது மொழிச்சாரியை விட்டு, எழுத்துக்கட்கு வருஞ் சாரியைகளின் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) காரமுங் கரமுங் கானொடு சிவணி - காரமுங் கரமுங் கானொடு பொருந்தி, எழுத்தின் சாரியை நேரத் தோன்றும் - எழுத்தின்கண் வருஞ் சாரியையாதற்கு எல்லா ஆசிரியரானும் உடம்படத் தோன்றும் எ-று.

‘காரமும் கரமும்’ அடுத்துச் சொல்லியவழி இனிதிசைத்தலானும், வழக்குப்பயிற்சி யுடைமையானும், காரம் வடவெழுத்திற்கும் உரியதாதலானுஞ் சேரக் கூறினார். ‘கான்’ அத்தன்மை யின்மையினாற் பின் வைத்தார்.

‘நேரத்தோன்றும்’ எனவே நேரத்தோன்றாதனவும் உளவாயின. அவை, ஆனம் ஏனம் ஓனம் என்க. இவை சிதைந்த வழக்கேனுங் கடிய லாகாவாயின. (32)

கரமும் காணும் நெட்டெழுத்துப் பெறாமை

135. அவற்றுள்

கரமுங் காணும் நெட்டெழுத் திலவே.

அஃது அவற்றுட் சில சாரியை சிலவெழுத்தொடு வாராவென எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறியவற்றுள், கரமுங் காணும் நெட்டெழுத் தில - கரமுங் காணும் நெட்டெழுத்திற்கு வருதலில் எ -று.

எனவே, நெட்டெழுத்திற்குக் காரம் வருமாயிற்று. ஆகாரம் ஈகாரம் என ஒட்டுக. ஐகாரம் ஓளகார மெனச் சூத்திரங்களுள் வருமாறு காண்க.(33)

குற்றெழுத்து இம்மூன்றும் பெறுதல்

136. வரன்முறை மூன்றுங் குற்றெழுத் துடைய.

இஃது ஐயம் அகற்றியது; என்னை? நெட்டெழுத்திற்குச் சில சாரியை விலக்கினாற் போலக் குற்றெழுத்திற்கும் விலக்கற்பாடு உண்டோ வென ஐயம் நிகழ்தலின்.

(இ-ள்.) வரன்முறை மூன்றும் - வரலாற்று முறைமையையுடைய மூன்று சாரியையும், குற்றெழுத்துடைய - குற்றெழுத்துப் பெற்று வருதலையுடைய எ-று.

அகாரம் அகரம் மஃகான் என ஒட்டுக. ‘வகார மிசையும்’ (எழுத். 330) ‘அகர இகரம்’ (எழுத். 54) ‘வஃகான் மெய்கெட’ (எழுத். 122) எனவும் பிறவுள் சூத்திரங்களுட் காண்க. இஃகான் ஓஃகான் என்பன பெருவழக்கல்ல.

‘வரன்முறை’ என்றதனான், அஃகான் என்புழி ஆய்தம் பெறுதல் கொள்க. இது ‘குறியதன் முன்னராய்தப் புள்ளி’ (எழுத். 38) என்பதனாற் பெறாதாயிற்று, மொழியாய் நிலலாமையின். (34)

ஐயும் ஓளவும், காணும் பெறுதல்

137. ஐகார ஓளகாரங் கானொடுந் தோன்றும்.

இஃது ‘அவற்றுட் கரமுங் காணும்’ என்பதற்கொரு புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஐகார ஓளகாரங் கானொடுந் தோன்றும் - நெட்டெழுத் துக்களுள் ஐகார ஓளகாரங்கள் முன் விலக்கப்பட்ட கானொடுந் தோன்றும் எ-று.

எ-டு: ஐகான், ஓளகான் என வரும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, காரத்தைக் கருதலின். (35)

உடல்மேல் உயிர்வந் தொன்றுதல்

138. புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது
மெய்யொடுஞ் சிவனும் அவ்வியல் கெடுத்தே.

இது புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர்முதன்மொழி வந்த காலத்துப் புணரும் முறைமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர் தனித்து இயலாது - புள்ளி யீற்றுச் சொன்முன்னர் வந்த உயிர்முதன்மொழியின் உயிர் தனித்து நடவாது, மெய்யொடுஞ் சிவனும் - அப்புள்ளியொடும் கூடும், அவ்வியல் கெடுத்து - தான் தனித்து நின்ற அவ்வியல்பினைக் கெடுத்து எ-று.

எனவே, 'நீரொடு கூடிய பால்போல' நின்றதென்று ஒற்றுமை கூறினார், ஈண்டு. இதனானே உயிர்மெய்யெனப் பெயர் பெற்றது.

எ-டு: பாலரிது, பாலாழி, ஆலிலை, பொருளீட்டம், வானுலகு, வானாடு, வேலெறிந்தான், வேலேற்றான், பொருளையம், பொருளொன்று, நானோடிற்று, சொல்லெளவியம் என வரும்.

'ஒன்றென முடித்தல்' என்பதனான் இயல்பல்லாத புள்ளி முன்னர் உயிர்வந்தாலும் இவ்விதி கொள்க.

எ-டு: அதனை அதனொடு நாடுரி என வரும். இவற்றைச் 'கட்டுமுதலுக்கர மன்னொடு' (எழுத்.176), 'உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி' (எழுத்.240) என்பனவற்றான் முடிக்க.

'புள்ளியீற்று முன்னும்' என உம்மையை மாற்றி எச்சவும்மை யாக்கிக் குற்றியலுக்கரத்தின் முன்னரும் என அவ்விதி கொள்க. எனவே, 'குற்றியலுக்கரமு மற்று' (எழுத்.105) என்றதனொடும் பொருந்திற்றாம்.

எ-டு: நாகரிது, வரகரிது எனவரும். (36)

புணர்ச்சியுள் உயிர்நீங்கியவழி உயிர்மெய்யது நிலை

139. மெய்யுயிர் நீங்கின் தன்னுரு வாகும்.

இஃது உயிர்மெய், புணர்ச்சிக்கண் உயிர் நீங்கியவழிப் படுவதொரு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெய் உயிர் நீங்கின் - மெய் தன்னொடு கூடி நின்ற உயிர் புணர்ச்சியிடத்துப் பிரிந்து வேறு நின்றதாயின், தன் உருவாகும் - தான் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற புள்ளிவடிவு பெறும் எ-று.

எ-டு: ஆல் இலை, அதன் ஐ என வரும்.

உயிர் என்ன வடிவிற்கென்று ஆசிரியர் கூறாமையின், உயிர்க்கண் ஆராய்ச்சியின்று.

இனி, எகர ஓகரங்களைப் புள்ளியான் வேற்றுமை செய்தலின், தொன்று தொட்டு வழங்கின வடிவுடைய என்று கோடலுமாம். புணர்ச்சியுள் உயிர்மெய்யினைப் பிரிப்பாராதலின், இது கூறாக்காற் 'குன்றக் கூறலாம்' என்று உணர்க. (37)

உடம்படுமெய்த் தோற்றம்

140. எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்.

இஃது உயிரீறும் உயிர்முதன்மொழியும் புணரும்வழி நிகழ்வதொரு கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லா மொழிக்கும் - நிலைமொழியும் வருமொழியுமாய்ப் புணரும் எவ்வகை மொழிக்கும், உயிர் வருவழி - உயிர் முதன்மொழி வருமிடத்து, உடம்படு மெய்யின் உருவு கொளல் வரையார் - உடம்படு மெய்யினது வடிவை உயிரீறு கோடலை நீக்கார், கொள்வர் ஆசிரியர் எ-று.

அவையகரமும் வகரமும் என்பது முதலால் பற்றிக் கோடும்;

'உடம்படு மெய்யே யகார வகாரம்
உயிர்முதன் மொழிவருஉங் காலை யான'

எனவும்,

'இறுதியும் முதலும் உயிர்நிலை வரினே
உறுமென மொழிப உடம்படு மெய்யே'

எனவுங் கூறினாராகலின். உயிர்களுள் இகர ஈகார ஐகார ஈறு, யகர உடம்படுமெய் கொள்ளும். ஏகாரம், யகாரமும் வகாரமுங் கொள்ளும். அல்லனவெல்லாம் வகர உடம்படுமெய்யே கொள்ளுமென்று உணர்க.

எ-டு: கிளியழகிது, 'குரீஇயோப்புவாள்' (குறுந். 72), 'வரையா மகளிர்' (ஐங்குறு. 255) எனவும்; விளவழகிது, பலாவழகிது, பூவழகிது, கோவழகிது, கௌவடைந்தது எனவும் ஒட்டுக. 'ஏ ஏ யிவளொருத்தி பேடியோ வென்றார்' (சீவக. 612) 'ஏவாடல் காண்க' என ஏகாரத்திற்கு இரண்டும் வந்தன.

'ஒன்றென முடித்தல்' என்பதனான், விகாரப்பட்ட மொழிக்கண் ணும் உடம்படுமெய் கொள்க.

எ-டு: மரவடி, ஆயிருதிணை எனவரும்.

‘வரையார்’ என்றதனான் உடம்படுமெய் கோடல் ஒருதலையன்று.

எ-டு: கிளி அரிது, மூங்கா இல்லை எனவும் வரும்.

‘ஒன்றென முடித்தல்’ என்பதனான், ‘விண்வத்துக் கொட்கும்’ எனச் சிறுபான்மை புள்ளியீற்றினும் வரும். செல்வுழி உண்புழி என்பன வினைத் தொகை என மறுக்க. (38)

எழுத்து ஒருதன்மைத்தான புணர்மொழி ஓசைவேற்றுமையான் புணர்ச்சி வேறுபடுதல்

141. எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி
இசையின் திரிதல் நிலைஇய பண்பே.

இஃது எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாமென எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ-ள்.) எழுத்தோரன்ன பொருள் தெரி புணர்ச்சி - எழுத்து ஒரு தன்மைத்தான பொருள் விளங்க நிற்கும் புணர்மொழிகள், இசையின் திரிதல் நிலைஇய பண்பு - எடுத்தல் படுத்தல் நலித லென்கின்ற ஓசை வேற்றுமையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதல் நிலைபெற்ற குணம் எ-று.

எ-டு: செம்பொன்பதின்றொடி, செம்பருத்தி, குறும்பரம்பு, நாகன்றேவன்போத்து, தாமரைக்கணியார், குன்றேறாமா என இசையின் திரிந்தன. (39)

அப்புணர்மொழிகள் குறிப்பான் பொருள் புலப்படுத்தல்

142. அவைதாம்
முன்னப் பொருள புணர்ச்சி வாயின்
இன்ன என்னும் எழுத்துக்கடன் இலவே.

இது மேலதற்கொரு புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - பலபொருட்குப் பொதுவென்ற புணர் மொழிகள்தாம், முன்னப்பொருள - குறிப்பான் உணரும் பொருண்மையினையுடைய, புணர்ச்சிவாயின் இன்ன வென்னும் எழுத்துக்கடன் இல - புணர்ச்சியிடத்து இத்தன்மையவென்னும் எழுத்து முறைமையை உடையவல்ல எ-று.

செம்பொன்பதின்றொடி என்புழிப் பொன்னாராய்ச்சி யுள்வழிப் பொன்னெனவுஞ், செம்பாராய்ச்சி யுள்வழிச் செம்பெனவுங் குறிப்பான் உணரப்பட்டது. ‘இசையின் திரிதல்’ என்றது ஒலியெழுத்திற்கெனவும், ‘எழுத்துக் கடனில்’ என்றது வரிவடிவிற்கெனவுங் கொள்க. (40)

புணரியல் முற்றிற்று.

5

தொகைமரபு

க ச த ப - வருவழி, நிலைமொழி ங ஞ ந ம - மிகுதல்

143. கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்றும்
மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
ங்ஞநம வென்னும் ஒற்றா கும்மே
அன்ன மரபின் மொழிவயி னான

என்பது சூத்திரம்.

உயிரீறும் புள்ளியீறும் மேலை அகத்தோத்தினுள் முடிக்கும்வழி ஈறுகடோறும் விரித்து முடிப்பனவற்றை ஈண்டு ஒரோவொரு சூத்திரத் தான் தொகுத்து முடிபு கூறினமையின், இவ்வோத்துத் 'தொகைமரபு' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேல் மூவகை மொழியும் நால்வகையாற் புணர்வுழி, மூன்று திரிபும் ஓரியல்பும் எய்தி, வேற்றுமை அல்வழி யென இருபகுதியவாகி, எழுத்துஞ்சாரியையும் மிக்குப் புணருமாறு இதுவென்று உணர்த்தி, அவைதாம் விரிந்த சூத்திரப் பொருளவன்றியுந் தொக்குப் புணருமாறு கூறுதலின், இவ்வோத்துப் புணரியலோடு இயைபுடைத் தாயிற்று.

இத்தலைச்சூத்திரம் உயிர்மயங்கியலையும், புள்ளிமயங்கியலையும் நோக்கியதொரு வருமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்றும் இயற்கை மெல்லெழுத்து - உயிரீறும் புள்ளியீறும் முன்னர் நிற்பக் கசதபக்களை முதலாகவுடைய மொழிகள் வந்தால் அவற்றிற்கு மேலே தோன்றி நிற்கும் இயல்பாகிய மெல்லெழுத்துக்கள், சொல்லிய முறையான் ஙஞநம என்னும் ஒற்றாகும் - நெடுங்கணக்கிற் பொருந்தக் கூறிய முறையானே கசதபக்களுக்கு ஙஞநம வென்னும் ஒற்றுக்கள் நிரனிறை வகையானாம்: அன்ன மரபின் மொழிவயினான - அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினை யுடைய மொழிக ளிடத்து எ-று.

எ-டு: விளங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

இது 'மரப்பெயர்க்கிளவி' (எழுத்.217) என்பதனான் மெல்லெழுத்துப் பெற்றது. மரங் குறிது சிறிது தீது பெரிது என அல்வழிக்கண் திரியுமாறு 'அல்வழியெல்லாம்' (எழுத். 314) என்பதனாற் பெறுதுமேனும், ஈண்டுத் 'தோன்றும்' என்றதனான், நிலைமொழிக்கண் தோன்றி நின்ற ஒற்றுத்திரிதல் கொள்க.

'அன்ன மரபின் மொழி' யன்மையின், விளக்குறுமை விளக்குறைத்தான் என்புழி மெல்லெழுத்துப் பெறாவாயின; இவை ஏழாவதும் இரண்டாவதுந் திரிதலின். இங்ஙனம் எழுத்துப் பெறுவனவுந் திரிவனவுமெல்லாம் வருமொழியேபற்றி வருமென்று உணர்க. (1)

**மென்கணம் இடைக்கணம் உயிர்க்கணம் வருவழி,
இருவழியும் இயல்பாதல்**

144. ஞநம யவ்வெனும் முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியும் உளப்பட
அன்றி யனைத்தும் எல்லா வழியும்
நின்ற சொல்முன் இயல்பா கும்மே.

இது முற்கூறிய நால்வகைப் புணர்ச்சியுள் இயல்பு புணருங்கால், இக்கூறிய பதினேழுமுத்தும் வருமொழியாய் வந்த இடத்து, இருபத்து நான்கின்றின் முன்னரும் வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலும் வருமொழி இயல்பாய் முடிசுவென்கின்றது.

(இ-ள்.) ஞநமயவ எனும் முதலாகு மொழியும் - ஞநமயவ என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள் முதலாய் நிற்குஞ் சொற்களும், உயிர் முதலாகிய மொழியும் உளப்பட - உயிரெழுத்து முதலாய் நின்ற சொற்களுந் தம்மிற்கூட, அன்றியனைத்தும் - அப்பதினேழாகிய வருமொழிகளும், எல்லாவழியும் - வேற்றுமையும் அல்வழியுமாகிய எல்லா இடத்தும், நின்ற சொன்முன் - இருபத்துநான்கு ஈற்றவாய் நின்ற பெயர்ச்சொன்முன்னர், இயல்பாகும் - திரிபின்றி இயல்பு புணர்ச்சியாய் நிற்கும் எ-று.

உயிரீற்றின்கண் எகர ஓகரம் ஒழிந்தன கொள்க.

எ-டு: விள பலா கிளி குரீ கடு பூ சே கை சோ கௌ என நிறுத்தி,
ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது என
மெய்ம்முதன்மொழி வருவித்து, பொருள் தருதற்கு ஏற்பன
அறிந்து கூட்டுக.

சோ என்பது அரண். அதற்குச் சோஞொள்கிற்று எனக் கொள்க. கௌ வென்பதற்குக் கௌஞெகிழ்ந்தது, நீடிற்று என்க. இனி இவற்றின் முன்னர் உயிர்முதன்மொழி வருங்கால் அழகிது ஆயிற்று இல்லை ஈண்டிற்று உண்டு ஊறிற்று எழுந்தது ஏய்ந்தது ஐது ஒன்று ஒங்கிற்று

ஒளவியத்தது என வரும். இவற்றுட் சோவுக்கு, இடிந்தது ஈண்டையது உள்ளது ஊறிற்று என்பனவற்றொடு முற்கூறியவற்றையும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கண் விள முதலியவற்றை நிறுத்தி, ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஆக்கம் இளமை ஈட்டம் உயர்வு ஊற்றம் எழுச்சி ஏற்றம் ஐயம் ஒழிவு ஒக்கம் ஒளவியம் என ஒட்டுக. ஏலாதனவற்றிற்கு முற்கூறியவாறுபோல ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக.

இனிப் புள்ளியீற்று ணகாரமும் னகாரமும் மேற்கூறுப. ஏனைய ஈண்டுக் கூறுதும்.

எ-டு: உரிஞ் வெரிந் என நிறுத்தி, ஞெகிழ்ந்தது நீடிற்று அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞெகிழ்ச்சி நீட்டிப்பு அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. மரம் வேய் வேர் யாழ் என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

இவற்றுள், மகர ஈறு வேற்றுமைக்கட் கெடுதல் 'துவர' (எழுத். 310) என்றதனாற் கொள்க. அல்வழிக்கட் கெடுதல் 'அல்வழியெல்லாம்' (எழுத். 314) என்றதனாற் கொள்க. நிலைமொழித் திரிபு ஈண்டுக் கொள்ளாமை உணர்க. யகர ஈறு யகரத்தின் முன்னர் இரண்டிடத்துங் கெடுதல் ஈண்டு 'எல்லாம்' என்றதனாற் கொள்க. வேல் தெவ் கோள் என நிறுத்தி, ஏற்பன கொணர்ந்து இருவழியும் ஒட்டுக. ணகார லகார ளகார னகாரங்களின் முன்னர் நகரம் வருமொழியாக வந்துழி அந்நகரந் திரிதலின் அத்திரிந்த உதாரணங்கள் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இவற்றுள் திரிந்து வருவனவுள்; அவை எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் ஏனையோத்துக் களுள் முடிசின்றவாற்றான் உணர்க.

இனி, 'எல்லாம்' என்றதனான் உயிர்க்கணமாயின் ஒற்றிரட்டியும் உடம்படுமெய் பெற்றும் உயிரேறியும் முடியுங் கருவித்திரிபுகள் திரிபெனப்படா, இவ்வியல்பின்கண்ண என்றுணர்க. வரகு ஞான்றது, வரகு ஞாற்சி எனக் குற்றுகரத்தின்கண்ணும் இவ்வாறே கொள்க.

இருபத்துநான்கு ஈற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கும் அல்வழிக்கும் அகத்தோத்தினுள் நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவனவற்றை ஒரு சூத்திரத்தாற் றொகுத்து முடித்தார். மேலும் இவ்வாறே கூறுப. இவ்வியல்பு வருமொழி நோக்கிக் கூறியதென்று உணர்க. இவ்வியல்பு புணர்ச்சி மெய்க்கண் நிகழுமாறு, உயிர்க்கண் நிகழாமையின் மெய் முற்கூறினார்.

தொடர்மொழியீற்றின்கண் மெல்லெழுத்து உறழ்ந்தும் முடிதல்

145. அவற்றுள்

மெல்லெழுத் தியற்கை உறழினும் வரையார்
சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதி யான.

இது முற்கூறிய முடிபிற் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்கிப் பிறிது விதி எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய மூன்று கணத்தினுள், மெல்லெழுத் தியற்கை உறழினும் வரையார் - மெல்லெழுத்து இயல்பாதலேயன்றி உறழ்ந்து முடியினும் நீக்கார்; சொல்லிய தொடர் மொழி இறுதியான - சொல்லப்பட்ட தொடர்மொழி யீற்றுக்கண் எ-று.

உம்மை எதிர்மறை. எனவே, உறழாமை வலியுடைத் தாயிற்று.

எ-டு: கதிர்ஞெரி கதிர்ஞெரி நுனிமுரி எனவும், இதழ்ஞெரி இதழ்ஞெரி நுனிமுரி எனவும் வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனான், ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழிகளுள்ளுஞ் சில உறழ்ச்சிபெற்று முடிதல் கொள்க.

எ-டு: பூஞெரி பூஞெரி நுனிமுரி, காய்ஞெரி காய்ஞெரி நுனி முரி என வரும்.

‘சொல்லிய’ என்றதனான், ஓரெழுத்தொருமொழிகளுட் சில மிக் கு முடிதல் கொள்க.

எ-டு: கைஞெரித்தார், நீட்டினார் மறித்தார் என வரும்.

இன்னும் இதனானே, ஈரெழுத்தொருமொழிக்கண் மெய்ஞ்ஞானம் நூல் மறந்தோர் எனவரும். இவற்றை நலிந்து கூறப் பிறத்தலின் இயல் பென்பாரும் உளர். பூஞொற்றினார் என்றாற் போல்வன மிகாதன. (3)

ணகர னகரங்களின் முன்னர் யாவும் ஞாவும்
ஒருவினை வந்த தன்மை ஒத்தல்

146. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்

வினையோ ரணைய என்மனார் புலவர்.

இது, யகர ஞகர முதன்மொழி வந்த இடத்து நிகழ்வதொரு தன்மை கூறுகின்றது. இதுவும் புணரியலொழிபாய்க் கருவிப் பாற்படும்.

(இ-ள்.) ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும் - ணகார னகாரமென்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர்வந்த யாவும் ஞாவும் முதலாகிய வினைச்சொற்கள், வினையோரணைய என்மனார் புலவர் - ஒரு வினை வந்த தன்மையை ஒக்குமென்று சொல்லுவார் புலவர் எ-று.

எ-டு: 'மண்யாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே' 'மண்ஞாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே' எனவும், 'பொன்யாத்த தாரப்புரவி பரிக்குமே' 'பொன்ஞாத்த தாரப்புரவி பரிக்குமே' எனவும் வரும்.

வினைக்கண் எனவே, மண்யாமை மண்ஞாமை எனப் பெயர்க்கண் வாராவாயின. 'ஞா' முற்கூறாது 'யா' முற்கூறியவதனான் ஞாச் சென்றவழி யாச் செல்லாது, யாச் சென்றவழி ஞாச் செல்லுமென்று கொள்க. மண்ஞான்றது என்றவழி மண்யான்றது என்று வாராமை உணர்க. (4)

ணகர னகர ஈறுகள் அல்வழிக்கண் இயல்பாதல்

147. மொழிமுத லாகும் எல்லா எழுத்தும்
வருவழி நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிடன் இலவே.

இது, ணகார ஈறும், னகார ஈறும் அல்வழிக்கண் இயல்பாய் முடியுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) மொழி முதலாகும் எல்லா வெழுத்தும் வருவழி - மொழிக்கு முதலாமெனப்பட்ட இருபத்திரண்டெழுத்தும் வருமொழியாய் வருமிடத்து, நின்ற ஆயிரு புள்ளியும் - முன்னர்க் கூறிநின்ற ணகாரமும் னகாரமும், வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிடன் இலவே - வேற்றுமை யல்லாத இடத்துத் திரியுமிடம் இல எ-று.

எ-டு: மண் பொன் என நிறுத்திக், கடிது சிறிது தீது பெரிது
ஞெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது
அடைந்தது ஆயிற்று இல்லை ஈண்டிற்று உண்டு ஊட்டிற்று
எவ்விடத்தது ஏறிற்று ஐது ஒழுகிற்று ஒங்கிற்று ஒளவையது
என ஒட்டுக.

வருமொழி முற்கூறியவதனான், ணகாரத்திற்குச் சிறுபான்மை திரிபும் உண்டென்று கொள்க.

எ-டு: சாட்கோல் என வரும். இதற்குச் சாணாகிய கோலென்க.

இவை 'நின்றசொன்முன் இயல்பாகும்' (எழுத். 144) என்றவழி அடங்காவாயின, அது வருமொழிபற்றித் திரியாமை கூறியதாகலின். இது நிலைமொழிபற்றித் திரியாமை கூறியது. (5)

**அவ்வீறுகள் வேற்றுமைக்கண்ணும்
இயல்புகணம் வருவழி இயல்பாதல்**

148. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கூறியற்கை ஆவயி ளான.

இது முற்கூறியவாற்றான் வேற்றுமைக்கண் திரிபு எய்தி நின்றவற்றை, ஈண்டு வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத்து அல்வழித் திரியாவென எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) ஆவயினான - அல்வழிக்கண் அங்ஙனந் திரியாது நின்ற அவ்வொற்றுக்கள், வேற்றுமைக்கண்ணும் - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி யிடத்தும், வல்லெழுத் தல்வழி மேற் கூறியற்கை - வல்லெழுத்தல்லாத இடத்து மேற்கூறிய இயல்பு முடிபாம் எ-று.

எனவே, வல்லெழுத்து வந்துழித் திரியு மென்றாராயிற்று.

எ-டு: மண் பொன் என நிறுத்தி, ஞெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை நுந்தையது அழகு ஆக்கம் இன்மை என ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக.

இதுவுஞ் செய்கைச் சூத்திரம். மேல் நான்கு சூத்திரத்தாற் கூறியன வல்லெழுத்து வந்துழித் திரியுமாறு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (6)

ல ன - புள்ளி முன், த நக்கள் ற ன - ஆதல்

149. லளவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த் தந எனவரிற் றனவா கும்மே.

இது புள்ளிமயங்கியலை (368, 369ஆம் நூற்பா) நோக்கியதொரு வருமொழிக்கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ல ன என வருஉம் புள்ளி முன்னர் - லகார னகார மென்று சொல்ல வருகின்றபுள்ளிகளின் முன்னர், தந எனவரின் - தகாரமும் நகாரமும் முதலென்று சொல்லும்படியாகச் சிலசொற்கள்வரின், றனவாகும் - நிரனிறையானே அவை றகார னகாரங்களாகத்திரியும் எ-று.

எ-டு: கஹீது கன்னன்று, பொன்றீது பொன்னன்று என வரும்.

நிலைமொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (369) (7)

ண ள - புள்ளி முன், அவை ட ண எனத் திரிதல்

150. ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத் தீதான்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ணளவென் புள்ளிமுன் - ணகார ளகார மென்று சொல்லப் படும் புள்ளிகளின் முன்னர் அதிகாரத்தான் தகார நகாரங்கள் வருமெனின், டண வெனத் தோன்றும் - அவை நிரனிறையானே டகார ணகாரங்களாய்த் திரிந்து தோன்றும் எ-று.

எ-டு: மண்டது, மண்ணன்று, முண்டது முண்ணன்று என வரும். நிலைமொழித் திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப (399). (8)

முன்னிலை ஏவலொருமைவினை
வன்கணம் வருவழி முடியுமாறு

151. உயிரீ றாகிய முன்னிலைக் கிளவியும்
புள்ளி யிறுதி முன்னிலைக் கிளவியும்
இயல்பா குநவும் உறழா குநவுமென்று
ஆயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.

இது முன்னிலை வினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயிரீ றாகிய முன்னிலைக் கிளவியும் - உயிரீ றாய் வந்த முன்னிலை வினைச்சொற்களும், புள்ளியிறுதி முன்னிலைக் கிளவியும் - புள்ளியீ றாய் வந்த முன்னிலை வினைச்சொற்களும், வல்லெழுத்து வரின் - வல்லெழுத்து முதலாகிய மொழிவரின், இயல்பாகுநவும் உறழாகுநவு மென்று ஆயீ ரியல - இயல்பாய் முடிவனவும் உறழ்ந்து முடிவனவுமென அவ்விரண்டு இயல்பினை யுடைய எ-று.

எ-டு: எறிகொற்றா கொணாகொற்றா உண்கொற்றா தின்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை இயல்பு. நடகொற்றா நடக்கொற்றா, ஈர்கொற்றா ஈர்க்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை உறழ்ச்சி.

‘ஈறு’ என்று ஒதினமையின் வினைச்சொல்லே கொள்க. இவை முன்னின்றான் தொழிலுணர்த்துவனவும், அவனைத் தொழிற் படுத்துவனவுமென இருவகைய இஐ ஆய் முதலியன தொழிலுணர்த்துவன. நட, வா, உண், தின் முதலியன உயிரீ றும் புள்ளியீ றுந் தொழிற்படுத்துவன. நிற்கொற்றா நிற்கொற்றா எனத் திரிந்து உறழ்ந்தனவும், ‘உறழா குநவும்’ என்னும் பொதுவகையான் முடிக்க. ‘இயல்பு முறழ்வுமென் றிரண்டியல்பின்’ என்னாது ‘ஆகுநவும்’ என்றதனான், துக்கொற்றா நொக்கொற்றா ஞெள்ளா நாகா மாடா வருகா என ஒரெழுத்தொருமொழி முன்னிலை வினைச் சொல் மிக்கே முடிதல் கொள்க. (9)

மேலை முடிபற்குப் பொருந்தாத முன்னிலை
(ஏவலொருமை) வினை யீறுகள்

152. ஓளவென வருஉம் உயிரிறு சொல்லும்
ஞநமவ என்னும் புள்ளி யிறுதியுங்
குற்றிய லுகரத் திறுதியும் உளப்பட
முற்றத் தோன்றா முன்னிலை மொழிக்கே.

ஓஓது எய்தியது விலக்கிற்று; முற்கூறியவற்றுட் சில ஆகாதன வற்றை வரைந்து உணர்த்தலின்.

(இ-ள்.) ஓளவென வருஉம் உயிரிற்று சொல்லும் - ஓளவென வருகின்ற உயிரீற்றுச் சொல்லும், ஞநமவ என்னும் புள்ளியிறுதியும் - ஞநமவ என்று சொல்லப்படும் புள்ளியீற்றுச் சொல்லும், குற்றிய லுகரத்து இறுதியும் - குற்றியலுகரத்தை இறுதியிலேயுடைய சொல்லும், முன்னிலை மொழிக்கு உளப்பட முற்றத் தோன்றா - முன்னர் முன்னிலை மொழிக்குப் பொருந்தக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத் தோன்றா எ-று.

‘முற்ற’ என்றதனான் நிலைமொழி உகரம் பெற்று உறழ்ந்து முடிதல் கொள்க.

எ-டு: கௌவுகொற்றா கௌவுக்கொற்றா, வெளவுகொற்றா வெளவுக்கொற்றா, உரினுகொற்றா, உரினுக்கொற்றா, பொருநு கொற்றா பொருநுக்கொற்றா, திருமுகொற்றா திருமுக்கொற்றா, தெவ்வுகொற்றா தெவ்வுக்கொற்றா எனவும் கூட்டுகொற்றா கூட்டுக்கொற்றா எனவும் வரும். (10)

உயர்திணைப்பெயர் இருவழியும் இயல்பாதல்

153. உயிரீ றாகிய உயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப.

இஃது உயர்திணைப்பெயர் வன்கணம், மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர்க்கணமென்னும் நான்கு கணத்தினும் இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயிரீ றாகிய உயர்திணைப் பெயரும் - உயிரீ றாய் வந்த உயர்திணைப் பெயர்களும், புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப் பெயரும் - புள்ளியீற்றிணையுடைய உயர்திணைப் பெயர்களும், எல்லா வழியும் - நான்கு கணத்து அல்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லா இடத்தும், இயல்பென மொழிப - இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ -று.

வன்கணம் ஒழிந்த கணங்களை ‘ஞநமயவ’ (எழுத்.144) என்பதனான் முடிப்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது; இவ்வாசிரியர் உயர்திணைப் பெயரும் விரவுப் பெயரும் எடுத்தோதியே முடிப்பாராதலின்.

எ-டு: நம்பி அவன் எனவும், நங்கை அவள் எனவும் நிறுத்தி, அல்வழிக்கூட் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் எனவும்; குறியள் சிறியள் தீயள் பெரியள் எனவும்; ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் எனவும்; ஞான்றாள் நீண்டாள் மாண்டாள் எனவும்; யாவன் வலியன் எனவும்; யாவள் வலியள் எனவும்; அடைந்தான் ஆயினான் ஓளவியத்தான் எனவும்; அழகியள் ஆடினாள் ஓளவியத்தாள் எனவும் ஒட்டுக. இனி

வேற்றுமைக்கண் கை செவி தலை புறம் எனவும்; ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும்; யாப்பு வன்மை எனவும்; அழகு --- ஒளவியம் எனவும் எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. ஒருவேன் எனத் தன்மைப் பெயர்க்கண்ணுங் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் எனவும், கை செவி தலை புறம் எனவும் ஒட்டுக.

நீ முன்னிலை விரவுப்பெயராதலின் ஈண்டைக் காகாது.

இனி 'உயிரீறு புள்ளியிறுதி' என்ற மிகையானே, உயர்திணைப் பெயர் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க.

எ-டு: கபிலபரணர், இறைவநெடுவேட்டுவர், மருத்துவ மாணிக்கர் என நகர ஈறு கெட்டு இயல்பாய் முடிந்தன. ஆசீவகப்பள்ளி, நிக்சந்தக்கோட்டம் என இவை அவ்வீறு கெட்டு ஒற்று மிக்கு முடிந்தன. ஈழவக்கத்தி, வாணிகத்தெரு, அரசக்கன்னி, கோலிகக்கருவி என இவை ஒருமை யீறும் பன்மை யீறுங் கெட்டு மிக்கு முடிந்தன. குமரகோட்டம் குமரக் கோட்டம், பிரமகோட்டம் பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறுகெட்டு வல்லெழுத்து உறழ்ந்தன. வண்ணாரப்பெண்டிர்: இஃது ஈறுகெட்டு மிக்கு முடிந்தது. பல்சங்கத்தார், பல்சான்றோர், பல்லரசர் என்றாற் போல்வன ரகரவீறும் அதன் முன்னின்ற அகரமுங் கெட்டுப் பிற செய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன.

இனி, 'எல்லா வழியும்' என்றதனான், உயர்திணை வினைச்சொல் இயல்பாயுந் திரிந்தும் முடிவன எல்லாங் கொள்க.

எ-டு: உண்கு உண்டு வருது சேறு உண்பல் உண்டேன் உண்பேன் என்னுந் தன்மைவினைகளைக் கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பனவற்றோடு ஒட்டுக. உண்டீர் சான்றீர் பார்ப்பீர் என முன்னிலைக்கண்ணும், உண்ப உண்டார் - சான்றோர் பார்ப்பார் எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் ஒட்டுக. இவை இயல்பு.

உண்டனஞ்சான்றேம் உண்டேநாம் என்றாற் போல்வன திரிந்து முடிந்தன. பிறவும் அன்ன. (11)

இகர ஈற்று உயர்திணைப்பெயர் திரிந்துமுடியுமாறு

154. அவற்றுள்

இகர இறுபெயர் திரிபிட னுடைத்தே.

இஃது உயர்திணைப் பெயருட் சிலவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் இகர இறுபெயர் - முற்கூறிய உயர்திணைப் பெயர்களுள் இகர ஈற்றுப்பெயர், திரிபிடனுடைத்து - இருவழியுந் திரிந்து முடியும் இடனுடைத்து எ-று.

எ-டு: எட்டிப்பூ, காவிதிப்பூ, நம்பிப்பேறு என இவ்வயர்திணைப் பெயர்கள் வேற்றுமைக்கண் மிக்கு முடிந்தன.

எட்டி, காவிதி என்பன தேயவழக்காகிய சிறப்புப் பெயர். எட்டி மரம் அன்று. அஃது 'எட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை' (மணி. 4:58) என்றதனான் உணர்க. இவை எட்டியதுபூ எட்டிக்குப்பூ என விரியும்.

இனி, நம்பிக்கொல்லன் நம்பிச்சான்றான் நம்பித்துணை நம்பிப் பிள்ளை எனவும், செட்டிக்கூத்தன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் அல்வழிக்கண் உயர்திணைப்பெயர் மிக்கு முடிந்தன.

'இடனுடைத்து' என்றதனான் இகர ஈறல்லாதனவும் ஈறு திரியாது நின்று வல்லெழுத்துப் பெறுதல் கொள்க. நங்கைப்பெண் நங்கைச்சாணி என அல்வழிக்கண் சிறுபான்மை ஐகார ஈறு மிக்கன.

இவ்வீற் றஃறிணைப் பெயர் மிக்கு முடிதல் உயிர் மயங்கியலுட் கூறுப. (12)

விரவுப்பெயருள் சில இயல்பாய் முடிதல்

155. அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்புமா ருளவே.

இது விரவுப்பெயருள் இயல்பாய் முடிவனவும் உளவென்கின்றது.

(இ-ள்.) அஃறிணை விரவுப்பெயர் - உயர்திணைப் பெயரோடு அஃறிணை விரவிய விரவுப்பெயர், இயல்புமாருள - இயல்பாய் முடிவனவும் உள, உம்மையான் இயல்பின்றி முடிவனவும் உள எ-று.

உயர்திணைப் பெயரோடு அஃறிணை சென்று விரவிற்றென்றது என்னை? சொல்லதிகாரத்து 'இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமையின்' (சொல். 174) என்று சூத்திரஞ் செய்வாரால் எனின், அதுவும் பொருந்துமாறு கூறுதும். சாத்தன் சாத்தி, முடவன் முடத்தி என வரும் விரவுப் பெயர்க்கண் உயர்திணைக்கு உரியவாக ஓதிய ஆண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்தி நின்ற ஈற்றெழுத்துக்களே அஃறிணை யாண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்தின என்றல் வேண்டும்; என்னை? அஃறிணைக்கு ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலும் உணர்த்தும் ஈற்றி ஆண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்தும் ஈறுகள் உளவாக ஆசிரியர் ஓதாமையின். அங்ஙனம் உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும் ஈறுகள் நின்றே அஃறிணையாண் பாலையும் பெண்பாலையும் உணர்த்துதலின், அஃறிணை உயர்திணை யொடு சென்று விரவிற்றென்று அவற்றின்

உண்மைத் தன்மைத் தோற்றங் கூறுவான் ஈண்டுக் கூறினார். இவ்வாறே விளிமரபின்கட் 'கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர்' (சொல். 152) என்புழியும் ஆசிரியர் உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவிய விரவுப்பெய ரென ஆண்டும் உண்மைத் தன்மைத் தோற்றங் கூறுவார். மாணாக்கன் இனிது உணர்தற்கு இவ்வாறு விரவுப் பெயரினது உண்மைத் தன்மைத் தோற்றம் இரண்டு அதிகாரத்துங் கூறி, அவ்விரவுப்பெயர் வழக்கின்கண் இருதிணைப் பொருளும் உணர்த்தி இருதிணைச் சொல்லாய் நின்றற்கும் ஒத்த உரிமையவாமென்ப புலப்பட நிற்குமாறு காட்டினாரென்று உணர்க.

இனி, அவை அல்வழிக்கண் இயல்பாய் நிற்குமாறு:- சாத்தன் கொற்றன், சாத்தி கொற்றி என நிறுத்திக், குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன், குறியள் சிறியள் தீயள் பெரியள் எனவும்; ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் யாவன் வலியன், ஞான்றாள் நீண்டாள் மாண்டாள் யாவள் வலியள் எனவும்; அடைந்தான் ஓளவித்தான், அடைந்தாள் ஓளவித்தாள் எனவும், நான்கு கணத்தோடும் ஒட்டி உணர்க.

இனி வேற்றுமைக்கண் கை செவி தலை புறம் எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஓளவியம் எனவும் ஒட்டுக. இவற்றுள் னகாரம் நிற்பத் தகார நகாரம் வந்துழித் திரியும் உதாரணம் ஈண்டுக் கொள்ளற்க.

இனிச் சாத்தன்குறிது, சாத்திகுறிது என அஃறிணை முடிபேற்பனவுங் கொள்க. இவற்றொடு வினைச்சொல் தலைப்பெய்ய இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம். (ஆண்டு நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்தார். இஃது உயர்திணைக்கும் ஒக்கும்.)

உம்மையான், இயல்பின்றி முடிவன னகார ஈற்றுட் காட்டுதும். (13)

மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையுள் இயல்பும் உறழ்வும்

156. புள்ளி யிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையான்
தம்மி னாகிய தொழிற்சொல் முன்வரின்
மெய்ம்மை யாகலும் உறழத் தோன்றலும்
அம்முறை யிரண்டும் உரியவை உளவே
வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இது மேல் உயிரீற்றிற்கும் புள்ளியீற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கட் கூறும் முடிபு பெறாது நிற்கும் மூன்றாம் வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தம்மினாகிய தொழிற் சொல் - மூன்றாவதற்கு உரிய வினை முதற் பொருளானுவாகிய தொழிற்சொல், புள்ளி யிறுதி முன்னும் உயிரிறு கிளவி முன்னும் வரின் - புள்ளியீற்றுச் சொன் முன்னரும் உயிரீற்றுச் சொன்

முன்னரும் வருமாயின், மெய்ம்மையாகலும் உறழத் தோன்றலும் அம்முறையிரண்டும் உரியவை உள - அவற்றுள் இயல்பாக லும் உறழத்தோன்றலுமாகிய அம் முறை யிரண்டும் பெறுதற்கு உரிய உளவாதலான், வேற்றுமை மருங்கிற் சொல்லிய முறையான் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி - உயிர்மயங்கியலுள்ளும் புள்ளிமயங்கியலுள்ளும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குச் சொல்லிய முறையான் விரும்பும் வல்லெழுத்து மிகுதியை, போற்றல் - ஈண்டுக் கொள்ளற்க எ-று.

‘மெய்ம்மை’ பட்டாங்காதலின் இயல்பாம்.

எ-டு: நாய் புலி என நிறுத்திக், கோட்பட்டான் சார்ப்பட்டான் தீண்டப்பட்டான் பாய்ப்பட்டான் என வருவித்து இயல்பாய வாறு காண்க. சூர்கோட்பட்டான் சூர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட்பட்டான் வளிக்கோட்பட்டான், சார்ப்பட்டான், தீண்டப்பட்டான், பாய்ப்பட்டான் என இவை உறழ்ந்தன.

‘புள்ளியிறுதி உயிரிறுகிளவி’ என்றதனாற் பேஎய்க்கோட்பட்டான் பேஎய்க்கோட்பட்டான் என எகரப்பேறும் உறழ்ச்சிக்குக் கொடுக்க.

‘அம்முறை யிரண்டும் உரியவை உளவே’ என்றதனாற் பாம்பு கோட்பட்டான் பாப்புக்கோட்பட்டான் என்னும் உறழ்ச்சியுள் நிலை மொழி யொற்றுத் திரிதலுங் கொள்க. இவ்வீறுகள் நாய்க்கால் தேர்க்கால் கிளிக்கால் என ஆண்டு வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுமாறு காண்க.

(14)

இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபுகளாவன

157. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்
வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்
இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்
உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும்
சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும்
சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்
சாரியை யியற்கை யுறழத் தோன்றலும்
உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்
அஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்வியல் நிலையலும்
மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாதலும்
அன்ன பிறவுந் தன்னியல் மருங்கின்
மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கும்
ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபு தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும் - 'மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே' (எழுத். 217) என்றதனான் விளங்குறைத்தானென மெல்லெழுத்து மிகுமிடத்து விளக்குறைத்தானென வல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும்,

வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும் - 'மகர விறுதி' (எழுத். 310) என்பதனான் மரக்குறைத்தான் என வல்லெழுத்து மிகுமிடத்து மரங்குறைத்தான் என மெல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும்,

இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும் - 'தாயென் கிளவியியற்கை யாகும்' (எழுத். 358) என்றவழித் தாய்கொலை என இயல்பாய் வருமிடத்துத் தாய்க்கொலை என மிகுதி தோன்றுதலும்,

உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும் - 'குறியதன் முன்னரும்' (எழுத். 226) எனவுங், 'குற்றெழுத் திம்பரும்' (எழுத். 267) எனவும், 'ஏயெ னிறுதிக்கு' (எழுத். 277) எனவுங் கூறியவற்றான் உயிர்மிகு வருமிடத்துப் பலாக்குறைத்தான் கழுக்கொணர்ந்தான் ஏக்கட்டினான் என உயிர் கெட வருதலும்,

சாரியை உள்வழிச் சாரியைகெடுதலும் - 'வண்டும் பெண்டும்' (எழுத். 420) என்பதனாற் சாரியைப்பேறு உள்ள இடத்து வண்டு கொணர்ந்தான் எனச் சாரியை கெட்டு நின்றலும்,

சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும் - 'வண்டும் பெண்டும்' என்பதனாற் சாரியைப்பேறு உள்ள இடத்து வண்டினைக் கொணர்ந்தான் எனத் தன்னுருபு நின்றலும் (இதற்கு வல்லெழுத்துப்பேறு ஈற்று வகையாற் கொள்க),

சாரியை இயற்கை உறழத் தோன்றலும் - 'புளிமரக் கிளவிக்கு' (எழுத். 244) எனவும், 'பனையுமரையும்' (எழுத். 283) எனவும், 'பூல்வே லென்றா' (எழுத். 375) எனவும், பெற்ற சாரியை பெறாது இயல்பாய் நின்று புளிகுறைத்தான் புளிக்குறைத்தான், பனைதடிந்தான், பனைத்தடிந்தான், பூல்குறைத்தான் பூற்குறைத்தான் என மிக்குந் திரிந்தும் உறழ்ச்சியாகத் தோன்றுதலும்,

உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும் - 'உயிரீறாகிய உயர் திணைப் பெயரும்' (எழுத். 153) என்பதனான், வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் வருமென்றவை நம்பியைக் கொணர்ந்தான் நங்கையைக் கொணர்ந்தான் என்றவழி இரண்டனுருபு தொகாதே வல்லொற்று மிக்கு நின்றலும்,

'ஒழியாது' என்றதனான், மகற்பெற்றான் மகட்பெற்றான் எனவும், ஆடுஉவறிசொல் (சொல். 2) 'மழவரோட்டிய' (அகம். 1) 'அவற்கண் டெடம்முள்' (அகம். 48) எனவும் ஒழிந்தும் வருமென்று கொள்க.

அஃறிணை விரவுப்பெயர்க்கு அவ்வியல் நிலையலும் - உயர்திணை யோடு அஃறிணை விரவும் பெயர்க்குக் கொற்றனைக் கொணர்ந்தானென உருபு தொகாதே நின்றலும்,

‘அவ்வியல் நிலையலும்’ என்றதனானே, மகப்பெற்றேனென விரவுப்பெயர்க்கண்ணுந் தொகுதல் கொள்க. உருபியலுள், ‘தேருங்காலை’ (எழுத். 202) என்ற இலேசான் இதற்கும் முன்னையதற்கும் வல்லெழுத்துப் பெறுங் கொள்க.

மெய்பிறி தாகிடத்து இயற்கை யாதலும் - புள்ளி மயங்கியலுள் ணகார னகார இறுதி வல்லெழுத்தியையின் மெய்பிறிதாமென்ற இடத்து மெய்பிறிதாகாது, மண்கொணர்ந்தான் பொண்கொணர்ந்தான் என இயற்கையாய் வருதலும்,

அன்ன பிறவும் - அவைபோல்வன பிறவும்,

அவை ‘எற்கண்டு பெயருங்காலை யாழநின் கற்கெழு சிறுகுடி’ (அகநா. 318) எனவும், ‘நப்புணர் வில்லா நயனில்லோர் நட்பு’ (நற். 165) எனவும் வருவழி, எற்கண்டு நப்புணர்வு என்னுந் தொடக்கங் குறுகும் உயர் திணைப் பெயர்கள் மெல்லெழுத்துப் பெறுதற்கு உரியன வல்லெழுத்துப் பெறுதல் கொள்க. இன்னுந் திணைபிளந்தான் மயிர்குறைத்தான் தற்கொண்டான் செறுத்தான் புகழ்ந்தான் என வரும்.

தன் இயல் மருங்கின் - தன்னையே நோக்கித் திரிபு நடக்குமிடத்து, மெய்பெறக் கிளந்து பொருள் வரைந்து இசைக்கும் - பொருள்பெற எடுத்தோதப்பட்டு ஏனை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியது பொது முடிபினைத் தான் நீக்கி வேறு முடிபிற்றாய் நின்று ஒலிக்கும், ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப - இரண்டாம் வேற்றுமையது வேறுபட்ட புணர்ச்சி என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

‘மெய்பெற’ என்றதனானே சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாது செய்யுட்கண் வருவனவும், பிறவற்றின்கண் உறழ்ந்து முடிவனவுங் கொள்க. ‘மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்’ எனவும், ‘சில்சொல்லிற் பல்கூந்தல்’ (புறம். 166) எனவும், ‘ஆயிரு திணையினிசைக்குமன்’ (சொல். 1) எனவும், பிறாண்டும் பெரும்பான்மையும் வருமென்று கொள்க. மைகொணர்ந்தான் மைக் கொணர்ந்தான், வில்கோல் விற்கோள் என உறழ்ந்தும் வரும்.

இனி, இவ்வாறு திரியாது அகத்தோத்திற் கூறிய பொதுமுடிபே தமக்கு முடிபாக வருவனவும் கொள்க. அவை கடுக்குறைத்தான், செப்புக்கொணர்ந்தான் என்றாற் போல்வன. ‘தம்மினாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்’ (எழுத். 156) என்ற அதிகாரத்தான், வினைவந்துழியே இங்ஙனம் பெரும்பான்மை திரிவதென்று உணர்க.

இனித் 'தன்னின முடித்தல்' என்பதனான் ஏழாவதற்கும் வினையொடு முடிவுழித் திரிதல் கொள்க. அது 'வரைபாய் வருடை' (மலைபடு. 503), 'புலம்புக்கனனே புல்லணற் காளை' (புறம். 258) என்றாற்போல் வரும். (15)

இகர ஐகார ஈற்றுப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு

158. வேற்றுமை யல்வழி இஐ யென்னும் ஈற்றுப்பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய அவைதாம்
இயல்பா குநவும் வல்லெழுத்து மிகுநவும்
உறழா குநவும் என்மனார் புலவர்.

இஃது இகர ஈற்றுப் பெயர்க்கும் ஐகார ஈற்றுப் பெயர்க்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை யல்வழி - வேற்றுமை யல்லா இடத்து, இ ஐ என்னும் ஈற்றுப்பெயர்க்கிளவி மூவகை நிலைய - இ ஐ என்னும் ஈற்றையுடைய பெயர்ச்சொற்கள் மூவகையாகிய முடிபு நிலையையுடைய; அவைதாம் - அம்முடிபுகள்தாம், இயல்பாகுநவும் - இயல்பாய் முடிவனவும், வல்லெழுத்து மிகுநவும் - வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும், உறழாகுநவும் - உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும், என்மனார் புலவர் - என இவையென்று கூறுவர் புலவர் என்று.

எ-டு: பருத்தி குறிது, காரை குறிது சிறிது தீது பெரிது என இவை இயல்பு. மாசித்திங்கள், சித்திரைத்திங்கள், அலிக்கொற்றன், புலைக்கொற்றன், காவிக்கண், குவளைக்கண் என இவை மிகுதி. கிளிகுறிது கிளிக்குறிது, திணைகுறிது திணைக்குறிது என இவை உறழ்ச்சி.

'பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய' எனவே பெயரல்லாத இரண்டற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் இயல்பும் மிகுதியுமாகிய இருவகை நிலையவாம். ஒல்லைக்கொண்டான் என்பது ஐகார ஈற்று வினைச்சொன் மிகுதி. 'இனி யணி' (எழுத். 236) யென்பதன்கண் இகரஈற்று வினையெச்சம் எடுத்தோதுப. இவற்றிற்கு இயல்பு வந்துழிக் காண்க. 'சென்மதி பாக' இஃது இகர ஈற்று இடைச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. 'தில்லைச் சொல்லே' (சொல். 253) இஃது ஐகார ஈற்று இடைச்சொன்மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. 'கடிகா' இஃது இகர ஈற்று உரிச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. பணைத்தோள் இஃது ஐகார ஈற்று உரிச்சொன் மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. (16)

இகர ஐகார ஈற்று இடைச்சொல் முடிபு

159. சுட்டுமுத லாகிய இகர இறுதியும்
எகரமுதல் வினாவின் இகர இறுதியும்
சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும்
யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
வல்லெழுத்து மிகுநவும் உறழா குநவுஞ்
சொல்லியல் மருங்கின் உளவென மொழிப.

இஃது ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளுணர்த்தி நின்ற இகர ஐகார ஈற்று இடைச்சொல் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சொல்லியல் மருங்கின் - இகர ஐகாரங்கட்கு முன்னர்க் கூறிய மூவகை இலக்கணங்களுள் இயல்பை நீக்கிச் சொல்லுமிடத்து, சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதியும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அவ்விகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், எகர வினாவின் முதல் இகர இறுதியும் - எகரமாகிய வினாவினை முதலாகவுடைய அவ்விகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும் - சுட்டாகிய உறுப் பெழுத்து நீண்ட அவ்வைகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும் - யாவென் வினாவினை முதற்கணுடைய அவ்வைகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், வல்லெழுத்து மிகுநவும் - வல் லெழுத்து மிகு முடிவனவும், உறழாகுநவும் - உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும், உளவென மொழிப - உளவென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: அதோளிக்கொண்டான், இதோளிக்கொண்டான், உதோளிக்கொண்டான், எதோளிக்கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும்; ஆண்டைக்கொண்டான், ஈண்டைக் கொண்டான் ஊண்டைக்கொண்டான், யாண்டைக்கொண்டான் எனவும் இவை மிக்கன. அதோளி அவ்விடமென்னும் பொருட்டு. அவ்வழிகொண்டான் அவ்வழிக்கொண்டான், இவ்வழிகொண்டான் இவ்வழிக் கொண்டான், உவ்வழிகொண்டான் உவ்வழிக்கொண்டான், எவ்வழிகொண்டான் எவ்வழிக் கொண்டான் என உறழ்ந்தன.

சுட்டுச்சினை நீண்டதற்கும் யா வினாவிற்கும் வரும் ஐகார ஈற்றுக்கு உதாரணம் அக்காலத்து ஆயிடைகொண்டான் ஆயிடைக் கொண்டான் என்றாற்போல ஏனையவற்றிற்கும் வழங்கிற்றுப்போலும்.

இனி ஆங்கவைகொண்டான் ஆங்கவைக்கொண்டான் என்பன காட்டுவாரும் உளர். அவை திரிபுடையனவாம்.

‘சொல்லியல்’ என்றதனாலேபிற ஐகார ஈறு மிக்கு முடிவன கொள்க. அன்றைக் கூத்தர், பண்டைச் சான்றோரெனவும், ஒருதிங்களைக்குழவி, ஒருநாளைக்குழவி எனவும் வரும். (17)

நெடில்முன்னரும் தனிக்குறில்முன்னரும் நிலைமொழியீற்றுமெய் திரிதல்

160. நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுமெய் கெடுதலும்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுருவு இரட்டலும்
அறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதொரு நிலைமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நெடியதன் முன்னர் ஒற்று மெய் கெடுதலும் - நெட் டெழுத்தின் முன் நின்ற ஒற்றுத் தன் வடிவு கெடுதலும், குறியதன் முன்னர்த் தன் உருவு இரட்டலும் - குற்றெழுத்தின் முன் நின்ற ஒற்றுத்தன் வடிவு இரட்டித்தலும், அறியத் தோன்றிய நெறியியல் என்ப - அறியும்படி வந்த அடிப்பாட்டிய லென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

இங்ஙனம் நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக்கெடுவன: ணகாரமும், னகாரமும், மகாரமும், லகாரமும், ளகாரமும் என ஐவகையவாம்.

எ-டு: கோணிமிர்ந்தது, தானல்லன், தாநல்லர், வேனன்று, தோணன்று என நகரம் வருமொழியாதற்கண் நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக்கெட்டது. கோறீது, வேறீது எனத் தகரம் வருமொழியாதற்கண் லகாரவொற்றுக் கெட்டது. ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

இவற்றை ‘லனவென வரூஉம்’ (எழுத்.149) ‘ணளவென் புள்ளிமுன்’ (எழுத்.150) என்பனவற்றான் முடித்துக் கெடுமாறு காண்க.

ஒற்றிரட்டுவன, ஞகார நகார ரகார மகாரம் ஒழிந்தன. கண்ணழகிது, பொன்னகல், தம்மாடை, சொல்லழகிது, எள்ளழகிது, நெய்யகல், தெவ்வலன் எனக் குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டின.

மேலைச் சூத்திரத்து நான்கனுருபு பிற்கூறியதனான், ஒற்றிரட்டுதல் உயிர் முதன்மொழிக்கண்ணதென்று உணர்க.

குறியது பிற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினான் தம்மை எம்மை நின்னை என நெடியன குறுகி நின்றவழியுங் குறியதன் முன்னர் ஒற்றாய் இரட்டுதலும், விரனன்று குறணிமிர்ந்தது எனக் குறிலிணையின் முன்னர் வந்த ஒற்றுக்கெடுதலும், வராறீது நன்று எனக் குறினெடிற்கண் நின்ற ஒற்றுக்கெடுதலும், ‘அதுகொறோழி’ (குறுந்.5) எனவுங் குரிசிறியன் எனவுந்

தொடர்மொழியீற்று நின்ற ஒற்றுக் கெடுதலும், இடைச்சொல்லோடு ஒட்டுப்பட்டு நின்றலும், காற்றீது எனவும் விரற்றீது எனவும் ஒற்று நின்றலுங் கொள்க.

இனி 'அறிய' என்றதனான் தேன்றீது நாண்டீது, தேனன்மை நாணன்மை என்றாற்போல்வன கெடாமை நின்றலுங் கெடுதலும் தகர நகரங்கள் வந்துழி யென்பதூஉங் கொள்க.

'நெறியியல்' என்றதனாற், சுட்டின்முன் உயிர் முதன்மொழி வந்துழி அவ்வடை அவ்வாடை என, இடை வகரவொற்று இல்வழியும் இரட்டுதல் கொள்க. (18)

மேலைக் குற்றொற்று இரட்டாத இடன், அவ்வீறு அகரம் பெறுதல்

161. ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும்
கூறிய குற்றொற் றிரட்ட லில்லை
ஈறாகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்
நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் னான.

இஃது உருபியலை நோக்கியதொரு நிலைமொழிக்கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் ஆன - நெடிதாகிய முதலெழுத்துக் குறுகி முடியும் அறுவகைப்பட்ட மொழிகளின் முன்னர் வந்த, ஆறனுருபினும் நான்கனுருபினும் - ஆறாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் நான்காம் வேற்றுமைக்கண்ணும், கூறிய குற்றொற்று இரட்டலில்லை - முன்னர் நிலைமொழிக்கு இரட்டுமென்ற குற்றொற்று இரட்டி வருதலில்லை; ஈறாகுபுள்ளி அகரமொடு நிலையும் - நிலைமொழி யீற்றுக்கண் நின்ற ஒற்றுக்கள் அகரம்பெற்று நிற்கும் எ-று.

உருபியலில், 'நீயெனொருபெயர்' (எழுத். 179) எனவும், 'தாம்நா மென்னும்' (எழுத். 188) எனவும், 'தான்யானென்னும்' (எழுத். 192) எனவுங் கூறியவற்றாற் குறுகி ஒற்றிரட்டித் தம்மை நம்மை எம்மை தன்னை நின்னை என்னை என வருவன, இதனானே தமது நமது எமது தனது நினது எனது எனவும்; தமக்கு நமக்கு எமக்கு தனக்கு நினக்கு எனக்கு எனவும் ஒற்றிரட்டாது அகரம் பெற்றுவந்தன. நான்காவதற்கு ஒற்றுமிசுதல் 'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழுத். 114) என்பதனாற் கொள்க. ஆறனுருபாகிய அகரம் ஏறி முடியாமைக்குக் காரணம் 'ஆறனுருபி னகரக்கிளவி' (எழுத். 115) என்புழிக் கூறினாம். ஒற்றிரட்டாமையும் அகரப்பேறும், இரண்டற்கும் ஒத்த விதி யென்று உணர்க.

‘கூறிய’ என்றதனான் நெடுமுதல் குறுகாத தம் நம் நும் என வருஞ் சாரியைகட்கும் இவ்விரு விதியுங் கொள்க. எல்லார் தமக்கும், எல்லா நமக்கும், எல்லீர் நமக்கும், எல்லார் தமதும், எல்லா நமதும், எல்லீர் நமதும் என வரும். (19)

‘நும்’ இறுதியும் அற்றாதல்

162. நும்மென் இறுதியும் அந்நிலை திரியாது.

இது நெடுமுதல் குறுகாத நும்மென்கின்றதும் அவ்விதி பெறுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) நும்மென் இறுதியும் - நெடுமுதல் குறுகா நும்மென்னும் மகரவீறும், அந்நிலை திரியாது - முற்கூறிய குற்றொற்று இரட்டாமையும் ஈறாகுள்ளி அகரமொடு நிலையலும் எய்தும் எ-று.

எ-டு: நமது நமக்கு என வரும். (20)

யகரமும் உயிரும் வருவழி, நிலைமொழி யீறு உகரம் பெறாமை

163. உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி

யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை.

இது புள்ளி மயங்கியலை நோக்கியதொரு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி - உகரம் பேற்றொடு புணரும் புள்ளியீறுகள், யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை - யகரமும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வுகரம் பெறாது இயல்பாய் முடியும் எ-று.

அவ்வீறுகளாவன, புள்ளி மயங்கியலுள் உகரம் பெறுமென்று விதிக்கும் பல ஈறுகளுமென்று கொள்க. உரிஞ்யானா அனந்தா ஆதா இலகா ஈந்தா உமுந்தா ஊரா எயினா ஏறா ஐயா ஒழுக்கா ஓதா ஒளவியா எனவும், உரிஞ்யாது அழகு எனவும் ஒட்டுக. ஏனைப் புள்ளிகளோடும் ஏற்பன அறிந்து ஒட்டுக.

‘ஞகாரையொற்றிய’ (எழுத். 296) என்பதனானும், ‘ஞநமவ வியையினும்’ (எழுத். 297) என்பதனானும் யகரமும் உயிரும் வந்தால் உகரம் பெறாது இயல்பாமென்பது பெறுதலின் ஈண்டு விலக்கல் வேண்டா வெனின், எடுத்தோத்தில்வழியதே உய்த்துணர்ச்சி யென்று கொள்க.

இது முதலாக அல்வழி கூறுகின்றார். (21)

அளவு நிறை எண்ணுப்பெயர்கள் தம்மிற் புணருமாறு

164. உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகி

அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி

உளவெனப் பட்ட எல்லாச் சொல்லும்
 தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட
 முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றின்
 ஓத்த தென்ப ஏயென் சாரியை.

இஃது அளவும் நிறையும் எண்ணுமாகிய பெயர்கள் தம்மிற் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி - உயிரும் புள்ளியுந் தமக்கு ஈறாய், அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி உளவெனப்பட்ட எல்லாச் சொல்லும் - அளவையும் நிறையையும் எண்ணையுங் கருதி வருவன உளவென்று ஆசிரியர் கூறப்பட்ட எல்லாச் சொற்களும், தத்தங் கிளவி தம்மகப்பட்ட - தத்தமக்கு இனமாகிய சொற்களாய்த் தம்மிற் குறைந்த சொற்கள், முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றின் - தம் முன்னே வருங் காலந் தோன்றுமாயின், ஏயென் சாரியை ஓத்தது என்ப - தாம் ஏயென் சாரியை பெற்று முடிதல் பொருந்திற்றென்பர் ஆசிரியர் என்று.

‘முத்தை’ முத்தையென விகாரம்.

எ-டு: நாழியேயாழாக்கு, உழக்கேயாழாக்கு, கலனேபதக்கு என அளவுப்பெயர் ஏகாரம் பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. தொடியேகஃசு, கழஞ்சேகுன்றி, கொள்ளேயையவி என நிறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. ஒன்றேகால், காலேகாணி, காணியேமுந்திரிகை என எண்ணுப்பெயர் ஏகாரம் பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன.

அதிகாரம்பட்ட புள்ளியீறு முற்கூறாததனானே குறுணி நானாழி, ஐந்நாழியுழக்கு என ஏகாரமின்றி வருவனவுங் கொள்க. (22)

‘அரை’ வருவழி நிலைமொழி சாரியை பெறாமை

165. அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்குப் புரைவ தன்றாற் சாரியை யியற்கை.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்கு - அம்மூவகைச் சொன் முன்னர் வரும் அரை யென்று சொல்ல வருகின்ற பொருட்குற்றை உணரநின்ற சொல்லிற்கு, சாரியையியற்கை புரைவதன்று - ஏயென் சாரியை பெறுந்தன்மை பொருந்துவதன்று என்று.

ஆல் - அசை.

எ-டு: உழக்கரை, செவிட்டரை, முவுழக்கரை எனவும்; கஸ்சரை, கழஞ்சரை, தொடியரை, கொள்ளரை எனவும்; ஒன்றரை, பத்தரை எனவும் இவை ஏயென் சாரியை பெறாவாய் வந்தன.

‘புரைவதன்று’ என்றதனாற் கலவரை யென்பதனை ஒற்றுக் கெடுத்துச் செய்கை செய்து முடிக்க. இதனானே செவிட்டரை யென்புழி டகரவொற்று மிகுதலுங் கொள்க.

‘ஓட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு’ (எழுத். 132) அன்மையிற் சாரியை பெறாவாயின என்றாலோவெனின், அவை பெற்றும் பெறாதும் வருவனவற் றிற்குக் கூறியதாகலானும், இது ‘தம்மகப் பட்ட’ (எழுத். 164) என வரைந்தோதினமையானும் விலக்கல் வேண்டிற்று. (23)

‘குறை’ வருவழி வேற்றுமைமுடிபு பெறுதல்

166. குறையென் கிளவி முன்வரு காலை நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை யியற்கை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது; ஏயென் சாரியை விலக்கி வேற்றுமை முடிபினொடு மாட்டெறிதலின்.

(இ-ள்.) குறையென் கிளவி முன்வரு காலை - குறையென்னுஞ் சொல் அளவுப்பெயர் முதலியவற்றின்முன் வருங்காலத்திற்கு, வேற்றுமை யியற்கை - வேற்றுமைப் புணர்ச்சி முடிபிற்கு உரித்தாகக் கூறுந்தன்மை, நிறையத் தோன்றும் - நிரம்பத் தோன்றும் எ-று.

எ-டு: உரிக்குறை கலக்குறை எனவும், தொடிக்குறை கொட்குறை எனவும், காணிக் குறை காற்குறை எனவும் வரும்.

உரிநெல்லுங் குறைநெல்லும் என்க.

‘வேற்றுமை யியற்கை’ எனவே இவை வேற்றுமை யல்லவாயின. எனவே, உரிக்குறை யென்பதற்கு உரியும் உழக்குமெனப் பொருளாயிற்று. ஏனையவும் அன்ன. ‘முன்வரு காலை’ என்றதனானே கலப்பயறு, கலப்பாகு என்றாற்போலப் பொருட் பெயரொடு புணரும்வழியும் இவ்வேற்றுமை முடிபு எய்துவிக்க. பாகு என்றது பாக்கினை.

‘நிறைய’ என்றதனானே உரிக்கூறு, தொடிக்கூறு, காணிக்கூறு எனக் கூறென்றதற்கும் இம்முடிபு எய்துவிக்க. (24)

குற்றுகர ஈறு ‘குறை’ வருவழி இன்சாரியை பெறுதல்

167. குற்றிய லுகரத் தின்னே சாரியை.

இது வேற்றுமை முடிபு விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றியலுகரத்துச் சாரியை - குற்றியலுகர ஈற்று அளவுப் பெயர் முதலியவற்றிற்குக் குறையென்பதொனாடு புணரும்வழி வருஞ் சாரியை, இன்னே - இன் சாரியையேயாம் எ-று.

‘குற்றியலுகரத்து’ இதற்கு அத்து விதித்து முடிக்க. ‘குற்றிய லுகரக் கின்னே’ என்பதும் பாடம்.

எ-டு: உழக்கின்குறை ஆழாக்கின்குறை எனவும், கழஞ்சின்குறை கஃசின்குறை எனவும், ஒன்றின்குறை பத்தின்குறை எனவும் வரும்.

இதற்கு உழக்குங்குறையும் என்பது பொருள். இது வேற்றுமைக் கண்ணாயின் உழக்கிற்குறையென நிற்கும். (25)

‘கலம்’ அத்துப் பெறுதல்

168. அத்திடை வருஉங் கலமென் அளவே.

இதுவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, வேற்றுமை விதிவிலக்கி அத்து வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) கலமென் அளவே - கலமென்னும் அளவுப்பெயர் குறையொடு புணருமிடத்து, அத்து இடை வருஉம் - அத்துச் சாரியை இடை வந்து புணரும் எ-று.

எ-டு: கலத்துக் குறை என வரும்.

இதனை ‘அத்தே வற்றே’ (எழுத். 33) என்பதனான் முடிக்க. இதற்கு கலமுங் குறையும் என்பது பொருள்.

சாரியை முற்கூறியவதனானே, முன் இன்சாரியை கலம் பெற்றவழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (26)

‘பனையும்’ ‘கா’வும் ‘இன்’ பெறுதல்

169. பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும்
நினையுங் காலை இன்னொடு சிவணும்.

இதுவும் அது, வேற்றுமைவிதி விலக்கி இன் வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும் - பனையென்னும் அளவுப்பெயரும் காவென்னும் நிறைப்பெயருங் குறையென்பதொனாடு புணருமிடத்து, நினையுங்காலை இன்னொடு சிவணும் - ஆராயுங்காலத்து இன்சாரியை பெற்றுப் புணரும் எ-று.

எ-டு: பனையின்குறை, காவின்குறை என வரும்.

இவையும் உம்மைத்தொகை.

‘நினையுங்காலை’ என்பதனான் வேற்றுமைக்கு உரிய விதியெய்தி வல்லெழுத்துப் பெறுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

எ-டு: பனைக்குறை, காக்குறை என வரும்.

இத்துணையும் அல்வழி முடிபு. இவற்றை 'வேற்றுமையல்வழி இஜ' (எழுத்.158) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறாது வேறோதினார், இவை அளவும், நிறையும், எண்ணுமாதலின். (27)

அளவு நிறைப் பெயர்களுக்கு மொழிமுதலாம் எழுத்துக்கள்

170. அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுதலாகி
உளவெனப் பட்ட ஒன்பதிற் றெழுத்தே
அவைதாம்
கசதப என்றா நமவ என்றா
அகர உகரமோ டவையென மொழிப.

இது முற்கூறிய மூன்றனுள், அளவிற்கும் நிறைக்கும் மொழிக்கு முதலாமெழுத்து இனைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழி முதலாகி உளவெனப்பட்ட ஒன்பதிற் றெழுத்தே - அளவுப்பெயர்க்கும் நிறைப்பெயர்க்கும் மொழிக்கு முதலாயுள்ளனவென்று கூறப்பட்டன ஒன்பதெழுத்துக்கள்; அவைதாம் கசதப என்றா நமவ என்றா அகரவுகரமோடு அவையென மொழிப- அவ்வெழுத்துக்கள்தாம் கசதபக்களும் நமவக்களும் அகர உகரமுமாகிய அவையென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: கலம், சாடி, தூதை, பாணை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு: இவை அளவு. கழஞ்சு, சீரகம், தொடி, பலம், நிறை, மா, வரை, அந்தை: இவை நிறை. நிறைக்கு உகர முதற்பெயர் வந்துழிக் காண்க.

இனி, 'உளவெனப்பட்ட' என்றதனானே உளவெனப்படாதனவும் உள. அவை, இம்மி ஓரடை இடா என வரையறை கூறாதனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, தேயவழக்காய் ஒருஞார், ஒருதுவலி என்பனவுங் கொள்க.

இங்ஙனம் வரையறை கூறினார், அகத்தோத்தினுள் முடிபு கூறியவழி அதிகாரத்தான் வன்கணத்தின்மேற் செல்லாது ஒழிந்த கணத்தினுஞ் செல்லுமென்றற்கு. எண்ணுப்பெயர் வரையறையின்மையிற் கூறாராயினார்.

(28)

இவ்வோத்துப் புறனடை

171. ஈறியல் மருங்கின் இவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லாம்
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஓத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது இவ்வோத்திற்குப் புறனடை; எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாதனவற்றிற்கு இதுவே ஒத்தாகலின்.

(இ-ள்.) ஈறு இயல் மருங்கின்- உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிய சொற்கள் வருமொழியொடு கூடி நடக்குமிடத்து, இவற்று இயல்பு இவையெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லாறெல்லாம் - இம் மொழிகளின் முடிபு இவையெனக் கூறி முடிக்கப்பட்ட சொற்களினுடைய அவ்வாற்றான் முடியாததுநின்ற பலவகை முடிபுகளெல்லாம், மெய்த் தலைப்பட்ட வழக்கொடு சிவணி-உண்மையைத் தலைப்பட்ட வழக்கொடு கூடி, புணர்மொழிநிலை ஒத்தவை உரிய - புணரும் மொழிகளின் நிலைமைக்கட் பொருந்தினவை உரியவாம் என்று.

எ-டு: நடனெள்ளா என உயிரீறாகிய முன்னிலைக் கிளவி மென்கணத்தோடு இயல்பாய் முடிந்தது. மண்ணுகொற்றா மண்ணுக்கொற்றா, மன்னுகொற்றா மன்னுக்கொற்றா, உள்ளுகொற்றா உள்ளுக்கொற்றா, கொல்லுகொற்றா கொல்லுக்கொற்றா என்பன புள்ளியிறுதி முன்னிலைக்கிளவி உகரம் பெற்றும் உறழ்ந்தும் முடிந்தன.

உரினுகொள்ளா : இஃது 'ஒளவென வருஉம்' (எழுத்.152) என்பதன் ஒழிபு. பதக்கநானாழி, பதக்கமுந்நாழி என இவை ஏயென்சாரியை பெறாது அக்குப் பெற்று அதன் இறுதி மெய்ம்மிசையொடுங் கெட்டுப் புணர்ந்தன. வாட்டானை தோற்றண்டை என்பன தகரம் வந்துழித் திரிந்து நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கொடாது நின்றன. சீரகரை என்பதனைச் சீரகம் அரையென நிறுத்திக் ககர வொற்றின் மேலேறின அகரத்தையும் மகரவொற்றை யுங் கெடுத்து அரை யென்பதன் அகரத்தை யேற்றி முடிக்க. இது நிறைப் பெயர். ஒரு மாவரை யென்பதனை ஒரு மா அரை என நிறுத்தி, வருமொழி அகரங் கெடுத்து ஒருமாரையென முடிக்க. கலவரை யென்பதனைக் கலரை என முடிக்க. அகர மகரங் கெடுத்து 'நாகணை' (சீவக. 287) யெனப் பிறவும் வருவனவெல்லாம் இச் சூத்திரத்தான் முடிக்க. (29)

யாவர், யாது என்பவற்றின் மரூஉ முடிபு

172. பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலும் ஏனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றிய வகரம் வருதலும் இரண்டும்
மருவின் பாத்தியின் திரியுமன் பயின்றே.

இது மரூஉச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பலரறி சொன்முன் யாவரென்னும் பெயரிடை வகரங் கெடுதலும் - பலரையறியும் அவர் முதலிய சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற

யாவரென்னும் பெயர் இடையில் வகரங் கெடுதலும், ஏனை ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினா இடை ஒன்றிய வகரம் வருதலும் - ஒழிந்த ஒன்றனை அறியும் அது முதலிய சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாதென்னும் வினாச்சொல் இடையிலே உயிரொடு பொருந்திய வகரம் வருதலும், இரண்டும் - ஆகிய அவை யிரண்டும், மருவின் பாத்தியின் மன் பயின்று திரியும் - மருமுடிபின் பகுதியிடத்து மிகவும் பயின்று திரியும் ஏ-று.

எ-டு: அவர் யார் எனவும், அது யாவது எனவும் வரும்.

அவர் யாவரென்பது வகரங் கெட்டு அவர் யாரென நின்றவழி, 'யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி' (சொல். 210) என்ற வினையியலுட் கூறும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லாம் பிறவெனின், ஆகாது; அவ்வகரங் கெட்டாலும் ஈண்டு யாவரென்னும் பெயர்த் தன்மையாயே நின்றலின். அது பெற்றவா றென்றனை யெனின், ஈண்டுப் பலரறி சொன்முன் வந்த யாவரென்பதன் வகரம் கெடுமெனவே, ஏனை அவன் அவள் என்னும் இருபால் முன்னும் யாவரென்பது வாராதென்றும் அது திரிந்து மருவாய் நிற்கு மென்றுங் கூறுதலானும், 'யாவரென்னும் பெயரிடை' என்பதனானும் பெற்றாம். இதனானே அவன்யாவர், அவள்யாவர் என்றாற் பால்வழுவா மென்பது பெற்றாம். இதனை 'யாவன் யாவள் யாவரென்னு, மாவயின் மூன்றோடு' (சொல். 162) எனப் பெயராக ஒதியவாற்றான் உணர்க. அன்றியும் யாரென்னும் வினாவின் கிளவி முப்பாற்கும் உரித்தென்று யாரென்னும் வினா வினைக்குறிப்பினை அவன்யார், அவள்யார், அவர்யார் என முப்பாற்கும் ஒப்ப உரிமை கூறுதலானும் அது வேறென்பது பெற்றாம். அது வினையியலுள் ஒதினமையானும் 'வினாவிற்கேற்றல்' (சொல். 66) எனப் பயனிலையாக ஒதினமையானும் வேறாயிற்று.

இனி 'யார்யார்க்கண்டேயுவப்பர்' எனப் பலரறி சொல் முன்னரன்றி இயல்பாக வந்த யாரென்பது யாண்டு அடங்குமெனின், அதுவும் யாரை யாரைக்கண்டென உருபு விரிதலின் யாவரை என்னும் வகரங்கெட்ட பெயரேயாம். அங்ஙனம் நிலைமொழி வருமொழியாய் நின்றல் 'பயின்று' என்றதனாற் கொள்க. இதனானே, 'யாவது நன்றென வுணரார் மாட்டும்' (குறுந். 78) என ஏனை ஒன்றறிசொல்லும் நிலைமொழியாய் நின்றல் கொள்க. இன்னும் இதனானே, யாரவர், யாவதது என இவ்விரு சொல்லும் நிலைமொழியாய் வருதல் கொள்க. (30)

தொகைமரபு முற்றிற்று.

6

உருபியல்

இன்ன ஈறுகளின் முன்னர் வேற்றுமையுருபு
இன்சாரியை பெறும் எனல்

173. அஆ உஊ ஏஔ என்னும்
அப்பா லாறன் நிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை யுருபிற் கின்னே சாரியை

என்பது சூத்திரம்.

உருபுகளொடு பெயர் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின், இவ்வோத்து 'உருபியல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேல் தொகுத்துப் புணர்த்ததனை ஈண்டு விரித்துப் புணர்க்கின்றாராகலின், இவ்வோத்துத் தொகைமரபோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இச்சூத்திரம் அகர முதலிய ஈற்றான் வரும் ஆறு ஈற்றுச் சொற்கள் நின்று இன் பெற்று உருபினொடு புணருமாறு கூறுகின்றது. உருபின் பொருள்பட வரும் புணர்ச்சி மேற்கூறுப.

(இ-ள்.) அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ என்னும் அப்பால் ஆறன் நிலைமொழி முன்னர் - அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ என்று சொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று ஆறனையும் ஈறாகவுடைய நிலைமொழிகளின் முன்னர் வருகின்ற, வேற்றுமையுருபிற்கு இன்னே சாரியை - வேற்றுமையுருபுக்கு இடையே வருஞ் சாரியை இன் சாரியையே எ-று.

எ-டு: விளவினை விளவினொடு விளவிற்கு விளவினது விளவின்கண் எனவும், பலாவினை பலாவினொடு பலாவிற்கு பலாவினது பலாவின்கண் எனவும், கடுவினை கடுவினொடு கடுவிற்கு கடுவினது கடுவின்கண் எனவும், தழுவினை தழுவினொடு தழுவின்கு தழுவினது தழுவின்கண் எனவும், சேவினை சேவினொடு சேவிற்கு சேவினது சேவின்கண் எனவும், வெளவினை வெளவினொடு வெளவிற்கு வெளவினது வெளவின்கண் எனவும் வரும். இவ்வாறே செய்கை யறிந்து ஒட்டுக.

‘இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்(கு)

இன்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’

(எழுத். 131)

எனவே, ஏனைய இன் பெறுமென்றலின், ‘ஞநமயவ’ (எழுத்.144) என்பதனான் இயல்பென்றது விலக்கிற்றாம். (1)

உருபுணர்ச்சிக்கண் வற்றுச் சாரியை பெறும் பெயர்கள்

174. பல்லவை நுதலிய அகர இறுபெயர்

வற்றொடு சிவணல் எச்ச மிளீற.

இஃது இன்சாரியை விலக்கி வற்று வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) பல்லவை நுதலிய பெயரிறு அகரம்-பன்மைப் பொருளைக் கருதின பெயர்களின் இறுதி நின்ற அகரம், வற்றொடு சிவணல் எச்சமின்று-வற்றுச் சாரியையொடு பொருந்துதலை ஒழிதலில்லை என்று.

எ-டு: பல்லவற்றை பல்லவற்றொடு, பலவற்றை பலவற்றொடு, சில்லவற்றை சில்லவற்றொடு, சிலவற்றை சிலவற்றொடு, உள்ளவற்றை உள்ளவற்றொடு, இல்லவற்றை இல்லவற்றொடு என ஒட்டுக.

‘எச்சமின்று’ என்றதனானே, மேல் இன் பெற்றன பிற சாரியையும் பெறுதல் கொள்க.

எ-டு: நிலாத்தை, துலாத்தை, மகத்தை என வரும்.

இன்னும் இதனானே, பல்லவை நுதலியவற்றின்கண் மூன்றாமுருபு வற்றுப் பெற்றே முடிதல் கொள்க. (2)

‘யா’ வினாப்பெயரும் வற்றுப் பெறுதல்

175. யாவென் வினாவும் ஆயியல் திரியாது.

இஃது ஆகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) யாவென் வினாவும் - யாவென்று சொல்லப்படும் ஆகார ஈற்று வினாப்பெயரும், ஆயியல் திரியாது - முற்கூறிய வற்றுப் பேற்றின் திரியாது என்று.

எ-டு: யாவற்றை யாவற்றொடு என வரும். (3)

சுட்டுமுதல் உகரம் அன்சாரியை பெற்றுமுடிதல்

176. சுட்டுமுத லுகரம் அன்னொடு சிவணி

ஓட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமீ.

இஃது உகர ஈற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதல் உகரம் அன்னொடு சிவணி - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச்சொல் அன் சாரியையொடு பொருந்தி, ஒட்டிய மெய் ஒழித்து உகரங் கெடும் - தான் பொருந்திய மெய்யை நிறுத்தி உகரங் கெடும் எ-று.

எ-டு: அதனை அதனொடு, இதனை இதனொடு, உதனை உதனொடு என வரும்.

அதினை அதினொடு என்றாற் போல்வன மூல முடிப்புழி முடிந்தன.

‘ஒட்டிய’ என்றதனாற், சுட்டுமுதல் உகரமன்றிப் பிற உகரமும் உயிர் வருவழிக் கெடுவன கொள்க. அவை கதவு, களவு, கனவு என நிறுத்தி, அழகிது இல்லை என வருவித்து உகரங் கெடுத்து முடிக்க.

இவற்றை வகர ஈறாக்கி உகரம் பெற்றனவென்று கோடுமெனின், வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் பயின்று வரும் வகர ஈறுகளை ஒழித்து ஆசிரியர் ‘வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது’ (எழுத். 81) என்றாற் போல வரைந்தோதல் குன்றக் கூறலாம். ஆதலின், அவை உகர ஈறென்றே கொள்க. அவை, செலவு வரவு தரவு உணவு கனவு என வழக்கின்கண்ணும், ‘புன்க னுடைத்தாற் புணர்வு’ (குறள். 1152), ‘பாடறியா தானை யிரவு,’ ‘கண்ணாரக் காணக் கதவு’ (முத்தொள். 42) எனச் செய்யுட்கண்ணும் பயின்று வருமாறு உணர்க. (4)

சுட்டுமுதல் ஐகாரம் வற்றுப் பெற்று முடிதல்

177. சுட்டுமுத லாகிய ஐயென் இறுதி வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்தீத.

ஐஃது ஐகார ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதலாகிய ஐயெ னிறுதி - சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய ஐகார ஈற்றுச்சொல், வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்து - வற்றுச் சாரியையொடு பொருந்தி நின்றலும் உரித்து எ-று.

உம்மையான் வற்றொடு சில உருபின்கண் இன் சாரியை பெற்று நின்றலும் உரித்து எ-று.

எ-டு: அவையற்றை அவையற்றொடு, இவையற்றை இவையற்றொடு, உவையற்றை உவையற்றொடு என ஒட்டுக. இங்ஙனம் ஐகாரம் நிற்க, வற்று வந்துழி ‘வஃகான் மெய்கெட’ (எழுத். 122) என்பதனான் முடிக்க.

இனி, உம்மையான் அவையற்றிற்கு, அவையற்றின்கண் என நான்காவதும் ஏழாவதும், வற்றும் இன்னும் பெற்று வந்தவாறு காண்க.

இனி, ‘ஒன்றென முடித்தல்’ என்பதனாற் ‘பல்லவை நுதலிய அகர’ (எழுத். 174) ஈற்றிற்கும் இவ்விரண்டு உருபின்கண் வற்றும் இன்னும்

கொடுத்துப் பலவற்றிற்கு, பலவற்றின்கண் என முடிக்க. இதுமேல் வருவன வற்றிற்கும் ஒக்கும். (5)

‘யாவை’ வற்றுப்பெற்று முடியுமாறு

178. யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
ஆயியல் திரியா தென்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடுமே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும் - யாவென்னும் வினாவினையுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொல்லும், ஆயியல் திரியாது என்மனார் புலவர்-முற்கூறிய சுட்டு முதல் ஐகாரம் போல் வற்றுப்பெறும் அவ்வியல்பின் திரியாதென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடும்-அவ்வீற்றிடத்து வகரம் ஐகாரத்தொடு கூடக் கெடும் என்று.

எ-டு: யாவற்றை, யாவற்றொடு என ஒட்டுக.

வகரம் வற்றுமிசை யொற்றென்று கெடுவதனைக் கேடு ஓதிய மிகையானே, பிற ஐகாரமும் வற்றுப்பெறுதல் கொள்க. கரியவற்றை கரியவற்றொடு, நெடியவற்றை நெடியவற்றொடு, குறியவற்றை குறியவற்றொடு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவை கருமை நெடுமை குறுமை என்னும் பண்புப்பெயரன்றிக் கரியவை நெடியவை குறியவை எனப் பண்புகொள் பெயராய் நின்றலின், வகர ஐகாரம் கெடுத்து வற்றுச்சாரியை கொடுத்து முடிக்கப்பட்டன. இவை ‘ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி’ (எழுத். 482) அன்மை உணர்க. (6)

நீ ‘நின்’ ஆகி உருபேற்றல்

179. நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் னகரம் ஒற்றா கும்மே.

இஃது ஈகார ஈறு இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

(இ-ள்.) நீ என் ஒரு பெயர் நெடு முதல் குறுகும் - நீயென்னும் ஒரு பெயர் தன்மேல் நின்ற நெடியதாகிய ஈகாரங் குறுகி இகரமாம்; ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும் - அவ்விடத்து வரும் னகரம் ஒற்றாய் நிற்கும் என்று.

எ-டு: நின்னை நின்னொடு நினக்கு எனச் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

நினக்கு என்பதற்கு, ‘ஆற நுருபினும் நான்க நுருபினும்’ (எழுத். 161) ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழுத். 114) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க. நினது என்பதற்கு, ‘ஆற நுருபி னகரக் கிளவி’ (எழுத். 115) என்பதனான் முடிக்க. நின் என்பது நீ என்பதன் வேறொரு பெயரோ எனக் கருதுதலை விலக்குதற்கு ‘ஒரு பெயர்’ என்றார். ‘பெயர் குறுகும்’ என்னாது ‘முதல்

குறுகும்' என்றது, அப்பெயரின் எழுத்தின்கண்ணது குறுக்கமென்றற்கு. 'நெடுமுதல்' எனவே நகரங்குறுகுதலை விலக்கிற்று. உயிர்மெய் யொற்றுமை பற்றி நெடியது முதலாயிற்று.

'உடைமையு மின்மையு மொடுவயி னொக்கும்' (எழுத். 123) என்றதனை நோக்கி ஒடுவிடத்துச் சாரியை பெற்றே வந்த அதிகாரத்தை மாற்றுதற்குச் சாரியைப் பேற்றிடை எழுத்துப் பேறு கூறினார். (7)

ஓகார ஈறு ஒன்சாரியை பெறுதல்

180. ஓகார இறுதிக்கு ஒன்னை சாரியை.

இஃது ஓகார ஈறு இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

(இ-ள்.) ஓகார இறுதிக்கு ஒன்னை சாரியை-ஓகார ஈற்றிற்கு இடைவருஞ் சாரியை ஒன்சாரியை எ-று.

எ-டு: கோஓனை, கோஓனொடு என ஒட்டுக.

'ஒன்னை' என்ற ஏகாரத்தாற் பெரும்பான்மையாக வருஞ் சாரியை ஒன்னை; சிறுபான்மை இன் சாரியை வருமென்று கொள்க. 'ஒன்றாது நின்ற கோவினை யடர்க்க வந்து' (சீவக. 316) எனவும், கோவினை கோவினொடு, சோவினை சோவினொடு, ஓவினை ஓவினொடு எனவும் வரும்.

ஓ என்பது மதகுநீர் தாங்கும் பலகை. (8)

அ ஆ ஈற்று மரப்பெயர் அத்துப் பெறுமிடன்

181. அஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு

அத்தொடுஞ் சிவணும் ஏழ் னுருபே.

இஃது அகர ஆகார ஈற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அ ஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு - அஆ வென்று சொல்லப்படும் மரத்தை உணர்த்துகின்ற பெயராகிய சொல்லிற்கு, ஏழ் னுருபு அத்தொடுஞ் சிவணும் - ஏழாமுருபு இன்னோடன்றி அத்தோடும் பொருந்தும் எ-று.

எ-டு: விளவத்துக்கண், பலாவத்துக்கண் எனவரும்.

'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழுத். 114) என்பதனான் வல்லெழுத்துக் கொடுத்துத் 'தெற்றென் றற்றே' (எழுத். 133) என்பதனான் 'அத்தினகரம் அகரமுனை'க் (எழுத். 125) கெடாமைச் செய்கை செய்து முடிக்க. (9)

ஞ ந - ஈறுகள் இன்சாரியை பெறுதல்

182. ஞநன் புள்ளிக்கு இன்னை சாரியை.

இது புள்ளியீற்றுள் ஞகர ஈறும் நகர ஈறும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஞந என் புள்ளிக்கு இன்னே சாரியை - ஞநவென்று சொல்லப்படுகின்ற புள்ளியீறுகட்கு வருஞ்சாரியை இன் சாரியை எ-று.

எ-டு: உரிஞினை உரிஞினொடு, பொருநினை பொருநினொடு என ஒட்டுக. (10)

சுட்டுமுதல் வகரஈறு வற்றுப் பெறுதல்

183. சுட்டுமுதல் வகரம் ஐயும் மெய்யுங்
கெட்ட இறுதி யியல்திரி பின்றே.

இது நான்கு மொழிக்கு ஈறாம் வகர ஈற்றுட் சுட்டுமுதல் வகர ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதல் வகரம்-அவ் இவ் உவ் என்னுஞ் சுட்டெழுத் தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுச் சொல், ஐயும் மெய்யுங் கெட்ட இறுதி யியல் திரிபின்று-ஐகாரமும் ஐகாரத்தான் ஊரப்பட்ட மெய்யுங் கெட்டு வற்றுப் பெற்று முடிந்த 'யாவை' (எழுத். 178) என்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல்லியல்பின் திரிபின்றி வற்றுப்பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: அவற்றை அவற்றொடு, இவற்றை இவற்றொடு, உவற்றை உவற்றொடு என ஒட்டுக. (11)

'தெவ்' இன்சாரியை பெறுதல்

184. ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; பெயர்க்கே யன்றி உரிச்சொல் வகரத்திற்கு முடிபு கூறுதலின்.

(இ-ள்.) ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும் - ஒழிந்த உரிச்சொல் வகரம் இன்சாரியையொடு பொருந்தி முடியும் எ-று.

எ-டு: தெவ்வினை, தெவ்வினொடு என ஒட்டுக.

இஃது உரிச்சொல்லாயினும் படுத்தலோசையாற் பெயராயிற்று.(12)

மகர ஈற்றுப் பெயர் அத்துப் பெறுதல்

185. மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை.

இது மகர ஈறு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை - மகரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொன்முன் வருஞ் சாரியை அத்துச் சாரியை எ-று.

எ-டு: மரத்தை மரத்தொடு, நுகத்தை நுகத்தொடு என ஒட்டுக.

'அத்தே வற்றே' (எழுத். 133) 'அத்தி னகரம்' (எழுத். 125) என்பனவற்றான் முடிக்க. (13)

அவற்றுட் சில இன்சாரியை பெறுதலும் உள எனல்

186. இன்னிடை வரூஉம் மொழியுமா ருளவே.

இது மகர ஈற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) இன்னிடை வரூஉம் மொழியுமா ருள - மகர ஈற்றுச் சொற்களுள் அத்தே யன்றி இன்சாரியை இடையே வந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள எ-று.

ஆர்: அசை.

எ-டு: உருமினை உருமினொடு, திருமினை திருமினொடு என ஒட்டுக. (14)

‘நும்’ ஈறு சாரியை பெறாமை

187. நும்மென் இறுதி இயற்கை யாகும்.

இது மகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) நும்மென் இறுதி இயற்கை யாகும் - நும்மென்னும் மகர ஈறு மேற்கூறிய அத்தும் இன்னும் பெறாது இயல்பாக முடியும் எ-று.

எ-டு: நும்மை, நும்மொடு, நும்க்கு, நும்மின், நும்மது, நுங்கண் எனவரும்.

நுமக்கு நுமது என்பனவற்றிற்கு ‘ஆற நுருபினும் நான்க நுருபினும்’ (எழுத். 161) ‘நும்மென் இறுதியு மந்நிலை’ (எழுத். 162) ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழுத். 114) ‘ஆற நுருபி னகரக் கிளவி’ (எழுத். 115) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க.

நுங்கண் என்பதற்கு மேலைச் சூத்திரத்து ‘மெய்’ என்றதனான் மகர வொற்றுக் கெடுத்து, ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழுத். 114) என்பதனான் மெல்லொற்றுக் கொடுக்க. ‘இயற்கை’ என்றார் சாரியை பெறாமை கருதி. (15)

தாம் நாம் யாம் - முறையே தம் நம் எம் - ஆதல்

188. தாம்நாம் என்னும் மகர இறுதியும்
யாமென் இறுதியும் அதனோ ரன்ன
ஆஎய் யாகும் யாமென் இறுதி
ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்
ஏனை யிரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்.

இது மகர ஈற்றின் முற்கூறிய முடிபு ஒவ்வாதனவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தாம் நாம் என்னும் மகர இறுதியும் யாமென் இறுதியும் அதனோரன்ன - தாம் நாம் என்று கூறப்படும் மகர ஈறும் யாம் என்னும் மகர ஈறும் நும் என்னும் மகர ஈறு போல அத்தும் இன்னும் பெறாது முடிதலையுடைய; யாமென் இறுதி ஆ எ ஆகும் - யா மென்னும் மகர ஈற்றுச் சொல்லின் ஆகாரம் எகாரமாம்; ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும் - அவ்விடத்து நின்ற யகரமாகிய மெய் கெடுதலை விரும்பும் ஆசிரியன்; ஏனை இரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும் - ஒழிந்த தாம் நாம் என்னும் இரண்டும் நெடியவாகிய முதல் குறுகித் தம் நம் என நிற்கும் எ-று.

எ-டு: தம்மை தம்மொடு, நம்மை நம்மொடு, எம்மை எம்மொடு என ஆறு உருபோடும் ஒட்டுக. ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்குங் கருவி யறிந்து முடிக்க.

‘மெய்’ என்றதனாற் கண்வரின் பிறவயின் மெய்யும் கெடுக்க. தங்கண் நங்கண் எங்கண் என ஏழனுருபின்கண் மகரங் கெடுத்து ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழுத்.114) என்பதனான் மெல்லெழுத்துக் கொடுக்க. (16)

‘எல்லாம்’ வற்றுப் பெற்று (உருபின் பின்னர்) ‘உம்’மொடு இறுதல்

189. எல்லா மென்னும் இறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்
உம்மை நிலையும் இறுதி யான.

இது மகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) எல்லா மென்னும் இறுதி முன்னர் வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும் - எல்லா மென்னும் மகரஈற்றுச் சொன் முன்னர் அத்தும் இன்னும் இன்றி வற்றென்னுஞ் சாரியை முடியத் தோன்றி முடியும்; உம்மைநிலையும் இறுதியான - ஆண்டு உம்மென்னுஞ் சாரியை இறுதிக்கண் நிலைபெறும் எ-று.

மகரம் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுக்க.

எ-டு: எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றினும், எல்லாவற்றுக்கண்ணும் எனவரும்.

‘முற்ற’ என்றதனான் ஏனை முற்றுகரத்திற்கு உம்மின் உகரங் கெடுத்துக் கொள்க.

எ-டு: எல்லாவற்றொடும், எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாவற்றதும் என வரும். முற்றுகரமாதலின் ஏறி முடியாது. (17)

இச்சொல் உயர்திணையாயின் முடியுமாறு

190. உயர்திணை யாயின் நம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) உயர்திணையாயின் - எல்லாமென நின்ற மகர ஈற்று விரவுப் பெயர் உயர்திணைப் பெயராமெனின், நம் இடைவரும் - நம் மென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும் எ-று.

மகர ஈற்றினை மேல் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுத்த அதிகாரத் தாற் கெடுக்க.

எ-டு: எல்லா நம்மையும், எல்லா நம்மினும், எல்லா நங்கனும் என உகரம் பெற்றும்; எல்லாநம்மொடும், எல்லா நமக்கும், எல்லா நமதும் என உகரங் கெட்டும் மகரம் நிற்கும். இவற்றிற்கு நம் எல்லாரையும் நம் எல்லாரொடும் என்பது பொருளாக ஒட்டுக. இதற்கு நம்மு வகுத்ததே வேறுபாடு. 'ஈறாகு புள்ளி அகரமொடு நின்றல்' (எழுத். 161) நான்காவதற்கும் ஆறாவதற்குங் கொள்க. (18)

எல்லாரும் எல்லீரும் என்பன முடியுமாறு

191. எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியும்
எல்லீரு மென்னும் முன்னிலை யிறுதியும்
ஒற்றும் உகரமுங் கெடுமென மொழிப
நின்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
உம்மை நிலையும் இறுதி யான
தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
நம்மிடை வருஉம் முன்னிலை மொழிக்கே.

இது மகரஈற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியும் - எல்லாரு மென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயரும், எல்லீரு மென்னும் முன்னிலையிறுதியும் - எல்லீரு மென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணை முன்னிலைப்பெயரும், ஒற்றும் உகரமுங்கெடுமென மொழிப - மகர வொற்றும் அதன்முன்னின்ற உகரமுங்கெட்டு முடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர்; ரகரப் புள்ளி நின்றல் வேண்டும் - அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற ரகர ஒற்றுக்கெடாது நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன்; இறுதியான உம்மை நிலையும் - அவ்விரு மொழியினிறுதிக்கண்ணும் உம்மென்னுஞ் சாரியை நிலைபெறும்; படர்க்கை மேன தம் இடை வருஉம் - படர்க்கைச் சொல் லிடத்துத் தம்முச்சாரியை இடைவரும்; முன்னிலை மொழிக்கு நும் இடை வருஉம் - முன்னிலைச் சொற்கு நும்முச் சாரியை இடை வரும் எ-று.

எ-டு: எல்லார்தம்மையும், எல்லார் தம்மினும், எல்லார் தங்கணும் என உகரம் பெற்றும், எல்லார்தம்மொடும், எல்லார்தமக்கும், எல்லார் தமதும் என உகரங் கெட்டும், மகரம் நிற்கும். எல்லீர் நும்மையும், எல்லீர் நும்மினும், எல்லீர் நுங்கணும் என உகரம் பெற்றும், எல்லீர் நும்மொடும், எல்லீர் நுமக்கும், எல்லீர் நுமதும் என உகரங் கெட்டும் மகரம் நிற்கும்.

முன்னர் 'மெய்' (எழுத். 188) என்ற இலேசாற் கொண்ட மகரக்கேடு இவற்றிற்கும் மேல்வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

படர்க்கைப் பெயர் முற்கூறிய வதனானே, ரகர ஈற்றுப் படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும், மகரஈற்றுத் தன்மைப் பெயரும், தம் நும் நம் என்னுஞ் சாரியை இடையே பெற்று இறுதி உம்முச்சாரியையும் பெற்று முடிவன கொள்க. கரியார்தம்மையும் சான்றார்தம்மையும் எனவும், கரியீர் நும்மையும் சான்றீர் நும்மையும் எனவும், கரியேம்நம்மையும் இருவேம் நம்மையும் எனவும் எல்லாவுருபொடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

'உகரமும் ஒற்றும்' என்னாததனான், இக்காட்டியவற்றிற்கெல்லாம் மூன்று உருபின்கண்ணும் உம்மின் உகரங்கெடுதல் கொள்க.

'நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி' என்றதனானே, தம்முப் பெறாமை வருமவையும் கொள்க.

எ-டு: 'எல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை' (குறள். 582) எனவரும்.(19)

தான் யான் - முறையே தன் என் - ஆதல்

192. தான்யான் என்னும் ஆயீ ரிறுதியும்

மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.

இது னகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தான் யான் என்னும் ஆயீ ரிறுதியும் - தான் யான் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு னகர ஈறும், மேல் முப்பெயரொடும் வேறுபாடு இலவே-மேல் மகர ஈற்றுட் கூறிய மூன்று பெயரொடும் வேறுபாடின்றித் தானென்பது குறுகியும் யானென்பதன்கண் ஆகாரம் எகரமாய் யகர வொற்றுக் கெட்டும் முடியும் எ-று.

எ-டு: தன்னை என்னை என எல்லாவுருபோடும் ஒட்டுக; செய்கையறிந்து. ஒற்றிரட்டுதல் 'நெடியதன் முன்னர்' (எழுத். 160) என்பதனுள் இலேசாற் கொள்க. (20)

அழன் புழன் - என்பன முடியுமாறு

193. அழனே புழனே ஆயிர மொழிக்கும்

அத்தும் இன்னும் உழறத் தோன்றல்

ஓத்த தென்ப உணரு மோடீர்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும் - அழன் புழன் ஆகிய அவ்விரு மொழிக்கும், அத்தும் இன்னும் உறழத்தோன்றல் ஒத்த தென்ப - அத்துச் சாரியையும் இன்சாரியையும் மாறி வரத் தோன்றுதலைப் பொருந்திற்றென்பர், உணருமோர் - அறிவோர் என்று.

எ-டு: அழத்தை அழனினை, புழத்தை புழனினை எனச் செய்கை யறிந்து எல்லாவுருபினோடும் ஒட்டுக. எனகரத்தை அத்தின் மிசை ஒற்றென்று கெடுத்து 'அத்தி எனகரம்' (எழுத். 125) என்பதனான் முடிக்க.

'தோன்றல்' என்றதனான், எவன் என நிறுத்தி வற்றுக் கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கை செய்து எவற்றை, எவற்றொடு என முடித்ததனை எல்லாவுருபினோடும் ஒட்டுக. எற்றை என்புழி நிலைமொழி வகரம் இதனாற் கெடுக்க.

இனி 'ஒத்தது' என்றதனான் எகின் என நிறுத்தி, அத்தும் இன்னும் கொடுத்துச் செய்கை செய்து எகினத்தை, எகினினை என ஒட்டுக.

'அத்து' இனிது இசைத்தலின் முற்கூறினார். (21)

'ஏழ்' 'அன்' பெற்று முடிதல்

194. அன்னென் சாரியை ஏழ் னிறுதி
முன்னர்த் தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப.

இஃது ஏழென்னும் எண்ணுப் பெயர் அன்சாரியை பெற்றுப் புணர்க என்றது.

(இ-ள்.) அன்னென் சாரியை ஏழ்னிற்றுதி முன்னர்த் தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப - அன்னென்னுஞ் சாரியை ஏழென்னும் எண்ணுப் பெயரின் முன்னே தோன்றும் இயல்பினை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்று.

எ-டு: ஏழனை, ஏழற்கு, ஏழனின் என்க. ஏனை உருபுகளோடுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டுக.

சாரியை முற்கூறியவதனாற், பிறவும் அன்பெறுவன கொள்க. பூழனை, யாமூனை என ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

மேல் வருகின்ற இன்சாரியையைச் சேரவைத்தமையான், இவை யெல்லாம் இன்சாரியை பெற்று வருதலுங் கொள்க. ஏழினை, பூழினை, யாழினை என வரும். (22)

குற்றுகர ஈறு 'இன்' பெறுதல்

195. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்றும் இன்னென் சாரியை.

இது குற்றுகர ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றியலுகரத்து இறுதி முன்னர் - குற்றியலுகரமாகிய ஈற்றின் முன்னர், முற்றத்தோன்றும் இன்னென் சாரியை - முடியத் தோன்றும் இன்னென்னுஞ் சாரியை எ-று.

எ-டு: நாகினை நாகினொடு, வரகினை வரகினொடு எனவரும்.
ஏனையவற்றொடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

‘முற்ற’ என்றதனானே பிற சாரியை பெறுவனவுங் கொள்க.

எ-டு: வழக்கத்தாற்பாட்டாராய்ந்தான் எனவும், கரியதனை எனவும் வரும். (23)

ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றுகரவீற்று டறவொற்று இரட்டுதல்

196. நெட்டெழுத் திம்பர் ஓற்றுமிகத் தோன்றும்
அப்பால் மொழிக எல்வழி யான.

இஃது அக்குற்றியலுகரங்களுட் சிலவற்றிற்கு இனவொற்று மிகுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) நெட்டெழுத்திம்பர் ஒற்று மிகத்தோன்றும் - நெட்டெழுத்தின் பின்னர் வருகின்ற குற்றுகரங்கட்கு இனவொற்று மிகத்தோன்றா நிற்கும்; அப்பால் மொழிகள் அல்வழி ஆன - ஒற்று மிகத்தோன்றாத கசதபக்கள் ஈறாகிய மொழிகள் அல்லாத இடத்து எ-று.

எனவே, டகார றகாரங்கள் ஈறான சொல்லிடைத் தோன்றுமாயிற்று.

எ-டு: யாட்டை யாட்டொடு யாட்டுக்கு யாட்டின் யாட்டது யாட்டுக்கண் எனவும், யாற்றை சோற்றை எனவும் இனவொற்று மிக்கன. இவை அப்பால் மொழிகள் அல்லன.

நாகு, காசு, போது, காபு என்றாற் போல்வன அப்பால் மொழிகள்; அவை இனவொற்று மிகாவாயின. (24)

ஆண்டுச் சாரியைப் பேறின்மை

197. அவைதாம்
இயற்கைய வாசுஞ் செயற்கைய என்ப.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) அவைதாம் இயற்கைய ஆசுஞ் செயற்கைய என்ப - அங்ஙனம் இனவொற்று மிகுவனதாம் இன்சாரியை பெறாது இயல்பாக முடியுஞ் செய்தியையுடைய வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

எ-டு: முன்னர்க் காட்டியனவே கொள்க.

‘செயற்கைய’ என்ற மிகையானே, உயிர்த்தொடர் மொழிகளில் ஏற்பனவற்றிற்கும் ஒற்று மிகத்தோன்றுதல் கொள்க.

எ-டு: முயிற்றை முயிற்றொடு முயிற்றுக்கு முயிற்றின் முயிற்றது முயிற்றுக்கண் என வரும்.

இன்னும் இதனானே, யாட்டினை முயிற்றினை என விலக்கிய இன்பெறுதலுங் கொள்க. (25)

குற்றுகரன்று எண்ணுப்பெயர் அன்சாரியை பெறுதல்

198. எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவணும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவணும் - எண்ணுப் பெயர்களினது குற்றுகர ஈறு அன்சாரியையொடு பொருந்தும் எ-று.

எ-டு: ஒன்றனை இரண்டனை என எல்லா எண்ணினையும், எல்லா உருபினொடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

முன்னர்ச் 'செயற்கைய' என்ற இலேசானே, ஒன்றினை இரண்டினை என இன் சாரியையுங் கொடுக்க. (26)

**ஒருபஃது முதலாய பெயர்கள்
ஒருபான் முதலாகத் திரிந்து முடிதல்**

199. ஒன்றுமுதலாகப் பத்தூர்ந்து வருஉம்

எல்லா எண்ணுஞ் சொல்லுங் காலை

ஆனிடை வரினும் மான மில்லை

அஃதென் கிளவி ஆவயிற் கெடுமே

உய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.

இஃது ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாக நின்ற குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர் ஏழினோடும், பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்து புணர்ந்து ஒன்றாய் நின்ற சொற்கள் சாரியை பெற்றுத் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்று முதலாகப் பத்து ஊர்ந்து வருஉம் எல்லா எண்ணும் - ஒன்றுமுதலாக எட்டறாக நின்ற எண்களின் மேலே பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் ஏறி வருகின்ற ஒருபது முதலான எல்லா எண்களையும், சொல்லுங்காலை - முடிபு கூறுங் காலத்து, ஆன் இடைவரினும் மான மில்லை - முற்கூறிய அன் சாரியையே யன்றி ஆன் சாரியை இடையே வரினுங் குற்றமில்லை; ஆவயின் அஃதென் கிளவி கெடும் - அவ் ஆன் பெற்றுழிப் பஃதென்னும் எண்ணிடத்து அஃதென்னுஞ் சொற் கெட்டுப் போம்; பஃகான் மெய் உய்தல் வேண்டும் - அவ்வகரத்தான் ஊரப்பட்ட பகரமாகிய ஒற்றுக் கெடாது நின்றலை ஆசிரியன் விரும்பும் எ-று.

‘நின்ற பத்தனொற்றுக்கெட வாய்தம், வந்திடை நிலையும்’ (எழுத். 437) என்பதனான் ஆய்தம் பெற்றது.

எ-டு: ஒருபஃது இருபஃது முப்பஃது நாற்பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது எண்பஃது எனக் குற்றியலுகரப் புணரியலுள் விதிக்குமாறே நிறுத்தி, அஃதென்பதனைக் கெடுத்துப் பகரவொற்றை நிறுத்தி, ஆன்சாரியை கொடுத்து, ஒருபாணை இருபாணை என எல்லா எண்ணொடும் எல்லா உருபினையுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒருபஃதனை இருபஃதனை என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

‘சொல்லுங் காலை’ என்றதனான், பத்தூர் கிளவியே யன்றி ‘ஒன்பான் முதலிலை’ (எழுத். 463) ‘ஒன்பாற் கொற்றிடை’ (எழுத். 475) என்றாற்போல வருவனவற்றின்கண்ணும் பகரத்துள் அகரம் பிரித்து அஃதென்பது கெடுத்து ஆன் கொடுக்க. (27)

‘யாது’, ஆய்தம் இடை வந்த சுட்டுமுதல் உகரஈற்றுப் பெயர்கள் - முடியுமாறு

200. யாதென் இறுதியுஞ் சுட்டுமுதலாகிய
ஆய்த இறுதியும் அன்னொடு சிவணும்
ஆய்தங் கெடுதல் ஆவயி னான.

இஃது எண்ணுப் பெயரல்லாத குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யாது என் இறுதியும் - யாதென வருங் குற்றுகர ஈறும், சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதியும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், அன்னொடு சிவணும் - அன்சாரியை யொடு பொருந்தும்; ஆவயின் ஆன ஆய்தங் கெடுதல் - அவ்விடத்து வந்த ஆய்தங் கெடும் எ-று.

எ-டு: யாதனை யாதனொடு எனவும், அதனை அதனொடு, இதனை இதனொடு, உதனை உதனொடு எனவும் வரும். (28)

திசைப்பெயர் ஏழனுருபொடு முடியுமாறு

201. ஏழ் னுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச்
சாரியைக் கிளவி இயற்கையு மாகும்
ஆவயி னிறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதுவுங் குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழனுருபொடு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) திசைப் பெயர் முன்னர் ஏழனுருபிற்கு - திசைப் பெயர்களின் முன்னர் வந்த கண்ணென்னும் உருபிற்கு முடிபு கூறுங்கால், சாரியைக்கிளவி இயற்கையுமாகும் - முன்கூறிய இன் சாரியையாகிய சொல் நின்று முடிதலே யன்றி நில்லாது இயல்பாயும் முடியும்; ஆவயின் இறுதி மெய்யொடுங் கெடும் - அங்ஙனம் இயல்பாயவழித் திசைப்பெயரிறுதிக் குற்றுசுரந் தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடும் எ-று.

எடு: வடக்கின்கண் கிழக்கின்கண் தெற்கின்கண் மேற்கின்கண் எனவும், வடக்கண் கிழக்கண் தெற்கண் மேற்கண் எனவும் வரும். இன்பெறுவழி உசுரங் கெடாதென்று உணர்க.

‘ஆவயின்’ என்றதனாற் கீழ்சார் கீழ்புடை, மேல்சார் மேல்புடை, தென்சார் தென்புடை, வடசார் வடபுடை எனச் சாரியையின்றிப் பல விகாரப்பட்டு நிற்பனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, கீழைக்குளம் மேலைக்குளம் கீழைச்சேரி மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலுங் கொள்க. (29)

இவ்வோத்துப் புறனடை

202. புள்ளி யிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும்
சொல்லிய அல்ல ஏனைய வெல்லாம்
தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச்
சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.

இஃது இவ்வோத்தினுள் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற் கெல்லாம், இதுவே ஒத்தாயதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சொல்லிய அல்ல புள்ளியிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும் - முன்கூறிய புள்ளியீறும் உயிரீறும் அல்லாத புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச் சொல்லும், ஏனையவுமெல்லாம் - முன்கூறிய ஈறுகள் தம்மு ளொழிந்து நின்றனவுமெல்லாம், தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச் சாரியை நிலையுங் கடப்பாடு இல - ஆராயுங் காலத்து உருபுகளொடு பொருந்திச் சாரியை நின்று முடியும் முறைமையை உடையவல்ல, நின்றுந் நில்லாதும் முடியும் எ-று.

‘ஏனையவும்’ என உம்மை விரிக்க. கூறாத புள்ளி யீறுகள் ஐந்து. அவை ணகர, யகர, ரகர, லகர, ளகரங்களாம். மண்ணினை மண்ணை, வேயினை வேயை, நாரினை நாரை, கல்லினை கல்லை, முள்ளினை முள்ளை என வரும். உயிரீற்றுள் ஒழிந்தது இகரம் ஒன்றுமேயாதலின், அதனைப் பிற்கூறினார். கிளியினை கிளியை என வரும்.

இனித் தான் யான் அழன் புழன் என்னும் னகர ஈற்றினும், ஏழென்னும் மகர ஈற்றினும் ஒழிந்தன, பொன்னினை பொன்னை, தாழினை

தாழை என்றாற்போல வருவன பிறவுமாம். இனி, ஈகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன தீயினை தீயை, ஈயினை ஈயை, வீயினை வீயை என்றாற்போல்வன பிறவுமாம். ஐகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன, தினையினை தினையை, கழையினை கழையை என்றாற் போல்வன பிறவுமாம். ஏனை ஈறுகளிலும் வருவன உணர்ந்து கொள்க.

மேலே பெயரீற்றுச் செய்கையெல்லாந் தத்தம் ஈற்றின்கண் முடிப்பாராதலின் அவை ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா.

இனித் 'தேருங்காலை' என்றதனானே, உருபுகள் நிலைமொழியாக நின்று தம்பொருளொடு புணரும்வழி வேறுபடும் உருபீற்றுச் செய்கையெல்லாம் ஈண்டு முடித்துக் கொள்க.

எ-டு: நம்பியைக் கொணர்ந்தான், மண்ணினைக் கொணர்ந்தான், கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் என மூவகைப் பொருளொடுங் கூடி நின்ற உருபிற்கு ஒற்றுக்கொடுக்க. மலையொடு பொரு தது, மத்திகையாற் புடைத்தான், சாத்தற்குக் கொடுத்தான், ஊர்க்குச் சென்றான், காக்கையிற் கரிது, காக்கையது பலி, மடியுட் பழுக்காய், தடாவினுட் கொண்டான் என்னுந் தொடக்கத்தன உருபு காரணமாகப் பொருளொடு புணரும் வழி இயல்பாயும் ஈறுதிரிந்தும் ஒற்றுமிக்கும் வந்தன கொள்க.

இனிக், கண் கால் புறம் முதலியன பெயராயும் உருபாயும் நிற்கு மாதலின், அவை உருபாகக் கொள்ளும்வழி வேறுபடுஞ் செய்கைக ளெல்லாம் இவ்விலேசான் முடிக்க.

இஃது உருபியலாதலின் 'உருபொடு சிவணி' என வேண்டா, அம்மிகையானே உருபுணர்ச்சிக்கட் சென்ற சாரியைகளெல்லாம் ஈற்றுப் பொது முடிபு உள்வழிப் பொருட்புணர்ச்சிக்குங் கொள்க. விளவின்கோடு, சினியின்கால் என எல்லா ஈற்றினுங் கொள்க. நம்பியை, கொற்றனை என உயிரீறும் புள்ளியீறுஞ் சாரியை பெறாது இயல்பாய் முடிவனவும் ஈண்டே கொள்க. (30)

உருபியல் முற்றிற்று.

7

உயிர்மயங்கியல்

அகர ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வருவழி
அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

203. அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்
தத்தம் ஒத்த ஒற்றிடை மிகுமே

என்பது சூத்திரம்.

உயிரீறு நின்று வன்கணத்தொடுஞ் சிறுபான்மை ஏனைக் கணங்களொடும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின், இவ்வோத்து 'உயிர்மயங்கியல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற்பெயரோடு உருபு புணருமாறு கூறிப் பெயர்வருவழி உருபு தொக்கு நின்ற பொருட் புணர்ச்சி கூறுகின்றமையின் உருபியலோடு இயைபுடைத் தாயிற்று.

இச்சூத்திரம், அகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் வன்கணத்தொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் - அகரமாகிய இறுதியை யுடைய பெயர்ச்சொன் முன்னர், வேற்றுமையல்வழிக் கசதபத் தோன்றின் - வேற்றுமையல்லாத விடத்துக் கசதப முதன்மொழிகள் வருமொழியாய்த் தோன்றுமாயின், தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடை மிகும் - தத்தமக்குப் பொருந்திய அக் கசதபக்களாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகும் எ-று.

எ-டு: விளக்குறிது, நுணக்குறிது, அதக்குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என ஒட்டுக.

இவை அஃறிணை இயற்பெயராகிய எழுவாய் வினைக்குறிப்புப் பண்பாகிய பயனிலையொடு முடிந்தன.

'ஒத்த' என்றமையாது 'தத்தம் ஒத்த' என்றதனான், அகர ஈற்று உரிச்சொல் வல்லெழுத்து மிக்கும், மெல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும் முடிபும், அகரந்தன்னை உணர நின்றவழி வன்கணத்தொடு மிக்கு முடியும் முடிபும் கொள்க.

எ-டு: தடக்கை தவக்கொண்டான் 'வயக்களிற்று' (புறம். 100)
'வயப்புலி' (அகம். 22) குழக்கன்று எனவும், தடஞ்செவி
'கமஞ்சூல்' (முருகு.7) எனவும், அக்குறிது சிறிது தீது பெரிது
எனவும் வரும்.

இனி, இடைச்சொல் வல்லொற்றுப் பெற்று வருவன உளவேல்
அவற்றையும் இவ்விலேசினான் முடித்துக் கொள்க. (1)

அகர ஈற்றுள் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவன

204. வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும்
எனவென் எச்சமும் சுட்டின் இறுதியும்
ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்
ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமீ.

இஃது அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும்
புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையெஞ்சு கிளவியும் - வினையை ஒழிபாகவுடைய அகர
ஈற்று வினைச்சொல்லும், உவமக் கிளவியும் - உவமவுருபாய் நின்ற அகர
ஈற்று இடைச்சொல்லும், எனவென் எச்சமும் - எனவென்னும் வாய்பாட்
டான் நின்ற அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டின் இறுதியும் - சுட்டாகிய
அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும் -
ஆங்க வென்னும் அகர ஈற்று உரையசை யிடைச்சொல்லும், ஞாங்கர்க்
கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும் - முன்னர்க் கூறிய வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்
எ-று.

எ-டு: உண தாவ சாவ என நிறுத்திக், கொண்டான் சென்றான்
தந்தான் போயினான் என வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க.

இவ்வினையெச்சம் ஒழிந்தன எல்லாம் இடைச்சொல் லென்று
உணர்க. புலிபோலக் கொன்றான் சென்றான் தாவினான் போயினான்
எனவும், கொள்ளெனக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான்
எனவும், அக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும், ஆங்கக்
கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான், 'ஆங்கக் குயிலு மயிலுங்
காட்டிக், கேள்வனை விடுத்துப் போகியோனே' எனவும் வரும்.

'உவமம்' வினையெச்ச வினைக்குறிப்பேனும், ஒன்றொனாடு
பொருவப்படுதல் நோக்கி உவமவியலின்கண் ஆசிரியர் வேறுபடுத்திக்
கூறினார்.

'எனவென்னும் எச்சமும்', இருசொல்லையும் இயைவிக்கின்ற
நிலைமையான் இடைச்சொல்லோத்தினுள் வேறோதினார்.

‘ஆங்க’ என்பது, ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்ததல்லாமை ‘ஆங்க வென்னு முரையசை’ என்றதனானும் ‘ஆங்க வுரையசை’ (சொ.279) என்னும் இடையியற் சூத்திரத்தானும் உணர்க.

இவை இயல்புகணத்துக்கண் முடியும் முடிபு ‘ஞநமயவ’ (எழுத்.144) என்பழிக் கூறியதேயாம். அவை, தாவ புலிபோல கொள்ளென ஆங்க என நிறுத்தி, ஞநமயவ முதலிய மொழி ஏற்பன கொணர்ந்து புணர்த்து இயல்பாமாறு ஒட்டிக் கொள்க. சுட்டு மேற்கூறுப. (2)

அகரச்சுட்டின் முன்னர் மென்கணம் முடியுமாறு

205. சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின் ஒட்டிய ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது ‘ஞநமயவ’ (எழுத். 144) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் மென்கணம் இயல்பாகும் என முற்கூறியதனை விலக்கி மிக்கு முடிக என்றலின், எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டின் முன்னர் ஞநமத்தோன்றின் - அகரச்சுட்டின் முன்னர் ஞநமக்கள் முதலாகிய மொழிவரின், ஒட்டிய ஒற்று இடை மிகுதல் வேண்டும் - தத்தமக்குப் பொருந்தின ஒற்று இடைமிகுதலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: அஞ்ஞான், அந்நூல், அம்மணி என வரும்.

‘ஒட்டிய’ என்றதனான் அஞ்ஞனிந்தது, அந்நன்று, அம்மாண்டது என அகரந் தன்னை யுணர நின்றவழியும் மிகுதல் கொள்க. (3)

அதன் முன்னர் இடைக்கணம் முடியுமாறு

206. யவமுன் வரினே வகரம் ஒற்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) யவ முன் வரின் - யகர வகர முதன்மொழி அகரச் சுட்டின் முன்னே வரின், வகரம் ஒற்றும் - இடைக்கண் வகரம் ஒற்றாம் எ-று.

எ-டு: அவ்யாழ், அவ்வளை என வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனான், அகரந் தன்னை யுணர நின்ற வழியும் வகரம் மிகுதல் கொள்க. அவ்வளைந்தது என வரும். (4)

உயிர்க்கணம் முடியுமாறு

207. உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உயிர் முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது - உயிர்கள் அகரச் சுட்டின் முன் வரினும் முற்கூறிய வகரம் மிக்கு வரும் இயல்பின் திரியாது எ-று.

எ-டு: அ என நின்ற சுட்டின் முன்னர் அடை முதலியன வருவித்து வகரம் ஒற்றித் தன்னுரு இரட்டி உயிரேற்றி, அவ்வடை அவ்வாடை அவ்விலை அவ்வீயம் அவ்வரல் அவ்வூர்தி அவ்வெழு அவ்வேணி அவ்வையம் அவ்வொழுக்கம் அவ்வோடை அவ்வளவியம் என ஒட்டுக.

‘நெடியதன் முன்னர்’ (எழுத். 160) என்பதனுள் ‘நெறியியல்’ என்றதனான் இரட்டுதல் கூறினமையின், அது நிலைமொழித் தொழிலென்பது பெறப்பட்டது.

வருமொழி முற்கூறியவதனான், அகரந்தன்னை உணர நின்ற வழியும் வகரம் மிகுதல் கொள்க. அவ்வழகிது என வரும். ‘திரியாது’ என்றதனான், மேற் சுட்டு நீண்டவழி வகரக்கேடு கொள்க. (5)

செய்யுட்கண் அகரச்சுட்டு நீடல்

208. நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிச் செய்யுட்கு ஆவதொரு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்து - அகரச்சுட்டு நீடவருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து எ-று.

எ-டு: ‘ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே’ (சொல். 1), ‘ஆயிருபாற்சொல் (சொல். 3) என வரும்.

இது, வருமொழி வரையாது கூறலின் வன்கணம் ஒழிந்த கணம் எல்லாவற்றொடுஞ் சென்றது. அவற்றிற்கு உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. இந்நீட்சி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருதலின் ‘நீட்டும்வழி நீட்டல்’ (சொல். 403) ஆகாமை உணர்க. (6)

‘சாவ’, வன்கணம் வருவழி முடியுமாறு

209. சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்து

இறுதி வகரங் கெடுதலும் உரித்தே.

இதுமேல் ‘வினையெஞ்சு கிளவி’ என்ற எச்சத்திற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்து இறுதி வகரம் - சாவ வென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெனெச்சத்து இறுதிக்கண் நின்ற அகரமும் அதனாற் பற்றப்பட்ட வகரமும், கெடுதலும் உரித்து - கெட்டு நின்றலும் கெடாது நின்றலும் உரிய எ-று.

எ-டு: கோட்டிடைச் சாக்குத்தினான் என வரும். சீறினான் தகர்த்தான் புடைத்தான் என ஒட்டுக. கெடாது முன்னர் முடித்தாம்.

இதனை 'வினையெஞ்சு கிளவி' (எழுத்.204) என்றதன்பின் வையாததனான், இயல்புகணத்தும் இந்நிலைமொழிக்கேடு கொள்க. சாளுந்நான் நீண்டான் மாண்டான் யாத்தான் வீழ்ந்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக.(7)

அகர ஈற்றுள் இயல்பாய் முடிவன

210. அன்ன வென்னும் உவமக் கிளவியும்
 அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும்
 செய்ய்மன வென்னுந் தொழிலிறு சொல்லும்
 ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்
 செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்
 செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
 அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும்
 பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட
 அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒருசார் பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடைக்கும் முன்னெய்தியது விலக்கியும், எய்தாதது எய்துவித்தும் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அன்ன என்னும் உவமக் கிளவியும் - அன்ன என்று சொல்லப்படும் உவமவுருபாகிய அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும் - அணியாரைக் கருதின விளியாகிய நிலைமையினையுடைய அகர ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்ச்சொல்லும், செய்ய்மன என்னுந் தொழிலிறு சொல்லும் - செய்ய்மன என்று சொல்லப்படுந் தொழிற்சொல் பொருள் தருங்கால் உம் ஈற்றான் இறுஞ் சொல்லும், ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும் - ஒருவரான் ஏவற்றொழின்மை கருதிக் கூறப்பட்ட ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடித்தலை உணர்த்தும் அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும் - செய்த என்று சொல்லப்படும் பெயரெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் - செய்யிய என்று சொல்லப்படும் வினையெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும் - அம்ம என்று சொல்லப்படும் எதிர்முகமாக்கிய அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், பலவற்று இறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட - பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் அகர ஈற்றுப் பெயர்கள் ஐந்தனையும் முற்கூறியவற்றொடு கூட்டிக் கொடுத்தல் உள்ளிட்டு, அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப - அவ் வெட்டுச் சொல்லும் இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

எ-டு: பொன்னன்ன குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி என, இது 'வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும்' (எழுத். 204) என்பதனான் மிக்கு முடிதலை விலக்கிற்று.

ஊர கேள், செல், தா, போ என 'உயிரீறாகிய வுயர்திணை' (எழுத்.153) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இயல்பாய் முடிவது ஈண்டு னகரங் கெட்டு அகர ஈறாய் விளியேற்று முடிந்தமையின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

உண்மன குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என்பனவற்றிற்கு உண்ணு மென விரித்தும், யானுண்மன நீயுண்மன அவனுண்மன என நிறுத்திக், கூழ் சோறு தேன் பால் என வருவித்தும் முடிக்க. இவற்றிற்கும் அவ்வாறே விரித்துக் கொள்க. இங்ஙனஞ் செய்யுமென்பதன் எச்சப் பொருட்டாகிய மனவெனிறுதிச்சொல் அக்காலம் வழங்கியதாதலின் ஆசிரியர் அதனையும் வேறாக எடுத்தோதினார்.

யானும் நின்னோடுடன் வருக, அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க என நிறுத்திக், காட்டின்கண் செருவின்கண் தானைக்கண் போரின்கண் என வருவித்து முடிக்க. இவை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடித்தன.

'ஏவல் கண்ணிய' எனவே ஏவல் கண்ணாதனவும் உளவாயின; அவை நீ செல்க அது செல்க அவை செல்க என நிறுத்தி, முற்கூறிய காடு முதலிய வற்றை வருவித்து முடிக்க. இவை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாதன. அஃறிணை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாமை, வினையிலுள் (சொல். 228) வியங்கோட்கண்ணே பொருளியலுஞ் செய்யுளியலும் பற்றிக் கூறுதும்.

'மனவும்' 'வியங்கோளும்' எய்தாதது எய்துவித்தது.

உண்ட குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி - இதுவும் அது. இதற்கு உரிய உண்ணாத குதிரை யென்னும் எதிர்மறையும், நல்ல குதிரை யென்னும் குறிப்புங் கொள்க.

உண்ணிய கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான்; இது முன்னர் வினையெச்சம் வல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

அம்மகொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பது இடைச்சொல்லாதலின் எய்தாதது எய்துவித்தது. இது கேளாய் கொற்றனே என எதிர்முக மாக்கியவாறு காண்க.

பல்லகுதிரை, பலகுதிரை, சில்லகுதிரை, சிலகுதிரை, உள்ளகுதிரை, இல்ல குதிரை, செந்நாய் தகர் பன்றி என ஒட்டுக. இக்காலத்துப் பல்ல சில்ல என்பன வழங்கா. இதுவும் விளக்குறிது என்றாற் போலப் பலக்குதிரையென வல்லெழுத்து எய்தியதனை விலக்கிற்று.

விளிநிலைக் கிளவியாகிய பெயர் முற்கூறாததனானே, செய்யுமென் பதன் மறையாகிய செய்யாத வென்பதற்கும் இவ்வியல்பு முடிபு கொள்க.

அது வாராத கொற்றன் என வரும். இவ்வியல்பு முடிபிற்குச் செய்யம்மன சிறத்தலின், வியங்கோட்கு முன் வைத்தார்.

‘ஏவல் கண்ணிய’ என்பதனான் ஏவல் கண்ணாததும் உளதென்று கூறி ‘மன்னிய பெரும நீ’ (புறம். 91) என உதாரணங் காட்டுகவெனின், அது பொருந்தாது; கூறுகின்றான் அவன் நிலைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்றே கருதிக் கூறுதலின் அதுவும் ஏவல் கண்ணிற்றேயாம்.

எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ‘பலவற்றிறுதி’ முற்கூறுகவெனின், அது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேறு வேறு முடிபுடைத் தென்றற்குஞ், செய்யுண் முடிபு இவ்வியல்புபோற் சிறப்பின்றென்றற்கும், அகர ஈற்றுள் முடிபு கூறாது நின்ற முற்றுவினையும் வினைக்குறிப்பும் இவ்வியல்பு முடிபு பெறுமென்றற்கும் பின் வைத்தார்.

உண்டன குதிரை இது முற்றுவினை. கரியன குதிரை இது முற்று வினைக்குறிப்பு.

இஃது இயல்புகணத்து முடிபு. ‘ஞநமயவ’ (எழுத். 144) என்புழிப் பொருந்துவன வெல்லாங் கொள்க. (8)

‘வாழிய’ இறுதி யகரம் கெடுதலும் உண்மை

211. வாழிய என்னுஞ் செயவென் கிளவி

இறுதி யகரங் கெடுதலும் உரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வாழிய என்னுஞ் செய என் கிளவி - வாழுங்காலம் நெடுங் காலமாகுத என்னும் பொருளைத் தரும் வாழிய வென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெனெச்சக்கிளவி, இறுதி யகரங் கெடுதலும் உரித்து - இறுதிக்கண் அகரமும் அதனாற் பற்றப்பட்ட யகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலும் உரித்து எ-று.

‘கெடுதலும்’ எனவே, கெடாது முடிதலே பெரும்பான்மை என்றவாறு.

எ-டு: வாழி கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என வரும்.

வாழிய என்பதே பெரும்பான்மை. வாழிய யான் நீ அவன் அவள் அவர் அது அவை என இது மூன்றிடத்துஞ் சேறலின் ‘உயிரீறாகிய முன்னிலைக் கிளவியும்’ (எழுத். 151) என்புழி முன்னிலை யியல்பாம் என்ற தன்கண் அடங்காதாயிற்று. இது குறிப்பு வியங்கோள்.

‘ஒன்றென முடித்தலான்’ இஃது இயல்புகணத்துங் கொள்க.

எ-டு: வாழி ஞெள்ளா எனவரும்.

இது வாழ்த்தப்படும் பொருள் வாழவேண்டுமென்னுங் கருத்தின னாகக் கூறுதலின் ஏவல்கண்ணிற்றேயாம்.

அல்லாக்கால் 'வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே' (செய்.109) என்பதற்கும், வாழ்த்தியலாகச் சான்றோர் கூறிய செய்யுள்களுக்கும் பயனின்றாமென்று உணர்க. (9)

'அம்ம' இறுதி அகரம் நீடலும் உண்மை

212. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டும் வரையார்.

இஃது அம்ம வென்பதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) உரைப்பொருட் கிளவி - எதிர்முகமாக்கும் பொருளையுடைய அம்மவென்னுஞ் சொல், நீட்டும் வரையார் - அகரமாகி நின்றலேயன்றி ஆகாரமாய் நீண்டு முடிதலையும் நீக்கார் என்று.

எ-டு: அம்மா கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என வரும்.

உம்மையான், நீளாமையே பெரும்பான்மையாம். வரையாது கூறினமையின் இந் நீட்சி இயல்பு கணத்துங் கொள்க. அம்மாளுள்ளா, நாகா, மாடா, வடுகா, ஆதா என ஒட்டுக. (10)

'பலாஅஞ் சிலாஅம்' நிலைவருமொழிகள்

213. பலவற் றிறுதி நீடுமொழி உளவே

செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான.

இது முற்கூறிய பலவற்றிறுதிக்கண் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பலவற்று இறுதி நீடும் மொழி உள - பலவற்றை உணர்த்தும் ஐவகைச் சொல்லின் இறுதி அகரம் நீண்டு முடியும் மொழிகளுஞ் சில உள; செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி ஆன - யாண்டுகளவெனிற் செய்யு ளாதலைக் கருதிய ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படுஞ் செய்யுண்முடிபுடைய மொழிகளின்கண் என்று.

'உடைத்து' என்னாது 'உள' என்ற பன்மையான், வருமொழிக்கண் சில என்பது வந்து நீடு மென்று கொள்க.

'செய்யுளான' என்னாது 'செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழியான' என்றதனான், பல என்பதன் இறுதி அகரம் நீண்டுநிலைமொழி அகரப் பேறும் வருமொழி ஞகரமாகிய மெல்லெழுத்துப் பேறும், வருமொழி யிறுதி நீண்டவழி அகரப்பேறும் மகரமாகிய மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க.

எ-டு: 'பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மனார் புலவர்'. இதன் சொன் நிலை பல சில என்னுஞ் செவ்வெண். (11)

பல, சில - தம்முன் தாம் வந்து முடியுமாறு

214. தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்
லகரம் றகரவொற் றாகலு முரித்தீத.

இது பல சில என்பனவற்றிற்கு இயல்பேயன்றித் திரிபும் உண்டென, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தொடர் அல் இறுதி - தொடர்மொழி யல்லாத ஈரெழுத் தொடருமொழியாகிய பல சில என்னும் அகர ஈற்றுச் சொல், தம்முன் தாம்வரின் - தம்முன்னே தாம் வருமாயின், லகரம் றகர வொற்று ஆகலும் உரித்து - தம் ஈற்றின் நின்ற லகர வொற்று றகரவொற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து எ-று.

உம்மையான் திரியாமையும் உரித்தென்றார்.

எ-டு: பற்பல கொண்டார், சிற்சில வித்தி என வரும்.

அகர ஈற்றுச் சுட்டல்லாத குற்றெழுத்து ஓரெழுத்தொரு மொழியாதல் இன்மையின் 'தொடரலிறுதி' யெனவே ஈரெழுத்தொரு மொழியே உணர்த்திற்று. 'தம்முன்' என்னாது 'தம்முன்' என்ற பன்மையாற் பல சில என நின்ற இரண்டுத் தழுவப்பட்டன.

'தம்முன்வரின்' என்னாது 'தாம்' என்றதனாற் பலவின்முன் பல வருதலுஞ் சிலவின் முன் சில வருதலுங் கொள்க. லகரம் றகர வொற்றா மென ஒற்றிற்குத் திரிபு கூறி அகரங் கெடுதல் கூறிற்றிலரெனின், அது வாராததனான் வந்தது முடித்தலென்னும் உத்திபெற வைத்ததென்று உணர்க. இதனை ஞாபகமென்பாரும் உளர்.

அருத்தாபத்தியான் 'தம்முன் தாம்வரின்' லகரம் றகர ஒற்றாம். எனவே, தம்முன் பிறவரின் லகரம் றகரவொற்றாகாது அகரம் கெடுமென்று கொள்ளப்படும்.

எ-டு: பல்கடல் சேனை தானை பறை எனவும், 'பல்யானை' (புறம். 63) பல்வேள்வி எனவும், சில்காடு சேனை தானை பறை எனவும், சில்யானை சில்வேள்வி எனவும் வரும்.

'உரித்து' என்றது அகர ஈற்றொருமை பற்றி. (12)

ஆண்டு வல்லெழுத்து உறழ்ந்து தோன்றல்

215. வல்லெழுத் தியற்கை உறழத் தோன்றும்.

இது முற்கூறிய இரண்டற்கும் உள்ளதொரு முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வல்லெழுத்து இயற்கை - முற்கூறிய பல சில வென்னும் இரண்டற்கும் அகர ஈற்றுப் பொதுவிதியிற் கூறிய வல்லெழுத்துமிகும்

இயல்பு, உறழத்தோன்றும் - மிகுதலும் மிகாமையுமாய் உறழ்ந்துவரத் தோன்றும் எ-று.

எ-டு: பலப்பல பலபல, சிலச்சில சிலசில என வரும்.

ஈண்டுத் 'தம்முன் தாம்' வருதல் கொள்க.

'இயற்கை' என்றதனான், அகரங் கெட லகரம் திரிந்துத் திரியாதும் உறழ்ந்து முடிதலுங் கொள்க.

எ-டு: பற்பல பல்பல, சிற்சில சில்சில எனவரும்.

'தோன்றும்' என்றதனான், அகரங் கெட லகரம் மெல்லெழுத்தும் ஆய்தமுமாகத் திரிந்து முடிதலுங் கொள்க.

எ-டு: 'பன்மீன் வேட்டத்து' (குறுந். 123), பன்மலர், பஹாலி, பஹாழிசை, சின்னூல், சிஹாழிசை என வரும்.

இவை முன்னர்த் 'தோன்றும்' என்று எடுத்தோதிய மிகையான் அகரங் கெட நின்றலகரவொற்றின் முடிபாகலின் 'தகரம் வருவழி ஆய்தம்' (எழுத். 369) 'மெல்லெழுத்து இயையின்' (எழு. 367) என்பவற்றான் முடியா.

(13)

அகர ஈறு, வன்கணம் வருவழி வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு

216. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது அகர ஈற்றிற்கு அல்வழி முடிபு கூறி, வன்கணத்தொடு வேற்றுமை தொக்கு நின்ற முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்று - அகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் முற்கூறிய அல்வழியோடு ஒரு தன்மைத்தாய்க், கசதப முதன் மொழி வந்துழித் தத்தம் ஒத்த வொற்று இடைமிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: இருவிளக்கொற்றன், சாத்தன், தேவன், பூதன் என வரும். இருவிளக்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குண வேற்றுமைக் கண்ணுங் கொள்க.

'இருவிள' என்பது ஓலை; வேணாட்டகத்து ஓநூர்; கருவூரினகத்து ஒரு சேரியு மென்ப. இருவிளவிற் கொற்றன் என விரிக்க. (14)

இவ்வீற்று மரப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுதல்

217. மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அகர ஈற்று மரப் பெயர்க்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) மரப் பெயர்க்கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும் - அகர ஈற்று மரப் பெயராய சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: அதங்கோடு விளங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

இது 'கசுதப முதலிய' (எழுத்.143) என்பதனான் முடியும். (15)

'மக' இன்சாரியை பெறுதல்

218. மகப்பெயர்க் கிளவிக்கு இன்னை சாரியை.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) மகப்பெயர்க் கிளவிக்கு இன்னை சாரியை - அகர ஈற்று மக என்னும் பெயர்ச்சொல்லிற்கு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வருஞ்சாரியை இன் சாரியை எ-று.

எ-டு: மகவின்மை, செவி, தலை, புறம் என வரும்.

சாரியைப்பேறு வரையாது கூறியவழி நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் செல்லுமென்பது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாகலின், மகவின் ஞாண், நூல், மணி, யாழ், வட்டு, அடை என ஒட்டுக.

மேல் 'அவண்' என்றதனான், இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (16)

அஃது அத்துப் பெறுதலும் உளதாதல்

219. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை இன்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தோடு அத்து வகுத்தலின், எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவண் - முற்கூறிய மகவிடத்து, அத்து வரினும் வரைநிலை இன்று - இன்னேயன்றி அத்துச் சாரியையும் ஈற்று வல்லெழுத்தும் வந்து முடியினும் நீக்கும் நிலைமையின்று எ-று.

எ-டு: மகத்துக் கை செவி தலை புறம் என வரும்.

'அவண்' என்றதனான், மகப்பால்யாடு என வல்லெழுத்துப்பேறும், மகவின்மை என மேல் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வும், விளவின்கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க. 'நிலை' யென்றதனான், மகப்பால்யாடு என மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க. (17)

பலவற்றிறுதி வற்றுப் பெறுதல்

220. பலவற் றிறுதி உருபியல் நிலையும்.

இஃது அதிகாரத்தான் இயைபு வல்லெழுத்தொடு வற்றும் வகுத்தலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பலவற்றிறுதி - பல்லபலசில உள்ள இல்ல என்னும் பலவற்றையுணர்த்தும் அகர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதி, உருபியல் நிலையும் - உருபியற்கண் வற்றுப் பெற்றுப் புணர்ந்தாற் போல உருபினது பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் வற்றுப் பெற்றுப் புணரும் எ-று.

இயைபு வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற்கொள்க.

எ-டு: பல்லவற்றுக்கோடு பலவற்றுக்கோடு சிலவற்றுக்கோடு உள்ளவற்றுக்கோடு இல்லவற்றுக்கோடு, செதிள் தோல் பூ என ஒட்டுக.

உருபு விரிந்துழி நிற்குமாறு போலன்றி, அவ்வுருபு தொக்கு அதன் பொருள் நின்று புணருங்கால் வேறுபாடு உடைமையின், அவ்வேறு பாடுகள் ஈண்டு ஒதினார் இத்துணையுமென்று உணர்க. (18)

ஆகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் (மிக்கு) முடியுமாறு

221. ஆகார இறுதி அகர இயற்றே.

இஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆகார இறுதி அகர இயற்று - ஆகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் அகர ஈற்று அல்வழியது இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழித் தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடைமிகும் எ-று.

எ-டு: மூங்காக்கடிது, தாராக்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என ஒட்டுக. (19)

'செய்யா' வாய்பாட்டு வினையெச்சமும் அற்றாதல்

222. செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.

இஃது ஆகார ஈற்று வினைச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் - செய்யா வென்னும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும் உம்மையாற் பெயரெச்ச மறையாகிய சொல்லும், அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர் - வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் அவ்வியல்பு திரியாதென்று சொல்லுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: உண்ணாக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், உண்ணாக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். (20)

உம்மைத்தொகைக்கண் நிலைமொழி ஆகார ஈறு முடியுமாறு

223. உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்ம்மை யாக அகரம் மிகுமே.

இஃது ஆகார ஈற்று அல்வழிக்கண் உம்மைத்தொகை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி - உம்மை தொக்குநின்ற இருபெயராகிய தொகைச் சொற்கள்; மெய்ம்மையாக அகரம் மிகும் - மெய்யாக நிலைமொழி யீற்றகரம் மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: உவா அப்பதினான்கு, இரா அப்பகல் என வரும்.

‘மெய்ம்மையாக’ என்பதனான், வல்லெழுத்துக் கொடுக்க. இஃது எழுவாயும் பயனிலையுமன்றி உம்மைத் தொகையாதலின் மாட்டேற்றான் வல்லெழுத்துப் பெறாதாயிற்று.

‘உம்மை தொக்க’ என்னாது ‘எஞ்சிய’ என்ற வாய்பாட்டு வேற்றுமை யான், அரா அப்பாம்பு எனப் பண்புத்தொகைக்கும், இரா அக்கொடிது என எழுவாய் முடிபிற்கும், இரா அக்காக்கை எனப் பெயரெச்ச மறைக்கும் அகரப்பேறு கொள்க.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் அகரப்பேறு கொள்க. இறா அவழுதுணங்காய் எனவரும். இஃது உம்மைத் தொகை. அரா அக்குட்டி என்பது பண்புத்தொகையும் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். உவா அப்பட்டினி என்பது வேற்றுமைத் தொகை. (21)

ஆகார ஈற்றுள் இயல்பாய் முடிவன

224. ஆவும் மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பலவற் றிறுதியும்
ஏவல் குறித்த உரையசை மியாவும்
தன்தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியோடு
அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாதது எய்துவித்தலும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ஆவும் - ஆவென்னும் பெயரும், மாவும் - மாவென்னும் பெயரும், விளிப்பெயர்க் கிளவியும் - விளித்தலையுடைய பெயராகிய உயர்திணைச் சொல்லும், யாவென் வினாவும் - யாவென்னும் வினாப்

தொ.எ.ந. 8

பெயரும், பலவற்று இறுதியும் - பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் ஆகார ஈற்றுப் பெயரெச்ச மறையாகிய முற்றுவினைச்சொல்லும், எவல் குறித்த உரையசை மியாவும் - முன்னிலை யேவல் வினையைக் கருதிவரும் எதிர்முகமாக்குஞ் சொல் வினைச் சேர்ந்த மியாவென்னும் ஆகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், தன் தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியோடு - தனது தொழிலினைச் சொல்லும் ஆகார ஈற்றுத் தன்மையாகிய வினாச் சொல்லொடு கூட, அன்றி யனைத்தும் - அவ்வெழுவுகையாகிய சொல்லும், இயல்பென மொழிப - இயல்பாய் முடியு மென்று சொல்லுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: ஆகுறிது மாகுறிது சிறிது தீது பெரிது; குறிய சிறிய தீய பெரிய என ஒட்டுக.

இவை ஆகார ஈற்றுப் பெயராகலின், மிக்கு முடிவன மிகாவென எய்தியது விலக்கிற்று.

ஊராகேள் செல்தா போ என இஃது இயல்பாமென்ற உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயர் திரிந்து முன்னிலையாய் விளியேற்றலின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

யா குறிய சிறிய தீய பெரிய என இதுவும் பெயராகலின், எய்திய இயைபு வல்லெழுத்து விலக்கியதாம்.

உண்ணா குதிரைகள் செந்நாய்கள் தகர்கள் பன்றிகள் என இஃது எய்தியது விலக்கிற்று; 'செய்யா' என்னுஞ் சூத்திரத்துப் (எழுத்.222) பெற்ற வல்லெழுத்தினை விலக்கலின்.

கேண்மியா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும், உண்கா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும், இவ்விடைச் சொற்கள் முடியாமையின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

உண்கா என்பது, யானுண்பேனோ என்னும் பொருட்டு. இயல்பு கணத்துக்கண்ணாயின் 'ஏ ந ம ய வ' (எழுத்.144) என்பதனான் முடிபெய்தும். (22)

ஆகார ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு

225. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது ஆகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக் கண்ணும் - ஆகார ஈற்றுப் பெயர் அல் வழிக்கண்ணே யன்றி வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும், அதனோரற்று - அகர ஈற்று அல்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: தாரா மூங்கா வங்கா என நிறுத்திக், கால் செவி தலை புறம்
என வருவித்து வல்லெழுத்துக் கொடுத்து ஒட்டுக. (23)

இவ்வீற்றுள் அகர எழுத்துப்பேறு எய்தி முடிவன

226. குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி.

ஐஃது அவ்வீற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது;
அகரமும் வல்லெழுத்தொடு பெறுதலின்.

(இ-ள்.) குறியதன் முன்னரும் - குற்றெழுத்தின் முன்னின்ற ஆகார
ஈற்றிற்கும், ஓரெழுத்து மொழிக்கும் - ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய ஆகார
ஈற்றிற்கும், அகரக்கிளவி அறியத் தோன்றும் - நிலைமொழிக்கண்
அகரமாகிய எழுத்து விளங்கத் தோன்றும் எ-று.

எ-டு: பலாஅக்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும் காஅக்குறை
செய்கை தலை புறம் எனவும் வரும்.

‘ஓரெழுத்தொருமொழி’ அகரம்பெறுதல் சிறுபான்மையென்றற்கு
அதனைப் பிற்கூறினார். இது நிலைமொழிச் செய்கையாதலிற் பலாஅ விலை
பலாஅநார் என இயல்புகணத்துங் கொள்க.

‘அறிய’ என்றதனால் அவ்வகரம் ஈரிடத்தும் பொருந்தினவழிக்
கொள்க. இன்னும் இதனானே, அண்ணா அத்தேரி திட்டா அத்துக்குளம்
என அத்துக் கொடுத்தும், உவா அத்துஞான்று கொண்டான் என அத்தும்
ஞான்றுங் கொடுத்தும், உவா அத்தாற் கொண்டான் என அத்தும் ஆனுங்
கொடுத்தும், இடாவினுட் (இறைகூடை) கொண்டான் என இன்னும்
ஏழுனுருபுங் கொடுத்துஞ் செய்கை செய்து முடிக்க. இன்னும் இதனானே,
மூங்காவின்கால் மூங்காவின்றலை என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை
பொருட்கட் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்துக் கேடுங் கொள்க. (24)

‘இரா’ வேற்றுமைக்கண் அகரம் பெறாமை

227. இராவென் கிளவிக்கு அகரம் இல்லை.

ஐஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயர்க்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) இராவென் கிளவிக்கு - இராவென்னும் ஆகார ஈற்றுச் சொல்
லிற்கு, அகரம் இல்லை - முற்கூறிய அகரம் பெறுதலின்றி வல்லெழுத்துப்
பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: இராக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என
வரும்.

இராஅக்காக்கை இராஅக்கூத்து எனப் பெயரெச்ச மறைப்பொருள்
தாராது, இராவிடத்துக்காக்கை இராவிடத்துக்கூத்து என வேற்றுமை

கருதியவழி, இராக்காக்கை இராக்கூத்து என அகரம் பெறாதென்று உணர்க.
(25)

‘நிலா’ அத்துப்பெற்று முடிதல்

228. நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும்.

இஃது அகரம் விலக்கி அதிகார வல்லெழுத்தினோடு அத்து வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும் - நிலாவென்னுஞ் சொல் அத்துச்சாரியையொடு பொருந்தி முடியும் எ-று.

எ-டு: நிலாஅத்துக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

நிலைமொழித்தொழில் நிலைமொழித்தொழிலை விலக்குமாதலின், அத்து வகுப்ப அகரம் வீழ்ந்தது. இதற்கு ஏழனுருபு விரிக்க. நிலாஅக்கதிர் என்பது ‘வேற்றுமைக் கண்ணும்’ (எழுத். 225) என்பதனான் இயைபு வல்லெழுத்துப் பெற்றது. நிலாஅமுற்றம் என்பது ‘ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு’ அன்மையின் அத்துப் பெறாதாயிற்று. ஈண்டு வருமொழி வரையாது கூறினமையின், நிலா அத்து ஞான்றான் என இயல்பு கணத்துக் கண்ணும் ஏற்பன கொள்க. (26)

யா, பிடா, தளா - இவை மூன்றும் முடியுமாறு

229. யாமரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவும்
ஆமுப் பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வருமொழி வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) யாமரக் கிளவியும் - யாவென்னும் மரத்தை உணர நின்ற சொல்லும், பிடாவும்- பிடாவென்னுஞ் சொல்லும், தளாவும் - தளாவென்னுஞ் சொல்லும், ஆம் முப்பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகும் - ஆகிய மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: யா அங்கோடு, பிடா அங்கோடு, தளா அங்கோடு, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

வருமொழித் தொழிலாகிய மெல்லெழுத்து வகுப்பவே, வல்லெழுத்து விலக்கின்றாம். இதற்கு விலக்காமையின் அகரம் பெற்றது. (27)

இவை வல்லெழுத்துப்பேறும் எய்துதல்

230. வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது, அகரத்தொடு மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்தும் பெறுமென்றலின்.

(இ-ள்.) வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை - முற்கூறிய மூன்று பெயர்க்கும் மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்றமில்லை எ-று.

எ-டு: யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

‘மானமில்லை’ என்றதனான், இம்மூன்றற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாவின் கோடு, பிடாவின் கோடு, தளாவின் கோடு என வரும். சாரியை பெறவே அகரம் வீழ்ந்தது. இன்னும் இதனானே, யாஅத்துக்கோடு, பிடாஅத்துக் கோடு, தளாஅத்துக்கோடு என அத்துப் பெறுதலுங் கொள்க. அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின், ‘யாமரக் கிளவி’ (எழுத். 229) என்பதனைக் ‘குறியதன் முன்னரும்’ (எழுத். 226) என்பதன்பின் வையாதவதனான், இராவிற்றொண்டான் நிலாவிற் கொண்டான் என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (28)

மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் முடியுமாறு

231. மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும்
ஆமுப் பெயரும் அவற்றோ ரன்ன
அகரம் வல்லெழுத் தவையவண் நிலையா
னகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும்.

இஃது எய்தியது விலக்கி எய்தாதது எய்துவித்தது. இம் மூன்றும் வல்லெழுத்துப் பெறா என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று. மாமரத்துக்கு அகரமும் நஞநம ஒற்றும், ஏனையவற்றிற்கு அகர ஒற்றும் எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் ஆம் முப்பெயரும் அவற்றோரன்ன - மாமரமாகிய சொல்லும் ஆவென்னுஞ் சொல்லும் மாவென்னுஞ் சொல்லமாகிய மூன்று பெயரும் யாமரம் முதலிய மூன்றோடும் ஒரு தன்மையவாய் மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும், ஆவும் மாவும் அகரம் அவண் நிலையா அகரம் ஒற்றும் - அவற்றுள் ஆவும் மாவும் புணர்ச்சியிடத்து அகரம் நிலைபெறாவாய் அகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும், எனவே அருத்தாபத்தியான் மாமரத்திற்கு அகரம் நிலைபெற்று நஞநம ஒற்றும் பெறுமாயிற்று, அவை வல்லெழுத்து அவண் நிலையா - அம்மூன்று பெயரும் முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் புணர்ச்சியிடத்து நிலைபெறாவாய் வரும் எ-று.

‘அவண் நிலையா’ என்றதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக.

எ-டு: மாஅங்கோடு செதிள் தோல் பூ, ஆன்கோடு மான்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

‘மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் அவற்றோரன்ன’ என்று நூபகமாகக் கூறியவதனான், மாங்கோடென அகரமின்றியும் வரும்.

இனி, ‘அவண்’ என்றதனாற் காயாங்கோடு நுணாங்கோடு ஆணங்கோடு என்றாற் போலப் பிறவும் மெல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அங்காக் கொண்டான் இங்காக்கொண்டான் உங்காக்கொண்டான் எங்காக் கொண்டான் என இவற்றுள் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர நின்று இடைச்சொற்கள் வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், ஆவின்கோடு மாவின்கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் பெறுதலும், பெற்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

மாட்டேற்றான் மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்துப் பெறாது மெல்லெழுத்துப் பெற்றவாறும், மாமரம் அகரம் பெற்றவாறும் இச் சூத்திரத்தின் கண்ணழிவான் உணர்க. (29)

மேலை விதியான் முடிந்த ‘ஆன்’ அகரமும் பெறுதல்

232. ஆனொற்று நகரமொடும் நிலையிடன் உடைத்தே.

இஃது அவற்றுள் ஆன் என்றதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆனொற்று - ஆவென்னுஞ் சொன் முன்னர்ப் பெற்றுநின்ற நகரவொற்று, அகரமொடும் நிலையிடன் உடைத்து - அகரத்தொடு கூடி நிற்கும் இடனும் உடைத்து எ-று.

‘இடனுடைத்து’ என்றவதனான், வன்கண மொழிந்த கணத்தது இம்முடிபெனக் கொள்க.

எ-டு: ‘ஆனநெய் தெளித்து நான நீவி’, ‘ஆனமணி கறங்கும் கானத் தாங்கண்’ என வரும்.

‘அகரமொடும்’ என்ற உம்மையான், அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. ஆனெய் தெளித்து, ஆன்மணி, ஆன்வால் என வரும்.(30)

‘ஆன்’ முன் பகர ஈகாரம் முடியுமாறு

233. ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரந் தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலும் உரித்தே.

இஃது ஆன் என்பதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரம் - ஆனென்னுஞ் சொன் முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற ஈகாரத்தொடு கூடிய பகரமாகிய மொழி,

தான் மிகத் தோன்றி - அப் பகரமாகிய தான் மிக்கு நிற்ப நிலைமொழி
னகரத்திற்குக் கேடு தோன்றி, குறுகலும் உரித்து - ஈகாரம் இகரமாகக் குறுகி
நின்றலும் உரித்து எ-று.

எ-டு: ஆப்பி என வரும்.

உம்மை எதிர்மறை யாகலான், ஆன்பீ என்றுமாம். (31)

இவ்வீற்றுட் சில செய்யுட்கண் முடியுமாறு

234. குறியதன் இறுதிச் சினைகெட உகரம்
அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே.

இஃது ஆகார ஈற்றுட் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குறியதன் இறுதிச் சினைகெட - குற்றெழுத்தின் இறுதிக்கண்
நின்ற ஆகாரத்தினது இரண்டு மாத்திரையின் ஒரு மாத்திரை கெட்டு அஃது
அகரமாய் நிற்ப, உகரம் அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்து - ஆண்டு உகரம்
புலப்பட வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து எ-று.

எ-டு: 'இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்ப்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை' (நற். 19)
'புறவுப்புறத் தன்ன புன்கா யுகாய்' (குறுந். 264).

என வரும். 'உகரம்' வகுப்பவே நிலைமொழி அகரங் கெட்டது. அதிகார
வல்லெழுத்து விலக்காமையின் நின்று முடிந்தது.

இனி, நிலைமொழித்தொழில் வரையாது கூறினமையின், இயல்பு
கணத்திற்கும் இவ்விதி எய்திற்றாகலின், ஆண்டுவரும் உகரம் புலப்பட
வாராமையும் உணர்க. சுறவுயர்கொடி, 'அரவுயர்கொடி', முழவுறழ்தோள்
என இவை குறியதனிறுதிச் சினைகெட்டு, வருமொழி உயிர் முதன்
மொழியாய் வருதலின் வகர உடம்படுமெய் பெற்று, உகரம் பெறாது
முடிந்தன. இவற்றிற்கு இரண்டா முருபு விரிக்க; மூன்றாவதுமாம். (32)

இகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் வலி மிகல்

235. இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது இகர ஈற்றுப் பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு தொகைமரபிற் கூறி
ஈண்டு வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் - இகர ஈற்றுப்
பெயர்ச்சொன் முன்னர் அதிகாரத்தாற் கசதப முதன் மொழி வந்துழி,
வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும் - வேற்றுமைப் பொருட்டினர்ச்சி
யாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: கிளிக்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். புலி நரி என்றாற் போல்வனவும் அவை.

இனி, கிளிகுறுமை கிளிக்குறுமை எனக் குணம்பற்றி வந்த உறழ்ச்சி முடிபு மேல் 'வல்லெழுத்து மிகினும்' (எழுத். 246) என்னும் சூத்திரத்து 'ஒல்வழி யறிதல்' என்பதனாற் கொள்க. (33)

இவ்வீற்று இடைச்சொற்களும், வினையெச்சமும் அன்னவாதல்

236. இனிஅணி என்னுங் காலையும் இடனும்
வினையெஞ்சு கிளவியும் சுட்டு மன்ன.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது, இவ்வீற்று இடைச்சொற்கும் வினைச்சொற்கும் முடிபு கூறுதலின்.

(இ-ள்.) இனிஅணி என்னுங் காலையும் இடனும் - இனியென்றும் அணியென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற காலத்தையும் இடத்தையும் உணரநின்ற இடைச்சொல்லும், வினையெஞ்சு கிளவியும் - இவ்வீற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லும், சுட்டும் - இவ்வீற்றுச் சுட்டாகிய இடைச் சொல்லும், அன்ன - முற்கூறியவாறே வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: இனிக்கொண்டான் அணிக்கொண்டான் தேடிக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், இக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும்.

இவ்விடைச் சொல் மூன்றும் இப்பொழுது கொண்டான், அணிய இடத்தே கொண்டான், இவ்விடத்துக் கொற்றன் என உருபின் பொருள்பட வந்த வேற்றுமையாதலின் வேறோதி முடித்தார். (34)

'இன்றி'யது இகரம் உகரமாய்த் திரியும் செய்யுள்முடிபு

237. இன்றி என்னும் வினையெஞ் சிறுதி
நின்ற இகரம் உகர மாதல்
தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்தே.

இஃது இவ்வீற்று வினையெச்சத்துள் ஒன்றற்குச் செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல் - இன்றியென்று சொல்லப்படும் வினையெச்சக் குறிப்பின் இறுதிக்கண் நின்ற இகரம் உகரமாகத் திரிந்து முடிதல், தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்து - பழக நடந்த கூற்றையுடைய செய்யுளுள் உரித்து எ-று.

எ-டு: 'உப்பின்று புற்கையுண்கமா கொற்கையோனே' என வரும்.

‘நின்ற’ என்றதனான், வினையெச்சத்திற்கு முன் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. ‘தொன்றியன் மருங்கின்’ என்றதனான், அன்றி என்பதூஉஞ் செய்யுளில் இம்முடிபு எய்துதல் கொள்க. ‘இடனன்று துறத்தல் வல்லி யோரே’, ‘வாளன்று பிடியா வன்கணாடவர்’, ‘நாளன்றுபோகி’ (புறம்.124) என வரும். முற்றியலிகரந் திரிந்து குற்றியலுகரமாய் நின்றது. (35)

இகரச்சுட்டின் இயல்பு அகரச்சுட்டு போறல்

238. சுட்டி னியற்கை முற்கிளந் தற்றே.

இஃது இகர ஈற்றுச் சுட்டுப் பெயர் இயல்பு கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதலின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) சுட்டின் இயற்கை - இகர ஈற்றுச் சுட்டின் இயல்பு, முன் கிளந்தற்று - முன் அகர ஈற்றுச் சுட்டிற்குக் கூறிய தன்மைத்தாம் எ-று.

என்றது, ‘சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின்’ (எழுத். 205 - 208) என்பது முதலிய நான்கு சூத்திரத்தானுங் கூறிய இலக்கணங்களை; அவை மென்கணத்து மெல்லெழுத்து மிகுதலும், இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத் தும் வகரம் பெறுதலுஞ், செய்யுட் கண் வகரங் கெட்டுச் சுட்டு நீடலுமாம்.

எ-டு: இஞ்ஞாண் நூல் மணி எனவும், இவ்யாழ் இவ்வட்டு எனவும், இவ்வடை இவ்வாடை இவ்விலை இவ்வீயம் இவ்வூர் இவ்வூர்தி இவ்வெழு இவ்வேணி இவ்வையம் இவ்வொடு இவ்வோக்கம் இவ்வெளவியம் எனவும், ‘ஈவயினான’ எனவும் வரும்.

‘ஈதுகாண் டோன்றுமெஞ் சிறுநல் லாரே’ என்றதும் ‘கள்வனோ வல்லன் கணவனென் காற்சிலம்பு, கொள்ளும் விலைப்பொருட்டாற் கொன்றாரே யீதொன்று’ (சிலப். ஊர்கூழ்வரி) என்றதும் இதுவென்னுஞ் சுட்டுமுதல் உகர ஈறாதலின், அது செய்யுளகத்தது; புறனடையான் முடியுமென உணர்க. (36)

‘தூணி’ பதக்கொடு முடிதல்

239. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி

முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை யியற்றே.

இஃது இவ்வீற்று அல்வழிகளுள் அளவுப் பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் எய்திய ஏயென் சாரியை விலக்கி வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தூணிக் கிளவி முன் பதக்கு வரின் - தூணியாகிய அளவுப் பெயரின் முன்னர்ப் பதக்கு என்னும் அளவுப்பெயர் வருமாயின், முதற்

கிளந்து எடுத்த வேற்றுமை இயற்று - முன்பு விதந்தெடுத்த வேற்றுமை முடிபின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: தூணிப்பதக்கு என வரும். இஃது உம்மைத் தொகை.

வருமொழி முற்கூறியவதனான் அடையொடு வந்துழியும் இவ்விதி கொள்க. இருதூணிப் பதக்கு முத்தூணிப் பதக்கு என ஒட்டுக.

‘கிளந்தெடுத்த’ என்றதனான் தூணிக்கொள் சாமைதோரை பாளிதம் எனப் பொருட்பெயர் முன் வந்துழியும், இருதூணிக் கொள் என அதுதான் அடையடுத்துழியுந், தூணித்தூணி தொடித்தொடி காணிக்காணி பூணிப் பூணி எனத் தன் முன்னர்த் தான் வந்துழியும் இவ்விதி கொள்க. இன்னும் இதனானே தன் முன்னர்த் தான் வந்துழியும் அதுதான் அடையடுத்து வந்துழியும் இக்குச் சாரியை பெறுதலுங்கொள்க. தூணிக்குத் தூணி இருதூணிக்குத் தூணி எனவரும். இவற்றுட் பண்புத் தொகையும் உள.(37)

‘நாழி’ முன் ‘உரி’ வந்து முடியுமாறு

240. உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி
இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
டகர மொற்றும் ஆவயி னான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உரிவருகாலை - நாழி முன்னர் உரி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நாழிக் கிளவி - அந்நாழி என்னுஞ் சொல், இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடும் - தன் இறுதியினின்ற இகரந் தானேறிய மெய்யொடுங் கெடும், ஆவயினான் டகரம் ஒற்றும் - அவ்விடத்து டகரம் ஒற்றாய் வரும் எ-று.

எ-டு: நாடுரி என வரும். இதனான் ஏகாரம் விலக்குண்டது.

வருமொழி முற்கூறிய வதனான், இருநாடுரி முந்நாடுரி எனவும் ஒட்டுக.

‘இறுதியிகரம்’ என முன்னும் ஓர் இகரம் உள்ளது போலக் கூறியவதனான், ஈண்டைநிலைமொழியும் வருமொழியும்நிலை மொழிகளாய்நின்று பிறபொருட்பெயரொடு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலுங் கொள்க. நாழிக்காயம் உரிக்காயம், சுக்கு தோரை பாளிதம் எனவரும். (38)

‘பனி’ அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடிதல்

241. பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை யாகும்.

இஃது இகர ஈற்று வேற்றுமையுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினொடு சாரியை பெறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு - பனியென்று சொல்ல வருகின்ற நோயன்றிக் காலத்தை உணர நின்ற வேற்றுமை முடிபுடைய பெயர்க்கு, அத்தும் இன்னும் சாரியை ஆகும் - அத்தும் இன்னும் சாரியையாக வரும் எ-று.

எ-டு: பனியத்துக் கொண்டான், பனியிற் கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

‘வேற்றுமை’ யென்றதனான், இன்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (39)

‘வளி’ எனும் பெயரும் அற்றாதல்

242. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும் - வளியென்று சொல்ல வருகின்ற இடக்கரல்லாத ஐம்பெரும் பூதங்களின் ஒன்றை உணர நின்ற சொல்லும், அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப - முன்னர்க் கூறிய அத்தும் இன்னும் பெறும் அவ்வியல்பின்கண் நற்றல் செவ்விதென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: வளியத்துக்கொண்டான், வளியிற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

‘செவ்விது’ என்றதனான், இன் பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (40)

‘உதி’ மரப்பெயர் மெலி மிகல்

243. உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது மரப்பெயரின் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதிக்கின்றது.

(இ-ள்.) உதிமரக் கிளவி - உதித்த லென்னுந் தொழிலன்றி உதி என்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல், மெல்லெழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: உதிங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

அம்முச்சாரியை விதிக்கின்ற புளிமரத்தினை இதன்பின் வைத்தமையான், உதியங்கோடு என இதற்கும் அம்முப்பெறுதல் கொள்க. இஃது இக்காலத்து ஒதியென மருவிற்று. (41)

‘புளி’ மரப்பெயர் அம்முச்சாரியை பெறுதல்

244. புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மீ சாரியை.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை - சுவையன்றிப் புளியென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல்லிற்கு அம்மென்னுஞ் சாரியை வரும் என்று.

எ-டு: புளியங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

சாரியைப் பேற்றிடை முன்னர்ச் சூத்திரத்து எழுத்துப்பேறு கூறியவதனான், அம்முப்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (42)

சுவைப்புளி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல்

245. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமீ.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் - அம் மரப் பெயரன்றிச் சுவைப்புளி உணர நின்ற பெயர் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: புளிங்கூழ் சாறு தயிர் பாளிதம் என வரும்.

பாளிதம் - பாற்சோறு. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. (43)

அப்பெயர் வலிமிக்கும் முடிதல்

246. வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை

ஓல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை - சுவைப்புளி மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் குற்றமில்லை, ஓல்வழி அறிதல் வழக்கத்து ஆன - பொருந்தும் இடம் அறிக வழக்கிடத்து என்று.

எ-டு: புளிக்கூழ் சாறு தயிர் பாளிதம் என வரும்.

‘ஓல்வழி’ என்றதனாற், புளிச்சாறு போல ஏனைய வழக்குப் பயிற்சி இலவென்று கொள்க.

‘வழக்கத்தான்’ என்றதனான், இவ்வீற்றுக்கண் எடுத்தோத்தும் இலேசமின்றி வருவன எல்லாவற்றிற்கும் ஏற்குமாறு செய்கையறிந்து

முடித்துக்கொள்க. அவை, இன்னினிக் கொண்டான் அண்ணணிக் கொண்டான் என்பன அடையடுத்தலின் 'இனியணி' (எழுத்.236) என்றவழி முடியாவாய் வல்லெழுத்துப் பெற்றன.

கப்பிதந்தை சென்னிதந்தை என்பன, 'அஹ்ரிணை விரவுப் பெயர்' (எழுத்.155) என்பதனான் இயல்பெய்தாது, ஈண்டு வருமொழித் தகர அகரங் கெட்டுக் கப்பிந்தை சென்னிந்தை என முடிந்தன.

கூதாளி கணவிரி என்பனவற்றிற்கு அம்முகக் கொடுத்து இகரங் கெடுத்துக் கூதாளங்கோடு கணவிரங்கோடு செதிள் தோல் பூ என முடிக்க. 'கூதள நறும்பூ' எனக் குறைந்தும் வரும்.

இனி, இவை மகர ஈறாயும் வழங்கும். அது 'வெண்கூ தாளத்துத் தண்பூங் கோதையர்' (பட்டி. 85) என அத்துப் பெற்று மகரங் கெட்டும், 'கணவிர மாலை யிடுஉக் கழிந்தன்ன' (அகம். 31) என மகரங் கெட்டும், கணவிரங்கோடு என மெல்லெழுத்துப் பெற்றும் நிற்கும்.

கட்டி என நிறுத்தி, இடி அகல் எனத் தந்து டகரத்தின் இகரங் கெடுத்துக் கட்டிடி கட்டகல் என முடிக்க. பருத்திக்குச் சென்றானென இயைபு வல்லெழுத்தும் இக்குங் கொடுத்து முடிக்க. துளியத்துக் கொண்டான் துளியிற் கொண்டான் என அத்தும் இன்னும் கொடுத்து முடிக்க. 'புளிங்காய் வேட்கைத் தன்று' (ஐங்குறு. 51) எனவும், புளிம்பழம் எனவும் அம்முப்பெறாது மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கிளியின் கால், புளியின் கோடு, உதியின் கோடு என முடிக்க. (44)

இவ்வீற்று நாட்பெயர் ஆன் சாரியை பெறுதல்

247. நாள்முன் தோன்றுந் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு ஆன்இடை வருதல் ஐய மின்பீற.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்து விலக்கி, ஆன் சாரியை விதிக்கின்றது.

(இ-ள்.) நாள் முன் தோன்றுந் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு - இகர ஈற்று நாட்பெயர்களின் முன்னர்த் தோன்றுந் தொழிற்சொற்கு, ஆன் இடை வருதல் ஐயமின்று - ஆன் சாரியை இடை வந்து முடிதல் ஐயமின்று எ-று.

எ-டு: பரணியாற் கொண்டான், சோதியாற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

'ஐயமின்று' என்றதனான் இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. இதற்குக் கண்ணென் உருபு விரிக்க. (45)

திங்கட்பெயர் இக்குச் சாரியை பெறுதல்

248. திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு இக்கு வகுத்தலின், எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை - திங்களை உணர நின்ற இகர ஈற்றுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தொழினிலைக் கிளவி வரின் வருஞ் சாரியை இக்குச் சாரியையாம் எ-று.

எ-டு: ஆடிக்குக்கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என இயைபு வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. இதற்கும் கண்ணென் உருபு விரிக்க. (46)

ஈகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

249. ஈகார இறுதி ஆகார இயற்றீற.

இஃது ஈகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஈகார இறுதி ஆகார இயற்று - ஈகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஈக்கடிது, தீக்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். (47)

இவ்வீற்றுப்பெயருள் இயல்பாய் முடிவன

250. நீஎன் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயரும்

மீஎன மீஇய இடம்வரை கிளவியும்

ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கலும், எய்தாதது எய்துவித்தலுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நீ என் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயரும் - நீ யென்னும் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயராகிய ஈகார ஈற்றுப் பெயரும், மீ என மீஇய இடம்வரை கிளவியும் - மீ என்று சொல்ல மருவாய் வழங்கின ஓரிடத்தை வரைந்து உணர்த்துஞ் சொல்லும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் - புணரு மிடத்து முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் பெறாது இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: நீ குறியை சிறியை தீயை பெரியை எனவும், பீகுறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் இவையிற்றுக்குப் பொதுவான் எய்திய வல்லெழுத்து விலக்குண்டன. மீகண் செவி தலை புறம்; இஃது இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருவாதலின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

நீ என்பது 'அஃறிணை விரவுப்பெயருள்' (எழுத்.155) அடங்காதோ வெனின், மேல் நின்கை யெனத் திரிந்து முடிதலின் அடங்காதாயிற்று. மீகண் என்பது மேலிடத்துக் கண்ணென வேற்றுமை எனினும், இயல்புபற்றி உடன் கூறினார். (48)

அவற்றுள், 'மீ' வல்லெழுத்து மிகுதலும் பெறுதல்

251. இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகூஉம்
உடனிலை மொழியும் உளவென மொழிப.

இது வல்லெழுத்து மிகுதல் என்றலின் எய்தியது இகந்து படாமற் காத்தது.

(இ-ள்.) இடம் வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகூஉம் - இடத்தை வரைந்து உணர்த்தும் மீயென்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் இயல்பாய் முடிதலே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும், உடனிலை மொழியும் உள என மொழிப - தம்மில் ஓசையியைந்து நின்றலையுடைய மொழிகளும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்று.

எ-டு: மீக்கோள், மீப்பல் என வரும்.

'உடனிலை' என்றதனான் மீங்குழி மீந்தோல் என மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடிவனவுங் கொள்க. (49)

இவ்வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு

252. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோரற்று - ஈகார ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆகார ஈற்று அவ்வழிபோல வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: ஈக்கால் சிறகு தலை புறம், தீக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (50)

'நீ' நின் ஆதல்

253. நீஎன் ஒருபெயர் உருபியல் நிலையும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது; வல்லெழுத்து விலக்கி எனகரவொற்றே பெறுக என்றலின்.

(இ-ள்.) நீ என் ஒரு பெயர் உருபியல் நிலையும் - நீயென்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி உருபு புணர்ச்சிக்கண் நெடுமுதல் குறுகி எனகரம்

ஒற்றி நின்றாற்போல ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடியும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் - அவ்வாறு முடிபுழி இயைபு வல்லெழுத்து மிகாது என்று.

எ-டு: நின்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இஃது ஈகார ஈறு இகர ஈறாய், இகர ஈறு னகர ஈறாய் நின்றபுழியும் 'நீயெனொருபெயர்' என்றலின் திரிந்ததன் திரிபதுவேயாயிற்று. 'இயற்கையாகும்' எனவே நிலைமொழித்தொழில் அதிகார வல்லெழுத்தை விலக்காதாயிற்று. (51)

உகர ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

254. உகர இறுதி அகர இயற்றே.

இஃது உகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உகர இறுதி அகர இயற்று - உகர ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் அகர ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: கடுக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (52)

உகரச்சுட்டும் வன்கணம் வருவழி வலிமிகுதல்

255. சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற் றாகும்.

இஃது உகர ஈற்றுச் சுட்டு வன்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற்று ஆகும் - உகர ஈற்றுச் சுட்டின் முன்னும் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: உக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் என வரும். (53)

பிறகணம் வரின், அகரச்சுட்டின் இயல்பிற்றாதல்

256. ஏனவை வரினே மேல்நிலை இயல.

இஃது உகர ஈற்றுச் சுட்டு ஒழிந்த கணங்களொடு முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏனவை வரின் - உகர ஈற்றுச் சுட்டின்முன் வல்லெழுத்தல்லாத மென்கணம் முதலிய மூன்றும் வரின், மேல்நிலை இயல - அகர ஈற்றுச் சுட்டு முடிந்தாற்போல ஞநமத் தோன்றின் ஒற்றுமிக்கும் யவவரினும் உயிர்வரினும் வகரம் ஒற்றியுஞ் செய்யுளில் நீண்டும் முடியும் என்று.

எ-டு: உஞ்ஞாண் நூல் மணி எனவும், உவ்யாழ் உவ்வட்டு எனவும், உவ்வடை உவ்வாடை எனவும், ஊவயினான எனவும் வரும்.

(54)

சுட்டுமுதல் உகரம் இயல்பாக முடிதல்

257. சுட்டுமுதல் இறுதி இயல்பா கும்மீ.

இஃது இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதல் இறுதி - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுப் பெயர், இயல்பாகும் - முற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்று.

எ-டு: அது குறிது, இது குறிது, உது குறிது, சிறிது தீது பெரிது எனவரும்.

முற்கூறியவை சுட்டுமாத்திரை, இவை சுட்டுப்பெயராக உணர்க.(55)

**அதன்முன்னர் 'அன்று' வருவழியும்,
'ஐ' வருவழியும் செய்யுள்முடிபு**

258. அன்றுவரு காலை ஆவா குதலும்

ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்
செய்யுள் மருங்கின் உரித்தென மொழிப.

இஃது இவ்வீற்றுச் சுட்டுமுதற்பெயர்க்கு ஒரு செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அன்று வருகாலை ஆ ஆகுதலும் - அதிகாரத்தான் நின்ற சுட்டுமுதல் உகர ஈற்றின் முன்னர் அன்றென்னும் வினைக்குறிப்புச் சொல் வருங்காலத்து அத்தகரவொற்றின்மேல் ஏறி நின்ற உகரம் ஆகாரமாய்த் திரிந்து முடிதலும், ஐவருகாலை மெய்வரைந்து கெடுதலும் - அதன் முன்னர் ஐயென்னுஞ் சாரியை வருங்காலத்து அத்தகரவொற்று நிற்க அதன் மேல் ஏறிய உகரங் கெடுதலும், செய்யுண் மருங்கின் உரித்தெனமொழிப - செய்யுட்கண் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்று.

எ-டு: அதா அன்றம்ம, இதா அன்றம்ம, உதா அன்றம்ம, 'அதா அன்றென்ப வெண்பா யாப்பே' (செய். 82) எனவும், அதை மற்றம்ம, இதைமற்றம்ம, உதைமற்றம்ம எனவும் வரும்.

'மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்றி முடித்தல்' என்பதனான், அதன்று இதன்று உதன்று என உகரங் கெட்டுத் தகரவொற்று நின்றல் கொள்க. (56)

உகர ஈற்றுப் பெயரது வேற்றுமைமுடிபு

259. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது இவ்வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக்கண்ணும் - உகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோரற்று - அகர ஈற்று அல்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: கடுக்காய் செதிள் தோல் பூ எனவும், கடுக்கடுமை எனவும் வரும். (57)

எரு, செரு - என்பவற்றின் முடிபு

260. எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணித்
திரிபிட னுடைய தெரியுங் காலை
அம்மின் மகரம் செருவயின் கெடுமே
தம்மொற்று மிகூஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை விதியும், ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினொடு சாரியை விதியும், சாரியை பெறாதவழி வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்துப் பேறும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணி - எருவென்னுஞ் சொல்லும் செருவென்னுஞ் சொல்லும் அம்முச்சாரியையொடு பொருந்தி, திரிபு இடனுடைய தெரியுங் காலை - அதிகார வல்லெழுத்துப் பெறாமல் திரியும் இடனுடைய ஆராயுங்காலத்து; அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடும் - ஆண்டு அம்முச்சாரியையினது ஈற்றின் மகரஞ் செருவென்னுஞ் சொல்லிடத்துக் கெட்டு முடியும்; வல்லெழுத்து மிகூஉம் - ஆண்டு செருவின்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; இயற்கைத் தம் ஒற்று மிகூஉம் - அம்முப் பெறாதவழி இரண்டற்குந் தமக்கு இயற்கையாகிய வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: எருவென நிறுத்திக், குழி சேறு தாது பூழி எனத் தந்து, அம்முக்கொடுத்து 'அம்மினிற்றுதி கசதக்காலை' (எழுத். 129) என்பதனான், எருவங்குழி சேறு தாது பூழி என முடிக்க. செருவென நிறுத்திக் களம் சேனை தானை பறை எனத் தந்து இடை அம்முக்கொடுத்து மகரங் கெடுத்து வல்லெழுத்துக் கொடுத்துச் செருவக்களம் சேனைதானை பறையென முடிக்க.

இனி அம்முப் பெறாதவழி எருக்குழி எருங்குழி என வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்துங் கொடுத்து முடிக்க. இனிச் செருவிற்கு ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனான் செருக்களமென வல்லெழுத்தே கொடுத்து முடிக்க.

'தெரியுங் காலை' என்றதனான், எருவின் குறுமை செருவின் கடுமை என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்து

வீழ்தலும், எருவஞாற்சி செருவஞாற்சி என இயல்புகணத்துக்கண் அம்முப் பெறுதலும் கொள்க. மகரம், 'மென்மையு மிடைமையும்' (எழுத். 130) என்பதனாற் கெடுக்க.

'தம்மொற்று மிகுஉம்' என உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தலின், உகரம் நீடவருதலுங் கொள்க.

எ-டு: வருஉம், தருஉம், படுஉம் என வரும். (58)

முகர உகர ஈற்றுச்சொல் முடியுமாறு

261. முகர உகரம் நீட்டன் உடைத்தீதே
உகரம் வருதல் ஆவயி னான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது; வல்லெழுத்தினோடு உகரம் பெறுதலின்.

(இ-ள்.) முகர உகரம் நீட்டன் உடைத்து - உகர ஈற்றுச் சொற்களுள் முகரத்தொடு கூடிய உகர ஈற்றுச்சொல் நீண்டு முடியும் இடனுடைத்து; ஆவயினான் உகரம் வருதல் - அவ்விடத்து உகரம் வந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: எழுஉக்கதவு சிறை தானை படை எனவரும்.

'நீட்டனுடைத்து' என்றதனான், நீளாதும் உகரம் பெறாதும் வருமாயிற்று.

எ-டு: குழுத்தோற்றம் என வரும்.

இன்னும் இதனாற்பழுக்காய் என அல்வழிக்கண்ணும் இவ் விதியின்றி வருதல் கொள்க.

'ஆவயினான்' என்றதனாற், பெரும்பான்மை செய்யுட்கண் நீண்டு உகரம் பெற்று,

'எழுஉத்தாங்கிய கதவுமலைத்தவர்
குழுஉக்களிறுக் குறும்புடைத்தலின்' (புறம். 97)

எனவும்,

'பழுஉப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி' (குறுந். 180)

எனவும் வருதல் கொள்க. (59)

'ஒடு' மரப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுதல்

262. ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றீற.

இஃது அவ்வீற்று மரப்பெயருள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

(இ-ள்.) ஒடு மரக் கிளவி - ஒடுவென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல், உதிமர இயற்று - உதியென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல் லெழுத்துப் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: ஒடுங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

‘மரம்’ என்றார், ஒடு வென்னும் நோயை நீக்குதற்கு. முன்னர் உதிமரத்தின் பின்னர் அம்முப் பெறுகின்ற புளிமரம் வைத்த இயைபான், இதற்கும் அம்முப் பேறு கொள்க.

எ-டு: ஒடுவங்கோடு எனவரும். (60)

சுட்டுமுதல் உகரம் (வேற்றுமைக்கண்) முடியுமாறு

263. சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்
ஒற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத் தியற்கை.

இது சுட்டுப் பெயர்க்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதல் இறுதி உருபியல் நிலையும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச் சொற்கள் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் உருபு புணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பிலே நின்று அன்சாரியை பெற்று உகரங்கெட்டு முடியும், வல்லெழுத்து இயற்கை ஒற்று இடை மிகாஅ-வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகா எ-று.

எ-டு: அதன்கோடு, இதன்கோடு, உதன்கோடு, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

‘ஒற்றிடை மிகா’ எனவே, சாரியை வகுப்ப வல்லெழுத்து வீழா வென்பது பெற்றாம். ‘வல்லெழுத் தியற்கை’ என்றதனான், உகர ஈற்றுள் எருவுஞ்செருவும் ஒழித்து ஏனையவற்றிற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கடுவின்சுறை, ஒடுவின்சுறை, எழுவின்புறம், கொழுவின் கூர்மை என வரும். இன்னும் இதனானே, ‘உதுக்காண்’ (அகம். 4) என்ற வழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் கொள்க.

(61)

ஊகார ஈற்றுப்பெயரது அல்வழிமுடிபு

264. ஊகார இறுதி ஆகார இயற்றீ.

இது நிறுத்த முறையானே ஊகார ஈற்று அல்வழிக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஊகார இறுதி ஆகார இயற்று - ஊகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் எ-று.

எ-டு: கழூஉக்கடிது, கொண்டூக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவரும்.

(62)

இவ்வீற்று வினையெச்சமும் ஏவலொருமையும் அன்னவாதல்

265. வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் முன்னிலை மொழிக்கும்
நினையுங் காலை அவ்வகை வரையார்.

இஃது இவ்வீற்று வினையெச்சத்திற்கு மிக்கு முடியும் என்றலின், எய்தாதது எய்துவித்ததூஉம், முன்னிலை வினைக்கு இயல்பும் உறழ்பும் (151) மாற்றுதலின் எய்தியது விலக்கியதூஉம் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் - ஊகார ஈற்று வினையெச்ச மாகிய சொற்கும், முன்னிலை மொழிக்கும் - முன்னிலை வினைச்சொற்கும், நினையுங்காலை அவ்வகை வரையார் - ஆராயுங் காலத்து அவ்வல் லெழுத்து மிக்கு முடியுங் கூற்றினை நீக்கார் எ-று.

எ-டு: உண்ணூக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், கைதூக்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும் வரும்.

‘நினையுங்காலை’ என்றதனான், இவ்வீற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கும் அவ்வழிக்கண் வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. ஆடுஉக் குறியன் மகடுஉக் குறியன் என வரும். உயர்திணைப்பெயர் எடுத்தோதியே முடிப்பாராதலின் அம்முடிபு பெறாமையின், ஈற்றுப் பொதுவிதியான் முடியாது இலேசான் முடித்தாம். (63)

இவ்வீற்று வேற்றுமைமுடிபு

266. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது ஊகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோரற்று - ஊகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆகார ஈற்று அவ்வழி போல வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: கழுஉக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை, கொண்முகக் குழாம் செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். (64)

உகர எழுத்துப்பேறு தோன்றுமிடன்

267. குற்றெழுத் திம்பரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு உகரம் வகுத்தலின், எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றெழுத்து இம்பரும் - குற்றெழுத்தின் பின் வந்த ஊகார ஈற்று மொழிக்கும், ஓரெழுத்து மொழிக்கும் - ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய

ஊகார ஈற்று மொழிக்கும், உகரக்கிளவி நின்றல் வேண்டும் - உகரமாகிய எழுத்து நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: உடுஉக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவும், தூஉக் குறை செய்கை தலை புறம் எனவும் வரும்.

‘நின்றல்’ என்பதனான், உயர்திணைப் பெயர்க்கும் வல்லெழுத்தும் உகரமும் கொடுக்க. ஆடுஉக்கை மகடுஉக்கை செவி தலை புறம் என வரும். இவை தொகைமரபினுள் இயல்பாதல் எய்தியவற்றை (153) ஈண்டு இருவழிக்கண்ணும் முடித்தார்; ஈற்றுப் பொது ஒப்புமை கண்டு. (65)

‘பூ’ மேலைவிதி பெறாமை

268. பூஎன் ஒருபெயர் ஆயியல் பிள்ளீற ஆவியின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தீத.

இஃது ஊகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு உகரமும் இயைபு வல்லெழுத்தும் விலக்கிப், பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்துஞ் சிறுபான்மை வல்லெழுத்தும் பெறுமென (எய்தியது விலக்கி)ப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) பூவென் ஒரு பெயர் அ இயல்பு இன்று - பூவென்னும் ஊகார ஈற்றையுடைய ஒரு பெயர் மேற்கூறிய உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் அவ்வியல் இன்மையை உடைத்து, ஆவியின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உரித்து எ-று.

எ-டு: பூங்கொடி சோலை தாமம் பந்து எனவும், பூக்கொடி செய்கை தாமம் பந்து எனவும் வரும்.

‘பூ’ வென்பது, பொலிவென்னும் வினைக்குறிப்பை உணர்த்தாது நின்றற்கு ‘ஒரு பெயர்’ என்றார். (66)

‘ஊ’ எனும் பெயர் னகர ஒற்றுப் பெற்று முடிதல்

269. ஊஎன் ஒருபெயர் ஆவொடு சிவணும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது, உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி னகரம் விதித்தலின்.

(இ-ள்.) ஊவென் ஒரு பெயர் - ஊவெனத் தசையை உணர்த்தி நின்ற ஓரெழுத்தொருமொழி, ஆவொடு சிவணும் - ஆகார ஈற்றில் ஆவென்னுஞ் சொல் வல்லெழுத்துப் பெறாது னகர ஒற்றுப் பெற்று முடிந்தாற்போல னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: ஊவென நிறுத்தி னகர ஒற்றக் கொடுத்து, ஊன் குறை செய்கை தலை புறம் என முடிக்க.

ஊ என்பது தசையை உணர்த்தி நின்ற வழக்கு, ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து வழக்கு. அன்றித் தேய வழக்கேனும் உணர்க. (67)

அப்பெயர் னகர ஒற்றோடு அக்கும் பெறுதல்

270. அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்தே
தக்கவழி அறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்து - அதிகாரத்தான் நின்ற ஊ வென்னும் பெயர் முற்கூறிய னகரத்தோடு அக்கென்னுஞ் சாரியை பெற்று முடிதலும் உரித்து, வழக்கத்தான தக்கவழி அறிதல் - அம்முடிபு வழக்கிடத்துத் தக்க இடம் அறிக எ-று.

‘தக்கவழி அறிதல்’ என்றதனாற், சாரியை பெற்றுழி னகரம் விலக்குண்ணாது நின்றலும், முன் மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

எ-டு: ஊனக்குறை செய்கை தலைபுறம் என வரும்.

‘வழக்கத்தான’ என்றதனான், ஊகார ஈற்றுச் சொல்லிற்கு உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்குச் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக் கெடுக்க.

எ-டு: கொண்முவின் குழாம், உடுவின்றலை, ஊவிற்குறை என வரும். (68)

ஆடுஉ மகடுஉப் பெயர்கள் இன் சாரியை பெறலுமாம் எனல்

271. ஆடுஉ மகடுஉ ஆயிரு பெயர்க்கும்
இன்இடை வரினும் மான மில்லை.

இது ‘குற்றெழுத்திம்பரும்’ (எழுத்.) என்பதனுள் ‘நிற்றல்’ என்ற இலேசான் எய்திய வல்லெழுத்தேயன்றிச் சாரியையும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி உணர்த்தியது.

(இ-ள்.) ஆடுஉ மகடுஉ ஆயிரு பெயர்க்கும் - ஆடுஉ மகடுஉவாகிய உயர் திணைப்பெயர் இரண்டற்கும், இன்இடை வரினும் மானம் இல்லை - முன்னெய்திய வல்லெழுத்தே யன்றி இன் சாரியை இடையே வரினும் குற்றமில்லை எ-று.

எ-டு: ஆடுவின்கை, மகடுவின்கை, செவி தலை புறம் என வரும்.

‘மானமில்லை’ என்றதனான், இன்பெற்றுழி மேல் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (69)

எகரமும் ஓகரமும் ஈறாக வருமிடன்

272. எகர ஓகரம் பெயர்க்கீ றாகா
முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர்
தேற்றமும் சிறப்பும் அல்வழி யான.

இஃது எகர ஓகரம் ஈறாம் இடம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தேற்றமும் சிறப்பும் அல்வழி ஆன - தெளிவுப் பொருளுஞ் சிறப்புப் பொருளும் அல்லாத வேற்றுமைப் பொருண்மையிடத்து அளபெடுத்துக் கூறுதலின் உளவாகிய, எகர ஓகரம் பெயர்க்கு ஈறாகா - எகர ஓகரங்கள் பெயர்க்கு ஈறாய் வாரா, வினைக்கு ஈறாய் வரும், முன்னிலை மொழிப என்மனார் புலவர் - அவைதாந் தன்மையினும் படர்க்கையினும் வாரா, முன்னிலைச் சொல்லிடத்தனவாமென்று கூறுவர் புலவர் என்று.

எனவே, தெளிவுப் பொருளினுஞ் சிறப்புப் பொருளினும் முறையே வந்து பெயர்க்கு ஈறாம் இடைச்சொல்லாகிய எகர ஓகரம் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாமென்று பொருளாயிற்று. என, இங்ஙனம் அருத்தாபத்தியாற் கொண்டதற்கு இலக்கணம் மேலைச் சூத்திரத்தாற் கூறுப.

எ-டு: ஏஎக்கொற்றா, ஓஓக்கொற்றா, சாத்தா தேவா பூதா என வரும்.

இவை, எனக்கு ஒரு கருமம்பணி எனவும், இங்ஙனஞ் செய்கின்ற தனை ஒழி எனவும் முன்னிலையேவற் பொருளவாய் வந்தன. இதற்கு வல்லெழுத்துப் பெறுமாறு மேலே கூறுப. (70)

தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஓகரமும் வலி மிகப்பெறாமை

273. தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும்
மேற்கூ றியற்கை வல்லெழுத்து மிகா.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்து எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) தேற்ற எகரமுஞ் சிறப்பின் ஒவ்வும் மேற்கூறு இயற்கை - முன்னர் அருத்தாபத்தியாற் பெயர்க்கண் வருமென்ற தேற்றப் பொருண்மையின் எகரமுஞ் சிறப்புப்பொருண்மையின் ஓகரமும் மூன்றிடத்தும் வருமென்ற இலக்கணத்தனவாம்; வல்லெழுத்து மிகா - அவை வல்லெழுத்து மிக்கு முடியா; எனவே முன்னிலைக்கண் வருமென்ற எகர ஓகரங்கள் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: யானேஎகொண்டேன், நீயேஎகொண்டாய், அவனேஎகொண்டான் எனவும்; யானோஓகொடியேன், நீயோஓகொடியை, அவனோஓகொடியன் எனவும் பெயர்க்கண் ஈறாய் இயல்பாய் வந்தவாறு காண்க.

இது முன்னர் எய்திய இலக்கணம் இகவாமற்காத்தார். முன்நின்ற சூத்திரத்தின் முன்னிலைக்கும் வல்லெழுத்து மிகுத்து எய்தாதது எய்துவித்தார். இச்சூத்திரத்திற்கு அளபெடுத்தல் 'தெளிவினேயும்' (சொல். 261) என்னுள் சூத்திரத்தாற் கொள்க. எனவே, முடிவு பெற்றுழி இங்ஙனம் இடைச்சொல்லும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்ப ரென்பதூஉம் பெற்றாம். (71)

ஏகார ஈற்றுப்பெயரது அல்வழிமுடிபு

274. ஏகார இறுதி ஊகார இயற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஏகார ஈறு அல்வழிக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏகார இறுதி - ஏகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக் கண், ஊகார இயற்று - ஊகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஏக்கடிது, சேக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (72)

இவ்வீற்று) இடைச்சொற்கள் இயல்பாய் முடிதல்

275. மாறுகோள் எச்சமும் வினாவும் எண்ணும்
கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொற்கள் இயல்பாய்ப் புணர்கவென எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) மாறுகோள் எச்சமும் - மாறுகோடலை யுடைய எச்சப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், வினாவும் - வினாப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், எண்ணும் - எண்ணுப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார வீற்று இடைச் சொல்லும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் - முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் பெறாது இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: யானேகொண்டேன் சென்றேன் தந்தேன் போயினேன் என்புழி, யான்கொண்டிலேனென மாறுகொண்ட ஒழிவுபட நின்றது. நீயே கொண்டாய் சென்றாய் தந்தாய் போயினாய் எனவும், நிலனே நீரே தீயே வளியே, கொற்றனே சாத்தனே எனவும் வரும்.

'கூறிய' என்றதனான், பிரிநிலை ஏகாரமும் ஈற்றசை ஏகாரமும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. அவருள் இவனே கொண்டான் எனவும், 'கழியே, சிறுகுர நெய்தலொடு பாடோ வாதே; கடலே, பாடெழுந் தொலிக்கும்' (அகம்.150) எனவும் வரும். (73)

இவ்வீற்றுப் பெயரது வேற்றுமை முடிபு

276. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது இவ்வீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக்கண்ணும் - ஏகார ஈற்று வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோரற்று - ஊகார ஈற்று அல்வழி போல வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஏக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், வேக்குடம் சாடி-
தூதை பாணை எனவும் வரும்.

வேக்குடம் - வேதலையுடைய குடமென விரியும். (74)

ஏ என்னும் இறுதி எகரம் பெறுமாறு

277. ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வருமே.

இது வல்லெழுத்தினோடு எகரம் விதித்தலின், எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வரும் - அவ்வேற்றுமைக்கண் ஏயென்னும் இறுதிக்கு எகரம் வரும் எ-று.

எ-டு: ஏஎக்கொட்டில் சாலை துளை புழை என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் வருமெனக் கொள்க.

எ-டு: ஏஎனெகிழ்ச்சி நேர்மை என வரும்.

‘உரையிற் கோடலான்’ எகரம் ஏற்புழிக் கொள்க. (75)

சே எனும் மரப்பெயர் மெலி மிகுதல்

278. சேஎன் மரப்பெயர் ஓடுமர இயற்றே.

இஃது அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

(இ-ள்.) சேஎன் மரப்பெயர் - பெற்றமன்றிச் சேவென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற பெயர், ஓடுமர இயற்று - ஓடுமரம் போல மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: சேங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். (76)

அப்பெயர் பெற்றமாயின் இன்சாரியை பெறுதல்

279. பெற்றம் ஆயின் முற்றஇன் வேண்டும்.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்து விலக்கி இன் வகுத்தது.

(இ-ள்.) பெற்றம் ஆயின் - முற்கூறிய சேவென்பது பெற்றத்தினை உணர்த்திய பொழுதாயின், முற்ற இன் வேண்டும் - முடிய இன் சாரியை பெற்று முடியவேண்டும் என்று.

எ-டு: சேவின்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

‘முற்ற’ என்றதனானே, முற்கூறிய சேவென்னும் மரப்பெயர்க்கும் ஏவென்பதற்கும் உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்தல் கொள்க.

எ-டு: சேவின்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், ஏவின் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்தும் இன்பெறுதல் கொள்க.

எ-டு: சேவினலம் மணி வால், சேவினிமில், சேவினடை, சேவினாட்டம் என வரும்.

இன்னும் இதனானே, இயல்புகணத்துக்கண் இன் பெறாது வருதலுங் கொள்க.

எ-டு: செய்யுட்கண் ‘தென்றற்கு வீணைக்குச் சேமணிக்குக் கோகிலத்திற்கு, அன்றிற்கு’ என வரும். (77)

ஐகார ஈற்றுப் பெயரது வேற்றுமை முடிபு

280. ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது. தொகைமரபினுள் ‘வேற்றுமையல்வழி இஐ யென்னும்’ (எழுத். 158) என்பதன்கண் அல்வழி முடித்தார்.

(இ-ள்.) ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் - ஐகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொன் முன்னர் அதிகாரத்தாற் கசதப முதன்மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும் - வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி யாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: யானைக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

‘வேற்றுமையாயின்’ என்றதனான், உருபுபுணர்ச்சிக்கண்ணும் யானையைக் கொணர்ந்தானென வல்லெழுத்து மிகுதல் கொள்க. (78)

சுட்டு முதல் ‘ஐ’ ஈறு வற்றுப்பெற்று முடிதல்

281. சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்.

இது வல்லெழுத்தினொடு வற்று வகுத்தலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதல் இறுதி - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுப்பெயர், உருபியல் நிலையும் - உருபு புணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பு போலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வற்றுப்பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: அவையற்றுக்கோடு, இவையற்றுக்கோடு, உவையற்றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

இதனை 'வல்கான் மெய்கெட' (எழுத்.122) என்பதனான் முடிக்க.(79)

விசை, ஞெமை, நமை - இம்மரப்பெயர்கள் மெலி மிகுதல்

282. விசைமரக் கிளவியும் ஞெமையும் நமையும்
ஆமுப் பெயரும் சேமர இயல.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின், எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) விசைமரக் கிளவியும் - விசைத்தற்றொழிலன்றி விசையென்னும் மரத்தை உணரநின்ற சொல்லும், ஞெமையும் - ஞெமையென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல்லும், நமையும் - நமை என்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல்லும் ஆமுப் பெயரும் - ஆகிய அம்முன்று பெயரும், சேமர இயல - வல்லெழுத்து மிகாது சேமரம் போல மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: விசைங்கோடு, ஞெமைங்கோடு, நமைங்கோடு, செதிள் தோல்பூ என வரும்.

இவை, 'கசுதப முதலிய மொழிமேல் தோன்றும் மெல்லெழுத்து' (எழுத்.143) என்று உணர்க. (80)

பனை, அரை, ஆவிரை - இப்பெயர்கள் முடியுமாறு

283. பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்
நினையுங் காலை அம்மொடு சிவணும்
ஐயென் இறுதி அரைவரைந்து கெடுமே
மெய்அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர்.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தது.

(இ-ள்.) பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும் - பனையென்னும் பெயரும் அரையென்னும் பெயரும் ஆவிரையென்னும் பெயரும், நினையுங்காலை அம்மொடு சிவணும் - ஆராயுங் காலத்து வல்லெழுத்து மிகாது அம்முச் சாரியையொடு பொருந்தி முடியும்; ஐயென் இறுதி அரைவரைந்து கெடும் - அவ்விடத்து ஐ யென்னும் ஈறு அரையென்னுஞ் சொல்லை நீக்கி ஏனை இரண்டற்குங்கெடும்; மெய் அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர் - தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்கெடாது அச்சொல் விடத்தே நிற்க என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: பனை ஆவிரை என நிறுத்தி, அம்மு வருவித்து ஐகாரங்
கெடுத்து ஒற்றின்மேலே அம்மின் அகரமேற்றிப், பனங்காய்
ஆவிரங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவரும். அரையென
நிறுத்தி அம்முக் கொடுத்து ஐகாரங் கெடாது, அரையங்
கோடு செதிள் தோல் பூ என முடிக்க.

வல்லெழுத்துக் கேடு மேலே 'கடிநிலையின்று' (எழுத். 285) என்றத
னாற் கூறுதும். 'நினைபுங்காலை' யென்றதனான், தூதுணை வழதுணை
தில்லை ஒலை தாழை என நிறுத்தி, அம்முக்கொடுத்து ஐகாரங்கெடுத்துத்
தூதுணங்காய் வழதுணங்காய் தில்லங்காய் ஓலம்போழ் தாழங்காய் என
முடிக்க. (81)

பனையின் முன்னர் 'அட்டு'ப் புணருமாறு

284. பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை
நிலையின் றாகும் ஐயென் உயிரே
ஆகாரம் வருதல் ஆவயி னான.

இது நிலைமொழிச் செய்கை நோக்கி எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை - முற்கூறிய வாற்றறிப்
பனையென்னும் சொன்முன்னர் அட்டென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய்
வருங்காலத்து, நிலையின்று ஆகும் ஐயென் உயிர் - நின்றலில்லையாகும்
ஐயென்னும் உயிர்; ஆவயினான் ஆகாரம் வருதல் - அவ்விடத்து ஆகாரம்
வந்து அம்மெய்மேலேறி முடிக்க எ-று.

எ-டு: பனாஅட்டு என வரும். இதற்கு முன்றாவதும் ஆறாவதும்
விரியும்.

'ஆவயினான' என்றதனான், ஓராநயம் விச்சாவாதி என்னும்
வேற்றுமை முடிபும், கேட்டாமுலம் பாறாங்கல் என்னும் அல்வழி முடிபுங்
கொள்க. இவற்றுள் வடமொழிகளை மறுத்தலும் ஒன்று. (82)

'கொடி' வந்து புணருமாறு

285. கொடிமுன் வரினே ஐயவண் நிற்பக்
கடிநிலை யின்றே வல்லெழுத்து மிகுதி.

இதுமேல் ஐகாரங் கெடுத்து அம்முப்பெறுக என்றார்; ஈண்டு அது
கெடாது நிற்க வல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின் எய்தியது இகந்து படாமற்
காத்தது. அம்மு விலக்கி வல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
விதி வகுத்ததுமாம்.

(இ-ள்.) பனைமுன் கொடி வரின் - பனையென்னுஞ் சொன் முன்னர்க்
கொடியென்னுஞ் சொல் வரின், ஐ அவண் நிற்ப - கேடு ஓதிய ஐகாரம்

ஆண்டுக் கெடாது நிற்ப, வல்லெழுத்து மிகுதி கடிநிலையின்று - வல்லெழுத்து மிகு முடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று எ-று.

எ-டு: பனைக்கொடி என வரும். இதற்கு இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் விரியும்.

‘கடிநிலையின்று’ என்றதனான், ஐகார ஈற்றுப்பெயர்களெல்லாம் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அம்முச்சாரியையும் பிறசாரியையும் பெற்றுழி அதிகார வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கொள்க. இன்னும் இதனானே, உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. பனையின் குறை அரையின் கோடு ஆவிரையின் கோடு விசையின் கோடு நெமையின் கோடு நமையின் கோடு எனவும், தூதுணையின் காய் வழுதுணையின் காய் உழையின் கோடு வழையின் கோடு எனவும் வரும்.

பனைதிரள், பனைத்திரள், என்னும் உறழ்ச்சிமுடிபு தொகை மரபினுட் புறனடையாற் கொள்க; அல்வழியு மாதலின். அன்றி, ஈண்டு ‘அவண்’ என்றதனாற் கொள்வாரும் உளர். (83)

இவ்வீற்றுத் திங்குட்பெயரும் நாட்பெயரும் முடியுமாறு

286. திங்களும் நாளும் முந்துகிளந் தன்ன.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு இக்குச் சாரியையும், வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன் சாரியையும் வகுத்தலின், எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதியும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) திங்களும் நாளும் - ஐகார ஈற்றுத் திங்களை உணர நின்ற பெயரும் நாளை உணரநின்ற பெயரும், முந்து கிளந்தன்ன - இகர ஈற்றுத் திங்களும் நாளும்போல இக்கும் ஆனும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: சித்திரைக்குக் கொண்டான், கேட்டையாற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

சித்திரை நாளாயின் ஆன் சாரியை கொடுக்க. வல்லெழுத்துக்கேடு முன்னர்க் ‘கடிநிலையின்று’ (எழுத். 285) என்றதனாற் கொள்க.

திங்கள் முற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினான், உழைங்கோடு அமைங்கோடு உடைங்கோடு என மெல்லெழுத்துக் கொடுத்தும், கலைங் கோடு கலைக்கோடு என உறழ்ச்சி எய்துவித்தும், கரியவற்றுக்கோடு குறியவற்றுக்கோடு நெடியவற்றுக்கோடு என ஐகார ஈற்றுப் பண்புகொள் பெயர்க்கு வற்றுக்கொடுத்து ஐகாரங் கெடுத்து வற்றுமிசை யொற்றென்று ஒற்றுக் கெடுத்தும், அவையத்துக் கொண்டான் அவையிற் கொண்டான் என அத்தும் இன்னும் கொடுத்தும், பனையின்மாண்பு கேட்டையி

னாட்டினானென இயல்புகணத்துக்கண் இன் சாரியை கொடுத்தும் முடிக்க. ஐகார ஈறு இன்சாரியை பெறுதல் தொகை மரபினுட் கூறாமையின் ஈண்டுக் கொண்டாம். (84)

‘மழை’ அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடிதல்

287. மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்.

இது வல்லெழுத்தினோடு அத்து வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியும், இயைபு வல்லெழுத்து விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மழையென் கிளவி - மழையென்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல், வளியியல் நிலையும் - வளியென்னுஞ் சொல் அத்தும் இன்னும் பெற்று முடிந்த இயல்பின்கண்ணே நின்று முடியும் எ-று.

எ-டு: மழையத்துக்கொண்டான், மழையிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

ஈண்டு இன்பெற்றுழி வல்லெழுத்துக்கேடு ‘கடிநிலையின்று’ (எழுத். 285) என்றதனாற் கொள்க. சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. மழையத்து ஞான்றான், மழையின் ஞான்றான் நிறுத்தினான் மாட்டினான் வந்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக. (85)

‘வேட்கை’ முன்னர் ‘அவா’ப் புணரும் செய்யுள்முடிபு

288. செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும்
ஐயென் இறுதி அவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர்
டகாரம் ணகார மாதல் வேண்டும்.

இது வேற்றுமைக்கண் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும் ஐயென் இறுதி - செய்யுளிடத்து வேட்கையென்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல், அவா முன்வரின் - அவா வென்னுஞ் சொற்கு முன்னர் வரின், மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர் - அவ்வைகாரம் தான் ஊர்ந்த மெய்யொடுங்கூடக் கெடுமென்று கூறுவர் புலவர், டகாரம் ணகாரம் ஆதல் வேண்டும் - அவ்விடத்து நின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாய்த்திரிதல் வேண்டும் எ-று.

எ-டு: ‘வேணவா நலிய வெய்ய வுயிரா’ (நற். 61) என வரும்.

வேட்கையாவது பொருள்கள்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது, அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை, எனவே, வேட்கையா லுண்டாகிய அவாவென மூன்றனுருபு

விரிந்தது. இதனை வேட்கையும் அவாவுமென அல்வழி யென்பாரும் உளர். இங்ஙனங் கூறுவார் பாறங்கல் என்பதனை அம்முக் கொடுத்து ஈண்டு முடிப்பர். (86)

ஓகார ஈற்றுப் பெயரது அல்வழி முடிபு

289. ஓகார இறுதி ஏகார இயற்றீற.

இஃது ஓகார ஈற்று அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓகார இறுதி ஏகார இயற்று - ஓகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் ஏகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று.

எ-டு: ஓக்கடிது, சோக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (87)

இவ்வீற்று இடைச்சொல் இயல்பாய் முடிதல்

290. மாறுகோள் எச்சமும் வினாவும் ஐயமும்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொல் முடிபு கூறலின், எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) மாறுகோள் எச்சமும் - மாறுகோடலை உடைய எச்சப் பொருண்மையை ஒழிபாகவுடைய ஓகாரமும், வினாவும் - வினாப் பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும், ஐயமும் - ஐயப் பொருண்மையை யுடைய ஓகாரமும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் - முற்கூறிய வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் என்று.

எ-டு: யானோ கொண்டேன் எனவும், நீயோ கொண்டாய் எனவும், பத்தோபதினொன்றோ, புற்றோபுதலோ எனவும் வரும்.

‘கூறிய’ என்றதனான், ‘யானோ தேறே னவர்பொய் வழங்கலரே’ (குறுந். 21) எனப் பிரிநிலையும், நன்றோ தீதோ கண்டது எனத் தெரிநிலையும், ஓஓகொண்டான் எனச் சிறப்பும், ‘குன்றுறழ்ந்த களிநென்கோ கொய்யுளைய மாவென்கோ’ (புறம். 387) என எண்ணுநிலையும் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. இதனானே ஈற்றை வருமேனும் உணர்க. (88)

291. ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற் றியற்றீற.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற்று இயற்று - ஒழியிசை ஓகாரத்தினது நிலையும் முற்கூறிய ஓகாரங்களின் இயல்பிற்றாய் இயல்பாய் முடியும் என்று.

எ-டு: கொளலோ கொண்டான், செலலோ சென்றான், தரலோ தந்தான், போதலோ போயினான் என ஓசை வேற்றுமையான் ஒருசொல் தோன்றப் பொருள் தந்து நிற்கும். (89)

ஓகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு

292. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே
ஓகரம் வருதல் ஆவயி னான.

இஃது ஓகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோரற்று - ஓகார ஈறு வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ்வேகார ஈற்று அவ்வழியோடு ஒத்து வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; ஆவயினான் ஓகரம் வருதல் - அவ்விடத்து ஓகரம் வருக எ-று.

எ-டு: ஓஓக்கடுமை, கோஓக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (90)

'கோ' 'இல்'லொடு புணரும்வழி இயல்பாதல்

293. இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று; என்னை? முன்னர் வன்கணம் வந்துழி ஓகரம் பெறுக என வரைந்து கூறாதும், நிலைமொழித் தொழில் வரையாதுங் கூறலின் நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் சேறலின்.

(இ-ள்.) இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கையாகும் - ஓகார ஈற்றுக் கோவென்னும் மொழியினை இல்லென்னும் வருமொழியொடு சொல்லின் ஓகரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: கோவில் என வரும்.

கோவென்றது உயர்திணைப் பெயரன்றோ வெனின், கோவந்த தென்று அஃறிணையாய் முடிதலின் அஃறிணைப்பாற்பட்டதென்க. (91)

இவ்வீற்றுப்பெயர் ஒன்சாரியை பெற்றும் முடிதல்

294. உருபியல் நிலையும் மொழியுமா ருளவே
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) உருபியல் நிலையும் மொழியுமாருள - ஓகார ஈற்றுச் சில பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உருபு புணர்ச்சியது இயல்பிலே நின்று ஒன் சாரியை பெற்று முடியும் மொழிகளும் உள, ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் - அவ்விடத்து வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: கோலன்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வல்லெழுத்தை விலக்காமை இதனானும் பெற்றாம். (92)

ஓளகார ஈறு இருவழியும் முடியுமாறு

295. ஓளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
அல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே
அவ்விரு வீற்றும் உகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னோரே.

இஃது ஓளகார ஈறு இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் - ஓளகாரம் இறுதியாகிய பெயர்ச்சொன்முன்னர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின், அல்வழியானும் வேற்றுமைக் கண்ணும் - அல் வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்று - வல்லெழுத்து மிகுமுடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று, அவ்விரு வீற்றும் உகரம் வருதல் செவ்வி தென்ப சிறந்திசினோர் - அவ்விரு கூற்று முடிபின்கண்ணும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் வந்து முடிதல் செவ்வி தென்று சொல்லுவர் சிறந்தோர் எ-று.

எ-டு: கௌவுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

‘செவ்விது’ என்றதனான், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்தும் உகரம் பெறுதல் கொள்க. கௌவுஞெமிர்ந்தது ஞெமிர்ச்சி எனவும், வெளவுவலிது வலிமை எனவும் வரும்.

‘நிலை’ யென்றதனாற், கௌவின் கடுமை என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ஐகாரமும் இகரமும் வேற்றுமைக்கண் உருபு தொகையாயுழி இயல்பாதலுங் கொள்க. (93)

உயிர் மயங்கியல் முற்றிற்று.

8

புள்ளிமயங்கியல்

ஞகார ஈறு இருவழியும் வன்கணத்தொடு புணர்தல்

296. ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்
அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே
உகரம் வருதல் ஆவயி னான

என்பது சூத்திரம்.

நிறுத்த முறையானே உயிரீறு புணர்த்துப் புள்ளியீறு வன்கணத் தொடுஞ் சிறுபான்மை ஏனைக் கணத்தொடும் புணருமாறு கூறலின் இவ்வோத்துப் 'புள்ளிமயங்கியல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இச்சூத்திரம் ஞகார ஈறு வன்கணத்தொடு இருவழியும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர் - ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒன்றாக நின்ற தொழிற்பெயரின் முன்னர், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும் - அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமையைச் சொல்லுமிடத்தும், வல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்துமிகும் - வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின் அவ்வல்லெழுத்து வருமொழிக்கண் மிகு முடியும், ஆவயினான் உகரம் வருதல் - அவ்விடத்து உகரம் வருக என்று.

எ-டு: உரினுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், உரினுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (1)

ஞ ந ம வ வருவழியும் இவ்வீறு உகரம் பெறுதல்

297. ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும்.

இஃது அவ்வீறு மென்கணத்தொடும் இடைக்கணத்து வகரத் தொடும் முடியுமென எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும் - அஞ்சுகர ஈறு வன்கணமன்றி ஞநமவ முதன்மொழி வருமொழியாய் வரினும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் நிலைபெற்று முடியும். எ-று.

எ-டு: உரினுஞ்ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

யகரத்தோடும் உயிரொடும் புணருமாறு தொகைமரபினுள் 'உகர மொடு புணரும்' (எழுத்.163) என்பதனாற் கூறினார். (2)

நகர ஈறும் உகரம் பெற்று முடிதல்

298. நகர இறுதியும் அதனோ ரற்றே.

இது நகர ஈறு முற்கூறிய கணங்களோடு அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறி எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ-ள்.) நகர இறுதியும் - நகர ஈற்றுப்பெயரும் முற்கூறிய கணங்களோடு புணரும்வழி, அதனோரற்று - அஞ்சுகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயர் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வெழுத்து மிக்கு உகரம் பெற்றும் ஞநமவ வந்துழி உகரம் பெற்றும் முடியும் எ-று.

எ-டு: பொருநுக்கடிது வெரிநுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும்.

முடிபு ஒப்புமை நோக்கி நகரஈறு ஈண்டுப் புணர்த்தார். ஈண்டு வேற்றுமை யொழித்து மாட்டேறு சென்றதென்று உணர்க. (3)

இவ்வீறு வேற்றுமைக்கண் அகரம் பெற்றுமுடிதல்

299. வேற்றுமைக்கு உக்கெட அகரம் நிலையும்.

இது நிலைமொழி உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைக்கு - அந்நகர ஈறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கு, உக்கெட அகரம் நிலையும் - மேலெய்திய உகரங் கெட அகரத்தொடு நிலைபெற்றுப் புணரும் எ-று.

எ-டு: பொருநக்கடுமை வெரிநக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை என வரும்.

'அகரநிலையும்' என்னாது 'உகரங்கெட' என்றதனான் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வுஞ் சிறுபான்மை உகரப்பேறுங் கொள்க.

எ-டு: வெரிநிங்குறை பொருநிங்குறை உரிஞிங்குறை எனவும், 'உயவல் யானை வெரிநுச் சென்றன்ன' (அகம்.168) எனவும் வரும். யானையினது முதுகின்மேற் சென்றன்ன என விரிக்க.

பொருந் என்பது ஒரு சாதிப்பெயரும், பொருநுதல் என்னும் வினைப்பெயருமாம். (4)

‘வெரிந்’ நகரம் கெட்டு மெலிமிக்கு முடிதல்

300. வெரிந்என் இறுதி முழுதுங் கெடுவழி
வருமிடன் உடைத்தே மெல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது அந்நகர ஈற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வெரிந் என் இறுதி - வெரிந் என்று சொல்லப்படும் நகர ஈற்றுமொழி, முழுதுங் கெடுவழி - தன்ஈற்று நகரம் முன்பெற்ற உகரத்தோடு எஞ்சாமைக் கெட்ட இடத்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து - மெல்லெழுத்துப் பெறும் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து எ-று.

எ-டு: வெரிங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும்.

மெல்லெழுத்து வருமொழி நோக்கி வந்தது. ‘வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடை’ (அகம். 37) என்பதில் நகர இகரமே இட்டெழுதுப. (5)

அச்சொல் வலிமிக்கு முடிதலும் உடைமை

301. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே.

இஃது அதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) ஆவயின் - அவ்வெரிந் என்னுஞ் சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டு நின்ற இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து - மெல் லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உரித்து எ-று.

எ-டு: வெரிக்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். (6)

ணகார ஈற்றுப் பெயரது வேற்றுமை முடிபு

302. ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியைபின்
டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்த முறையானே ணகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ணகார இறுதி - ணகார ஈற்றுப்பெயர், வல்லெழுத்து இயையின் - வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், டகாரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கு - டகாரமாகத் திரிந்து முடியும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் எ-று.

எ-டு: மட்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும். மண்கை புண்கை என்பன இரண்டாவதன் திரிபின் முடிந்தன.

கவண்கால் பரண்கால் என்பன மேல் முடித்தும். (7)

‘ஆண்’, ‘பெண்’ இயல்பாய் முடியுமாறு

303. ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை இயற்கை.

இஃது இவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் சிலவற்றிற்கு, எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) ஆணும் பெண்ணும் - ஆணென்னும் விரவுப்பெயரும் பெண்ணென்னும் விரவுப்பெயரும், அஃறிணை இயற்கை - தொகை மரபினுள் ‘மொழி முதலாகும்’ (எழுத். 147) என்பதன்கண் அஃறிணைப் பெயர் முடிந்த இயல்புபோலத் தாமும் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும் என்று.

எ-டு: ஆண்கை பெண்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இது தொகைமரபினுள் ‘அஃறிணை விரவுப்பெயர்’ (எழுத். 155) என்பதனுள் முடிந்த இயல்பன்றோவெனின், இவை ஆண்டு முடிந்தன போலத் தத்தம் மரபின் வினையாற் பாலறியப் படுவன அன்றி இரு திணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதலின், அஃறிணைப் பெயரது இயல்போடு மாட்டெறிந்து முடித்தாரென்க. ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அல்வழி முடிபு ‘மொழி முதலாகும்’ (எழுத். 147) என்பதன்கண் வருமொழி முற்கூறிய வதனான் முடிக்க. (8)

‘ஆண்’ மரப்பெயர் அம்முச்சாரியை பெறுதல்

304. ஆண்மரக் கிளவி அரைமர இயற்றே.

இது திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) ஆண்மரக் கிளவி - ஆண்பாலை உணர்த்தாது ஆணென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், அரை மர இயற்று - அரையென்னும் மரம் அம்முப்பெற்ற இயல்பிற்றாய்த் தானும் அம்முப் பெற்று முடியும் என்று.

எ-டு: ஆணங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

‘ஒன்றென முடித்தலான்’ இயல்புகணத்துங் கொள்க. ஆண நார் இலை என வரும்.

விரவுப்பெயரன்றென்றற்கு ‘மரம்’ என்றார். (9)

‘விண்’ எனும் பூதக்கிளவியது செய்யுள் முடிபு

305. விண்ணென வரூஉங் காயப் பெயர்வயின்
உண்மையும் உரித்தே அத்தென் சாரியை
செய்யுள் மருங்கின் தொழில்வரு காலை.

இது செய்யுளுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

(இ-ள்.) விண் என வரூஉங் காயப் பெயர்வயின் - விண்ணென்று சொல்லவருகிற ஆகாயத்தை உணர நின்ற பெயர்க்கண், அத்து என் சாரியை உண்மையும் உரித்து - அத்தென்னுஞ் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து; செய்யுள் மருங்கின் தொழில் வருகாலை - செய்யுளிடத்துத் தொழிற்சொல் வருங்காலத்து எ-று.

எ-டு: ‘விண்ணத்துக் கொட்கும் வண்ணத் தமரர்’ ‘விண்ணத்துக் கொட்கும் விரைசெல லூர்தியோய்’ எனவும், ‘விண்குத்து நீள் வரை வெற்ப களைபவோ’ (நாலடி. 226) எனவும் வரும்.

விண்ணென்னும் குறிப்பினை நீக்குதற்குக் ‘காயம்’ என்றார்.

விண்வத்துக் கொட்கும் என உடம்படுமெய் புணர்ந்து நின்றலுங் கொள்க. அதிகார வல்லெழுத்தின்மையிற் சாரியை வல்லெழுத்துக் கொடுக்க. (10)

இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர் உகரம் பெற்று முடிதல்

306. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி உகரமும் வல்லெழுத்தும் விதிக்கின்றது.

(இ-ள்.) தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல - ணகார ஈற்று முதலிலைத் தொழிற்பெய ரெல்லாம் அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரது இயல்பினவாய் வன்கணம் வந்துழி வல்லெழுத்தும் உகரமும் பெற்றும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரம் பெற்றும் முடியும் எ-று.

எ-டு: மண்ணுக்கடிது பண்ணுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மண்ணுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால் தொழிற்பெயரல்லனவும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இன்சாரியை பெற்றும் புணர்வன கொள்க.

எ-டு: வெண்ணுக்கரை, ‘தாழ்ப்பெயல் கனைகுரல் கடுப்பப் பண்ணுப் பெயர்த்து’ (மதுரைக். 560) எண்ணுப்பாறு, வெண்ணின்கரை என வரும். (11)

இவ்வீற்றுக் கிளைப்பெயர் இயல்பாய் முடிதல்

307. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி இயல்பு கூறுதலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கிளைப் பெயரெல்லாம் - ணகார ஈற்றுள் ஓரினத்தை உணரநின்ற பெயரெல்லாம், கொளத் திரிபு இல - திரிபுடைய வென்று கருதும்படியாகத் திரிதலிலவாய் இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: உமண் என நிறுத்திக் குடி சேரி தோட்டம் பாடி எனத் தந்து முடிக்க.

இனி, 'எல்லாம்' என்றதனான், பிற சாரியை பெற்று முடிவனவும், இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க. மண்ணப்பத்தம் எண்ணநோலை எனவும், கவண்கால் பரண்கால் எனவுங் கொள்க.

'கொள' என்றதனான், ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருண்மை உணர நின்ற இடைச்சொற்கள் திரிந்து முடிவனவும் கொள்க.

அங்கட் கொண்டான் இங்கட்கொண்டான் உங்கட்கொண்டான் எங்கட்கொண்டான் எனவும், ஆங்கட்கொண்டான் ஈங்கட்கொண்டான் ஊங்கட்கொண்டான் யாங்கட் கொண்டான் எனவும், அவட்கொண்டான் இவட்கொண்டான் உவட்கொண்டான் எவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக. (12)

'எண்' எனும் உணவுப்பெயரது அல்வழிமுடிபு

308. வேற்றுமை யல்வழி எண்ணென் உணவுப்பெயர்
வேற்றுமை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது அவ்வீற்றுள் ஒன்று அல்வழியுள் வேற்றுமை முடிபு போலத் திரிந்து முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை அல்வழி - வேற்றுமையல்லாத இடத்து, எண்ணென் உணவுப்பெயர் - வரையறைப் பொருண்மை உணர்த்தாது எண்ணென்று சொல்லப்படும் உணவினை உணர்த்தும் பெயர், வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - வேற்றுமையது திரிந்து முடியும் இயல்பின் நின்றலும் உரித்து எ-று.

எ-டு: எட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

உம்மையான், தொகைமரபினுள் 'மொழிமுதலாகும்' (எழுத். 147) என்றதனாற் கூறிய இயல்பு பெரும்பான்மையாயிற்று. அஃது எண்கடிது என வரும். (13)

‘முரண்’ எனும் தொழிற்பெயர் இயல்பாய் முடிதல்

309. முரணென் தொழிற்பெயர் முதலியல் நிலையும்.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்க்கு எய்திய உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி இவ்வீற்று அல்வழி முடிபும் வேற்றுமைமுடிபும் எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) முரண் என் தொழிற்பெயர் - மாறுபாடு உணர்த்தும் முரணென்னுந் தொழிற்பெயர், முதலியல் நிலையும் - தொகை மரபிற் கூறிய அல்வழிக்கண் திரியாது முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் (147) ஈண்டு வேற்றுமைக்கண் திரிந்து முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் நிலைபெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: முரண்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், முரட்கடுமை சேனை தானை பறை எனவும், முரண்ஞெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

இதனைத் ‘தொழிற்பெயரெல்லாம்’ (எழுத். 306) என்றதன் பின்வையாத முறையன்றிக் கூற்றினான், முரண்கடுமை முரட்கடுமை, அரண்கடுமை அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. (14)

மகர ஈற்றுப்பெயரது வேற்றுமைமுடிபு

310. மகர இறுதி வேற்றுமை யாயின் துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமீ.

இது முறையானே மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மகர இறுதி வேற்றுமை ஆயின் - மகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும் - அந்நிலைமொழி மகரம் முற்றக் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: மரக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். ‘முண்டகக்கோதை’ எனவும் வரும்.

‘துவர’ என்றதனான், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் உயர்திணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்கேடு கொள்க. மரஞாண் மரநூல் இவற்றிற்கு நான்கனுருபு விரிக்க. மரமணி யாழ்வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக. நங்கை எங்கை செவி தலை புறம் எனவும், தங்கை செவி தலை புறம் எனவும் வரும். ஈண்டு மகரக்கேடே கொள்க; முடிபு மேற்கூறுப (எழுத். 320). (15)

இவ்வீற்றயல் அகரம் நீடலும் நீடாமையும் உளவாம் இடன்

311. அகரம் ஆகாரம் வருஉங் காலை
ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலு முரித்தீதே.

இஃது அவ்வீற்று முடிபு வேற்றுமையுடையன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அகர ஆகாரம் வருஉம் காலை - அகர முதன்மொழியும் ஆகார முதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஈற்று மிசை அகரம் நீடலும் உரித்து - மகர ஒற்றின் மேல் நின்ற அகரம் நீண்டு முடிதலும் உரித்து நீடாமையும் உரித்து எ-று.

எ-டு: மரம் குளம் என நிறுத்தி, மகரங்கெடுத்து, அடி ஆம்பல் எனத் தந்து, ரகர ளகரங்களின் நின்ற அகரம் ஆகாரமாக்கி, மரா அடி குளா அம்பல் என முடிக்க.

மேற் 'செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான' (எழுத். 312) என்பதனாற், குளா அம்பல் என்புழி ஆம்பல் என்பதன் ஆகாரத்தை அகரமாக்குக. உம்மையான், மரவடி குளவாம்பல் என நீடாமையுங் கொள்க. வருமொழி முற்கூறியவதனான், இவ்வீற்றுப் பிறவும் வேறுபட முடிவன கொள்க.

எ-டு: கோணாகோணம் கோணாவட்டம் என வரும்.

இவற்றிற்கு உள்ளென்னும் உருபு விரிக்க. கோணாகோணத்திற்கு வல்லெழுத்துக்கேடு மேலைச் சூத்திரத்து இலேசாற் கொள்க. (16)

இவ்வீற்று கெட்டு மெல்லெழுத்து உறழ்ந்துவரலுமாம் எனல்

312. மெல்லெழுத் துறழும் மொழியுமா ருளவே
செல்வழி அறிதல் வழக்கத் தான.

இது மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுதலொடு மெல்லெழுத்தும் உறழ்க என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியுமாருள - மகர ஈற்றுள் வல்லெழுத்தினொடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் மொழி களும் உள, வழக்கத்து ஆன செல்வழி அறிதல் - வழக்கத்தின் கண் வழங்கும் இடம் அறிக எ-று.

எ-டு: குளங்கரை குளக்கரை சேறு தாது பூழி என வரும்.

இவற்றுட் குளங்கரை குளக்கரைபோல அல்லன ஒத்த உறழ்ச்சியாய் வழங்கா வென்றற்குச் 'செல்வழியறிதல்' என்றார். 'வழக்கத்தான' என்றதனான், குளத்துக்கொண்டான் ஈழத்துச்சென்றான் குடத்துவாய் பிலத்துவாய் என்றாற்போல்வன, மகரங் கெட்டு அத்துப்பெற்றன. (இவை 'அத்தே வற்றே' (எழுத். 133) என்பதனான் ஒற்றுக் கெடாவாயின, அஃது அல்வழிக்குக் கூறுதலின்.) மழகளிறு என்பது 'மழவுங் குழவு மிளமைப்

பொருள்' (சொல்.312) என்ற உரிச்சொல். அது மகர ஈற்று. சண்பகங்கோடு என்பது வழக்கிடத்துச் செல்லாது. இன்னும் இதனானே, மகரங்கெடாது நிற்பனவுங் கொள்க. 'புலம்புக் கனனே' (புறம். 258) 'கலம்பெறு கண்ணுள ரொக்கற்றலைவ' (மலைபடு. 50) என வரும். (17)

இல்லம் எனும் மரப்பெயர் மெலி மிகல்

313. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர இயற்றீற.

இஃது இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

(இ-ள்.) இல்ல மரப்பெயர் - புக்கு உறையும் இல்லன்றி இல்ல மென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், விசை மர இயற்று - விசையென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: இல்லங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' (எழுத். 312) என்றதனான், மகரக்கேடு கொள்க. (18)

இவ்வீற்றுப்பெயரது அல்வழி முடிபு

314. அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்.

இது மகரம் அல்வழிக்கண் திரிக என முற்கூறாமையின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும் - மகர ஈறு அல்வழிக்க ணெல்லாம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: மரங்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். மரம் பெரிது என்புழித் திரிபின்றென்பது 'ஆணைகூற'லென்னும் உத்தி.

இனி 'எல்லாம் என்றதனான், அல்வழிக்கண் மகர ஈறு பிறவாற்றான் முடிவனவெல்லாம் முடிக்க. வட்டத்தடுக்கு, சதுரப் பலகை, ஆய்தப் புள்ளி, வேழக்கரும்பு, கலக்கொள், சுக்கு, தோரை, பயறு; நீலக்கண் என்னும் பண்புத் தொகைக்கண் மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிந்தன. ஆயுத வுலக்கை, 'அகர முதல' (குறள். 1): இவை இயல்புகணத்துக்கண் மகரங் கெட்டு முடிந்தன. எல்லாருங் குறியர் நாங்குறியேம்: இவை உயர்திணைப் பெயர் மகரந்திரிந்து மெல்லெழுத்தாய் முடிந்தன. கொல்லுங் கொற்றன், உண்ணுஞ் சாத்தன், 'கவள மாந்து மலைகெழு நாடன்', பொரு மாரன், தாவுபரி, பறக்குநாரை, ஓடுநாகம், ஆடுபோர், வருகாலம், கொல்லும் யானை, பாடும்பாணன் என இவை மகரந்திரிந்தும் கெட்டும் நிலை பெற்றும் வந்த பெயரெச்சம்.

இன்னும் இதனானே, இயல்புகணத்துக்கண்ணும் மகரங் கெடுதலுங் கெடாமையுங் கொள்க. மரஞான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், மரம்யாது வலிது அடைந்தது எனவும் வரும். இன்னும் இதனானே, 'பவளவாயென்' (சீவக. 141) உவமத்தும், நிலநீரென எண்ணிடத்தும் கேடு கொள்க. (19)

'அகம்' முன்னர்க் 'கை' முடியுமாறு

315. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை யின்றே ஆசிரி யர்க்க
மெல்லெழுத்து மிகுத வாவ யினான.

இது மகர ஈற்று அல்வழிக்கண் இம்மொழி இம்முடிபு எய்துக என்றலின், எய்தாததெய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அகம் என் கிளவிக்குக் கை முன்வரின் - அகமென்னுஞ் சொல்லிற்குக் கையென்னுஞ் சொல்முன்னே வருமாயின், முதனிலை ஒழிய முன்னவை கெடுதலும் - முன்னின்ற அகரங் கெடாது நிற்ப அதன் முன் நின்ற ககரமும் மகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலும் கெடாது நின்று முடிதலும், வரை நிலை இன்றே யாசிரியர்க்க - நீக்கு நிலைமையின்று ஆசிரியர்க்கு, ஆவயினான் மெல்லெழுத்து மிகுதல் - அவை கெட்டவழி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிசு எ-று.

எ-டு: அங்கை என வரும்.

அகங்கை எனக் கெடாது முடிந்தவழி 'அல்வழி எல்லாம்' (எழுத். 314) என்றதனான், மகரந் திரிந்து முடிதல் கொள்க. இது பண்புத்தொகை. அதிகாரத்தானும் பொருணோக்கானும் வேற்றுமைத் தொகையன்மை உணர்க. (20)

'இலம்' முன்னர்ப் 'படு'வின் செய்யுள்முடிபு

316. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

இஃது இலமென்பது முற்றுவினைச் சொல்லாகாது குறிப்பாகிய உரிச்சொல்லாய் நிற்குங்கால் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இலம் என் கிளவிக்கு - இல்லாமை என்னும் குறிப்பாகிய உரிச்சொற்கு, படு வரு காலை - உண்டாதலென்னும் பொருள்படும் வினைக் குறிப்பு வருமொழியாய் வருங்காலத்து, செய்யுளான நிலையலும் உரித்து - செய்யுளிடத்து மகரம், கேடும் திரிபுமின்றி நின்றலும் உரித்து எ-று.

எனவே, உம்மையாற் பிறசொல் வருங்காலத்துக் கேடுந் திரிபும் பெற்று நின்றலும் உரித்தெனக் கொள்க.

எ-டு: 'இலம்படு புலவ ரேற்றகை நிறைய' (மலைபடு. 576) என வரும்.

இதற்கு இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவரெனப் பொருள் கூறுக. 'இலம்படு நாணுத்தரும்' (சிலப்.9:71) என்கின்றதோ வெனின், இல்லாமை உண்டாதல் நாணுத்தருமென்று பொருள் கூறுக. இதனை நெற்பாடு பெரிதென்றாற்போலக் கொள்க. இது பொருளிலமென முற்றுவினைச் சொல்லாமாறும் உணர்க. இலநின்றதெனக் கெட்டவாறும், இலங்கெட வியந்தான் இலஞ்சிறிதாக இலந்தீதென்று எனக் கசதக்கள் வரும்வழித் திரிந்தவாறுங் காண்க.

'எல்லாம்' (எழுத்.314) என்றதனான் இலம் வருவது போலும், இலம் யாரிடத்து என வகர யகரங்களின் முன்னர்க் கொடாது நின்றல் கொள்க.

இதனை இலத்தாற் பற்றப்பட்ட புலவரென வேற்றுமையென்றா ரால் உரையாசிரியர் எனின், பற்றப்பட்ட புலவரென்பது பெயரெச்சமாத விற் பற்றவென்னுந் தொழில் தோற்றுவிக்கின்ற முதனிலைச் சொல்லைச் சூத்திரத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதிற்றிராதலானும், படுவென்பது தானும் புலவரென்னும் பெயரொடு முடியுங்கால் காலம் காட்டும் ஈறுகள் இரண்டும் தொக்க முதனிலைச் சொல்லாய் நின்றலின், அதனை எடுத்தோதி னாராதலானும், ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனம் கூறுதல் கருத்தன்மை உணர்க. அன்றியும் பற்றப்பட்ட என்புழி இரண்டு முதனிலை கூடி ஒன்றாய் நின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தாராமையானும், அவ்வழி யதிகாரமாதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. (21)

'ஆயிரம்' ஒத்த எண் வருவழி அத்துப்பேறு

317. அத்தொடு சிவணும் ஆயிரத் திறுதி

ஒத்த எண்ணு முன்வரு காலை.

இஃது இவ்வீற்று எண்ணுப் பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகை மரபினுள் 'உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகி' (எழுத்.164) என்பதனான் எய்திய ஏயென் சாரியை விலக்கி அத்து வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஆயிரத்து இறுதி - ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயரின் இறுதி மகரம், ஒத்த எண்ணு முன்வருகாலை - தனக்கு அகப்படும் மொழியாய்ப் பொருந்தின எண்ணுப்பெயர் தன் முன் வரும் காலத்து, அத்தொடு சிவணும் - தொகைமரபிற் கூறிய ஏயென் சாரியை ஒழித்து அத்துச் சாரியையொடு பொருந்தி முடியும் என்று.

எ-டு: ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத்தொன்பது என ஒன்று முதல் ஒன்பதின்காறும் ஒட்டுக.

மகரத்தை அத்தின்மிசை யொற்றென்று கெடுத்து 'அத்தினகர மகரமுனை யில்லை' (எழுத். 125) என்று முடிக்க. ஆயிரத்தொருபது என்றாற்போல்வனவற்றிற்கும் ஒட்டுக.

நிலைமொழி முற்கூறாததனான், ஆயிரத்துக்குறை கூறு முதல் என்பனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ஆயிரப்பத்தென்புழி மகரங்கெடுத்து வல்லொற்று மிகுத்து முடிக்க. (22)

'ஆயிரம்' அடையொடு புணரினும் அற்றாதல்

318. அடையொடு தோன்றினும் அதனோ ரற்றே.

இஃது 'அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய' (எழுத். 110) என்றமையின், அவ்வெண்ணுப் பெயரை அடையடுத்து முடிக்கின்றது.

(இ-ள்.) அடையொடு தோன்றினும் - அவ்வாயிர மென்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழியொடு வரினும், அதனோ ரற்று - முற்கூறியதனோடு ஒருதன்மைத்தாய் அத்துப் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: பதினாயிரத்தொன்று இரண்டு, இருபதினாயிரத்தொன்று, ஆறாயிரத்தொன்று, நூறாயிரத்தொன்று, முந்நூறாயிரத்தொன்று, ஐந்நூறாயிரத்தொன்று என ஒட்டுக.

முன்னர் இலேசினான் முடிந்தவற்றையும் அடையடுத்து ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை கூறு முதல் எனவும், நூறாயிரப்பத்து எனவும் வரும். (23)

அளவும் நிறையும் வருவழி ஆயிரம் முடியுமாறு

319. அளவும் நிறையும் வேற்றுமை யியல.

இஃது அவ்வெண்ணின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் முடியுமாறு கூறுதலின், எய்தாததெய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அளவும் நிறையும் - அதிகாரத்தான் ஆயிரந்தானே நின்றுழியும் அடையடுத்து நின்றுழியும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால், வேற்றுமை இயல - மகர ஈற்று வேற்றுமையொடு ஒத்து வல்லெழுத்து வந்துழி மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும், இயல்புகணம் வந்துழி 'துவர' (எழுத். 310) என்னும் இலேசான் எய்திய மகரங்கெட்டும் புணரும் எ-று.

எ-டு: ஆயிரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் என நிறுத்திக், கலம் சாடி தூதை பாணை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கஃசு கழஞ்சு தொடி துலாம் பலம் எனவுந் தந்து ஒட்டுக.

'வேற்றுமை யியல' எனவே, தாம் வேற்றுமையல்லவாயின. (24)

இவ்வீற்றுப் படர்க்கை முன்னிலைப் பெயர்களும்,
தாம்-நாம்-யாம்-என்பனவும் முடியுமாறு

320. படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்
தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
வேற்றுமை யாயின் உருபியல் நிலையும்
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இஃது உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் உருபியலுள் முடிந்தவாறே ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடிசுவென எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும் - எல்லாருமென்னும் படர்க்கைப் பெயரும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப் பெயரும், தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் - கிளைத் தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறுகி முடியுந் தாம் நாம் யாமென்னும் பெயராகிய நிலைமையுடைய சொல்லும், வேற்றுமையாயின் உருபியல் நிலையும் - வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணாயின் உருபு புணர்ச்சிக்குக் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நின்று முடியும், ஆவயினான் மெல்லெழுத்து மிகுதல் - மேல் நெடு முதல் குறுகும் மொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: எல்லாரும் என்பதனை மகர ஒற்றும் உகரமுங்கெடுத்து, ரகரப் புள்ளியை நிறுத்திக், கை செவி தலை புறம் எனத்தந்து, இடையிலே தம்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையும் கொடுத்து, எல்லார்தங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க.

இதற்கு, 'அம்மினிறுதி' (எழுத்.129) என்னும் சூத்திரத்துள் 'தன்மெய்' என்றதனாற் 'பிற சாரியைக்கண் மகர ஒற்றுத் திரிந்து ங்ருநவாகும்' எனச் செய்கை செய்து முடிக்க.

எல்லீரும் என்பதற்கு, இடையிலே நும்முச் சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையும் கொடுத்து, முற்கூறிய செய்கைகளெல்லாஞ் செய்து, எல்லீர் நுங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க.

தாம், நாம் என்பனவற்றை 'ஏனை யிரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்' (எழுத்.188) எனக் குறுக்கி, 'மகரவிறுதி' (எழுத்.310) என்பதன்கண் 'துவர' என்பதனான் மகரங்கெடுத்துத், தங்கை நங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க.

யாம் என்பதனை ஆகாரத்தை எகரமாக்கி யகர ஒற்றைக் கெடுத்து 'மகரவிறுதி' (எழுத்.310) என்பதன்கண் 'துவர' என்றதனான் மகரங் கெடுத்து,

எங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. தொடக்கங் குறுகுவன வற்றிற்கு இச்சுத்திரத்தான் மெல்லெழுத்து மிகுக்க.

‘உருபியல் நிலையும்’ என்பதனான் வேற்றுமையாதல் பெறா நிற்கவும், பின்னும் ‘வேற்றுமையாயின்’ என்ற மிகையானே, படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும் இயல்பு கணத்து ஞகாரமும் நகாரமும் வந்துழித் தம்முச் சாரியையும், நும்முச் சாரியையும் பெறுதலும், ‘ஆவயினான’ என்றதனான், மகரங்கெட்டு உம்முப் பெறுதலும் ஒற்று இரட்டுதலும் கொள்க.

எ-டு: எல்லார் தஞ்ஞாணும், எல்லீர் நுஞ்ஞாணும் நூலும் என வரும்.

இனித் தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்கும் அவ்விரண்டு இலேசானும் மகரங்கெட்டுதலும் ஒற்று இரட்டுதலும் கொள்க.

எ-டு: தஞ்ஞாண், நஞ்ஞாண், எஞ்ஞாண் நூல் என வரும்.

இன்னும் ‘ஆவயினான’ என்றதனானே, எல்லார்தம் எல்லீர்நும் என நின்றவற்றின் முன்னர், ஏனை மணி யாழ் வட்டு அடை என்பன வந்துழி மகரங் கெடாமையும் உம்முப்பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்குந் தம்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமையுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, தமகாணம் நமகாணம் எமகாணம் நுமகாணம் என உருபீற்றுச் செய்கைகளுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, நும் என்பதற்கு மகரத்தை மெல்லொற்றாக்கி நுங்கை செவி தலை புறம் என வருதலும், நுஞ்ஞாண் என ஒற்றிரட்டுதலும், நும்வலி என மகரம் கெடாது நின்றலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, எல்லார்கையும் எல்லீர்கையும் எனத் தம்முமும் நும்முமும் பெறாது நின்றலுங் கொள்க. (25)

அப்பெயர்கள் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

321. அல்லது கிளப்பின் இயற்கை யாகும்.

இது முற்கூறிய மூன்று பெயர்க்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அல்லது கிளப்பின் இயற்கையாகும் - அம்மூன்று பெயரும் அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து இயல்பாய் முடியும் எ-று.

ஈண்டு ‘இயற்கை’ யென்றது சாரியை பெறாமை நோக்கி. இவற்றின் ஈறுதிரிதல் ‘அல்வழி யெல்லாம்’ (எழுத். 314) என்பதனுள் ‘எல்லாம்’ என்றதனாற் கொள்க.

எ-டு: எல்லாருங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், எல்லீருங் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் எனவும், தாங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், தாங்குறிய சிறிய தீய பெரிய எனவும்,

நாங்குறியம் சிறியம் தீயம் பெரியம் எனவும், யாங்குறியேயம் சிறியேயம் தீயேயம் பெரியேயம் எனவும் வரும்.

இன்னும் 'எல்லாம்' என்றதனானே, இவற்றின் முன்னர் ஞகார நகாரம் வந்தால் அவை அவ்வொற்றாய்த் திரிதல் கொள்க. எல்லாருஞ் ஞான்றார் நீண்டார், எல்லீருஞ் ஞான்றீர் நீண்டீர் எனவும், தாஞ்ஞான்றார் நீண்டார் எனவும், நாஞ்ஞான்றாம் நீண்டாம் எனவும், யாஞ் ஞான்றேம் நீண்டேம் எனவும் வரும்.

இனி, எல்லாரும் வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார், எல்லீரும் வந்தீர் யாத்தீர் அடைந்தீர் எனவும், தாம் வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார் எனவும், நாம் வருதும் யாத்தும் அடைதும் எனவும், யாம் வருவேம் யாப்பேம் அடைவேம் எனவும் ஏனைக்கணங்களின் முன்னர் மகரந்திரியாது நிறல், உயிரீறாகிய உயர்திணைப் பெயரும்' (எழுத்.153) என்பதனான் முடியும்.(26)

'எல்லாம்' இருவழியும் முடியுமாறு

322. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா மெனும்பெயர் உருபியல் நிலையும்
வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது இவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் உருபியலொடு மாட்டெறிந்து எய்தாததெய்து வித்தது.

(இ-ள்.) அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் - அல்வழிக்கட் சொல்லினும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கட் சொல்லினும், எல்லாமெனும்பெயர் உருபியல் நிலையும் - எல்லாமென்னும் விரவுப் பெயர் உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பிலே நின்று முடியும், வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது - அப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியல்லாத இடத்து வற்றுச் சாரியை நில்லாதாய் முடியும் எ-று.

'உருபியல் நிலையும்' என்ற மாட்டேறு, அல்வழிக்கண் உம்முப் பெற்று நின்றலும், பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வற்றும் உம்மும் பெற்று நின்றலும் உணர்த்திற்று.

உம்முச்சாரியை ஒன்றுமே பெற்று முடிகின்ற அல்வழியினையும், வற்றும் உம்மும் பெற்று முடிகின்ற வேற்றுமையோடு உடனோதி, அதுவும் வற்றுப் பெறுமாறு போல மாட்டெறிந்த மிகையானே, வன்கணத்து அல்வழிக்கண் நிலைமொழி மகரக்கேடும், வருமொழி வல்லெழுத்துப் பேறும், ஈற்றும்மைப் பேறும், மென்கணத்து மகரங் கெட்டு உம்முப் பெற்றும் பெறாதும் வருதலும், ஏனைக்கணத்து மகரங்கெட்டு உம்முப் பெற்றும், மகரங் கெடாது உம்முப் பெறாதும் வருதலுங் கொள்க.

எ-டு: எல்லாக்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் எனவும், எல்லா ஞாணும் நூலும் மணியும் எனவும், எல்லா ஞான்றன நீண்டன மாண்டன எனவும், எல்லா யாமும் வட்டும் அடையும் எனவும், எல்லாம் வாடின ஆடின எனவும் வரும். இனி, வேற்றுமைக்கண் எல்லாவற்றுக்கோடும் செவியும் தலையும் புறமும் என இவை வற்றும் உம்மும் பெற்றன. இவற்றிற்கு மகரம் வற்றின் மிசை யொற்றென்று கெடுக்க.

இனி, மென்கணத்துக்கண் எல்லாவற்று ஞாணும் நூலும் மணியும் எனவும், ஏனைக்கணத்துக்கண் எல்லாவற்றியாப்பும் வழியும் அடையும் எனவும் வரும். ஏனைக் கணமும் வற்றும் உம்மும் பெற்றன. (27)

அப்பெயர் அல்வழிக்கண் மெலியும் மிகப்பெறுதல்

323. மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.

இஃது ஒருசார் வல்லெழுத்தேயன்றி மெல்லெழுத்தும் விதித்தலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை - அவ்வெல்லா மென்பது அல்வழிக்கண் மேல் இலேசினாற் கூறிய வல்லெழுத்தேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்றமில்லை எ-று.

எனவே, வல்லெழுத்து மிகுதலே பெரும்பான்மையாயிற்று. முற் கூறிய செய்கைமேலே இது கூறினமையின், மகரக் கேடும் உம்முப்பேறுங் கொள்க.

எ-டு: எல்லாங் குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் என வரும்.

‘மானமில்லை’ என்றதனான், உயர்திணைக்கண் வன்கணத்து மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு இறுதி உம்முப் பெற்று முடிதலும், இயல்பு கணத்துக்கண் மகரங்கெட்டு உம்முப் பெற்று முடிதலுங் கொள்க.

எ-டு: எல்லாக் கொல்லரும் சான்றாரும் தச்சரும் பார்ப்பாரும் குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் எனவும், எல்லா ஞான்றாரும் நாய்கரும் மணியகாரரும் வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்.

இன்னும் இதனானே, உயர்திணைக்கண் எல்லாங்குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் என மகரங்கெட்டு மெல்லெழுத்து மிக்கு உம்முப் பெறுதலும், எல்லாங் குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், குறியீர் குறியம் எனவும் உம்முப் பெறாது வருதலுங்கொள்க. இன்னும் இதனானே, இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் மகரங் கெடாது உம்மின்றி வருதலுங் கொள்க. எல்லாம் வந்தேம் அடைந்தேம் என வரும். (28)

அப்பெயர் உயர்திணைக்கண் வேற்றுமையில் முடியுமாறு

324. உயர்திணை யாயின் உருபியல் நிலையும்.

இஃது எல்லா மென்பதற்கு உயர்திணை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயர்திணையாயின் உருபியல் நிலையும் - எல்லா மென்பது உயர்திணையாய் நிற்குமாயின் உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் இடைக்கண் நம்மும் இறுதிக்கண் உம்மும் பெற்று முடியும் எ-று.

உருபியலில் 'எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர் - வற்றென் சாரியை' (எழுத். 189) வகுத்ததனான், வற்றின்மிசை யொற்றென்று மகரங் கெடுத்த அதிகாரத்தான் 'உயர்திணை யாயி னம்மிடை வரும்' (எழுத். 190) என நம்மின் முன்னும் மகரங் கெடுத்தார்; அதனோடு ஈண்டு மாட்டெறிதலின். அது கொண்டு ஈண்டும் மகரங் கெடுக்க. 'அம்மினிறுதி' (எழுத். 129) என்புழித் 'தன்மெய்' என்றதனான் நம்முச்சாரியையினது மகரந் திரிதல் கொள்க.

எ-டு: எல்லா நங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என ஒட்டுக.

வருமொழி வரையாது கூறலின், எல்லா நஞ்ஞாற்சியும் நீட்சியும் என ஏற்பனவற்றொடு முடிபு அறிந்து ஒட்டுக. (29)

'நும்' ஈறுகெட மெலி மிகுதல்

325. நும்மெ னொருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது நும் என்பதன் மகர ஈற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

(இ-ள்.) நும்மென் ஒரு பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் - நும்மென்று சொல்லப்படுகின்ற விரவுப்பெயர் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: நங்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

'மகரவிறுதி' (எழுத். 310) என்பதன்கண் 'துவர' என்பதனான், மகரங்கெடுக்க. 'ஒன்றென முடித்தல்' என்பதனான், உங்கை என வருவதாங் கொள்க.

'துவர' (எழுத். 310) என்றதனான், ஞகர நகரங்கள் வந்துழி மகரம் கெடுதலும், 'ஒரு பெயர்' என்றதனான், ஒற்று மிகுதலுங் கொள்க.

எ-டு: நுஞ்ஞாண் நூல் என வரும்.

இன்னும் 'ஒரு பெயர்' என்றதனான், நும்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமையும் கொள்க. (30)

அதன் அல்வழி முடிபு

326. அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர
இயிடை நிலைஇ ஈறுகெட ரகரம்
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே
அப்பான் மொழிவயின் இயற்கை யாகும்.

இது நும்மென்பதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங்காலை - நும்மென்பதனை அல்வழிக்கண் கூறுமிடத்து, உ கெட நின்ற மெய்வயின் ஈ வர - நகர வகரத்துள் உகரங்கெட்டுப் போக ஒழிந்து நின்ற நகர வொற்றிடத்தே ஈகாரம் வந்து நிற்ப, இ இடைநிலைஇ ஈறுகெட - ஓர் இகரம் இடையிலே வந்து நிலைபெற்று மகரமாகிய ஈறு கெட்டுப்போக, புள்ளியொடு புணர்ந்து ரகரம் நிற்றல் வேண்டும் - ஆண்டுப் புள்ளி பெற்று ஒரு ரகரம் வந்து நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன், அப்பால் மொழிவயின் - அக் கூற்றினையுடைய நிலைமொழியிடத்து, இயற்கை யாகும் - வருஞ்சொல் இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: நீயிர் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் என வரும்.

‘சொல்லுங்காலை’ என்றதனானே, நீயிர் ஞான்றீர்; நீண்டீர், மாண்டீர், யாத்தீர், வாடினீர், அடைந்தீர் என ஏனைக்கணத்திலும் ஒட்டுக.

(31)

இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர் பிற ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல முடிதல்

327. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இது வேற்றுமைக்கண் மகரம்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும் அல்வழிக்கண் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக்கி ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல நிற்குமெனப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) தொழிற்பெயரெல்லாம் - மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல - ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: செம்முக் கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், செம்முக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

‘தும்முச் செறுப்ப’ (குறள். 1318) என்பதும் அது. இவை
‘குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டல்’ (எழுத். 160)
என்பதனான் இரட்டின.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், உகரம் பெறாது நாட்டங்கடிது ஆட்டங்
கடிது என மெல்லெழுத்தாய் அல்வழிக்கண் திரிதலும், நாட்டக்கடுமை
ஆட்டக்கடுமை என வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க.

(32)

ஈம் கம் உரும் - இம்மூன்றும் அத்தொழிற்பெயர் அனையவாதல்

328. ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும்
ஆமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது மகர ஈற்றுப் பொருட்பெயருட் சில, அவ்வீற்றுத் தொழிற்
பெயரோடு ஒத்து முடிக என எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும் அ முப்பெயரும் -
ஈமென்னுஞ் சொல்லுங் கம்மென்னுஞ் சொல்லும் உருமென்னுஞ்
சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயரும், அவற்றோரன்ன - முற்கூறிய தொழிற்
பெயரோடு ஒரு தன்மையவாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும்,
இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

ஈம் என்பது சுடுகாடு; கம் என்பது தொழில்.

எ-டு: ஈமுக்கடிது, கம்முக் கடிது, உருமுக்கடிது, சிறிது தீது பெரிது
ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஈமுக்கடுமை,
கம்முக்கடுமை, உருமுக்கடுமை, சிறுமை தீமை பெருமை
ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் ஒட்டுக.

‘கிளவி’ என்றதனான், வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும்
உயிர் வருவழி உகரம் பெறாது, ஈமடைவு, ஈமடைந்தது என நின்றலுங்
கொள்க. ‘தன்னினமுடித்தல்’ என்பதனான், அம்மு தம்மு நம்மு எனச்
சாரியைக் கண்ணும் உகரம் வருதல் கொள்க. (33)

ஈமும் கம்மும் அக்குப்பெற்று முடியுமாறு

329. வேற்றுமை யாயின் ஏனை யிரண்டும்
தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை.

இது மேல் முடிபு கூறிய மூன்றனுள் இரண்டற்கு வேற்றுமைக்கண்
வேறொரு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமையாயின் - வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சி
யாயின், ஏனை இரண்டும் தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை -

இறுதியின் உருமொழிந்த இரண்டும் அக்கென்னுஞ் சாரியை தோன்றி முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் சாடி தூதை பாணை எனவும், ஞாற்சி நெருப்பு மாட்சி விறகு எனவும் ஒட்டுக.

‘அக்கு’ வகுப்பவே, நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரங் கெட்டு, முற்கூறிய வல்லெழுத்து விலக்கப்படாமையின் நின்று முடிந்தது.

வன்கணத்திற்கு முன்னின்ற சூத்திரத்திற் கூறியது குணவேற்றுமைக் கென்றும், ஈண்டுக் கூறியது பொருட்புணர்ச்சிக் கென்றுங் கொள்க. (34)

புணர்மொழிக்கண் வகாரம் வருவழி மகரஈறு குறுகுதல்

330. வகார மிசையும் மகரங் குறுகும்.

இது முன்னர் ‘அரையளவு குறுகல்’ (எழுத். 13) எனவும் ‘னகாரை முன்னர்’ (எழுத். 52) எனவும் கூறிய மகரம் இருமொழிக்கண்ணும் குறுகு மென, அதன் ஈற்றகத்து எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ-ள்.) வகாரமிசையும் மகாரங் குறுகும் - மகாரம் ஒரு மொழிக் கண்ணேயன்றி வகாரத்தின் மேலுங் குறுகும் எ-று.

எ-டு: நிலம் வலிது, வரும் வண்ணக்கன் என வரும். (35)

இவ்வீற்று நாட்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு

331. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன
அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை யின்றே
ஓற்றுமெய் கெடுதல் என்மனார் புலவர்.

இஃது இவ்வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நாட்பெயர்க்கிளவி மேற் கிளந்தன்ன - மகர ஈற்று நாட்பெயர் இகர ஈற்று நாட்பெயர்போல ஆன் சாரியை பெற்று முடியும், அத்து ஆன்மிசையும் வரைநிலை இன்று - அத்துச் சாரியை ஆன்சாரியை மேலும் பிற சாரியை மேலும் வருதல் நீக்கு நிலைமையின்று, ஒற்று மெய்கெடுதல் என்மனார் புலவர் - ஆண்டு நிலைமொழி மகர ஒற்றுக் கெடுக என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

உம்மையை ‘ஆன்மிசையும்’ என மாறுக.

எ-டு: மகத்தாற் கொண்டான், ஓணத்தாற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என்க. ஏனை நாள்களோடும் ஒட்டுக.

மகர ஒற்றுக்கெடுத்து ‘அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை’ (எழுத். 125) என அகரங்கெடுத்துக், ‘குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப’ (எழுத். 105) என ஆனேற்றி, ஆனி னகரமும், (எழுத். 124) என்றதனான் நகரமாக்கி முடிக்க.

மகத்துஞான்று கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என
ஞான்றெனுஞ் சாரியைமேல் அத்து வந்தது.

வரையாது கூறினமையின், இம்முடிபு நான்கு கணத்துங் கொள்க.

எ-டு: மகத்தான் ஞாற்றினான் நிறுத்தினான் மாய்ந்தான், வந்தான்,
அடைந்தான் என வரும். (36)

னகார ஈற்றுப் பெயரது வேற்றுமை முடிபு

332. னகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
றகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்த முறையானே னகார இறுதி வேற்றுமைக்கண்
புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) னகார இறுதி வல்லெழுத்து இயையின் றகார மாகும் - னகார
ஈற்றுப் பெயர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின்
னகாரம் றகாரமாகும், வேற்றுமைப் பொருட்கு - வேற்றுமைப் பொருட்-
புணர்ச்சிக்கண் எ-று.

எ-டு: பொற்குடம் சாடி தூதை பாணை என வரும் (37)

‘மன்’ முதலிய ஏழும் அன்ன இயல்பினவாதல்

333. மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.

இஃது அவ்வீற்று அசைநிலை இடைச்சொற்களும், ஏழாம்
வேற்றுமை இடப் பொருள் உணர நின்ற இடைச்சொற்களும்,
வினையெச்சமும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும்
வினையெஞ்சு கிளவியும் - மன்னென்னுஞ் சொல்லும் சின்னென்னுஞ்
சொல்லும் ஆனென்னுஞ் சொல்லும் ஈனென்னும்சொல்லும் பின்னென்
னுஞ் சொல்லும் முன்னென்னும் சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும்,
அன்ன இயல என்மனார் புலவர் - முற்கூறிய இயல்பினை யுடையவாய்
னகரம் றகரமாய் முடியுமென்று சொல்லுவார் புலவர் எ-று.

எ-டு: ‘அதுமற் கொண்கன் றேரே’ ‘காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும்து
போகலை’ (அகம்.7) எனவும், ஆற்கொண்டான் ஈற்கொண்
டான் பிற்கொண்டான் முற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான்
போயினான் எனவும், வரிற் கொள்ளும் செல்லும் தரும் போம்
எனவும் வரும்.

பெயராந்தன்மையவாகிய ஆன் ஈன் என்பனவற்றை முற் கூறாததனான், ஆன் கொண்டான் ஈன் கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க. பின் முன் என்பன, பெயரும் உருபும் வினையெச்சமுமாய் நின்றலின் பெயர் ஈண்டுக் கூறினார். ஏனைய, உருபியலுள்ளும் வினையெஞ்சு கிளவி யென்பதன்கண்ணும் முடியும். அப்பெயரை முற்கூறாத தனாற், பின்கொண்டான் முன்கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

‘இயல்’ என்றதனான் ஊன் என்னுஞ் சுட்டு ஊன் கொண்டானென இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. (38)

அவ்வயின் முதலிய மூன்றும் ‘எவ்வயினு’ம் அன்ன முடிபினவாதல்

334. சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும்
அப்பண்பு நிலையும் இயற்கையு என்ப.

இஃது இவ்வீற்றுள் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதல் வயினும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், எகரமுதல் வயினும் - எகரமாகிய முதல் வினாவினையுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், அப்பண்பு நிலையும் இயற்கை என்ப - மேல் எனகரம் றகரமா மென்ற தன்மை நிலைபெற்று முடியும் இயல்பையுடைய வென்று கூறுவார் ஆசிரியர் எ-று.

எ-டு: அவ்வயிற்கொண்டான், இவ்வயிற்கொண்டான், உவ்வயிற் கொண்டான், எவ்வயிற்கொண்டான்; சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

‘இயற்கைய’ என்றதனான், திரியாது இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. (39)

‘குயின்’ இயல்பாதல்

335. குயினென் கிளவி இயற்கை யாகும்.

இது எனகரந்திரியாது இயல்பாக என்றலின் எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) குயினென் கிளவி இயற்கையாகும் - குயினென்னுஞ் சொல் திரியாது இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: குயின்குழாம் செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும்.

குயின் என்பது மேகம். அஃது அஃறிணைப் பெயர். தொகை மரபினுள் உயர்திணைப் பெயரும் விரவுப்பெயரும் இயல்பாக வென்றார். குயின் வினையுமாம்.

‘இயற்கை’ என்றதனாற், காண்கோழி கோன்குணம் வான்கரை என வருவனவுங் கொள்க. (40)

‘எகின்’ மரப்பெயர் அம்முப் பெறுதல்

336. எகின்மர மாயின் ஆண்மர இயற்றீற.

இது திரிபு விலக்கி அம்மு வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப்பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) எகின் மரமாயின் - எகினென்பது புள்ளன்றி மரப் பெயராயின், ஆண்மர இயற்று - ஆண்மரத்தின் இயல்பிற்றாய் அம்முப்பெற்று முடியும் என்று.

எ-டு: எகினங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். (41)

ஏனை எகின் முடியுமாறு

337. ஏனை எகினே யகரம் வருமே
வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது, திரிபு விலக்கி அகரம் விதித்தலின்.

(இ-ள்.) ஏனை எகினே அகரம் வரும் - மரமல்லாத எகின் நிலை மொழிக்கண் அகரம்பெற்று முடியும், வல்லெழுத்தியற்கை மிகுதல் வேண்டும் - ஆண்டு வருமொழி வல்லெழுத்தியல்பு மிக்கு முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் என்று.

எ-டு: எகினக்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாதனான், இயல்பு கணத்தும் அகரப்பேறு கொள்க.

எ-டு: எகினஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை யாப்பு அடைவு என வரும்.

‘இயற்கை’ என்றனான், அகரத்தோடு மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க.

எ-டு: எகினங்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

இனிச் சிறுபான்மை எகின்சேவல் எகினச்சேவல் பெடை என்பன ஆறனுருபு விரிவுழி ஈண்டை இலேசான் முடிக்க. பண்பு கருதிய வழி இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (42)

இவ்வீற்றுக் கிளைப்பெயர் இயல்பாய் முடிதல்

338. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கிளைப்பெய ரியல.

இது னகரந் திரிதலை விலக்கி இயல்பாக என்றலின் எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) கிளைப் பெயரெல்லாம் - னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெய ரெல்லாம், கிளைப்பெயர் இயல - னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயர் போலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும் என்று.

எ-டு: எயின்குடி சேரி தோட்டம் பாடி என வரும்.

எயின் வந்தது என்று அஃறிணைக்கும் எய்துதலின், தொகை மரபினுள் முடியாதாயிற்று, ஆண்டு உயர்திணைக்கே கூறுதலின்.

இனி 'எல்லாம்' என்றதனானே, எயினக்கன்னி பிள்ளை என அக்கும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலும், எயின வாழ்வு என வல்லெழுத்துப் பெறாமையும் கொள்க. இன்னும் இதனானே, பார்ப்பனக் கன்னி குமரி சேரி பிள்ளை என ஆகாரம் குறுக்கி அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும், பார்ப்பன வாழ்க்கை என வல்லெழுத்துக் கொடாதும் முடிக்க. இன்னும் இதனானே நான்கு கணத்துக்கண்ணும் வெள்ளாளனென நின்றதனை அன்கெடுத்துப் பிரித்து ளகார வொற்றினை ளகார வொற்றாக்கி, வெள்ளாண் குமரி பிள்ளை மாந்தர் வாழ்க்கை ஒழுக்கம் என முடிக்க. இன்னும் இதனானே, முதலெழுத்தை நீட்டி ளகார வொற்றினைக் கெடுத்து வேளாணென முடிக்க. இதனானே, பொருந வாழ்க்கையும் முடிக்க. வேட்டுவக் குமரி என்பது மருஉ வழக்கு. (43)

'மீன்' இறுதி வல்லெழுத்தோடு உறழ்தல்

339. மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.

இதுவும் அது, தன் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்க என்றலின்.

(இ-ள்.) மீனென் கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வு - மீனென்னுஞ் சொல் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியும் என்று.

எ-டு: 'மீன்கண்' (சீவக.54) மீற்கண், மீன்சினை மீற்சினை, மீன்றலை மீற்றலை, மீன்புறம் மீற்புறம் என வரும். (44)

'தேன்' முடியுமாறு

340. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்
மேனிவை ஓத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்
ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி இல்லை.

இதுவும் அது, மேலதனோடு மாட்டெறிதலின்.

(இ-ள்.) தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து இயையின் - தேனென்னுஞ் சொல் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின், மேல்நிலை ஓத்தலும் - மீனென்பதற்குக் கூறிய திரிபுறழ்ச்சி நிலை ஒத்து முடிதலும், வல்லெழுத்து மிகுதலும் - வருமொழி வல்லெழுத்து மிகு முடிதலுமாகிய, ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து - அம்முறைமையினையுடைய இரண்டனையும் உரித்தாதலையும் உடைத்து, வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதியில்லை - வல்லெழுத்து மிகு வருமிடத்து இறுதியில் நின்ற னகரங் கெடும் என்று.

‘உரிமையும்’ என்னும் உம்மை, ‘மெல்லெழுத்து மிகினும்’ (எழுத்.341) என மெல்வருகின்றதனை நோக்கிற்று.

எ-டு: தேன்குடம் தேற்குடம், சாடி தூதை பாளை என மேனிலை ஒத்தன. தேக்குடம் சாடி தூதை பாளை என நகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கன. (45)

அப்பெயர் நகரம் கெட்டு மெலிமிகவும் பெறுதல்

341. மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.

இதுவும் அது; உறழ்ச்சியும் வல்லெழுத்தும் அன்றி மெல்லெழுத்தும் விதித்தலின்.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை - முற்கூறிய தேனென் கிளவி வல்லெழுத்து வந்தால் அவ்வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல் லெழுத்து மிகினுங் குற்றமில்லை எ-று.

நகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொள்க.

எ-டு: தேங்குடம் சாடி தூதை பாளை எனவரும். (46)

அப்பெயர் மென்கணம் வருவழி முடியுமாறு

342. மெல்லெழுத் தியையின் இறுதியோ டுறழும்.

இது தொகை மரபினுள் ‘வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்தல் வழி’ (எழுத்.148) என்பதனாற் கூறிய இயல்பை விலக்கி உறமுமென்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து இயையின் - அத்தேனென் கிளவி மெல் லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், இறுதியோடு உறழும் - நிலை மொழியிறுதியின் நகர வொற்றுக் கெடுதலுங் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சி யாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: தேன்ஞெரி தேஞெரி, தேனுனி தேநுனி, தேன்மொழி தேமொழி என வரும்.

மேல் ‘ஆமுறை’ (எழுத்.. 340) என்றதனான், தேஞெரி தேஞ்ஞெரி, தேநுனி, தேந்நுனி, தேமொழி தேம்மொழி என நகரங் கெட்டுத் தத்தம் மெல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் முடிந்தனவுங் கொள்க.

இனி மேல் ‘மானமில்லை’ (எழுத். 341) என்றதனான், ஈறு கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிவனவுங்கொண்டு தேஞெரி தேநுனி தேமொழி என்பன காட்டின் அவை முற்கூறியவற்றுள் அடங்கு மென்க. (47)

அப்பெயர் 'இறால்' வருவழி முடியுமாறு

343. இறாஅல் தோற்றம் இயற்கை யாகும்.

இஃது அத்தேனென்பதற்கு உயிர்க்கணத்து ஒருமொழி முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இறாஅல் தோற்றம் - தேனென்னுஞ் சொல் இறாலென்னும் வருமொழியது தோற்றத்துக்கண், இயற்கையாகும் - நிலைமொழியின் எனகரங் கொடாதே நின்று இயல்பாய் முடியும் எ-று. (48)

எ-டு: தேனிறால் என வரும்.

அது 'தேத்திறால்' எனவும் முடிதல்

344. ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலு முரித்தே.

இதுவும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலும் உரித்து - அத்தேனென்பது இறாலொடு புணருமிடத்துப் பிறிதுமொரு தகரத்தொடு நின்று முடிதலும் உரித்து எ-று.

'வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதியில்லை' (எழுத். 340) என்றதனான், நிலைமொழி ஈறு கெடுக்க. 'தகரம்மிகும்' என்னாது 'ஒற்றுமிகு தகரம்' என்றதனான், ஈரொற்றாக்குக.

எ-டு: தேத்திறால் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை யொன்றாக ஒதாததனாற், பிற வருமொழிக்கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-டு: தேத்தடை, தேத்தீ என வரும்.

'தோற்றம்' என்றதனான், தேனடை, தேனீ என்னும் இயல்புங் கொள்க. (49)

மின் முதலிய நாற்சொல்லும் இருவழியும் முடியுமாறு

345. மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும்

அந்நாற் சொல்லும் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் வருக என எய்துவித்த முடிபை விலக்கித் தொழிற்பெயரியல்பா மெனப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும் அந்நாற் சொல்லும் - மின்னென்னுஞ் சொல்லும் பின்னென்னுஞ் சொல்லும் பன்னென்னுஞ் சொல்லும் கன்னென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அந்நான்கு சொல்லும்,

தொழிற்பெயர் இயல - அல்வழியினும் வேற்றுமையினுங் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: 'மின்னுச்செய் விளக்கத்து' (கலி. 41: 6) 'பின்னுப் பிணியழிந்த' எனவும், பன்னுக்கடிது கன்னுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மின்னுக்கடுமை பின்னுக் கடுமை பன்னுக்கடுமை கன்னுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

'தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல' என்று ஒதாது கிளந் தோதினார், இவை தொழினிலைக்கண்ணன்றி வேறு தம் பொருளுணர் நின்றவழியும் இம்முடிபு எய்து மென்றற்கு.

'மின்' என்பது மின்னுதற்றொழிலும், 'மின்னுநிமிர்ந்தன்ன' (புறம். 57) என மின்னெனப்படுவதொரு பொருளும் உணர்த்தும். ஏனைய வும் அன்ன. (50)

அவற்றுள் 'கன்' வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு

346. வேற்றுமை யாயின் ஏனை யெகினொடு தோற்றம் ஓக்கும் கன்னென் கிளவி.

இது நிலைமொழிக்கண் உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வேற்றுமையாயின் ஏனை எகினொடு தோற்றம் ஓக்கும் - வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயின் ஒழிந்த மரமல்லாத எகினொடு தோற்றம் ஒத்து அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும், கன் என் கிளவி - கன்னென்னுஞ்சொல் எ-று.

எ-டு: கன்னக்குடம் சாடி தூதை பாளை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை என வரும். கன்னக்கடுமை எனக் குண வேற்றுமை யுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

'தோற்றம்' என்றதனான், அல்வழிக்கண் வன்கணத்து அகரமும் மெல்லெழுத்தும் ஏனைக்கணத்து அகரமுங் கொள்க.

கன்னங்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கன்னஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும்.

கன்னங்கடுமை எனக் குண வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க. 'பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூக்கி' (ஐங்குறு. 247) என்பதோ வெனின், அது மகர ஈற்றுப் பொருட் பெயர். (51)

இவ்வீற்று இயற்பெயர் முன்னர்த் 'தந்தை' புணருமாறு

347. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்
முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்
மெய்யொழித் தன்கெடும் அவ்வியற் பெயரே.

இஃது 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே' (எழுத். 155) என்றதற்கு ஈண்டுத் திரிபு கூறலின், எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின் - இவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரின் முன்னர்த் தந்தையென்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வருமாயின், முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும் - அத்தந்தை யென்பதன் முதற்கணின்ற தகரவொற்றுக்கெட அதன்மேலேறி நின்ற அகரங்கெடாது நிற்கும், அவ்வியற்பெயர் மெய்யொழித்து அன்கெடும் - அந்நிலைமொழியாகிய இயற்பெயர் அன்னென்னுஞ் சொல்லின் அகரம் ஏறிநின்ற மெய்யை ஒழித்து அவ்வன்தான் கெட்டு முடியும் எ-று.

எ-டு: சாத்தந்தை, கொற்றந்தை என வரும்.

'முதற்கண்மெய்' யென்றதனான், சாத்தன்றந்தை கொற்றன்றந்தை என்னும் இயல்பு முடிபுங் கொள்க. (52)

'ஆதன்', 'பூதன்' முன்னர் அம்முறைப்பெயர் புணருமாறு

348. ஆதனும் பூதனும் கூறிய இயல்பொடு
பெயரொற் றகரம் துவரக் கெடுமே.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆதனும் பூதனும் - முற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும் இயற்பெயர்கள் தந்தையென்னும் முறைப்பெயரொடு முடியுங்கால், கூறிய இயல்பொடு - முற் கூறிய நிலைமொழி அன் கெடுதலும் வருமொழித் தகர வொற்றுக் கெடுதலுமாகிய செய்கைகளுடனே, பெய ரொற்று அகரந் துவரக்கெடும் - நிலைமொழிப் பெயரின் அன்கெட நின்ற தகரவொற்றும் வருமொழியின் தகர வொற்றுக்கெட நின்ற அகரமும் முற்றக் கெட்டு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஆந்தை, பூந்தை என வரும்.

'இயல்பு' என்றதனாற், பெயரொற்றும் அகரமும் கெடாதே நின்றலுங் கொள்க.

எ-டு: ஆதந்தை பூதந்தை என வரும்.

இனித் 'துவர' என்றதனான், அழான் புழான் என நிறுத்தித் தந்தை என வருவித்து, நிலைமொழி னகரமும் வருமொழித் தகரமும் அகரமுங் கெடுத்து, அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க. (53)

இயற்பெயர் அடையடுத்துழி இயல்பாய் முடிதல்

349. சிறப்பொடு வருவழி இயற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) சிறப்பொடு வருவழி - அவ்வியற் பெயர் பண்பு அடுத்து வரும்வழி, இயற்கையாகும் - முற்கூறிய இருவகைச் செய்கையும் தவிர்த்து இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: பெருஞ்சாத்தன்றந்தை, பெருங்கொற்றன்றந்தை என வரும்.

கொற்றங்கொற்றன்றந்தை, சாத்தங்கொற்றன்றந்தை என்றாற் போல்வன பண்பன்றி அடை அடுத்தனவாதலின் புறனடையான் முடிக்க.

(54)

இயற்பெயர் முன்னர் மகனாகிய முறைப்பெயர் வருவழி முடிபு

350. அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியும்

நிற்றலு முரித்தே அம்என் சாரியை

மக்கள் முறைதொகூஉம் மருங்கி னான.

இது மேலதற்கு வேறொரு வருமொழிக்கண் எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அப்பெயர் மக்கள் ஆன முறை தொகூஉம் மருங்கினும் - அவ்வியற்பெயர் முன்னர்த் தந்தையன்றி மகனாகிய முறைப் பெயர் வந்து தொகுமிடத்தினும், மெய்யொழித்து அன் கெடுவழி அம்மென் சாரியை நிற்றலும் உரித்து - அவ்வியற்பெயரின் தான் ஏறிய மெய் நிற்க அன் கெட்டு அம்முச்சாரியை வந்து நிற்றலும் உரித்து எ-று.

‘ஆன’ என்பதனை மக்களோடும், ‘உம்’மையை மருங்கினொடுங் கூட்டுக. ‘முறை தொகூஉ மருங்கின்’ என்றது, இன்னாற்கு மகனென்னும் முறைப்பெயராய்ச் சேருமிடத்து என்றவாறு.

எ-டு: கொற்றங்கொற்றன், சாத்தங்கொற்றன் என நிலைமொழி அன் கெட்டு அம்மு வந்தது. இவற்றிற்கு, அதுவெனுருபு விரியாது அதன் உடைமைப் பொருள் விரிக்க. இது முறைப்பெயர்.

இனி உம்மையாற், கொற்றங்குடி சாத்தங்குடி எனப் பிற பெயர் தொக்கனவுங் கொள்க. ‘மெய்யொழித்து’ என்றதனானே, கொற்றமங்கலம் சாத்தமங்கலம் என்பனவற்றின்கண் அம்மின் மகரங் கெடுதலும், வேட்ட மங்கலம், வேட்டன்குடி என்பனவற்றின் நிலைமொழியொற்று இரட்டு தலுங் கொள்க.

(55)

**இயற்பெயர் சில 'தந்தை'யும்
மகன்முறையும் வருவழி இயல்பாதல்**

351. தானும் பேனும் கோனும் என்னும்
ஆமுறை யியற்பெயர் திரிபிட னிலவே.

இது மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) தானும் பேனும் கோனும் என்னும் அ முறை இயற்பெயர் - அவ்வியற்பெயருள் தானும் பேனும் கோனுமென்னும் அம்முறையினை யுடைய இயற்பெயர்கள், தந்தையொடும் மக்கள் முறைமையொடும் புணரும் வழி, திரிபிடனில - முற்கூறிய திரிபுகளின்றி இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: தான்றந்தை பேன்றந்தை கோன்றந்தை எனவும், தான்கொற்றன் பேன்கொற்றன், கோன்கொற்றன் எனவும் வரும்.

பேன் கோன் என்பன முற்காலத்து வழக்கு. இவை தொகைமரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப்பெயர்' (எழுத். 155) என்புழி இயல்பாயினவேனும் ஈண்டு இவ்வீற்றிற்குத் திரிபு கூறுதலின், அதனை விலக்கி இயல்பாமென்ப தூஉங் கூறினார். (56)

தான், யான் எனுமிவை தன், என் எனத் திரிதல்

352. தான்யா னெனும்பெயர் உருபியல் நிலையும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது, தொகை மரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப் பெயர்' (எழுத். 155) என்பதனானே இயல்பாய் நின்ற தான் என்பதனையும், 'உயிரீறாகிய' (எழுத். 153) என்பதனான் இயல்பாய் நின்ற யான் என்பதனையும் அவ்வியல்பு விலக்கி உருபியலொடு மாட்டெறிதலின்.

(இ-ள்.) தான் யான் எனும் பெயர் - தான் என்னும் விரவுப் பெயரும் யான் என்னும் உயர்திணைப் பெயரும், உருபியல் நிலையும் - உருபியலிற் கூறிய இயல்பிலே நிலைபெற்றுத் தான் என்பது நெடுமுதல் குறுகித் தன் என்றும், யான் என்பது ஆகாரம் எகரமாய் யகரங் கெட்டு என் என்றும் முடியும் எ-று.

எ-டு: தன்கை, என்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்துக்கண்ணுந் தன்ஞாண் என்ஞாண் நூல் மணியாழ் வட்டு அடை ஆடை என வரும்.(57)

அல்வழிக்கண் அவை இயல்பாய் முடிதல்

353. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலுந்
தோற்ற மில்லை என்மனார் புலவர்.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாக என்றலின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை அல்வழி - முற்கூறிய தான் யான் என்பன வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யல்லாதவிடத்து, குறுகலுந் திரிதலுந் தோற்ற மில்லை என்மனார் புலவர் - தான் என்பது நெடுமுதல் குறுகுதலும் யான் என்பது அவ்வாறு திரிதலுந் தோற்றமின்றி இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: தான்குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் வலியன் எனவும்; யான் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் ஞான்றேன் நீண்டேன் மாண்டேன் வலியேன் எனவும் வரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனான், வேற்றுமைக்கண் அவ்வாறன்றி எனகரம் திரிதலுங் கொள்க.

எ-டு: தற்புகழ் தற்பாடி, எற்புகழ் எற்பாடி என வரும். (58)

‘அழன்’ வேற்றுமை முடிபு

354. அழன்என் இறுதிகெட வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வேற்றுமைக்கண் எனகரத் திரியாது கெடுக என்றலின், எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) அழன் என் இறுதிகெட - அழனென்னுஞ் சொல் தன் ஈற்று எனகரங் கெட, வல்லெழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: அழக்குடம் சாடி தூதை பாணை என வரும்.

அழக்குட மென்பது பிணக்குடத்தை. (59)

‘முன்’, ‘இல்’லொடு புணர்வழி இலக்கணமருஉமுடிபு

355. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும்
இல்லென் கிளவிமிசை நகர மொற்றல்
தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இது ‘மருவின்றொகுதி’ (எழுத். 111) என்பதனாற் கூறிய இலக்கண மருஉக்களின் ஒன்றற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முன் என் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும் இல் என் கிளவி மிசை - முன்னென்னுஞ் சொல்லின் முன்னே வரும் இல்லென்னுஞ் சொல்லின் மேலே, நகரம் ஒற்றல் - ஒரு நகர வொற்று வந்து நின்று முடிதல், தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபு - பழையதாகிய இயல்பினையுடைய வழக்கிடத்து மருவி வந்த இலக்கண முடிபு எ-று.

எ-டு: முன்றில் என வரும்.

‘இல்முன்’ என நிற்கற்பாலது, முன்றில் என்று தலைதடுமாறுதலின் மருவாயிற்று. முன்னென்பதற்கு ஒற்றிரட்டுதல் இலக்கணமேனும், அஃதன்றித் தனக்கு இனமாயதொரு றகர வொற்றுப் பெறுதலின் வேறு முடிபாயிற்று. (60)

‘பொன்’ செய்யுள்முடிபு பெறுமாறு

356. பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம்
செய்யுள் மருங்கின் தொடரிய லான.

இஃது அவ்வீற்றுப் பெயரொன்றற்குச் செய்யுள் முடிபு கூறுதலின் எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) பொன் என் கிளவி ஈறு கெட - பொன் என்னுஞ் சொல் தன் ஈறாகிய னகரங் கெடாநிற்க, முன்னர் லகார மகாரம் முறையில் தோன்றும் - அதன்முன்னர் லகரமும் மகரவொற்றும் முறையானே வந்து நிற்கும், செய்யுள் மருங்கின் தொடரியலான - அங்ஙனம் நிற்பது செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்முள் தொடர்ச்சிப்படும் இயல்பின்கண் ஈறு.

‘முறையின்’ என்றதனான், மகரம் ஒற்றாதல் கொள்க.

எ-டு: ‘பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற்புரவி’ (மலைபடு.574) என வரும்.

‘தொடரியலான’ என்றதனானே, வன்கணத்துக்கண்ணும் லகரம் நிற்க, மகரம் வல்லெழுத்திற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிதல் கொள்க. ‘பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை’ (அகம். 16), ‘பொலஞ்சுட ராழி பூண்ட தேரே’, ‘பொலந்தார்க் குட்டுவன்’ (புறம். 343) என வரும். இன்னும் இதனானே, ‘பொலநறுந்தெரியல்’ (புறம். 29) ‘பொலமல ராவிரை’ (கலி.138) என்றாற் போல மகரங் கெட்டுப் பிறகணத்து முடிதலுங் கொள்க. (61)

யகர ஈற்றுப்பெயரது வேற்றுமை முடிபு

357. யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமீ.

இது முறையானே யகர ஈற்றிற்கு வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் - யகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்து முதன் மொழி வந்து இயையின் அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ஈறு.

எ-டு: நாயக்கால் செவி தலை புறம் என வரும். (62)

‘தாய்’ இயல்பாய் முடிதல்

358. தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு எய்திய வல்லெழுத்து விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) தாயென் கிளவி இயற்கையாகும் - தாயென்னுஞ் சொல் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: தாய்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தான் மிகுதியுங் கூறுதலின், ‘அஹிணை விரவுப் பெயருள்’ (155) அடங்காதாயிற்று. (63)

‘மகன்தாய்’ மகன்வினை வருவழி முடியுமாறு

359. மகன்வினை கிளப்பின் முதனிவை இயற்றே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; தாயென்பது அடையடுத்துழி வல்லெழுத்து மிகுக என்றலின்.

(இ-ள்.) மகன் வினை கிளப்பின் - தாயென்னுஞ் சொல் தனக்கு அடையாய் முன்வந்த மகனது வினையைப் பின்னாக ஒருவன் கூறுமிடத்து, முதல் நிலை இயற்று - இவ்வீற்றுள் முதற்கடக் கூறிய நிலைமையின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: மகன்றாய்க்கலாம் செரு துறத்தல் பகைத்தல் என வரும்.

மகன் தாயொடு கலாய்த்த கலாம் என விரியும். ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்கும் உருபு விரிக்க. வினை, ஈண்டுப் பகைமேற்று. (64)

இவ்வீற்றுப்பெயர் மெல்லெழுத்தோடு உறழ்வனவும் உளவாதல்

360. மெல்லெழுத் துறழும் மொழியுமா ருளவே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியுமாருள - யகர ஈற்றுள் அதிகார வல்லெழுத்தினொடு மெல்லெழுத்து மிக்கு உறழ்ந்து முடிவனவும் உள எ-று.

எ-டு: வேய்க்குறை வேயங்குறை செய்கை தலை புறம் எனவரும்.(65)

இவ்வீற்றது அல்வழிமுடிபு

361. அல்வழி யெல்லாம் இயல்பென மொழிப.

இஃது அவ்வீற்று அல்வழிக்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அல்வழி எல்லாம் இயல்பென மொழிப - யகர ஈற்று அல்வழி எல்லாம் இயல்பாய் முடியும் என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: நாய்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், அவ்வாய்க்கொண்டான் இவ்வாய்க்கொண்டான் உவ்வாய்க்கொண்டான் எவ்வாய்க்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என உருபின் பொருள்பட முடிவனவும், தாய்க்கொண்டான் தூய்ப்பெய்தான் என்றாற்போலும் வினையெச்சமும், பொய்ச்சொல் மெய்ச்சொல் எய்ப்பன்றி என்றாற்போலும் பண்புத் தொகையும், வேய்க்கடிது வேய்கடிது என்னும் அல்வழி யுறழ்ச்சி முடிவுங் கொள்க. (66)

ரகார ஈற்றுப் பெயரது வேற்றுமை முடிபு

362. ரகார இறுதி யகார இயற்றே.

இது நிறுத்த முறையானே ரகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ரகார இறுதி - ரகார ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், யகார இயற்று-யகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: தேர்க்கால் செலவு தலை புறம் என வரும்.

இம்மாட்டேற்றினை, யகர ஈற்று வேற்றுமை அல்வழி யென்னும் இரண்டையும் கருதி மாட்டெறிந்தாரென்பர், அல்வழி முடிபும் ஈண்டுக்காட்டுவர். யாம் இவ்வோத்தின் புறனடையாற் காட்டுதும். இது மூகர ஈற்றிற்கும் ஒக்கும்.

மாட்டேற்றான் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. வேர்க்குறை வேர்க்குறை என வரும். (67)

ஆர் முதலிய நான்கும் மெலி மிகப்பெறுதல்

363. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்

மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இஃது இவ்வீற்றுள் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும் - ஆரென்னுஞ் சொல்லும் வெதிரென்னுஞ் சொல்லும் சாரென்னுஞ் சொல்லும் பீரென்னுஞ் சொல்லும், மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும் - மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் மெய்மை பெறத் தோன்றும் எ-று.

எ-டு: ஆர்ங்கோடு, வெதிர்ங்கோடு, சார்ங்கோடு, பீர்ங்கொடி, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

பீர் மரமென்பார் பீர்ங்கோடென்பர். ‘பீர்வாய்ப் பிரிந்தநீர் நிறை முறை செய்து’ என்றாற்போலச் சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள் செய்தவாறு காண்க.

‘மெய்பெற’ என்றதனான், ‘ஆரங் கண்ணியடுபோர்ச் சோழர்’ (அகம். 93) என ஆர் அம்முப்பெறுதலும், ‘மாரிப் பீரத்தலர்சில கொண்டே’ (குறுந். 98) எனப் பீர் அத்துப் பெறுதலுங் கொள்க. இதனை அதிகாரப் புறனடையான் முடிப்பாரும் உளர். இன்னும் இதனானே, கூர்ங்கதிர்வேல் ஈர்ங்கோதை என்றாற்போலவும், குதிர்ங்கோடு விலர்ங்கோடு அயிர்ங்கோடு துவர்ங்கோடு சிலிர்ங்கோடு என்றாற் போலவும் மெல்லெழுத்து மிகுவன கொள்க. இன்னும் இதனானே, துவரங்கோடு என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. (68)

‘சார்’, ‘காழ்’ வருவழிப் புணருமாறு

364. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) சார் என் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும் - சார் என்பது காழ் என்பதனொடு புணருமிடத்து வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும் என்று.

எ-டு: சார்க்காழ் என வரும்.

சாரினது வித்தென்பதே பொருள். இதனை வயிரமெனிற் கிளந் தோதுவாரென்று உணர்க. (69)

‘பீர்’ அம்முச் சாரியையொடும் முடிதல்

365. பீரென் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவணும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) பீர் என் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவணும் - பீர் என்னுஞ் சொல் மெல்லெழுத்தேயன்றி அம்முப் பெற்றும் முடியும் என்று.

எ-டு: பீரங்கொடி செதிள் தோல் பூ எனவும், ‘பொன் போற் பீரமொடு பூத்த புதன்மலர்’ (நெடுநல்.14) எனவும் வரும்.(70)

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

லகார ஈற்றுப்பெயரது வேற்றுமை முடிபு

366. லகார இறுதி னகார இயற்றே.

இது முறையானே லகார ஈற்றை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) லகார இறுதி னகார இயற்று - லகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்துழி னகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்து முடியும் என்று.

எ-டு: கற்குறை சிறை தலை புறம், நெற்கதிர் சோறு தலை புறம் எனவரும். (71)

இவ்வீறு இருவழியும் மென்கணம் வருவழித் திரிதல்

367. மெல்லெழுத் தியையின் னகார மாகும்.

இது னகாரமாம் என்றலின் அதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து இயையின் னகார மாகும் - அவ்வீறு மென்கணம் வந்து இயையின் னகரமாகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: கன்ருளி நுனி முரி என வரும்.

இச்சுத்திரத்தினை வேற்றுமை யிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக்கோடற்கண் சிங்கநோக்காக வைத்தமையான், அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-டு: கன்ருளிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (72)

இவ்வீற்று அல்வழிமுடிபு

368. அல்வழி யெல்லாம் உறழென மொழிப.

இஃது அவ்வீற்று அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அல்வழியெல்லாம் உறழென மொழிப - இவ்வீற்று அல்வழிகளெல்லாம் தந்திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: கல்குறிது கற்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனாற், கல்குறுமை கற்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணம்பற்றிவந்த வேற்றுமைக்கும் உறழ்ச்சி கொள்க. இன்னும் இதனானே வினைச்சொல்லீறு திரிந்தனவும் உருபு திரிந்தனவுங் கொள்க.

எ-டு: வந்தானாற்கொற்றன் பொருவானாற்போகான் எனவும் அத்தாற்கொண்டான் இத்தாற்கொண்டான் உத்தாற் கொண்டான் எத்தாற்கொண்டான் எனவும் வரும்.

அக்காற் கொண்டான் என்றாற்போலப் பிறவும் முடிபு உள்ளன வெல்லாம் இதனான் முடித்துக் கொள்க. (73)

லகரம் ஆய்தமாகவும் திரிந்துநிற்குமிடன்

369. தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும்

புகரின் றென்மனார் புலமை யோரீ.

இது லகரம் றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகவும் திரியுமென்ற லின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும் - தகரம் முதலாகிய மொழி வந்தால் லகரம் றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து

நிற்றலும், புகர் இன்று என்மனார் புலமையோர் - குற்றமின்றென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் எ-று.

எ-டு: கஹீது கற்றீது என வரும்.

‘புகரின்று’ என்றதனான், ‘நெடியதனிறுதி’ (எழுத்.370) என்பதனுள் வேறீது வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சி முடிபுங் கொள்க. (74)

தனிநெடிலொற்று(த் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி) இயல்பாதலும் உண்மை

370. நெடியதன் இறுதி இயல்புமா ருளவே.

இஃது ‘அல்வழியெல்லாமுறழ்’ (எழுத்.368) என்றதனோடு இயல்பாக என்றலின், எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) நெடியதன் இறுதி இயல்புமாருள - நெட்டெழுத்தின் ஈற்று லகார ஈறு குறியதன் இறுதிக்கண் நின்ற லகாரம் போலத் திரிந்து உறழ்தலே யன்றி இயல்பாய் முடிவனவும் உள எ-று.

எ-டு: பால்கடிது தீது பெரிது எனவரும். இயல்பாகாது திரிந்தன வேற்கடிது என்றாற்போல்வன. (75)

நெல் முதலிய நாற்சொல்லும் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

371. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அல்லது கிளப்பினும் லேற்றுமை இயல.

இஃது அல்வழிக்கண் உறழ்ந்து முடிசு என்றதனை வேற்றுமை முடிபைப் பெறும் என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும் - நெல்லென் னுஞ் சொல்லும் செல்லென்னுஞ் சொல்லும் கொல்லென்னுஞ் சொல்லும் சொல்லென்னுஞ் சொல்லுமாகிய இந் நான்கு சொல்லும், அல்லது கிளப்பி னும் வேற்றுமை இயல - அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்துந் தாம் வேற்றுமை முடிபின் இயல்பினவாய் லகாரம் நகரமாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

உம்மை சிறப்பு.

எ-டு: நெற்காய்த்தது. செற்கடிது, கொற்கடிது, சொற்கடிது; சிறிது தீது பெரிது என வரும். (76)

‘இல்’ எனும் வினைக்குறிப்பு முடிந்து நிற்குமாறு

372. இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐயிடை வருதலும்
இயற்கை யாதலும் ஆகாரம் வருதலும்
கொளத்தகு மரபின் ஆகிட னுடைத்தீதே.

இஃது இவ்வீற்று வினைக்குறிப்புச் சொல்லுள் ஒன்றற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின் - இல்லென்னுஞ் சொல் இருப்பிடமாகிய இல்லை உணர்த்தாது ஒரு பொருளினது இல்லாமையை உணர்த்தும் இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் - வல்லெழுத்து முதன் மொழி வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும், ஐ இடை வருதலும் - ஐகாரம் இடையே வருதலும், இயற்கையாதலும் - இரண்டும் வாராது இயல்பாய் முடிதலும், ஆகாரம் வருதலும் - ஆகாரம் வந்து முடிதலுமாகிய இந்நான்கு முடிபும், கொளத்தகு மரபின் - சொற்குமுடிபாகக் கொளத்தகும் முறையானே, ஆகிடனுடைத்து - தன் முடிபாம் இடன் உடைத்து எ-று.

‘கொளத்தகு மரபின்’ என்றதனான் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்துழி ஐகாரம் வருதலும், ஐகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் மிகாமையும், ஆகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலுங் கொள்க.

எ-டு: ‘இல்’ என நிறுத்திக், கொற்றன் சாத்தன் தெளிவு பொருள் எனத் தந்து வல்லெழுத்தும் ஐகாரமுங் கொடுத்து இல்லைக் கொற்றனென ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக. இன்னும் அவ்வாறே நிறுத்தி, ஐகாரமே கொடுத்து இல்லைகொற்றன், சாத்தன் தெளிவு பொருள் என வல்லெழுத்து மிகாது முடிக்க.

இன்னும் ‘கொளத்தகு மரபின்’ என்றதனான், ஏனைக்கணத்தின் முன்னும் ஐகாரமே கொடுத்து இல்லை ஞாண் நூல் மணி வானம் ஆடை என ஒட்டுக.

இஃது, இல் என்பதொரு முதனிலை நின்று வருமொழியோடு இங்ஙனம் புணர்ந்ததென்பது உணர்தற்கு ‘இல்லென்கிளவி’ என்றும், ‘இயற்கையாதலும்’ என்றும் கூறினார். இம்முடிபு வினையியலுள் விரவு வினைக்கண் ‘இன்மைசெப்பல்’ என்புழி ‘இல்லை இல்’ (சொல். 222) என்று உரை கூறியவதனானும், ‘அவனில்லை’ என்றாற்போல்வன உதாரணமாக எல்லா ஆசிரியருங் காட்டியவாற்றானும் உணர்க.

இதனானே, இங்ஙனம் புணர்த்த சொல்லன்றி ‘இல்லை’ என ஐகார ஈறாய் நிற்பதொரு சொல் இன்மையும் உணர்க. ஆயின், இன்மை முதலியவற்றையும் இவ்வாறே புணர்க்க எனின், அவை வருமொழியின்றி ஒரு சொல்லாய் நின்றலின் புணர்க்காராயினார்.

இனி, இயல்பு வருமாறு:- எண்ணில்குணம் செய்கை துடி பொருள் எனவும், பொய்யில்ஞானம், ‘மையில்வாண்முகம்’ (கலி. 7) எனவும் வரும்.

இனி, ஆகாரம் வருமாறு:- இல்லாக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பொருள் என ஆகாரம் வல்லெழுத்துப் பெற்று வரும்.

பிற்கூறிய இரண்டும் இல்லென்னும் வினைக்குறிப்பு முதனிலையடியாகத் தோன்றிய பெயரெச்ச மறை தொக்கும் விரிந்தும் நின்றன.

இயல்பு முற்கூறாததனான், இம்முடிபிற்கு வேண்டுஞ் செய்கை செய்க. தாவின்ட்சி என்றாற்போல் வேறுபட வருவனவற்றிற்கும் வேண்டுஞ் செய்கை செய்து முடிக்க. (77)

‘வல்’ தொழிற்பெயர்போல உகரம் பெற்று முடிதல்

373. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றீற.

இஃது இருவழியுந் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக்கித் தொழிற்பெயரொடு மாட்டெறிதலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வல் என் கிளவி - வல்லென்னுஞ் சொல் அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயற்று - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக் கணத்து வகாரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: வல்லுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.(78)

‘நாய்’ ‘பலகை’ வருவழி, ‘வல்’ முடியுமாறு

374 நாயும் பலகையும் வரூஉங் காலை
ஆவயின் உகரங் கெடுதலு முரித்தே
உகரங் கெடுவழி அகரம் நிலையும்.

இஃது எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) நாயும் பலகையும் வரூஉங் காலை - வல்லென்பதன் முன் நாயென்னுஞ் சொல்லும் பலகையென்னுஞ் சொல்லும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆவயின் உகரங் கெடுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து உகரம் கெடாது நின்றலேயன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும், உகரங்கெடுவழி அகரம் நிலையும் - அவ்வுகரங் கெடுமிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: வல்லநாய், வல்லப்பலகை என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் உகரங் கெடாதே நின்று, வல்லநாய் வல்லுப்பலகை என வருதலுங் கொள்க. ‘அகரம் நிலையும்’ என்னாது ‘உகரங் கெடும்’ என்றதனாற் பிற வருமொழிக்கண்ணும் இவ்வகரப்பேறு கொள்க.

எ-டு: வல்லக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (79)

‘பூல்’ முதலிய மூன்றும் அம்முப் பெறுதல்

375. பூல்வே லென்றா ஆலென் கிளவியோடு
ஆமுப் பெயர்க்கும் அம்இடை வருமீ.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) பூல் வேல் என்றா ஆலென் கிளவியோடு ஆ முப்பெயர்க்கும் - பூலென்னுஞ் சொல்லும் வேலென்னுஞ் சொல்லும் ஆலென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயர்க்கும், அம் இடை வரும் - வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடைவந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: பூலங்கோடு, வேலங்கோடு, ஆலங்கோடு, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்தும் ஓட்டுக.

எ-டு: பூலஞ்சரி, வேலஞ்சரி, ஆலஞ்சரி, நீழல் விறகு எனவரும்.

‘என்றா’ என எண்ணிடை யிட்டமையாற், பூலாங்கோடு பூலாங்கழி என ஆகாரம் பூலுக்குக்கொள்க. (80)

**இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்
பிற ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் அனையவாதல்**

376. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணுந் திரிபும் உறழ்ச்சியும் விலக்கி ஞகாரஈற்றுத் தொழிற்பெயரொடு மாட்டெறிதலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) தொழிற்பெயரெல்லாம் - லகார ஈற்றுத் தொழிற்பெய ரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரின் இயல்பினவாய் இருவழியும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் எ-று.

எ-டு: புல்லுக்கடிது, கல்லுக்கடிது, வல்லுக்கடிது, சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

இவற்றிற்குப் புல்லுதல், கல்லுதல், வல்லுதல் எனப் பொருளுரைக்க,

இனி, ‘எல்லாம்’ என்றதனான், தொழிற்பெயர்விதி எய்தாது பிறவிதி எய்துவனவுங் கொள்க.

எ-டு: கன்னல்கடிது, பின்னல்கடிது, கன்னற்கடுமை, பின்னற் கடுமை எனவும் வரும்.

இதனானே, மென்கணம் வந்துழிப் பின்னன் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது, பின்னன் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி என ஒட்டுக. இனி, ஆடல் பாடல் கூடல் நீடல் முதலியனவும் அல்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் முடிதல் இதனாற் கொள்க. (81)

‘வெயில்’ அத்தும் இன்னும் பெற்று முடிதல்

377. வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்.

இது திரிபுவினக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வெயில் என் கிளவி மழையியல் நிலையும் - வெயிலென்னுஞ் சொல் மழையென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும் என்று.

மழை என்பதனை ‘வளியென வருஉம்’ (எழுத். 242) என்பதனுடனும், வளியென்பதனைப் ‘பளியென வருஉம்’ (எழுத். 241) என்பதனுடனும் மாட்டெறிந்தவாறு காண்க.

எ-டு: வெயிலத்துக்கொண்டான் வெயிலிற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

இஃது, அத்துமிசை யொற்றுக் கெடாது நின்ற இடம். இஃது, ‘அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து’ (எழுத். 133) மிக்கது, அதிகார வல்லெழுத்தின்மையின். இயல்பு கணத்துங் கொள்க, சாரியை வருமொழி வரையாது கூறினமையின். (82)

சுட்டு முதல் வகரம் வற்றொடு சிவணி முடிதல்

378. சுட்டுமுத வாகிய வகர இறுதி முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும்.

இது முறையானே வகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதி - வகர ஈற்றுப் பெயர் நான்கனுள் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுப் பெயர் மூன்றும், முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும் - முற்படக் கூறிய உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பினவாய் வற்றுப் பெற்று முடியும் என்று.

எ-டு: அவற்றுக்கோடு, இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு, செவி தலை புறம் என வரும்.

‘முற்படக் கிளந்த’ என்றதனானே, வற்றினோடு இன்னும் பெறுதல் கொள்க. அவற்றின் கோடு இவற்றின் கோடு உவற்றின் கோடு செவி தலை புறம் என ஒட்டுக. இஃது ஏனைக் கணத்தோடும் ஒட்டுக. (83)

அவ்வகரம் அல்வழிக்கண் ஆய்தமாதல்

379. வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த மாகும்.

இது மேலனவற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த மாகும் - அச்சுட்டுமுதல் வகரம் வன்கணத்துக்கண் வேற்றுமை யல்லாத இடத்து ஆய்தமாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: அஃகடிய இஃகடிய உஃகடிய சிறிய தீய பெரிய என வரும்.

இவ்வழக்கு இக்காலத்து அரிது. (84)

அவ்வகரம், மென்கணத்தொடு முடியுமாறு

380. மெல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத் தாகும்.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்தாகும் - அவ்வகர ஈறு மென்கணம் வந்து இயையுமாயின் அவ்வகரவொற்று அவ்வம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: அஞ்ஞான் இஞ்ஞான் உஞ்ஞான், நூல் மணி எனவரும்.(85)

ஏனை இடை உயிர்க்கணங்கள் வருவழி இயல்பாதல்

381. ஏனவை புணரின் இயல்பென மொழிப.

இதுவும் அது, அவ்வீறு ஏனைக் கணங்களொடு புணருமாறு கூறுதலின்.

(இ-ள்.) ஏனவை புணரின் - அச்சுட்டுமுதல் வகர ஈற்றோடு இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணருமாயின், இயல்பென மொழிப - அவ்வகரந் திரியாது இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: அவ்யாழ் இவ்யாழ் உவ்யாழ், வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக.

ஈண்டுக் கூறியது நிலைமொழிக்கென்றும், ஆண்டு 'நின்ற சொன்முனியல் பாகும்' (எழுத்.144) என்றது வருமொழிக்கென்றும் உணர்க. (86)

'தெவ்' தொழிற்பெயர் போல உகரம் பெற்று முடிதல்

382. ஏனை வகரந் தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) ஏனை வகரம் - 'வகரக்கிளவி நான்மொழி யீற்றது' (எழுத்.81) என்றதனுள் ஒழிந்து நின்ற உரிச்சொல்லாகிய வகரம் இருவழியும்,

தொழிற்பெயர் இயற்று - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: தெவ்வுக்கடிது, சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், தெவ்வுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

‘உரையிற் கோடல்’ என்பதனான், தெம்முனை என வகரவொற்று மகர வொற்றாகத் திரிதல் கொள்க. (87)

முகார ஈற்றுப்பெயரது வேற்றுமை முடிபு

383. முகார இறுதி ரகார இயற்றே.

இது நிறுத்த முறையானே முகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முகார இறுதி ரகார இயற்று - முகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைக்கண் ரகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: பூழ்க்கால், சிறகு தலை புறம் என வரும். (88)

‘தாழ்’, ‘கோல்’ உருவழி முடியுமாறு

384. தாமென் கிளவி கோலொடு புணரின் அக்கிடை வருதல் உரித்து மாகும்.

இஃது இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்தினோடு அக்கு வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) தாழ் என் கிளவி கோலொடு புணரின் - தாமென்னுஞ் சொல் கோலென்னுஞ் சொல்லொடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடைவருதலும் உரித்தாகும் - வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குச்சாரியை இடையே வந்து நின்றலும் உரித்து எ-று.

உரித்துமாகும் என்ற உம்மையை வருதலும் என மாறுக.

எனவே, அக்குப்பெறாது வல்லெழுத்து மிகுதல் வலியுடைத் தாயிற்று.

எ-டு: தாழ்க்கோல், தாழ்க்கோல் என வரும்.

இது தாழைத் திறக்குங்கோல் என விரியும். (89)

‘தமிழ்’ அக்கும் பெற்று முடிதல்

385. தாமென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தமிழ் என் கிளவியும் - தமிழென்னுஞ் சொல்லும், அதனோ ரற்று - வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலேயன்றி அக்குச்சாரியை பெற்றும் முடியும் எ-று.

‘அதனோரற்றே’ என்றதனான், இதற்குத் தமிழ்க்கூத்தென வல்லெழுத்து மிகுதலே வலியுடைத்து.

எ-டு: தமிழ்க்கூத்து, சேரி தோட்டம் பள்ளி என வரும்.

தமிழையுடைய கூத்து என விரிக்க.

தமிழவரையர் என்றாற்போல, வல்லெழுத்துப் பெறாது அக்குப் பெற்றன, ‘உணரக்கூறிய’ (எழுத். 405) என்னும் புறனடையாற் கொள்க. தமிழநாடு தமிழ்நாடு என ஏனைக் கணத்து முடிபு, ‘எப்பெயர் முன்னரும்’ (எழுத்.128) என்பதனுள், ‘முற்ற’ என்றதனான் முடித்தாம். (90)

‘குமிழ்’ மரப்பெயர் மெல்லெழுத்துப் பெற்றுமுடிதல்

386. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயின்
பீரென் கிளவியோடு ஓரியற் றாகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்தும் அம்மும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின் - குமிழ் என்னும் சொல் குமிழ்த்தல் என்னுந் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியோடு ஓர் இயற்று ஆகும் - பீர் என்னும் சொல்லோடு ஓரியல்பிற்றாய் ஒருவழி மெல்லெழுத்தும் ஒருவழி அம்மும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: குமிழங்கோடு, குமிழங்கோடு, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

‘ஓரியற்று’ என்றதனான், பிறவற்றிற்கும் இம்முடிபு கொள்க. மகிழங்கோடு, மகிழங்கோடு என ஒட்டுக. (91)

‘பாழ்’ வேற்றுமையுள் முடியுமாறு

387. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.

இது வல்லெழுத்தினொடு மெல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு - பாழென்னுஞ் சொல்லீறு வல்லெழுத்தினொடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: பாழ்க்கிணறு பாழங்கிணறு சேரி தோட்டம் பாடி என ஒட்டுக.

இது பாழுட்சிணறு என விரியும், பாழ்த்தகிணறு என வினைத் தொகை முடியாமையின். (92)

‘ஏழ்’ அன்சாரியை பெற்று முடிதல்

388. ஏழென் கிளவி உருபியல் நிலையும்.

இஃது எண்ணுப்பெயர் இவ்வாறு முடிக என்றலின், எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) ஏழ் என் கிளவி - ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயர் இறுதி, உருபியல் நிலையும் - உருபு புணர்ச்சிக்கண் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நிலைபெற்று அன்பெற்று முடியும் என்று.

அஃது ‘அன்னென் சாரியை யேழ் னிறுதி’ (எழுத்.194) என்பதாம்.

எ-டு: ஏழன்காயம், சுக்கு தோரை பயறு என வரும்.

இயைபு வல்லெழுத்து ஒத்தின் புறனடையான் வீழ்க்க. இஃது ஏழனாற்கொண்ட காயம் என விரியும். (93)

‘ஏழ்’, அளவு நிறை எண்ணுப் பெயரொடு புணருமாறு

389. அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி

நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும்
கடிநிலை யின்றே ஆசிரி யர்க்க.

இது மேலதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி - அவ்வேழென்பதன் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து, நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும் கடிநிலையின்றே ஆசிரியர்க்க - முன்னின்ற நெட்டெழுத்தின் மாத்திரை குறுகுதலும் ஆண்டு உகரம் வருதலும் நீக்கு நிலைமையின்று ஆசிரியர்க்கு என்று.

எ-டு: எழுகலம், சாடி தூதை பாணை நாழி மண்டை வட்டி எனவும்;
எழுகழஞ்சு, தொடி பலம் எனவும், எழுமுன்று எழுநான்கு எனவும் வரும்.

‘நிலை’ என்றதனால், வன்கணத்துப்பொருட்பெயர்க்கும் இம்முடிபு கொள்க. எழுகடல், சிலை திசை பிறப்பு எனவரும். (94)

அப்பெயர் பத்து என்பதனொடு முடியுமாறு

390. பத்தென் கிளவி ஒற்றிடை கெடுவழி

நிற்றல் வேண்டும் ஆய்தப் புள்ளி.

இது மேலதற்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது, வருமொழி நோக்கி விதித்தலின்.

(இ-ள்.) பத்து என் கிளவி ஒற்றிடை கெடுவழி - அவ்வேழனொடு பத்தென்பது புணருமிடத்து அப்பத்தென் கிளவி இடையொற்றுக் கெடுவழி, ஆய்தப்புள்ளி நின்றல்வேண்டும் - ஆய்தமாகிய புள்ளி நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: எழுபஃது என வரும். (95)

‘ஆயிரம்’ வருவழி ‘ஏழ்’ முடியுமாறு

391. ஆயிரம் வருவழி உகரங் கெடுமே.

இது நெடுமுதல் குறுகி நின்று உகரம் பெறாது என்றலின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தது.

(இ-ள்.) ஆயிரம் வருவழி-ஏழென்பதன் முன் ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியாய் வருமிடத்து, உகரங் கெடும்-நெடு முதல் குறுகிநின்று உகரம்பெறாது முடியும் எ-று.

எ-டு: எழாயிரம் என வரும். (96)

‘நூறாயிரம்’ வருவழி, ‘ஏழ்’ இயல்பாய் முடிதல்

392. நூறார்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக் கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

இஃது எய்தியது முழுவதூஉம் விலக்கிற்று, உகரங்கெட்டு அதன் மேலே நெடுமுதல் குறுகாது என்றலின்.

(இ-ள்.) நூறு ஊர்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்கு - அவ்வெழென்பது நூறென்னுஞ் சொல்மேல் வரும் ஆயிரமென்னுஞ் சொல்லிற்கு, கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கமின்று - முற்கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலின்று எ-று.

எ-டு: ஏழ் நூறாயிரம் எனவரும்.

‘கூறிய’ என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று எழு நூறாயிரம் எனவும் வரும். இதனானே, ஏழாயிரம் என மேல் முதனிலை குறுகாமையுங் கொள்க. இதனானே, எழுஞாயிறு எழுநாள் எழுவகை என இயல்புகணத்து நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலுங் கொள்க. (97)

தாமரை முதலிய பேரெண்ணுப்பெயர் வருவழியும் அற்றாதல்

393. ஐஅம் பல்லென வருஉ மிறுதி அல்பெய ரெண்ணினும் ஆயியல் நிலையும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஐ அம் பல் என வருஉம் இறுதி - அவ்வேழன் முன்னர் ஐயென்றும் அம்மென்றும் பல்லென்றும் வருகின்ற இறுதிகளையுடைய,

அல்பெயர் எண்ணினும் - பொருட்பெயரல்லாத எண்ணுப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பன வந்தாலும், ஆ இயல் நிலையும் - நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று வாராது அவ்வியல்பின் கண்ணே நின்று முடியும் எ-று.

எ-டு: ஏழ்தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல் என வரும். (98)

உயிர்க்கணம் வருவழியும் இயல்பாதல்

394. உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உயிர்முன் வரினும் - அவ்வெழுன்பதன் முன்னர் அளவுப் பெயரும் எண்ணுப் பெயருமாகிய உயிர்முதன்மொழி வரினும், ஆ இயல் திரியாது - நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று வாராது முடியும் இயல்பின் திரியாது முடியும் எ-று.

எ-டு: ஏழகல், ஏழுமுக்கு, ஏழொன்று, ஏழிரண்டு என வரும். (99)

'கீழ்' இயல்போடு உறழ்தல்

395. கீழென் கிளவி உறழ்த் தோன்றும்.

இஃது இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் உறழ்ச்சி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கீழ் என் கிளவி உறழ்த் தோன்றும் - கீழென்னுஞ் சொல் உறழ்ச்சியாய்த் தோன்றி முடியும் எ-று.

'தோன்றும்' என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகாது வல்லெழுத்துப் பெற்றும் பெறாதும் வருமென்ற இரண்டும் உறழ்ச்சியாய் வருமென்று கொள்க. இயைபு வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

எ-டு: கீழ்க்குளம் கீழ்குளம், சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். (100)

ளகார ஈற்றுப்பெயரது வேற்றுமைமுடிபு

396. ளகார இறுதி ணகார இயற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ளகார ஈற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ளகார இறுதி ணகார இயற்று - ளகார ஈற்றுப் பெயர் ணகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வன்கணம் வந்துழி ளகாரம் டகாரமாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: முட்குறை, சிறை தலை புறம் என வரும். (101)

மென்கணம் வருவழி இருவழியும் ளகரம் ணகரமாதல்

397. மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.

இது மேலதற்கு மென்கணத்து முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து இயையின் ணகாரமாகும் - ளகார ஈறு மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் ணகரமாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: முண்ணொரி, நுனிமரம் என வரும்.

இதனை வேற்றுமையிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக்கோடற்கண் 'சிங்கநோக்காக' வைத்தலின், அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-டு: முண்ணொரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (102)

இவ்வீறு திரியாதும் திரிந்தும் உறழ்ந்துவரும் அல்வழி முடிபு

398. அல்வழி யெல்லாம் உறழென மொழிப.

இது மேலதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அல்வழியெல்லாம் - ளகார ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம், உறழென மொழிப - திரியாதும் டகாரமாய்த் திரிந்தும் உறழ்ந்து முடியு மென்று சொல்லுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: முள்கடிது முட்கடிது, சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

'எல்லாம்' என்றதனான், குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்வுறழ்ச்சி கொள்க. முள்குறுமை முட்குறுமை, சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், கோள்கடுமை கோட்கடுமை வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவும் ஒட்டுக. இதனானே, அதோட்கொண்டான் இதோட்கொண்டான் உதோட்கொண்டான் எதோட்கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தனவும் கொள்க. (103)

தகரம் வருவழி ஆய்தமாகவும் திரிந்து நிற்கும் முடிபு

399. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே

தகரம் வறநுங் காலை யான.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி வகுத்தது, தகரம் வருவழி உறழ்ச்சியேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்தும் உறழ்க என்றலின்.

(இ-ள்.) தகரம் வறநுங் காலையான - தகர முதன்மொழி வருமொழி யாய் வருங்காலத்து, ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலையின்று - ளகாரம் டகாரமாகத் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நின்றலும் நீக்கும் நிலைமையின்று எ-று.

எ-டு: முண்டது, முட்டது என வரும்.

(104)

தனிநெடிலிறுதி ளகரம் இயல்பாதலும்,
குற்றொற்று வேற்றுமைமுடிபு பெறுதலும்

400. நெடியத னிறுதி இயல்பா குநவும்
வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்
போற்றல் வேண்டும் மொழியுமா ருளவே.

இது மேலதற்கு, எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) நெடியதன் இறுதி இயல்பு ஆகுநவும் - அவ்வீற்று நெடியதன் இறுதி திரியாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும் - வேற்றுமையல்லாத விடத்து வேற்றுமையின் இயல்பை உடையனவாய்த் திரிந்து முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியுமாருள - போற்றுதல் வேண்டுஞ் சொற்களும் உள எ-று.

எ-டு: கோள்கடிது, வாள்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்,
'புட்டேம்பப் புயன்மாறி' (பட்டினப்பாலை. 89) எனவும்
வரும்.

'போற்றல் வேண்டும்' என்றதனான், உதளங்காய் செதிள் பூ தோல் என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. உதள் என்பது யாட்டினை உணர்த்துங்கால் முற்கூறிய முடிபுகள் இருவழிக்கும் ஏற்றவாறே முடிக்க. உதட் கோடு, உதள்கடிது, உதணன்று என ஒட்டுக. 'மோத்தையுந் தகரும் உதளு மப்பரும்' என்றார் மரபியலில் (47). (105)

இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர் முடிபு

401. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு இருவழியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) தொழிற் பெயரெல்லாம் - ளகார ஈற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயல - ளகார ஈற்றுத் தொழிற் பெயர் போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: துள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், துள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

'எல்லாம்' என்றதனானே, இருவழியுந் தொழிற்பெயர்கள் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறாது திரிந்துந் திரியாதும் முடிவனவுங் கொள்க. கோள்கடிது கோட்கடிது, கோள்கடுமை கோட்கடுமை என்பன போல்வன பிறவும் வரும்.

இனி, வாஸ்கடிது வாட்கடிது, சிறிது தீது பெரிது எனவும், வாஸ்கடுமை வாட்கடுமை எனவுங் காட்டுக. வாஸ் - கொல்லுதல். (106)

‘இருள்’ அத்தும் இன்னும் பெறுதல்

402. இருளென் கிளவி வெயிலியல் நிலையும்.

இது திரிபு விலக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) இருள் என் கிளவி - இருளென்னுஞ் சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வெயிலியல் நிலையும் - வெயிலென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: இருளத்துக் கொண்டான் இருளிற் கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

சாரியை வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்தும் ஒட்டுக.

எ-டு: இருளத்துஞான்றான், நீண்டான் மாண்டான்; இருளின் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் என வரும். (107)

‘புள்’, ‘வள்’ - இரண்டும் இருவழியும் உகரம் பெறுதல்

403. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல.

இதுவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது, திரிபும் உறழ்வும் விலக்கித் தொழிற்பெயர்விதி வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) புள்ளும் வள்ளும் - புள்ளென்னும் சொல்லும் வள்ளென்னும் சொல்லும் இருவழிக்கண்ணும், தொழிற் பெயர் இயல - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும், இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: புள்ளுக்கடிது வள்ளுக்கடிது, சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், புள்ளுக்கடுமை வள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

இதனைத் ‘தொழிற் பெயரெல்லாம்’ (எழுத். 401) என்பதன்பின் வையாததனான், இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவுங் கொள்க.

எ-டு: புட்கடிது வட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், புட்கடுமை வட்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், புண் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், புண் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும் வரும்.

புள்ளுவலிது புள்வலிது, புள்ளுவன்மை புள்வன்மை என வகரத்தின் முன்னர் உகரம் பெற்றும் பெறாதும் வருதலின், 'நின்ற சொன்மு வியல் பாகும்' (எழுத். 144) என்றதனான் முடியாமை உணர்க. இது வள்ளிற்கும் ஒக்கும். (108)

'மக்கள்' ஈற்று ளகரம் டகரமாகும் இடன்

404. மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொ லிறுதி
தக்கவழி அறிந்து வலித்தலு முரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, 'உயிரீறாகிய உயர்திணைப்பெயர்' (எழுத். 153) என்பதனுட் கூறிய இயல்பு விலக்கித் திரிபு வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல் இறுதி - மக்களென்னும் பெயர்ச்சொல் இறுதி இயல்பேயன்றி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்து - தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து எ-று.

'தக்கவழி' யென்றார், பெரும்பான்மை மக்கள் உடம்பு உயிர் நீங்கிக் கிடந்த காலத்தின் அஃது இம்முடிபுபெறும் என்றற்கு.

எ-டு: மக்கட்கை, செவி தலை புறம் என வரும்.

'இக்கிடந்தது மக்கட்டலை' என்பதனுள் அவ்வாறாதல் கொள்க. மக்கள்கை, செவி, தலை, புறம் எனத் திரியாது நின்றது, உயிருண்மை பெற்றது. இனிச் சிறுபான்மை, மக்கட்பண்பு, மக்கட்சட்டு எனவும் வரும். (109)

இவ்வோத்துப் புறனடை

405. உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கிற்
கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளவே.

இஃது இவ்வோத்தின்கண் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகக் கொண்டு, சாரியை பெறுவனவற்றிற்குச் சாரியையும், எழுத்துப் பெறுவனவற்றிற்கு எழுத்துங் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க என்கின்றது.

(இ-ள்.) உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கின் - உணரக்கூறப்பட்ட புள்ளியீறு வருமொழியொடு புணரும் இயல்பிடத்து, கண்டு செயற்கு உரியவை - மேல் முடித்த முடிபன்றி வழக்கினுட் கண்டு முடித்தற்கு உரியவை தோன்றியவழி, கண்ணினர் கொளல் - அவற்றையுங் கருதிக் கொண்டு ஏற்றவாறே முடிக்க எ-று.

எ-டு: மண்ணப்பத்தம் என அல்வழிக்கண் ணகர ஈறு அக்குப் பெற்றது. மண்ணங்கட்டி என அம்முப்பெற்றது.

பொன்னப்பத்தம் என ணகர ஈறு அக்குப் பெற்றது. பொன்னங்கட்டி என அம்முப் பெற்றது. கானங்கோழி என வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றது. மண்ணாங்கட்டி கானாங்கோழி என்பன மருஉ.

வேயின்றலை என யகர ஈற்று உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்துக் கெடுக்க.

நீர்குறிது என ரகர ஈறு அல்வழிக்கண் இயல்பாயிற்று. வேர்குறிது வேர்க்குறிது இது ரகர ஈறு அல்வழி உறழ்ச்சி. வடசார்க்கூரை மேல்சார்க்கூரை இவை வல்லெழுத்து மிக்க மருஉ முடிபு. அம்பர்க்கொண்டான் இம்பர்க்கொண்டான் உம்பர்க்கொண்டான் எம்பர்க்கொண்டான் என இவ்வீறு ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்தன வல்லொற்றுப்பெற்றன. தகர்க்குட்டி புகர்ப்போத்து என்பன பண்புத்தொகை கருதிற்றேல் ஈண்டு முடிக்க; வேற்றுமையாயின் முன்னர் முடியும்.

விழலென்னும் லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் றகரமாகாது ணகரமாய் முடிதல் கொள்க. விழன்காடு; செறு தாள் புறம் எனவரும். கல்லம்பாறை, உசிலங்கோடு, எலியாலங்காய், புடோலங்காய் என அவ்வீறு அம்முப் பெற்றது. கல்லாம்பாறை என்பது மருஉ. அழலத்துக் கொண்டான் என அவ்வீறு அத்துப் பெற்றது. அழுக்கற்போர், புழுக்கற்சோறு என்பன அவ்வீற்று அல்வழித்திரிபு.

யாழ்குறிது என்பது ழகர ஈற்று அல்வழி யியல்பு. வீழ்குறிது வீழ்க்குறிது என்பன அவ்வீற்று அல்வழியுறழ்ச்சி. தாழப்பாவை என்பது அவ்வீற்று அல்வழி அக்குப் பெற்றது. யாழின்கோடு செய்கை தலை புறம் என அவ்வீற்று உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

முன்னாளைவாழ்வு, முன்னாளைப்பரிசு, ஒரு நாளைக்குழவி, ஒரு திங்களைக்குழவி என்றாற் போல்வன ளகார ஈறு ஐகாரமும் அதனோடு வல்லெழுத்தும் பெறுதல் கொள்க.

பிறவும் இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாம் கொணர்ந்து இதனான் முடிக்க. குளத்தின் புறம், மரத்தின்புறம் என உருபிற்கு எய்திய அத்தோடு இன்பெறுதலுங்கொள்க.

இனிக் 'கடிசொல் லில்லை' (சொல். 452) என்பதனான், வழக்கின்கண் ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வந்து திரிந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள. அவற்றைக் 'கண்ணினர் கொளலே' என்பதனான், மண்ணுக்குப் போனான், பொன்னுக்கு விற்றான், பொருளுக்குப் போனான், நெல்லுக்கு விற்றான்,

கொள்ளுக்குக் கொண்டான், பதினேழு என்றாற்போல 'வழக்கின்கண்' உகரம் பெறுவனவும்; 'விண்ணுக்குமேல்', 'மண்ணுக்கு நாப்பண்' (திருக்.162),

'பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னுந் தோற்றிலவால்-நெல்லுக்கு
நூறோஒநூ றென்பாள் நுடங்கிடைக்கும் மென்முலைக்கு
மாறோமா லன்றளந்த மண்'

என்றாற்போலச் செய்யுட்கண் உகரம்பெறுவனவும், பிறவும் முடிக்க.

பற்கு நெற்கு என்பன முதலியனவுங் கொள்க. இவை உருபின் பொருள்படவாராது உருபின்கண் வந்தனவேனும் ஈண்டுக் காட்டினாம்; ஆண்டுப் 'புள்ளியிறுதியும்' (எழுத். 202) என்னும் உருபியற் சூத்திரத்து இலேசு கோடற்கு இடனின்றென்று கருதி. இனி, அச்சூத்திரத்துத் 'தேருங் காலை' என்றதனான் முடித்தலும் ஒன்று. (110)

புள்ளிமயங்கியல் முற்றிற்று.

9

குற்றியலுகரப் புணரியல்

குற்றியலுகரத்தின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

406. ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொட ரிடைத்தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்
ஆயிரு மூன்றே உகரங் குறுகிடன்.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோத்துக் குற்றியலுகரமென்று கூறப்பட்ட எழுத்துப் பொருட்பெயரோடும் எண்ணுப்பெயர் முதலியவற்றோடும் புணரும் முறைமை உணர்த்தினமையிற் 'குற்றியலுகரப் புணரியல்' என்னும் பெயர்த் தாயிற்று. இது 'மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல்' (எழுத். 103) என்றவற்றுள், உயிரினது விகாரமாய் நின்ற குற்றுகரத்தை இருவழிக்கண்ணும் புணர்க் கின்றமையின், மேலை ஒத்தினோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இத்தலைச் சூத்திரம், மொழிமரபினகத்து இருவழிய (36) என்ற குற்றுகரம், இதனகத்து இனைத்து மொழியிறுதி வருமென்று அவற்றிற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது. அப்பெயர் பெயர், அம்முறை முறை, அத்தொகை தொகை. 'தொடர்மொழியீற்று' (எழுத். 36) வருமென்று ஆண்டுக் கூறியவதனை ஈண்டு ஐந்து வகைப்படுத்தி, அதனோடு 'நெட்டெழுத் திம்பரும்' (எழுத். 36) என்றது ஒன்றே யாதலின் அதனையுங் கூட்டி அறுவகைத்தென்றார்.

(இ-ள்.) ஈரெழுத்தொருமொழி - இரண்டெழுத்தானாகிய ஒரு மொழியும், உயிர்த்தொடர் - உயிர்மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், இடைத்தொடர் - இடையொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆய்தத் தொடர்மொழி-ஆய்தமாகிய எழுத்து மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், வன்றொடர்-வல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், மென்றொடர் - மெல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆயிரு மூன்றே-ஆகிய அவ்வாறு சொல்லுமே, உகரங் குறுகு இடன் - உகரங் குறுகிவரும் இடம் என்று.

எ-டு: நாகு, வரகு, தெள்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

இதனை ஏழென்று கொள்வார்க்குப் பிண்ணாக்கு, சுண்ணாம்பு, ஆமணக்கு முதலியன முடியாமை உணர்க. (1)

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி வன்தொடரும் மென்தொடரும் ஆதல்

407. அவற்றுள்

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி இடைத்தொட ராகா.

இஃது அவ்வாறனுள் ஒன்றற்கு, எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) அவற்றுள்-அவ்வாறனுள், ஈரொற்றுத் தொடர் மொழி-இரண்டொற்று இடைக்கண் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இடையின ஒற்று முதல் நின்றால், இடைத் தொடராகா -மேல் இடையினத் தொடர்ந்து நில்லா, வல்லினமும் மெல்லினமுந் தொடர்ந்து நிற்கும் எ-று.

எ-டு: ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொயம்பு, மொயம்பு என வரும். (2)

ஆறு ஈற்றினும் இருவழியும் உகரம் அரைமாத்திரையே பெறுதல்

408. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகர நிலையும்.

இஃது 'இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே' (எழுத். 37) என்றதனாற் புணர்மொழிக்கண் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமென எய்தியதனை விலக்கி 'அவ்வியல் நிலையு மேனை முன்றே' (எழுத்.12) என்ற விதியே பெறுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) அல்லது கிளப்பினும் - அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும், வேற்றுமைக் கண்ணும் - வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக் கண்ணும், எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும் - ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரத் தன் அரை மாத்திரையைப் பெற்று நிற்கும் எ-று.

வருமொழியானல்லது அல்வழியும் வேற்றுமையும் விளங்காமையின், 'அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்' எனவே இருமொழிப் புணர்ச்சி என்பது பெற்றாம். இவ்விருமொழிக்கட் பழைய அரைமாத்திரை பெற்றே நிற்குமென்றார்.

அன்றி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் ஒரு மாத்திரை பெறுமென்றார்க்குப் பன்மொழிப் புணர்ச்சியாகிய செய்யுளிலக்கணத்து குற்றுகரத்தான் நேர்ப்பை நிரைபைச கோடலும், அவற்றான் அறுபது வஞ்சிச்சீர் கோடலும், பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடை கோடலும் இலவாய் முற்றியலுகரமாகவே கொள்ள வேண்டுதலின் மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று உணர்க.

எ-டு: நாகுகடிது, வரகுகடிது, நாகுகடுமை, வரகுகடுமை என வரும்.

இவை தம் அரைமாத்திரை பெற்றன. ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

இனி, இது 'மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து' எனத் தொடர்மொழிக்கண்ணும் அரைமாத்திரை பெற்றது என்னாக்கால் வஞ்சிச்சீரின்றாமாறு உணர்க. (3)

குற்றுசுரம் அரைமாத்திரையினும் குறுகிநிற்குமிடன்

409. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித் தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே.

இது முன்னின்ற சூத்திரத்தான் அரைமாத்திரை பெறும் என்றதனை விலக்கி 'இடைப்படிற் குறுகு மிடனும்' (எழுத். 37) என்றதனான் அரை மாத்திரையினும் குறுகுமென்று ஆண்டு விதித்தது ஈண்டு வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்ணே வருமென்கின்றது.

(இ-ள்.) வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி - வல்லொற்றுத் தொடர் மொழிக்குற்றுகரம், வல்லெழுத்து வருவழி-வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து- 'இடைப்படிற் குறுகும்' (எழுத். 37) என்பதனாற் கூறிய அரைமாத்திரையினும் குறுகி நிற்கும் என்ற இயல்பிலே நின்றலும் உரித்து எ-று.

உம்மை எதிர்மறை.

எ-டு: கொக்குக்கடிது கொக்குக்கடுமை என அரை மாத்திரையிற் குறைந்தவாறு, குரங்குகடிது என்பது முதலியவற்றொடு படுத்துச் செவிகருவியாக உணர்க.

முன்னின்ற சூத்திரத்து 'உசுர நிறையும்' என்று பாடம் ஓதி, அதற்கு உசுரம் அரைமாத்திரையிற் சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி, இச்சூத்திரத்திற்குப் பழைய அரைமாத்திரை பெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரும் உள். (4)

குற்றியலிகரம் புணர்மொழிக் கண்ணும் வருமாறு

410. யசுரம் வருவழி இசுரங் குறுகும் உசுரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்து வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யசுரம் வருவழி உசுரக்கிளவி துவரத் தோன்றாது - யசுர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழிக் குற்றுகர வெழுத்து முற்றத் தோன்றாது, இசுரங் குறுகும் - ஆண்டு ஓர் இசுரம் வந்து அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும் எ-று.

எ-டு: நாகியாது, வரகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது எனவரும்.

‘துவர’ என்றார், ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரங் கெடுமென்றற்கு.(5)

**ஈரெழுத்துமொழி உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றுகரங்கள்
வேற்றுமைக்கண் டறவொற்று இரட்டுதல்**

411. ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும்
வேற்றுமை யாயின் ஒற்றிடை இனமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது முற்கூறிய ஆறனுள் முன்னர் நின்ற இரண்டற்கும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும் - ஈரெழுத் தொருமொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும் உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும், வேற்றுமையாயின் - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின், இனஒற்று இடைமிக - இனமாகிய ஒற்று இடையிலே மிக, வல்லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும் - வல்லெழுத்து மிகுதி தோன்றி முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: யாட்டுக்கால், செவி தலை புறம் எனவும், முயிற்றுக் கால் சினை தலை புறம் எனவும் வரும். கயிற்றுப்புறம், வயிற்றுத்தீ என்பனவுமாம்.

‘தோற்றம்’ என்றதனான், ஏனைக்கணத்தும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-டு: யாட்டுஞாற்சி நிணம் மணி வால் அதள் எனவும், முயிற்று ஞாற்சி நிணம் முட்டை வலிமை அடை ஆட்டம் எனவும் வரும். (6)

அவற்றுள் ஒற்றிடை மிகாதனவும் உளவாதல்

412. ஒற்றிடை இனமிகா மொழியுமா ருளவே
அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகவே.

இஃது எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒற்று இடை இனம் மிகா மொழியுமாருள - முற்கூறிய இரண்டனுள் இனவொற்று இடை மிக்கு முடியாத மொழிகளும் உள, வல் லெழுத்து மிகல் அத்திறத்தில்லை - வல்லொற்று மிக்கு முடிதல் அக்கூற்று ளில்லை எ-று.

எ-டு: நாகுகால் செவி தலை புறம் எனவும், வரகுகதிர் சினை தாள் பதர் எனவும் வரும்.

‘அத்திறம்’ என்றதனான், உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

எ-டு: யாட்டின்கால், முயிற்றின்கால், நாகின்கால் வரகின்கதிர் என வரும்.

‘அத்திறம்’ என்றதனான் ஏனைக்கணத்தும் ஒற்றிடை மிகாமை கொள்க. நாகுஞாற்சி; நீட்சி, மாட்சி, வலிமை என ஒட்டுக. (7)

இடையொற்று ஆய்தத் தொடர்க் குற்றுகர ஈறுகள் இயல்பாய் முடிதல்

413. இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும்
நடையா யியல என்மனார் புலவர்.

இஃது இடைநின்ற இரண்டற்கும் (406) முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத்தொடரும் - இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும் ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், நடை ஆ இயல என்மனார் புலவர் - நடைபெற நடக்கு மிடத்து முற்கூறிய அவ்வியல்பு முடிபினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்று.

எ-டு: தெள்குகால், சிறை தலை புறம் எனவும், எஃகு கடுமை, சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (8)

வன்தொடர் மென்தொடர்க் குற்றுகர ஈறுகள் வலி மிகலும், மென்தொடர்க் குற்றுகரச் சொல்லின் மெலி வலியாகத் திரிதலும்

414. வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம்
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்.

இது பின்னின்ற இரண்டற்கும் (406) முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும் - வன்றொடர்மொழிக் குற்றுகரஈறும், மென்றொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து ஒற்று இடைமிகும் - வருமொழியாய் வந்த வல்லெழுத்தினது ஒற்று இடையிலே மிகு முடியும், மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம் - அவ்விரண்டனுள் மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்நின்ற மெல்லொற்றெல்லாம், இறுதி வல்லொற்று இறுதிக்கண் நின்ற வல்லொற்றும் கிளையொற்றுஆகும் - கிளையாகிய வல்லொற்றுமாய் முடியும் என்று.

இறுதி வல்லொற்று வருதலாவது, குற்றுகரம் ஏறிநின்ற வல்லொற்றுத்தானே முன்னர்வந்து நின்றலாம். கிளைவல்லொற்று வருதலாவது, ணகாரத்திற்கு டகாரமும், னகாரத்திற்கு றகாரமும், புணர்ச்சியும் பிறப்பும் நோக்கிக் கிளையாமாதலின், அவை முன்னர் வந்து நின்றலாம்.

எ-டு: கொக்குக்கால் சிறகு தலை புறம், குரங்குக்கால் செவி தலை புறம், குரக்குக்கால் செவி தலை புறம், எட்குக்குட்டி செவி தலை புறம், எற்புக்காடு சுரம் தலை புறம் என வரும்.

அற்புத்தளை என்பது, அன்பினாற் செய்த தளையென வேற்றுமையும், அன்பாகிய தளையென அல்வழியுமாம்.

‘வந்த’ என்றதனான், இவ்விரண்டற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

எ-டு: கொக்கின்கால், குரங்கின்கால் என வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனாற் பறம்பிற்பாரி, குறும்பிற்சான்றார் என மெல்லொற்றுத் திரியாமையுங் கொள்க.

‘ஒற்றென்ற’ மிகுதியான், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் குரக்கு ஞாற்சி நிணம் முகம் விரல் உகிர் என மெல்லொற்றுத் திரிந்து வருமாறு கொள்க. சிலப்பதிகாரம் என்பதும் அது.

வன்றொடர்மொழி இயல்புகணத்துக்கண் வருதல், ‘ஞநமயவ’ (எழுத்.144) என்பதனான் முடியும். (9)

குற்றுகர ஈற்று மரப்பெயர் அம்முச்சாரியை பெறுதல்

415. மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது; வல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை - குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு வருஞ் சாரியை அம்முச் சாரியை எ-று.

எ-டு: தேக்கங்கோடு, செதிள், தோல், பூ என வரும்.

சமுகங்காய், தெங்கங்காய், சீழ்கம்புல், கம்பம்புல், பயற்றங்காய் என்றாற் போலும் புல்லினையும் மரமென அடக்கி, மாறுகொளக் கூறலெனத் தழீஇக்கொண்ட சிதைவென்பதாம் இச் சூத்திரமென்று உணர்க. (10)

சில மரப்பெயரது மெல்லொற்று வலியாமை

416. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

இது மென்றொடர் மொழிக்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

(இ-ள்.) மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உள - மெல்லொற்று வல்
லொற்றாகத் திரியாது மெல்லொற்றாய் முடியும் மரப்பெயரும் உள எ-று.

எ-டு: புன்கங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், குருந்தங்கோடு
செதிள் தோல் பூ எனவும் வரும்.

‘வலியா மரப்பெயருமுள்’ எனவே, வலிக்கும் மரப்பெயரும்
உளவென்று கொள்க.

எ-டு: வேப்பங்கோடு, கடப்பங்காய், ஈச்சங்குலை என வரும். (11)

அம்முச்சாரியை பெறும் குற்றுகர ஈறுகள்

417. ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும்
அம்மிடை வரற்கு முரியவை உளவே
அம்மர பொழுகும் மொழிவயி னான.

இஃது ஈரெழுத் தொருமொழிக்கும் வன்றொடர்மொழிக்கும்
எய்தாதது எய்துவித்தது, முன்னர் எய்தியதனை விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

(இ-ள்.) ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும் - ஈரெழுத்
தொருமொழிக் குற்றியலுகரஈறும் வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரஈறும்,
அம் இடை வரற்கும் உரியவை உள - முன் முடித்துப் போந்த முடிபுகளன்றி
அம்முச்சாரியை இடையே வந்து முடிதற்கு உரியனவும் உள; யாண்
டெனின், அம்மரபு ஒழுகும் மொழிவயினான - அவ்விலக்கணம் நடக்கும்
மொழியிடத்து எ-று.

எ-டு: ஏறங்கோள் (சீவக. 485), சூதம்போர், வட்டம்போர், புற்றம்
பழஞ்சோறு என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாதலின், அம்முப்பெறாதன நாகுகால்,
கொக்குக்கால் என முன்னர்க்காட்டினவேயாம்.

‘அம்மரபொழுகும்’ என்றதனான், அரசக்கன்னி, முரசக்கடிப்பு என
அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும்; அரசவாழ்க்கை, முரசவாழ்க்கை என
அக்குக் கொடுத்தும் முடிக்க. இன்னும் அதனானே இருட்டத்துக்
கொண்டான், விளக்கத்துக் கொண்டான் என அத்தும் வல்லெழுத்துங்
கொடுத்தும்; மயிலாப்பிற் கொற்றன், பறம்பிற்பாரி என இன் கொடுத்தும்;
கரியதன்கோடு, நெடியதன் கோடு என அன்கொடுத்தும் முடிக்க. (12)

அக்குச் சாரியை பெறும் குற்றுகர ஈறு

418. ஒற்றுநிலை திரியாது அக்கொடு வரூஉம்
அக்கினை மொழியு முளவென மொழிப.

இது மென்றொடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப்பிறிது
விதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடும் வருஉம் - ஒற்று முன்னின்ற நிலை திரியாது அக்குச்சாரியையோடும் பிற சாரியையொடும் வரும், அக்கிளை மொழி உள என மொழிப - அக்கிளையான சொற்கள் உள என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் எ-று.

இதற்கு உம்மையை அக்கொடும் என முன்னர் மாறுக.

எ-டு: குன்றக்கூகை, மன்றப்பெண்ணை எனவரும். உம்மையாற் கொங்கத்துழவு, வங்கத்துவாணிகம் என அத்தும் பெற்றன.

‘நிலை’ என்றதனான், ஒற்று நிலை திரியா அதிகாரத்துக்கண் வருஞ் சாரியைக்கு இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. ‘அக்கிளை’ யென்றார், இரண்டு சாரியை தொடர்ந்து முடிவனவும் உளவென்றற்கு பார்ப்பனக்குழவி, சேரி, தோட்டம், பிள்ளை என அன்னும் அக்கும் வந்தன. இவற்றிற்கு உடைமை விரிக்க. பார்ப்பினுட்குழவி என்றுமாம். பார்ப்பானாகியகுழவி என்றால் ஈண்டு முடியாதென்று உணர்க. பார்ப்பன மகன், பார்ப்பன வனிதை என்பனவும் பார்ப்பான் சாதி உணர்த்தின. (13)

குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப் பெயர் அன்சாரியை பெறுமாறு

419. எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி உருபியல் நிலையும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயரொடு பொருட்பெயர் முடிக்கின்றது.

(இ-ள்.) எண்ணுப் பெயர்க் கிளவி - எண்ணுப்பெயராகிய சொற்கள் பொருட்பெயரொடு புணருமிடத்து, உருபியல் நிலையும் - உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுப் புணரும் எ-று.

எ-டு: ஒன்றன்காயம், இரண்டன்காயம், சுக்கு, தோரை பயறு என ஒட்டுக. ஒன்றனாற்கொண்ட காயமென விரியும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. ஒன்றன்ஞாண் நூல் மணியாழ் வட்டு அடை என வரும். மேலைச் சூத்திரத்து ‘நிலை’ (எழுத். 418) என்றதனான், இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

(14)

‘வண்டு’, ‘பெண்டு’ இவற்றின் சாரியைப்பேறு

420. வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்.

இது மென்றொடர் மொழியுட் சிலவற்றிற்குப் பிற முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும் - வண்டென்னுஞ் சொல்லும் பெண்டென்னுஞ் சொல்லும் இன்சாரியையொடு பொருந்தி முடியும் எ-று.

எ-டு: வண்டின்கால் பெண்டின்கால் என வரும். இதற்கு முற்கூறிய நிலை (418) என்ற இலேசினால் வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (15)

‘பெண்டு’ அன்னும் பெறுதல்

421. பெண்டென் கிளவிக்(கு) அன்னும் வரையார்.

இது மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பெண்டு என் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார் - பெண்டென்னுஞ் சொற்கு இன்னேயன்றி அன்சாரியை வருதலையும் நீக்கார் ஆசிரியர் என்று.

எ-டு: பெண்டன்சை, செவி தலை புறம் என வரும். (16)

‘யாது’, சுட்டுமுதல் ஆய்தத்தொடர்க் குற்றுகர ஈறுகளின் முடிபு

422. யாதென் இறுதியுஞ் சுட்டுமுதலாகிய ஆய்த இறுதியும் உருபியல் நிலையும்.

இஃது ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரத்துள் ஒன்றற்கும், சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கும் வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யாது என் இறுதியுஞ் சுட்டுமுதலாகிய ஆய்த இறுதியும் - யாதென்னும் ஈறுஞ் சுட்டெழுத்து முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும், உருபியல் நிலையும் - உருப்புணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன் பெற்றுச் சுட்டுமுதலிறுதி ஆய்தங் கெட்டுமுடியும் என்று.

எ-டு: யாதன்கோடு, அதன்கோடு, இதன்கோடு, உதன்கோடு; செவி, தலை, புறம் என வரும்.

ஆய்தங்கொடாமுன்னே அன்னின் அகரத்தைக் குற்றுகரத்தின் மேல் ஏற்றுக்; ஆய்தங்கெட்டால் அது முற்றுகரமாய் நின்றலின். (17)

உயிர்வருவழி, சுட்டுமுதல் ஆய்தத்தொடர்க் குற்றுகரத்தின் அல்வழிமுடிபு

423. முன்உயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி மன்னல் வேண்டும் அல்வழி யான.

இது முற்கூறியவற்றுட் சுட்டுமுதலாகிய ஆய்த இறுதிக்கு ஒருவழி அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முன்உயிர் வருமிடத்து - சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈற்றின்முன்னே உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து, ஆய்தப்

புள்ளி மன்னல் வேண்டும் - ஆய்தவொற்று முன்போலக் கெடாது நிலை பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், அல்வழியான - அல்வழிக்கண் எ-று.

எ-டு: அஃது, இஃது, உஃது என நிறுத்தி; அடை ஆடை இலை ஈயம் உரல் ஊர்தி எழு ஏணி ஐயம் ஒடுக்கம் ஓக்கம் ஒளவியம் என ஒட்டுக.

‘முன்’ என்றதனான் வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க. அஃதடைவு, அஃதொட்டம் என ஒட்டுக. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. இன்னும் இதனானே, ஏனை இலக்கணம் முடியுமாறு அறிந்து முடிக்க. (18)

ஏனைக்கணம் வருவழி அதன் முடிபு

424. ஏனைமுன் வரினே தானிலை இன்றே.

இது மேலவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏனை முன்வரின் - முற்கூறிய ஈறுகளின் முன்னர் உயிர்க்கண மல்லன வருமாயின், தான் நிலையின்று - அவ்வாய்தங்கெட்டு முடியும் எ-று.

எ-டு: அதுகடிது இதுகடிது உதுகடிது, சிறிது, தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என ஒட்டுக.(19)

குற்றுகர ஈறுகள் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

425. அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழியுஞ் சொல்லிய பண்பின் இயற்கை யாகும்.

இஃது ஆறு ஈற்றுக்குற்றுகரத்திற்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அல்லது கிளப்பின் - அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து, எல்லா மொழியும் - ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும், சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும் - மேல் ஆசிரியன் கூறிய குணத்தையுடைய இயல்பாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: நாகுகடிது, வரகுகடிது, தெள்குகடிது, எஃகுகடிது, குரங்குகடிது; சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். ஏனைக்கணத்துக்கண் ‘நின்ற சொன்மு னியல் பாகும்’ (எழுத். 144) என்றதனாற் கொள்க.

‘எல்லாமொழியும்’ என்றதனான், வினைச்சொல்லும் வினைக் குறிப்புச் சொல்லும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க.

எ-டு: கிடந்தது குதிரை, கரிது குதிரை என வரும்.

‘சொல்லிய’ என்றதனான், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வன்கணத்துக்கண் இனவொற்றுமிக்கு வல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலும், இயல்புகணத்துக்கண் இனவொற்று மிக்கு முடிதலும் கொள்க.

எ-டு: கரட்டுக்கானம், குருட்டுக்கோழி, திருட்டுப்புலையன், களிற்றுப்பன்றி, வெளிற்றுப்பனை, எயிற்றுப்பல் எனவும்; வறட்டாடு, குருட்டெருது எனவும் வரும்.

‘பண்பின்’ என்றதனான், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரம் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிவனவும்கொள்க.

எ-டு: ஓர் யாட்டையானை, ஐயாட்டையெருது எனவும்; அற்றைக் கூத்தர், இற்றைக்கூத்தர் எனவும்; மன்றைத்தூதை மன்றைப் பாணை, பண்டைச் சான்றார் எனவும் வரும். (20)

அவற்றுள் வன்தொடர் ஈறு வலி மிகுதல்

426. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமீ.

இஃது அவ் வாறு ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி வல்லெழுத்து மிகும் - வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறு வல்லெழுத்து வருவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: கொக்குக்கடிது, பாக்குக்கடிது, பட்டுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். (21)

வல்லெழுத்து மிகப்பெறும் மென்தொடர்க் குற்றுகர மொழிகள்

427. சுட்டுச்சுனை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்
யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியும்
ஆயியல் திரியா வல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது அவ் வாறு ஈற்றுள் ஒன்றன்சுனை ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள் உணர நின்ற இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டுச் சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும் - சுட்டாகிய சினையெழுத்து நீண்ட மென்றொடர்க் குற்றுகர ஈறும், யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியும் - யாவென்னும் வினா முதலாகிய மென்றொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வல்லெழுத்தியற்கை ஆ இயல் திரியா - வல்லெழுத்துப் பெற்று முடியுந் தன்மையாகிய அவ்வியல்பின் திரியாது முடியும் எ-று.

எ-டு: ஆங்குக்கொண்டான், ஈங்குக்கொண்டான், ஊங்குக்கொண்டான், யாங்குக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

‘இயற்கை’ என்றதனான், மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் இயல்பாயும், வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் மிக்கும் முடிவன கொள்க.

எ-டு: இருந்துகொண்டான், ஆண்டுசென்றான், தந்துதீர்ந்தான், வந்துபோயினான் எனவும்; செத்துக்கிடந்தான், செற்றுச் செய்தான், உய்த்துக்கொண்டான், நட்புப்போனான் எனவும் வரும். (22)

இயல்புமுடிபு பெறும் மென்தொடர் ஈறு

428. யாவினா மொழியே இயல்பு மாகும்.

இது மேலனவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்துப் பெறுதலே அன்றி இயல்பா மென்றலின்.

(இ-ள்.) யாவினா மொழியே இயல்புமாகும் - அவற்றுள் யாவென்னும் வினாவையுடைய சொல் முற்கூறியவாறன்றி இயல்பாயும் முடியும் எ-று.

எ-டு: யாங்குகொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

இஃது எப்படியென்னும் வினாப்பொருளை உணர்த்திற்று. உம்மையான் மிக்குமுடிதலே வலியுடைத்து. ஏகாரம் பிரிநிலை. (23)

மெல்லொற்று வலியாக் குற்றுகர ஈற்று மொழிகள்

429. அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.

இது மேலனவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்நான்மொழியும் - சுட்டுமுதன் மூன்றும் யாமுதன் மொழியு மாகிய அந்நான்கு மொழியும், தம் நிலை திரியா - தம் மெல்லொற்றாய் தன்மை திரிந்து வல்லொற்றாகாது முடியும் எ-று.

எ-டு: முற்காட்டியவே.

‘தந்நிலை’ என்றதனான், மெல்லொற்றுத் திரியாது வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவன பிறவுங் கொள்க.

எ-டு: அங்குக்கொண்டான், இங்குக்கொண்டான், உங்குக்கொண்டான், எங்குக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

இனி முன்னர் யாமொழி என்னாது வினா என்றதனான், ஏழாவதன் காலப் பொருட்டாகிய பிறவும் இயல்பாய் முடிவன கொள்க.

எ-டு: முந்து கொண்டான், பண்டு கொண்டான், இன்று கொண்டான், அன்று கொண்டான், என்று கொண்டான் என வரும். (24)

உண்டு எனும் வினைக்குறிப்பு முடியுமாறு

430. உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின்
முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்
மேனிலை யொற்றீற ளகார மாதலும்
ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வரூஉங் காலை யான.

இது மென்றொடர் மொழியுள் வினைக்குறிப்பாய் நின்றதொரு சொற்பண்பை உணர்த்துங்கால் வேறுமுடிபு பெறுதல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின் - உண்டென்னுஞ் சொல் வினைக்குறிப்பை யுணர்த்தாது ஒரு பொருள் தோன்றுங்கால் தோன்றி அது கெடுத்துணையும் உண்டாய் நிற்கின்ற தன்மையாகிய பண்பை உணர்த்தி நிற்குமாயின், முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும் - முன்னர் நின்ற குற்றுகரம் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடுதலும், மேனிலை ஒற்றீற ளகார மாதலும் - அதற்கு மேல் நின்ற ளகார ஒற்று ளகார ஒற்றாதலுமாகிய, ஆ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து-அம்முறை யினையுடைய இரண்டு நிலையும் உரித்து; அஃது உரித்தன்றி முன்னர் நின்ற நிலையிலே கேடுந் திரிபும் இன்றி நின்றலும் உடைத்து, வல்லெழுத்து வரூஉங் காலையான - வல்லெழுத்து முதன் மொழியாய் வருங்காலத்து எ-று.

வல்லெழுத்து அதிகாரத்தான் வாரா நிற்ப 'வல்லெழுத்து வரூஉங் காலை' என்றதனான், அவ்விருமுடிபும் உளவாம் பண்பை யுணர்த்தும் பகரம் வருமொழிக்கண்ணே வரின் என்பதூஉம், ஏனைக் கசதக்களிலும் இயல்புகணத்திலும் உண்டென நின்று வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நிற்குமென்பதூஉங் கொள்க.

எ-டு: உள்பொருள், உண்டுபொருள் என வரும். இது பொருளைச் சுட்டாது உண்மைத் தன்மைப் பண்பை ஈண்டு உணர்த்திற்று. இனி, உண்டுகாணம், உண்டுசாக்காடு, உண்டு தாமரை, உண்டுஞானம்; நூல், மணி, யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை என வருவனவெல்லாங் கேடுந் திரிபுமின்றி வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நின்றன. இவற்றின் வேறுபாடு வினையியலுள் வினைக்குறிப்பு ஒதும்வழி உணர்க.

உள்பொருளென்பது பண்புத்தொகை முடிபன்றோவெனின், அஃது ஓசை ஒற்றுமைபடச் சொல்லும் வழியது போலும். இஃது ஓசை இடையறவுபடச் சொல்லும் வழியதென்க. (25)

இருபெருந்திசை அல்வழிக்கண் முடியுமாறு

431. இருதிசை புணரின் ஏயிடை வருமீ.

இது குற்றுகர ஈற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இரு திசை புணரின் - இரண்டு பெருந்திசையுந் தம்மிற் புணரின், ஏ இடை வரும் - ஏயென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும் எ-று.

எ-டு: தெற்கேவடக்கு, வடக்கேதெற்கு இவை உம்மைத் தொகை.
(26)

பெருந்திசைகளொடு கோணத்திசை புணர்தல்

432. திரிபுவேறு கிளப்பின் ஒற்றும் உகரமுங்
கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர்
ஒற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகும்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.

இது பெருந்திசைகளொடு கோணத்திசைகளைப் புணர்த்தலின், எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) திரிபுவேறு கிளப்பின் - அப்பெருந்திசைகளொடு கோணத்திசைகளை வேறாகப் புணர்க்கு மிடத்து, ஒற்றும் உகரமுங் கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர் - அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற ஒற்றும் அவ்வீற்று உகரமுங் கெட்டுமுடிதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவார் புலவர், தெற்கொடு புணருங்காலை - அவை தெற்கென்னுந்திசையொடு புணருங்காலத்து, ஆன ஒற்று மெய் திரிந்து னகாரமாகும் - அத்திசைக்குப் பொருந்தி நின்ற றகர ஒற்றுத் தன் வடிவதிரிந்து னகர ஒற்றாய் நிற்கும் எ-று.

‘திரிந்து’ என்றதனான், வடக்கு என்பதன்கண் நின்ற ககர ஒற்றுக் கெடுத்து முடித்துக் கொள்க.

எ-டு: வடகிழக்கு, வடமேற்கு, தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு என வரும்.

‘வேறு’ என்றதனான், திசைப்பெயரொடு பொருட்பெயர் வரினும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-டு: வடகடல், வடசுரம், ‘வடவேங்கடம், தென்குமரி’ (பாயிரம்), தென்சுரம், தென்னிலங்கை என வரும்.

‘மெய்’ என்றதனான், உயிர் கெட்டுந் திரிந்தும் மெய் கெட்டும் முடிவனவும் உள, திசைப்பெயர் முன்னர்ப் பொருட்பெயர் வந்துழி யென்று உணர்க. கிழக்கு என்பது, கரை கூரை என்பவற்றொடு புணருமிடத்துக் கீழ்கரை கீழ்க்கரை என நிலைமொழியிறுதி உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு அதன்மேல் நின்ற ககர ஒற்றும் முகரத்தின் அகரமுங்கெட்டு முதலெழுத்து நீண்டு முடிந்தன. மேற்குகரை, கூரை, மீகரை மீகூரை என நிலைமொழி ஈற்று உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு அதன்மேல் நின்ற றகர ஒற்றுங் கெட்டு

ஏகாரம் ஈகாரமாகி முடிந்தன. இன்னும் இதனானே. மேன்மாடு மேல்பால்
மேலைச்சேரி என்றாற் போல்வனவுஞ் செய்கையறிந்து முடிக்க. (27)

பத்து, முதல் எட்டு எண்களொடு புணருமாறு

433. ஒன்றுமுத வாக எட்ட னிறுதி
எல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரிற்
குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
முற்றஇன் வருஉம் இரண்டவங் கடையே.

நிறுத்தமுறையானே ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும் பொருட்
பெயர்க்கண் புணருமாறு உணர்த்தி, இனி அவ்வீற்று எண்ணுப்பெயர்
முடிக்கின்றார். இஃது அவற்றுட் பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயரோடு
எண்ணுப்பெயர் வந்து புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்று முதலாக எட்டன் இறுதி எல்லா எண்ணும் -
ஒன்றென்னும் எண் முதலாக எட்டென்னும் எண்ணீறாயுள்ள எல்லா
எண்ணுப்பெயர்களும், பத்தன்முன் வரின் - பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயரின்
முன்வரின், குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடும் - அப்பத் தென்னுஞ்
சொல்லிற் குற்றியலுகரந் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடும்,
இரண்டவங்கடை முற்ற இன்வருஉம் - ஆண்டு இரண்டல்லாத எண்ணுப்
பெயர்களிடத்து முடிய இன்சாரியை இடைவந்து புணரும் எ-று.

எ-டு: பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து,
பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு என வரும்.

நிலைமொழி முற்கூறாததனான், பிறவெண்ணின் முன்னர்ப் பிற
பெயர் வந்துழியும் இன்பெறுதல் கொள்க.

எ-டு: ஒன்பதின்சூறு, ஒன்பதின்பால் என வரும்.

‘முற்ற’ என்பதனாற், பதினான்கென்புழி வந்த இன்னின் னகரம்
வருமொழிக்கட் கருவிசெய்து கெடுத்து முடிக்க. (28)

அவ்வெண்ணுப்பெயர் ‘இரண்டு’ வருவழி முடியுமாறு

434. பத்தனொற்றுக்கெட னகாரம் இரட்டல்
ஓத்த தென்ப இரண்டுவரு காலை.

இது மேல் இன் பெறாதென்று விலக்கிய இரண்டற்குப் பிறிது விதி
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பத்தன் ஒற்றுக் கெட னகாரம் இரட்டல் - பத்தென்னுஞ்
சொல்லில் நின்ற தகர ஒற்றுக்கெட னகர ஒற்று இரட்டித்து வருதல், இரண்டு
வருகாலை ஒத்ததென்ப - இரண்டென்னும் எண் வருங்காலத்திற் பொருந்திற்
றென்பர் ஆசிரியர் எ-று.

எ-டு: பன்னிரண்டு என வரும்.

‘குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடும்’ (எழுத். 433) என்ற விதி இதற்கும் மேலனவற்றிற்குங் கொள்க. (29)

‘ஆயிரம்’ வருவழி, அது முடியுமாறு

435. ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இஃது ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் வரின் வரும் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது - முற்கூறிய பத்தன் முன்னர் ஒன்று முதலியனவேயன்றி ஆயிரமென்னு மெண் வந்தாலும் ஈறுகெட்டு இன்பெற்று முடியும் இயல்பின் திரியாது எ-று.

எ-டு: பதினாயிரம் என வரும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (30)

நிறையும் அளவும் வருவழி, அது முடியுமாறு

436. நிறையு மளவும் வருஉங் காலையும்

குறையா தாகும் இன்னென் சாரியை.

இஃது எண்ணுப்பெயரொடு நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் புணர்கின்ற புணர்ச்சி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிறையும் அளவும் வருஉங் காலையும் - முற்கூறிய பத்தென் பதன் முன்னர் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வருங்காலத்தும், இன்னென் சாரியை குறையாதாகும் - அவ்வின்னென்னுஞ் சாரியை குறையாது வந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: பதின்கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும்; பதின்கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்; பதிற்றகல், பதிற்றுழக்கு எனவும் வரும்.

‘குறையாதாகும்’ என்பதனாற், பொருட்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்துழியும் இன் கொடுத்து வேண்டுஞ் செய்கை செய்து முடிக்க.

எ-டு: பதிற்று வேலி, யாண்டு, அடுக்கு, முழம் எனவும், பதின் திங்கள் எனவும், பதிற்றுத்தொடி எனவும் வரும். பதிற் றொன்று என்பதுபோல இரண்டுமுதற் பத்தளவும் ஒட்டுக.

இவ்வீற்றின் னகரம் றகரமாதல் ‘அளவாகுமொழிமுதல்’ (எழுத். 121) என்பதனுள் ‘நிலைஇய’ என்றதனான் முடிக்க, இவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலும் உகரம் வருதலும் வல்லெழுத்துப் பெறுதலும் ‘ஒன்று முதலாக’ (எழுத். 433) என்பதனுள் ‘முற்ற’ என்றதனாற் கொள்க. (31)

ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் எண்ணுப் பெயர்,
'பத்து' வருவழி முடியுமாறு

437. ஒன்றுமுதல் லொன்பான் இறுதி முன்னர்
நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட ஆய்தம்
வந்திடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப
கூறிய இயற்கை குற்றிய லுகரம்
ஆற னிறுதி அல்வழி யான.

இஃது ஒன்று முதல் ஒன்பான் எண்ணுப்பெயரொடு பத்தென்னும்
எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதிமுன்னர் - ஒன்று முதல் ஒன்பது
ஈறாகக் கூறுகின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர், நின்ற பத்தன்
ஒற்றுக்கெட - வருமொழியாக வந்துநின்ற பத்தென்னுஞ் சொல்லினது தகர
ஒற்றுக்கெட, ஆய்தம் வந்து இடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப - ஆய்த
மானது வந்து இடையே நிலைபெறும் இயல்பை யுடைத்தென்று கூறுவர்
ஆசிரியர், ஆறன் இறுதி அல்வழியான - அவற்றுள் ஆறென்னும் ஈறல்லாத
விடத்து, குற்றியலுகரம் கூறிய இயற்கை - குற்றியலுகரம் முற்கூறிய
இயற்கையாய் மெய்யொடுங்கெட்டு முடியும் எ-று.

இங்ஙனம் வருமாறு மேற்கூத்திரங்களுட் காட்டுதும்.

'வந்து' என்றதனான், ஆய்தமாகத் திரியாது தகர ஒற்றுக் கெட்டு
ஒருபது என்று நின்றலுங் கொள்க. (32)

ஒன்று இரண்டு, ஒரு இரு - எனத் திரிதல்

438. முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகர மாகும்
உகரம் வருதல் ஆவயி னான.

இது மேற்கூறியவற்றின் சிலவற்றிற்கு நிலைமொழிச்செய்கை
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முதலீ ரெண்ணின் ஒற்று ரகரம் ஆகும் - அவற்றின் முதற்கண்
நின்ற இரண்டெண்ணினுடைய எனகர ஒற்றும் எனகர ஒற்றும் ரகர ஒற்றாகத்
திரிந்து நிற்கும், ஆவயினான உகரம் வருதல் - அவ்விடத்து உகரம் வருக
எ-று.

எ-டு: ஒருபஃது இருபஃது என வரும்.

ஒன்றென்பதன் ஈற்றுக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, எனகர
ஒற்றினை ரகர ஒற்றாக்கி, உகரமேற்றி, ஒருவென நிறுத்தி, நின்ற
பத்தென்பதன் தகர ஒற்றுக் கெடுத்து, ஆய்தமாக்கிப், பஃதென வருவித்து,
ஒருபஃது என முடிக்க. இருபஃதையும் இவ்வாறே முடிக்க. மேல்

வருவனவற்றிற்குஞ் சூத்திரங்களாற் கூறுஞ் சிறப்புவிதி ஒழிந்தவற்றிற்கு இதுவே முடிபாகக் கொள்க. (33)

439. இடைநிலை ரகரம் இரண்டென் எண்ணிற்கு நடைமருங் கின்றே பொருள்வயி னான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) இரண்டென் எண்ணிற்கு இடைநிலை ரகரம் - இரண் டென்னு மெண்ணிற்கு இடைநின்ற ரகரம், பொருள்வயினான - அம்மொழி பொருள்பெறும் இடத்து, நடைமருங்கின்று - நடக்கும் இடமின்றிக் கெடும் எ-று.

எ-டு: இருபஃது என வரும்.

இதற்கு ரகர உயிர்மெய் இதனாற்கெடுத்து ஏனைய கூறியவாறே கூட்டி முடிக்க. 'பொருள்' எனவே, எண்ணல்லாப் பெயருங் கொள்க.

எ-டு: இருகடல், இருவினை, இருபிறப்பு என வரும். (34)

மூன்றும் ஆறும், முன் அறு - எனத் திரிதல்

440. மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும் - மூன்றென்னும் எண்ணும் ஆறென்னும் எண்ணும் நெடுமுதல் குறுகி முடியும் எ-று.

எ-டு: அறு எனக் குறுக்கிப் பஃது என வருவித்து, அறுபஃது என முடிக்க. (35)

மூன்றன் எனாரம் பகாரம் ஆதல்

441. மூன்ற னொற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மூன்றன் ஒற்றே பகாரமாகும் - மூன்றென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற எனார ஒற்றுப் பகர ஒற்றாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: முப்பஃது என வரும். (36)

நான்கன் எனாரம் றகாரம் ஆதல்

442. நான்க னொற்றே றகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நான்கன் ஒற்றே றகாரமாகும் - நான்கென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற எனார ஒற்று றகர ஒற்றாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: நாற்பஃது என வரும். (37)

ஐந்தன் நகாரம் மகாரம் ஆதல்

443. ஐந்த னொற்றே மகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஐந்தனொற்றே மகாரமாகும் - ஐந்தென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று மகர ஒற்றாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: ஐம்பஃது என வரும்.

எழு குற்றியலுகர ஈறன்மை உருபியலுட் காண்க. (38)

எட்டன் டகாரம் ணகாரம் ஆதல்

444. எட்ட னொற்றே ணகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) எட்ட னொற்றே ணகாரமாகும் - எட்டென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற டகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: எண்பஃது என வரும். (39)

ஒன்பஃது 'பத்து' வருவழி முடியுமாறு

445. ஒன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முந்தை யொற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்தபக ரங்கெட
நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் றகர மாகும்.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) ஒன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும் - ஒன்பது என நிறுத்திப் பஃது என வருவித்து முடிக்குங்கால், நிலைமொழியாகிய ஒன்பதென்னும் எண்ணினது ஓகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு தகர ஒற்றுத் தோன்றி நிற்கும், முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும் - முன் சொன்ன ஓகரத்திற்கு முன்னர் நின்ற ணகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், பஃதென் கிளவி ஆய்த பகரங்கெட - வருமொழியாகிய பஃதென்னுஞ் சொல் தன்கண் ஆய்தமும் பகரமுங் கெட்டுப்போக, ஊகாரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும் - நிலை மொழியின் இரட்டிய ணகரத்தின் பின்னர் ஊகாரமாகிய எழுத்து வந்து நிற்றலை ஆசிரியன் விரும்பும், ஒற்றிய தகரம் றகர மாகும் - வருமொழியாகிய பத்தென்பதன் ஈற்றின்மேலேறிய உகரங் கெடாது பிரிந்துநிற்ப ஒற்றாய் நின்ற தகரம் றகர ஒற்றாய் நிற்கும் எ-று.

எ-டு: தொண்ணூறு என வரும்.

இதனை ஒற்றாய் வந்து நின்ற தகர ஒற்றின்மேல் நிலைமொழி ஓகரத்தை ஏற்றித் தொவ்வாக்கி, ணகர ஒற்று இரட்டி அதன்மேல் வருமொழிக்கூட்பகரமும் ஆய்தமுங்கெட வந்த ஊகாரமேற்றித் தொண்ணூறாக்கிப், 'பகரவாய்தம்' என்னாத முறையன்றிக் கூற்றினான், நிலைமொழிக் கூட்பகரமும் ஆய்தமுங் கெடுத்துக், குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, வருமொழி இறுதித் தகர ஒற்றுத் திரிந்து நின்ற றகர ஒற்றின்மேல் நின்ற உகரமேற்றித் தொண்ணூறென முடிக்க. (40)

**ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் எண்களோடு
அளவுநிறைப்பெயர்கள் முடியுமாறு**

446. அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியும்
கிளந்த இயல தோன்றுங் காலை.

இது, மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பானெண்களோடு அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியுந் தோன்றுங் காலை - முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர் அளந்தறியப்படும் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து தோன்றுங் காலத்து, கிளந்த இயல-ஆறன் ஈறு அல்வழிக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு, முதலீரெண்ணினொற்று ரகாரமாய் உகரம் வந்து, இடைநிலை ரகர மிரண்டிற்குக் கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி, நான்கனொற்று வன்கணத்து றகரமாய், எட்டனொற்று ணகரமாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: ஒருகலம், இருகலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்; ஒருகழஞ்சு, இருகழஞ்சு, கலீசு, தொடி, பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன முன்னர் முடித்தும். இவை முதலீரெண்ணின் செய்கை.

'தோன்றுங் காலை' என்றதனான், இவ்வெண்ணின் முன்னர் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்ற எண்ணுப் பெயர்க ளெல்லாம் இவ்விதியும் பிறவிதியும் எய்துவித்து முடித்துக் கொள்க. ஒரு மூன்று ஒருநான்கு, இருமூன்று இருநான்கு, ஒருகால் இருகால், ஒரு முந்திரிகை இருமுந்திரிகை, ஒருமுக்கால் இரு முக்கால் என்பன பிறவுங் கொணர்ந்து ஒட்டுக.

இனிப் பிறவிதி எய்துவன: ஓரொன்று, ஓரிரண்டு, ஓரைந்து, ஓராறு, ஓரேழு, ஓரெட்டு, ஓரொன்பது எனவும்; ஈரொன்று, ஈரிரண்டு, ஈரைந்து, ஈராறு, ஈரேழு, ஈரெட்டு, ஈரொன்பது எனவும்; மூவொன்று, மூவிரண்டு, மூவைந்து, மூவாறு, மூவேழு, மூவெட்டு, மூவொன்பது எனவும்; 'முதலீ ரெண்ணின்முன் உயிர்' (எழுத். 455) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உயிர்க்கு எய்திய

பிறவிதியும், 'மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்து' (எழுத். 457) என்ற பிறவிதியும் பெற்றுப், பிறசெய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன.

நாலொன்று, நாலிரண்டு, நாலைந்து, நாலாறு, நாலேழு, நாலெட்டு, நாலொன்பது என்பன 'நான்கு னொற்றே லகார மாகும்' (எழுத். 453) என்ற விதிபெற்று முடிந்தன. பிறவும் இவ்வாறேயன்றி அளவும் நிறையுமன்றி வருவனவெல்லாம் இவ்விலேசான் முடிக்க. (41)

மூன்றன் னகாரம் வந்த வல்லொற் றாதல்

447. மூன்ற னொற்றே வந்த தொக்கும்.

இது மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மூன்றொற்றே வந்ததொக்கும் - மூன்றாமெண்ணின்கணினின்ற னகர ஒற்று வருமொழியாய் வந்த அளவுப் பெயர் நிறைப்பெயர் களின் முன்னர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: முக்கலம், சாடி, தூதை, பாணை எனவும்; முக் கழஞ்சு, கஃசு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

'நான்கு னொற்றே றகார மாகும்' (எழுத். 442) என்ற முன்னை மாட்டேறு நின்றலின், நாற்கலம், சாடி, தூதை, பாணை எனவும்; நாற் கழஞ்சு, தொடி, பலம், எனவும் வரும். (42)

ஐந்தன் நகாரம், வந்த வல்லொற்றிற்கேற்ற மெலியாகத் திரிதல்

448. ஐந்த னொற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஐந்தொற்றே மெல்லெழுத்தாகும் - ஐந்தாவதன்கண் நின்ற நகர ஒற்று வருமொழி வல்லெழுத்துக்கு ஏற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: ஐங்கலம், சாடி, தூதை, பாணை எனவும்; ஐங்கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும். ஏகாரம் ஈற்றசை. (43)

இத்திரிபுகள் வன்கணம் வருவழியே என்றல்

449. கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை.

இது முற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது.

(இ-ள்.) கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை - மூன்றொற்று வந்ததொப்பதூஉம் ஐந்தொற்று மெல்லெழுத்தாவதூஉம் அவ்வளவுப் பெயர் நிறைப்பெயர் ஒன்பதினும் வன்கணமாகிய கசதபக்கள் முதன்மொழி யாய் வந்த இடத்து எ-று.

அது முன்னர்க் காட்டினாம்.

‘ஆறு நெடுமுதல் குறுகும்’ (எழுத்.440) என்ற மாட்டேற்றானே ஆறு நெடுமுதல் குறுகி நின்றது.

எ-டு: அறுகலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்; அறுகழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன மேற் காட்டுதும்.

எழ் குற்றுகர ஈறன்மையின் மாட்டேறு ஏலாதாயிற்று. (44)

மென்கணமும் இடைக்கணமும் வரும்வழியும்,
‘எட்டு’ எண் - எனவே நின்றல்

450. நமவ என்னும் மூன்றொடு சிவணி
அகரம் வரினும் எட்டன்மு ளியல்பே.

இது வேண்டாது கூறி வேண்டியது முடிக்கின்றது, ‘ஞநமயவ’ (எழுத்.144) முதலிய சூத்திரத்துட் கூறியவற்றைக் கூறுதலின்.

(இ-ள்.) எட்டன்முன் - எட்டென்பதன் முன்னர், நமவ என்னும் மூன்றொடு சிவணி அகரம் வரினும் - அளவுப்பெயர்களின் முன்னர் மென்கணத்து இரண்டும் இடைக்கணத்து ஒன்றுமாகிய நமவ என்னும் மூன்றொடு பொருந்தி உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினும், உம்மையான் உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினும் கூறாத வல்லெழுத்துக்கள் வரினும், இயல்பு - முற்கூறியவாறே டகாரம் ணகாரமாய் வேறொரு விகாரமின்றி இயல்பாய் முடியும் என்று.

நமவவென்னும் மூன்றும் வந்தாற்போல, அகரம் வரினும் என்பது பொருள்.

எ-டு: எண்ணாழி, மண்டை வட்டி எனவும்; எண்ணகல், எண்ணுழக்கு எனவும், எண்கலம், சாடி தூதை பாளை எனவும் வரும்.

‘ஒன்றென முடித்தலான்’ வன்கணத்து நிறைப்பெயருங் கொள்க. எண்கழஞ்சு; தொடி, பலம் என வரும்.

இவ்வேண்டா கூறலான், எண்ணகல் எனக் குற்றுகர ஈறாய்க் கேடுந்திரிவும் பெற்று உயிர்வருமொழியான தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. (45)

நம - வருவழி, ஐந்து மூன்று இவற்றின் ஒற்று, வந்த ஒற்றாதல்

451. ஐந்தும் மூன்றும் நமவரு காலை
வந்த தொக்கும் ஒற்றியல் நிலையே.

இதுவும் மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வா முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஐந்தும் மூன்றும் நம வருகாலை - ஐந்தென்னும் எண்ணும் மூன்றென்னும் எண்ணும் நகர முதன்மொழியும் மகர முதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஒற்றியல் நிலை - நிலைமொழிக்கண் நின்ற ஒற்று நடக்கும் நிலைமை கூறின், வந்தது ஒக்கும் - மேற்கூறியவாறே மகரமும் பகரமும் ஆகாது வருமொழி முதல் வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: ஐந்நாழி, ஐம்மண்டை, முந்நாழி, மும்மண்டை என வரும்.

‘மூன்றும் ஐந்தும்’ என்னாத முறையன்றிக் கூற்றினான், நானாழி நான்மண்டை என்புழி நிலைமொழி எனகரம் நகரமாகாது நின்றவாறே நின்று முடிதலும், வருமொழி முதலின்ற நகரம் எனகரமாய்த் திரிய நிலைமொழி எனகரங் கெடுதலுங் கொள்க. (46)

வகரம் வருவழி, மூன்றன் எனகாரம் வகாரமாதல்

452. மூன்ற னொற்றே வகரம் வருவழித்
தோன்றிய வகரத் துருவா கும்மே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மூன்றனொற்று - மூன்றாம் எண்ணின்கணின்ற எனகர ஒற்று, வகரம் வருவழி - வகரமுதன்மொழி வருமிடத்து, தோன்றிய வகரத்து உருவாகும் - அவ்வருமொழியாய்த் தோன்றிய வகரத்தின் வடிவாய் முடியும் எ-று.

எ-டு: மூவ்வட்டி என வரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனானே, முதல் நீண்டு வகர ஒற்றின்றி மூவட்டி என்றுமாம். (47)

நான்கன் எனகாரம் லகாரமாதல்

453. நான்க னொற்றே லகார மாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நான்கனொற்று - நான்காம் எண்ணின்கணின்ற எனகர ஒற்று, லகாரமாகும் - வகர முதன்மொழி வந்தால் லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: நால்வட்டி என வரும். (48)

ஐந்தன் நகாரம் கெடுதல்

454. ஐந்த னொற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஐந்தனொற்று-ஐந்தாம் எண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று, முந்தையது கெடும்-வகர முதன்மொழி வந்தால் முன்னின்ற வடிவு கெட்டு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஐவட்டி என வரும்.

‘முந்தை’ யென்றதனான், நகர ஒற்றுக் கெடாது வகர ஒற்றாகத் திரிந்து ஐவ்வட்டியெனச் சிறுபான்மை வரும். (49)

உயிர் வருவழி, முதல் ஈரெண்ணும் ஓர், ஈர் - ஆதல்

455. முதலீ ரெண்ணின்முன் உயிர்வரு காலைத் தவலென மொழிப உகரக் கிளவி முதனிலை நீட லாவயி னான.

இது மாட்டேற்றான் எய்திய உகரத்திற்குக் கேடு கூறி முதல் நீள்க என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முதலீரெண்ணின்முன் உயிர் வருகாலை - ஒரு இரு என முடிந்து நின்ற இரண்டெண்ணின் முன்னர் உயிர் முதன்மொழி வருமொழி யாய் வருங்காலத்து, உகரக்கிளவி தவலென மொழிப - நிலைமொழியுகர மாகிய எழுத்துக் கெடுதலாமென்று சொல்லுவர் புலவர், ஆவயினான முதனிலை நீடல் - அவ்விரண்டெண்ணின்கணின்ற முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஓரகல், ஈரகல், ஒருழக்கு, ஈருழக்கு என வரும். (50)

மூன்று நான்கு ஐந்து இவற்றின் ஒற்று, வகரம் வருவழிக் கூறிய இயல்பின ஆதல்

456. மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும் தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும் - மூன்றென்னும் எண்ணும், நான்கென்னும் எண்ணும் ஐந்தென்னும் எண்ணும், தோன்றிய வகரத்து இயற்கையாகும் - முன்னர்த் தோன்றி நின்ற வகரம் வருமொழிக்குக் கூறிய இயல்பாக மூன்றின்கண் வகர ஒற்றாயும், நான்கின்கண் லகர ஒற்றாயும், ஐந்தின்கண் ஒற்றுக்கெட்டும் முடியும் எ-று.

எ-டு: முவ்வகல், முவ்வுழக்கு என வரும். இதற்குத் ‘தோன்றிய’ என்றதனான், ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. நாலகல், நாலுழக்கு, ஐயகல், ஐயுழக்கு என வரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனான், மேல் மூன்றென்பது முதல் நீண்ட இடத்து நிலைமொழி வகர ஒற்றுக் கெடுத்துக்கொள்க. ‘இயற்கை’ என்றத

னான், தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. 'மூன்றனொற்றே' (எழுத். 452) முதலிய மூன்று சூத்திரமும் கொணர்ந்து முடிக்க. (51)

'உழக்கு' வருவழி, நெடுமுதல் குறுகிய 'மூன்று' நீண்டு முடிதல்

457. மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தீதே
உழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இது முன்னர்க் குறுகுமென்றதை நீண்டு முடிசு என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) மூன்றன் முதன்நிலை நீடலும் உரித்து - மூன்றென்னும் எண்ணின் முதனின்ற எழுத்து நீண்டு முடிதலும் உரித்து, அஃதியாண் டெனின், உழக்கு என் கிளவி வழக்கத்தான - உழக்கென்னுஞ் சொல் முடியும் வழக்கிடத்து எ-று.

எ-டு: மூவுழக்கு என வரும்.

'வழக்கத்தான' என்பதனான், அசுலென் கிளவிக்கு முதனிலை நீடலுங் கொள்க. மூவகல் என வரும். இன்னும் அதனானே, நிலைமொழி னகர ஒற்றுக் கெடுக்க.

மூழக்கு மூழாக்கு என்னும் மருஉமுடிவு இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (52)

நெடுமுதல் குறுகிய 'ஆறு' நீண்டு முடிதல்

458. ஆறென் கிளவி முதல்நீ டும்மே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆறென் கிளவி - ஆறென்னும் எண்ணுப்பெயர் அகல் உழக்கு என்பன வரின், முதல் நீடும் - முன்னர்க் குறுகி நின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும் எ-று.

'ஆறு' என்னாது 'ஆறு' என்றார், திரிந்ததன்திரிபது என்னும் நயத்தால்.

எ-டு: ஆறகல், ஆறுழக்கு என வரும். (53)

அளவு நிறைப்பெயர் வருவழி, 'ஒன்பது' 'இன்' பெறுதல்

459. ஒன்பா னிறுதி உருவுநிலை திரியாது
இன்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மொழியே.

இது குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடாது நின்று இன் பெறுசு என்றலின், எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்பான் இறுதி உருவுநிலை திரியாது - அளவும் நிறையும் வருவழி ஒன்பதென்னும் எண்ணின் இறுதிக் குற்றுகரந் தன் வடிவு நிலை

திரியாது நின்று, சாரியை மொழி இன்பெறல் வேண்டும் - சாரியைச் சொல்லாகிய இன்பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: ஒன்பதின்கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘சாரியை மொழி’ என்றதனான், இன்னோடு உகரமும் வல்லெழுத்தும் கொடுத்துச் செய்கை செய்து முடிக்க. ஒன்பதிற்றுக்கலம், சாடி என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

‘உருவு’ என்பதனான், ஒன்பதிற்றென ஒற்றிரட்டுதல் எல்லாவற்றிற்கும் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ஒன்பதினாழி யென்புழி வந்த இன்னின் எனகரக் கேடுங் கொள்க. ‘அளவாகு மொழி முதல்’ (எழுத். 121) என்பதன்கண், ‘நிலைஇய’ என்னும் இலேசான் இன்னின் எனகரம் நகரமாதல் கொள்க. (54)

ஒன்று முதல் ஒன்பான் எண்களொடு ‘நூறு’ புணருமாறு

460. நூறுமுன் வரினுங் கூறிய இயல்பீ.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களொடு நூறென்பதனைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) முன் - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர், நூறுவரினும் - நூறென்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்தாலும், கூறிய இயல்பு - மேற்பத்தென்பதொடு புணரும்வழிக் கூறிய இயல்பு எய்தி முடியும் எ-று.

அது குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி, முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாய் உகரம் பெற்று, இடைநிலை ரகரம் இரண்டன்கட் கெட்டு முடிதலாம்.

எ-டு: ஒருநூறு, இருநூறு, அறுநூறு, எண்ணூறு என வரும்.

இவை மாட்டேற்றான் முடிந்தன. மாட்டேறு ஒவ்வாதன மேற்கூறி முடிப்ப. (55)

மூன்றன் எனகரம் நகரமாதல்

461. மூன்ற னொற்றீ நகர மாகும்.

இது மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மூன்ற னொற்றீ நகரமாகும் - மூன்றாம் எண்ணின்கணின்ற எனகரவொற்று நகரவொற்றாகும் எ-று.

எ-டு: முந்நூறு என வரும். (56)

நான்கு ஐந்து - இவற்றின் ஒற்றுத் திரியாமை

462. நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய் திரியா.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று மெய் திரியா-நான்கென்னும் எண்ணும் ஐந்தென்னும் எண்ணும் தம்மொற்றுக்கள் நிலை திரியாது முடியும் என்று.

எ-டு: நானூறு, ஐநூறு என வரும்.

‘மெய்’ என்றதனால், நானூறு என்புழி வருமொழி நகரத்துள் ஊகாரம் பிரித்து, ‘லன வென வருஉம்’ (எழுத். 149) என்பதனால் எனகர வொற்றாக்கி, ஊகாரமேற்றி, நிலைமொழி எனகரங்கெடுத்துக் கொள்க.(57)

ஒன்பது ‘நூறு’ வருவழி முடியுமாறு

463. ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே

முந்தை யொற்றே ளகாரம் இரட்டும்

நூறென் கிளவி நகார மெய்க்கெட

ஊஆ வாகும் இயற்கைத் தென்ப

ஆயிடை வருதல் இகார ரகாரம்

ஈறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஒன்பான் முதனிலை முந்து கிளந்தற்று - ஒன்பதென்னு மெண்ணின் முதனின்ற ஓகரம் மேற் பத்தென்பதனொடு புணரும்வழிக் கூறியவாறு போல ஒரு தகரம் ஒற்றி அதன்மேல் ஏறிமுடியும், முந்தை ஒற்றே ளகாரம் இரட்டும் - அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற எனகர ஒற்று ளகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், நூறென்கிளவி நகார மெய்க்கெட ஊ ஆவாகும் இயற்கைத் தென்ப - வருமொழியாகிய நூறென்னும் எண்ணுப் பெயர் நகாரமாகிய மெய்க்கெட அதன்மேல் ஏறிய ஊகாரம் ஆகாரமாம் இயல்பையுடைத்தென்பர் புலவர், ஆயிடை இகார ரகாரம் வருதல் - அம்மொழியிடை ஓர் இகரமும் ரகரமும் வருக, ஈறு மெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும் - ஈறாகிய குற்றுகரத்தினையும் அஃது ஏறிநின்ற றகர ஒற்றினையும் கெடுத்து ஒரு மகர ஒற்று வந்து முடியும் என்று.

‘மெய்’ என்பதனால், நிலைமொழிக்கட் பகரங் கெடுக்க.

எ-டு: தொள்ளாயிரம் என வரும்.

இதனை ஒன்பதென்னும் ஓகரத்தின் முன்னர் வந்த தகர ஒற்றின் மேலே ஓகரத்தையேற்றிப், பகரங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, நின்ற எனகர ஒற்றினை இரண்டு ளகர ஒற்றாக்கி, நூறென்பதன்

நகரங்கெடுத்து, ஊகாரம் ஆகாரமாக்கி ளகரத்தின் மேலேற்றி, இகரமும் ரகரமும் வருவித்து, விகாரப்பட்ட உயிராகிய ஆகாரத்தின்முன் உடம்படு மெய் யகாரம் வருவித்து, றகர உகரங் கெடுத்து, மகர ஒற்று வருவித்து முடிக்க. (58)

ஒன்று, இரண்டு - எண்களொடு 'ஆயிரம்' முடியுமாறு

464. ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலை
முதல் ரெண்ணின் உகரம் கெடுமீ.

இஃது அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பாண்களொடு ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆயிரக்கிளவி வருஉங் காலை - ஆயிரமென்னுஞ் சொல் ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்கள் முன் வருங்காலத்து, முதல் ஈரெண்ணின் உகரம் கெடும் - ஒரு இரு என்னும் இரண்டெண்ணின்கட் பெற்று நின்ற உகரங் கெட்டு முடியும் எ-று.

'உகரங் கெடும்' எனவே, ஏனையன முன்னர்க் கூறியவாறே நின்றல் பெற்றாம்.

எ-டு: ஓராயிரம், இராயிரம் என வரும். (59)

அவை ஓர், ஈர் - என உயிர் நீடலும் ஆதல்

465. முதனிலை நீடினும் மான மில்லை.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முதனிலை நீடினும் மானமில்லை - அம்முதலீரெண்ணின் முதற்கணின்ற ஓகார இகாரங்கள் நீண்டுமுடியினுங் குற்றமில்லை எ-று.

எ-டு: ஓராயிரம், ஈராயிரம் என வரும். (60)

மூன்றன் னகாரம் வகாரமாதல்

466. மூன்ற னொற்றீற வகார மாகும்.

இது மூன்றென்னும் எண் ஆயிரத்தொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மூன்றனொற்றீற வகாரமாகும் - மூன்றென்னும் எண்ணின் கணின்ற வகர ஒற்று வகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: மூவாயிரம் என வரும்.

முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'நிலை' என்றதனான், இதனை முதனிலை நீட்டி வகர ஒற்றுக் கெடுத்து மூவாயிரம் எனவும் முடிக்க. (61)

நான்கன் னகாரம் லகாரமாதல்

467. நான்க னொற்றீற வகார மாகும்.

இது நான்கென்னும் எண் அதனொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நான்கனொற்றே லகாரமாகும் - நான்கென்னும் எண்ணின் கணின்ற னகர ஒற்று லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: நாலாயிரம் என வரும். (62)

ஐந்தன் நகாரம் யகாரமாதல்

468. ஐந்த் னொற்றே யகார மாகும்.

இஃது ஐந்தென்னும் எண் அதனொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்: ஐந்தனொற்றே யகாரமாகும் - ஐந்தென்னும் எண்ணின் கணின்ற நகர ஒற்று யகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் எ-று.

எ-டு: ஐயாயிரம் என வரும். (63)

முதல் குறுகி நின்ற 'ஆறு' ஈற்று முற்றுகரம் கெட்டு முடிதல்

469. ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்

ஈறுமெய் ஒழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறென்னும் எண் அதனொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம் - ஆறென்னும் எண்ணின் கணின்ற குற்றியலுகரம் நெடுமுதல் குறுகி அறுவென முற்றுகரமாய் நின்றலின், மெய் ஒழிய ஈறுகெடுதல் வேண்டும் - அது தானேறிய மெய்யாகிய றகர ஒற்றுக்கெடாதுநிற்ப முற்றுகரமாகிய ஈறு தான் கெட்டுப் புணர்தலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: அறாயிரம் என வரும்.

முன்னர் 'நெடுமுதல் குறுகும்' (எழுத். 440) என்றவழி அறுவென நின்ற முற்றுகரத்திற்கே ஈண்டுக் கேடு கூறினாரென்பது பெற்றாம். என்னை? குற்றியலுகரமாயின் ஏறிமுடிதலின். இது குற்றுகரந் திரிந்து முற்றுகரமாய் நின்றலின் ஈண்டு முடிபு கூறினார்.

முற்றியலுகரம் 'ஈறுமெய்யொழியக் கெடும்' எனவே, குற்றுகரங் கெடாது ஏறிமுடியு மென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறுதும்.

எ-டு: ஆறாயிரம் என வரும்.

'மருங்கு' என்றதனாற் பிற பொருட்பெயர்க்கண்ணும் நெடுமுதல் குறுகாது நின்று முடிதல் கொள்க.

எ-டு: 'ஆறாகுவதே' (சொல். 80) என வரும். (64)

'ஒன்பது' இன்சாரியை பெறுதல்

470. ஒன்பா னிறுதி உருவுநிலை திரியா(து)

இன்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இஃது ஒன்பதென்னும் எண் அதனொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்பான் இறுதி - ஒன்பதென்னும் எண்ணின் இறுதிக் குற்றுகரம், உருவுநிலை திரியாது - தன் வடிவுநிலை திரிந்து கெடாதே, சாரியை மரபு இன் பெறல் வேண்டும் - சாரியையாகிய மரபினையுடைய இன்பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ-டு: ஒன்பதினாயிரம் என வரும்.

‘உருவு’ என்றும் ‘நிலை’ என்றும் ‘சாரியைமரபு’ என்றும் கூறிய மிகையான், ஆயிரமல்லாத பிறவெண்ணின்கண்ணும் பொருட் பெயரிடத் தும் இன்னும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் முடிபு கொள்க.

எ-டு: ஒன்பதிற்றுக் கோடி, ஒன்பதிற்றொன்பது, ஒன்பதிற்றுத் தடக்கை (பரி. 3 : 39), ஒன்பதிற்றெழுத்து என வரும்.

இன்னும் இவ்விலேசானே, வேறொரு முடிபின்மையிற் கூறா தொழிந்த எண்ணாயிரம் என்றவழி ஒற்றிரட்டுதலும், ஈண்டுக் கூறிய வற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலுங் கொள்க. ‘அளவாகு மொழி முதல்’ (எழுத்.121) என்பதனுள், ‘நிலையிய’ என்றதனான் உகரம் நகரமாதல் கொள்க. (65)

ஒன்று முதல் ஒன்பான் எண்களொடு ‘நூறாயிரம்’ முடியுமாறு

471. நூறா யிரமுன் வருஉங் காலை
நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களொடு நூறென்னும் எண் அடையடுத்த ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நூறாயிரம் முன் வருஉங் காலை - நூறாயிரம் என்னும் அடையடுத்தமொழி ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருமொழியாய் வருங் காலத்து, முதனிலைக் கிளவி நூறன் இயற்கை - ஒன்றென்னும் முதனிலைக்கிளவி ஒன்றுமுன் நூறென்னு மெண்ணொடு முடிந்தாற்போல விகாரமெய்தி முடியும் எ-று.

எனவே வழிநிலைக் கிளவியாகிய இரண்டு முதலிய எண்கள் விகாரமெய்தியும், எய்தாது இயல்பாயும் முடியும் எ-று.

எ-டு: ஒரு நூறாயிரம் என வரும். ஏனையன இருநூறாயிரம் இரண்டுநூறாயிரம், முந்நூறாயிரம் மூன்றுநூறாயிரம், நானூறாயிரம் நான்குநூறாயிரம், ஐந்நூறாயிரம் ஐந்து நூறாயிரம் அறுநூறாயிரம் ஆறுநூறாயிரம், எண்ணூறாயிரம் எட்டுநூறாயிரம், ஒன்பது நூறாயிரம் என வரும்.

இவ்விகாரப்பட்டனவற்றிற்குக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாக்கி உகரம் வருவித்து, மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுக்கி, மூன்றொன்று நகாரமாக்கி, நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று

மெய் திரியா வாக்கி, எட்டனொற்று ண்காரமாக்கி, இலேசுகளாற் கொண்ட செய்கைகளில் வேண்டுவனவுங் கொணர்ந்து முடிக்க.

‘ஏற்பழிக்கோடல்’ என்பதனான், தொள்ளாயிரமென்ற முடிபி னொடு மாட்டேறு சென்றதேனும் அவ்வாறு முடியாதென்று கொள்க. ‘முன்’ என்பதனான், இன்சாரியை பெற்று ஒன்பதினூறாயிரம் என்றமாம். ‘நிலை’ என்பதனான், மூன்றும் ஆறும் இயல்பாக முடிவுழி நெடுமுதல் குறுகாமை கொள்க. (66)

ஒன்று முதல் ஒன்பான் எண்ணுப்பெயர் வருவழி, ‘நூறு’ முடியுமாறு

472. நூறென் கிளவி ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு
ஈறுசினையொழிய இனவொற்று மிகுமே.

இது நூறென்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) நூறு என் கிளவி - நூறென்னும் எண்ணுப்பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களொடு புணருமிடத்து, ஈறு சினையொழிய - ஈறாகிய குற்றுகரந் தன்னாற் பற்றப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடாதுநிற்ப, இன ஒற்று மிகும் - அச்சினைக்கு இனமாகிய றகர ஒற்று மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: நூற்றொன்று என வரும். இரண்டு முதல் ஒன்பது அளவுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

‘ஈறுசினை’ என்று ஒதிய மிகையான், நூறென்பதனோடு பிற எண்ணும், பிறபொருட்பெயரும், இவ்விதியும், பிறவிதியும் எய்தி முடிதல் கொள்க. நூற்றுப்பத்து, நூற்றுக்கோடி, நூற்றுத் தொண்ணூறு எனவும்; நூற்றுக்குறை, ‘நூற்றிதழ்த்தாமரை’ (ஐங்குறு. 20), நூற்றுக்காணம், நூற்றுக்கான்மண்டபம் எனவும் இன ஒற்று மிக்கன கொள்க. இன்னும் இதனானே, இருநூற்றொன்று இரண்டுநூற்றொன்று என நூறு அடையடுத்த வழியுங்கொள்க. (67)

ஒருபஃது முதலியன வருவழியும், ‘நூறு’ அற்றாதல்

473. அவையூர் பத்தினும் அத்தொழிற் றாகும்.

இஃது அந்நூறு என்பதனோடு ஒன்றுமுதல் எட்டு எண்கள் அடையடுத்தவழிப் புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவை ஊர்பத்தினும் - அந்நூறு என்பது நின்று முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் எட்டு எண்களை ஊர்ந்து வந்த பத்தென்பதனோடு புணருமிடத்தும், அத்தொழிற்றாகும் - ஈறு சினையொழிய இன ஒற்று மிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: நூற்றொருபஃது; இருபஃது, முப்பஃது, நூற்பஃது, ஐம்பஃது, அறுபஃது, எழுபஃது, எண்பஃது என வரும்.

மற்று, நூற்றொன்பது அவை ஊரப்பட்டு வந்தது அன்மை உணர்க. 'ஆகும்' என்றதனான், ஒருநூற்றொருபஃது இருநூற்றொருபஃது என நிலைமொழி அடையடுத்து முடியும் முடிபுங் கொள்க. (68)

அளவு நிறைப்பெயர் வருவழியும் அற்றாதல்

474. அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா
குற்றிய லுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையும்
முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.

இது நூறு என்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது - நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணருமிடத்து முற்கூறிய இயல்பின் திரியாது இன ஒற்று மிக்கு முடியும், குற்றியலுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையும் - அவ்விடத்துக் குற்றியலுகரங் கெடாமையும் இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர்மொழியாய் நின்றலின் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பும், முற்கிளந்தன்ன என்மனார் புலவர் - 'வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே' (எழுத். 426) என வன்றொடர் மொழிக்குக் கூறிய தன்மையவாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: நூற்றுக்கலம், சாடி, தூதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

'திரியா' என்றதனான், நூறென்பது அடையடுத்த வழியும் இவ்விதி கொள்க. அஃது ஒருநூற்றுக்கலம் இருநூற்றுக்கலம் என வரும். (69)

ஒருபஃது முதலிய எண்கள், ஒன்று முதல் ஒன்பானொடு புணர்தல்

475. ஒன்றுமுத லாகிய பத்தூர் கிளவி
ஒன்றுமுத லொன்பாற்கு ஒற்றிடை மிகுமே
நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி - ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகப் பத்தென்னும் எண் ஏறி ஒருசொல்லாகி நின்ற ஒருபஃது முதலிய எண்கள், ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் வரு மொழியாய் வந்து புணரும் இடத்து, நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்-

பஃதென்பதன்கண் நின்ற ஆய்தங் கெட்டு முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், ஒற்று இடைமிகும் - ஆண்டு இன ஒற்றாகிய ஒரு தகர ஒற்று இடைமிக்கு முடியும் எ-று.

எ-டு: ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்று, ஒருபத்திரண்டு, இருபத்திரண்டு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

இவற்றுள் ஒருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு என்னும் எண்கள் அதிகாரத்தால் நின்ற நூறென்பதனோடு அடுத்து வருமென்று உணர்க.(70)

‘ஆயிரம்’ வருவழி, அவ்வெண்கள் ‘இன்’ பெறுதல்

476. ஆயிரம் வரினே இன்னென் சாரியை
ஆவயி னொற்றிடை மிகுத லில்லை.

இஃது ஒருபஃது முதலியவற்றோடு ஆயிரத்தைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) ஆயிரம் வரின் இன்னென் சாரியை - அவ்வொன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி ஆயிரத்தொடு புணரும் இடத்து இன் சாரியை பெறும், ஆவயின் ஒற்று இடை மிகுதல் இல்லை - அவ்விடத்துத் தகர ஒற்று இடை வந்து மிகாது எ-று.

எ-டு: ஒருபதினாயிரம் இருபதினாயிரம் என எண்பதின்காரும் ஒட்டுக. இவை நூற்றொருபதினாயிரம் எனவும் வரும்.

‘ஆவயின்’ என்றதனான், நூறாயிரத்தொருபத்திராயிரம் என்றாந் போல அத்துப் பெறுதலும் பிறவுங் கொள்க. (71)

அளவும் நிறையும் வருவழியும் ‘இன்’ தோன்றுதல்

477. அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா.

இஃது ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா - ஒருபஃது முதலிய எண்களின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் ஒற்று இடைமிகாது இன்சாரியை பெற்று முடியும் எ-று.

எ-டு: ஒருபதின்கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; ஒருபதின்கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும். இவற்றிற்கு நூறு அடையடுத்து ஒட்டுக.

‘திரியா’ என்றதனான், ஒருபதிற்றுக்கலம் இருபதிற்றுக்கலம் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின்கண் இன்னின் னகரம் றகரமாகத் திரிந்து இரட்டு தலும், உகரமும் வல்லெழுத்துப் பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ஒருபதினாழி என்றவழி வருமொழி நகரந் திரிந்துழி நிலைமொழி னகரக்கேடுங் கொள்க.

‘அளவும் நிறையும் அதனோ ரன்ன’ என்று பாடம் ஓதுவார், முன்னர்ச் சூத்திரத்து ‘ஆவயின்’ என்றதனானும், அதன் முன்னர்ச் சூத்திரத்து ‘நின்ற’ என்றதனானும் இவற்றை முடிப்பார். (72)

வன்கணம் மென்கணம் இடைக்கணம் வருவழி,
ஒன்று ‘ஒரு’ ஆதல்

478. முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்
ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் தியையினும்
முதனிலை யியற்கை என்மனார் புலவர்.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களொடு பொருட் பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

(இ-ள்.) முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் - ஒன்றென்னும் எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும், ஞநம தோன்றினும் - ஞநமக்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழிவரினும், யவ வந்து இயையினும் - யவக்களாகிய இடையெழுத்து முதன்மொழி வரினும், முதனிலை இயற்கை என்மனார் புலவர் - அவ்வொன்று முதல் ஒன்பான்கள் முன்னெய்திய முடிபு நிலைமை எய்தி முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எனவே, வழிநிலையெண்ணாகிய இரண்டு முதலாகிய எண்கள் அம்முன்று கணமும் முதன்மொழியாய்வரின், முதனிலை முடிபாகி விகாரம் எய்தியும், எய்தாது இயல்பாயும் முடியும்.

எ-டு: ஒருகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு
எனவும்; இருகல், இரண்டுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல்
மணி யாழ் வட்டு எனவும் ஒட்டுக.

இவ்வெண்களிற் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு, முதலீரெண்ணின் ஒற்று ரகாரமாக உகரம் வந்தது. இருகல் முதலியவற்றிற்கு இடைநிலை ரகாரங் கெடுக்க. முக்கல் மூன்றுகல்; சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு என ஒட்டுக. இதற்கு நெடு முதல் குறுக்கி ‘மூன்ற னொற்றே வந்த தொக்கும்’ (எழுத். 447) என்பதனான் முடிக்க.

முன்னர், எண்ணுப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வருவழிக்கூறிய விகாரங்களிற், பொருட் பெயர்க்கும் ஏற்பன கொணர்ந்து முடித்து, எல்லாவற்றிற்கும் ‘நிலை’ என்றதனான், ஒற்றுத்திரித்து முடிக்க. அவை, மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் ஞகரம் வருவழி ஞகர ஒற்றாதலும், மூன்றற்கு யகரம் வருவழி வகர ஒற்றாதலுமாம்.

எ-டு: நாற்கல் நான்குகல் சுனை துடி பறை; நான்கு ஞாண்
நான்கு ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; ஐங்கல் ஐந்துகல் சுனை
துடி பறை; ஐஞ்ஞாண் ஐந்து ஞாண் நூல் மணி; ஐயாழ்

ஐந்துயாழ் ஐவட்டு ஐந்துவட்டு; அறுகல் ஆறுகல் சனை துடி
பறைஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; எண்கல் எட்டுக்கல் சனை
துடி பறை; எண்ஞாண் எட்டுஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு;
ஒன்பதுகல் சனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு
என ஒட்டுக. ஒன்பதின் கல் எனச் சென்றதேனும்
வழக்கின்மையின் ஒழிக்க.

இன்னும் மாட்டேறின்றி வருவனவற்றிற் கெல்லாம் முடிபு 'நிலை'
யென்றதனான் முடிக்க. (73)

உயிர்க்கணமும் யாவும் வருவழி, அஃது 'ஓர்' ஆதல்

479. அதனிலை உயிர்க்கும் யாவரு காலை
முதனிலை ஓகரம் ஓவா கும்மீ
ரகரத் துகரந் துவரக் கெடுமீ.

இஃது ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு, பொருட்பெயருள் உயிர்
முதல்மொழி முடியுமாறும், மேற்கூறிய யகாரம் வேறுபட முடியுமாறும்
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முதனிலைக்கு - ஒன்றென்னும் எண்ணின் திரிபாகிய ஒரு
என்னும் எண்ணிற்கு, உயிரும் யாவும் வருகாலை - உயிர் முதன்மொழியும்
யாமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, அதன் நிலை -
அம்முதனிலையின் தன்மை இவ்வாறாம்; ஓகரம் ஓவாகும் - ஓகரம்
ஓகாரமாய் நீளும்; ரகரத்து உகரந் துவரக் கெடும் - ரகரத்து மேனின்ற உகரம்
முற்றக் கெட்டு முடியும் என்று.

நான்காவதனை முதனிலையோடு கூட்டி, அதன்கண் நின்ற
உம்மையை உயிரொடும் யாவொடுங் கூட்டுக. எனவே வழிநிலையெண்கள்
உயிர் முதன்மொழி வந்த இடத்து முற்கூறியவாறே இருவாற்றானும் முடியும்.

எ-டு: ஓரடை, ஓராகம், ஓரிலை, ஓரீட்டம், ஓருலை, ஓரசுல்,
ஓரெழு, ஓரேடு, ஓரையம், ஓரொழுங்கு, ஓரோலை
ஓரொளவியம் என வரும்.

குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, முதலெண்ணினொற்று
ரகரமாக்குக. ஓர்யாழ், ஓர்யானை என வரும்.

'துவர' என்றதனான், இரண்டென்னும் எண்ணின் இகரத்தை நீட்டி,
ரகரத்துள் உகரத்தைக் கெடுத்து, ஈரசை ஈர்யானை எனவும், மூன்றென்னும்
எண்ணின் னகரவொற்றுக் கெடுத்து, மூவசை மூயானை எனவும் முடிக்க.
இவை செய்யுண் முடிபு. இன்னும் இதனானே, இங்ஙனம் வருவன பிறவும்
அறிந்து முடித்துக் கொள்க. (74)

‘மா’ வருவழி, இரண்டு முதல் ஒன்பான் எண்கள் திரியுமாறு

480. இரண்டுமுத லொன்பான் இறுதி முன்னர்
வழங்கியல் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர அளவொடு நிகரலு முரித்தே.

இஃது இரண்டு முதல் ஒன்பான்களின் முன்னர் அளவு முதலிய மூன்றற்கும் உரிய மாவென்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இரண்டு முதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர் - இரண்டென்னு மெண் முதலாக ஒன்பதென்னுமெண் ஈறாக நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர், வழங்கு இயல்மா என் கிளவி தோன்றின் - வழக்கின்கண்ணே நடந்த அளவு முதலியவற்றிற்கு உரிய மா வென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய் வரின், மகர அளவொடு நிகரலும் உரித்து - அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தந்து புணர்க்கப்படும் மண்டையென்னும் அளவுப் பெயரோடு ஒத்து விகாரப்பட்டு முடிதலும் உரித்து; உம்மையான் விகாரப்படாது இயல்பாய் முடிதலும் உரித்து என்று.

‘வழக்கியல்’ வழங்கியலென விகாரம். ‘மகர அளவு’ மகர முதன் மொழியாகிய அளவுப் பெயரெனப் பண்புத்தொகை. அஃது ‘அளந்தறி கிளவியும்’ (எழுத். 446) என்பதனுள், ஒரு மண்டை என முடித்ததாம்.

எ-டு: இருமா, மும்மா, நான்மா, ஐம்மா, அறுமா, எண்மா, ஒன்பதின்மா என முன்னர்க் கூறிய சூத்திரங்களான் விகாரப் படுத்தி முடிக்க.

இனி, உம்மையான் விகாரப்படுத்தாது இரண்டுமா மூன்றுமா நான்குமா ஐந்துமா ஆறுமா எட்டுமா ஒன்பதுமா எனவும் முடிக்க.

புள்ளிமயங்கியலுள் ‘அளவு நிறையும்’ (எழுத். 389) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், ஏழ்நெடுமுதல் குறுகி உகரம் வந்து புணருமாறு கூறினார். அதனான், ஈண்டு எழுமா என முடிக்க. ஏழ்மாவென முடிதல் வழக்கின்று.

‘இரண்டுமுதல் ஒன்பான்’ என்று எடுத்தோதினமையின், ஒன்றற்கு ஒருமாவென்னும் முடிபேயன்றி, ஒன்றுமா வென்னும் முடிபு இல்லை யாயிற்று.

‘வழங்கியன்மா’ என்றார், விலங்கு மாவை நீக்குதற்கு. (75)

புள்ளிமயங்கியலுள் எஞ்சி நின்ற செய்யுள்முடிபு

481. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்
உம்முங் கெழுவும் உளப்படப் பிறவும்
ஆன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுள் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னான.

இது புள்ளிமயங்கியலுள் ஒழிந்து நின்ற செய்யுண்முடிபு கூறு கின்றது.

(இ-ள்.) லன என வருஉம் புள்ளியிறுதி முன் - லகார னகார மென்று கூற வருகின்ற புள்ளி ஈற்றுச் சொற்களின் முன்னர், உம்முங் கெழுவும் உளப்பட - உம்மென்னுஞ் சாரியையும் கெழுவென்னும் சாரியையும் உட்பட, பிறவும் அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றி - பிறசாரியையும் அப்பெற்றிப்பட்ட மரபினையுடைய மொழியிடத்தே தோன்றி, செய்யுள் தொடர்வயின் மெய் பெற நிலையும் - செய்யுட் சொற்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கூறுமிடத்துப் பொருள்பட நிற்கும், வேற்றுமை குறித்த பொருள் வயினான - வேற்றுமையைக் குறித்த பொருட் புணர்ச்சிக்கண் எ-று.

எ-டு: 'வானவரி வில்லுந் திங்களும் போலும்'. இதற்கு உம்மென்னுஞ் சாரியையின் மகரத்தை 'அம்மினிறுதி' (எழுத். 129) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'தன்மெய் என்றதனாற் பிற சாரியையுந் திரியுமென நகர ஒற்றாக்கி நிலைமொழி லகர ஒற்றின் மேல் உயிரேற்றி முடிக்க. வில்லுந் திங்களும் போலுமென்பதற்கு, வில்லிடைத்திங்கள் போலுமென ஏழனுருபு விரித்துப் பொருளுரைக்க. 'கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளை' (குறுந். 71); இதற்குக் கல்லைக் கெழீஇயின என உரைக்க. 'மாநிதிக்கிழவனும் போன்ம்' (அகம். 66); இதற்குக் கிழவனைப் போன்மென உரைக்க. இவ்வம்மை சிறப் பன்று. 'கான்கெழுநாடன்' (அகம். 98) இதற்குக் காணக்கெழீஇய என உரைக்க.

இனி 'அன்னமரபின் மொழியிடை' என்றதனாற், 'கெழு' என்றது பிற சொல்லிடத்தே 'பணைகெழு பெருந்திறற் பல்வேன் மன்னர்' (மதுரைக். 234), 'துறைகெழு மாந்தை' (நற். 35) என இயல்பாக வருவனவும்; 'வளங்கெழு திருநகர்' (அகம். 17) 'பயங்கெழு மாமழை' (புறம். 266) என நிலைமொழி யீற்றெழுத்துத் திரிய வருவனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, இச்சாரியையது உகரக்கேடும் எகர நீட்சியுங் கொள்க. 'பூக்கேழ் தொடலை நுடங்க வெழுந்து' (அகம். 28) 'துறை கேழூரன் கொடுமை நாணி' (ஐங்குறு. 11) இவற்றிற்கு, இரண்டாவதும் ஏற்புழி மூன்றா வதும் விரிக்க. 'செங்கேழ் மென்கொடி' (அகம். 80) என்புழிக் கெழு வென்னும் உரிச்சொல் 'எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தல்' (சொல். 395) என்பதனான் நீண்டதென்று உணர்க. 'மெய்' என்றதனான், 'பூக்கேழென்' (நற். 10) புழி வல்லொற்று மிகுதல் கொள்க. இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கட் பிறசாரியை பெற்று விகாரங்கள் எய்தி முடிவனவற்றிற்கெல்லாம் இச்சூத்திரமே விதியாக முடித்துக் கொள்க. (76)

இவ்வதிகாரத்துப் புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவை எனல்

482. உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகிக்
 குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றி
 நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்
 உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின்
 ஐம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியும்
 செய்யுஞ் செய்த என்னுங் கிளவியின்
 மெய்யொருங் கியலுந் தொழில்தொகு மொழியும்
 தம்மியல் கிளப்பின் தம்முன் தாம்வருஉம்
 எண்ணின் தொகுதி உள்படப் பிறவும்
 அன்னவை யெல்லாம் மருவின் பாத்திய
 புணரியல் நிலையிடை உணரத் தோன்றா.

இஃது இவ்வதிகாரத்தாற் புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவையென அவற்றை எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி - கூறுங்கால் உயிரும் புள்ளியும் ஈறாக நிற்கும் சொல்லாகி, குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றி - குறிப்பினானும் பண்பினானும் இசையினானும் பிறந்து, நெறிப்பட வாராக் குறைச் சொற்கிளவியும் - ஒருவழிப்பட வாராத சொற்றன்மை குறைந்த சொற்களாகிய உரிச்சொற்களும், உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின் - உயர்திணை அஃறிணையென்னும் அவ்விரண்டிடத்தும் உளவாகிய, ஐம்பாலறியும் பண்புதொகு மொழியும் - ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்து பாலினையும் அறிதற்குக் காரணமாகிய பண்பு கொள்பெயர் தொகுந் தொகைச்சொல்லும், செய்யுஞ் செய்த என்னும் கிளவியின் - செய்யும் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களினுடைய, மெய் ஒருங்கு இயலுந் தொழில் தொகுமொழியும் - காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒரு சொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடைபெயர்ச்சி தொக்கு நிற்குஞ் சொற்களும், தம் இயல் கிளப்பின்-தமது தன்மை கூறுமிடத்து, தம்முன் தாம்வருஉம் எண்ணின் தொகுதி உள்பட - நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாய் வாராது தம்முன்னர்த்தாமே வந்து நிற்கும் எண்ணுப் பெயரினது தொகுதியும் உள்பட, அன்ன பிறவும் எல்லாம் - அத்தன்மையாகிய பிறவுமெல்லாம், மருவின் பாத்திய - உலகத்து மருவி நடந்த வழக்கினது பகுதியைத் தம் இலக்கணமாகவுடைய, புணரியல் நிலை இடை யுணரத் தோன்றா - ஒன்றனோடொன்று புணருதல் நடந்த தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்றா எ-று.

எ-டு: கண் விண்ண விணைத்தது, விண்விணைத்தது இவை குறிப்புரிச்சொல்; ஆடை வெள்ளவிளர்த்தது, வெள்விளர்த்தது இவை பண்புரிச்சொல்; கடல் ஒல்ல வொலித்தது,

ஒல்லொலித்தது இவை இசையுரிச்சொல். 'ஒல்லொலிநீர்
பாய்வதே போலுந் துறைவன்' என்றார் செய்யுட்கண்ணும்.

இவை உயிரீறாயும் புள்ளியீறாயும் நின்றலின் ஒன்றன்கண் அடக்க
லாகாமையின் 'நெறிப்படவாரா' என்றார். விண்ணவிணைத்தது
தெறிப்புத்தோன்றத் தெறித்ததென்றும், விண்விணைத்தது தெறிப்புத்
தெறித்ததென்றும் ஆம். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே உணர்க. இங்ஙனம்
நின்றலின் தன்மை குறைந்த சொல்லாயிற்று. 'வினையே குறிப்பே' (சொல்.
258) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய 'என' என்பதனை இவற்றொடு கூட்டியவழி
இடைச்சொல்லாதலின், விண்ணென விணைத்தது எனப் புணர்க்கப்படு
மாறு உணர்க.

இனிக் கரும்பார்ப்பான், கரும்பார்ப்பனி, கரும்பார்ப்பார், கருங்
குதிரை, கருங்குதிரைகள் என வரும். இவற்றுட் கரியனாகிய பார்ப்பான்,
கரியனாகிய பார்ப்பனி, கரியராகிய பார்ப்பார், கரியதாகிய குதிரை,
கரியனவாகிய குதிரைகள் என ஐம்பாலினையும் உணர்த்தும் பண்பு
கொள்பெயர் தொக்கவாறு காண்க. இவற்றுட் கருமை என்னும் பண்புப்
பெயர் தொக்கதேற் கருமையாகிய பார்ப்பானென விரித்தல் வேண்டும்;
அங்ஙனம் விரியாமையிற் பண்புகொள்பெயர் தொக்கதென்று உணர்க.

வெற்றிலை, வெற்றுப்பிலி, வெற்றடி, வெற்றெனத்தொடுத்தல்
என்றாற்போல்வனவற்றுள், வெறுவிதாகியஇலை யென்பது, பாக்குங்
கோட்டுநூறுங் கூடாததாய பண்புணர்த்திய ஈறு தொகுதலின் மருவின்
பாத்தியதாய் நின்று ஒற்றடுத்தது. வெறுவிதாகிய உப்பிலி யென்றது, சிறிதும்
உப்பிலியென நின்றது. ஏனையவும் அன்ன. இங்ஙனம் ஐம்பாலுந்
தொகுத்தற்கு உரிய முதனிலையாதலிற் புணர்த்தலாகாமை கூறினார்.

இனி, ஆடரங்கு, செய்குன்று, புணர்பொழுது, அரிவாள், கொல்
யானை, செல்செலவு என, நிலம் முதலாகிய பெயரெச்சந் தொக்க விணைத்
தொகைகளை விரிக்குங்கால், ஆடினவரங்கு எனச் 'செய்த' என்னும்
பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த அகர ஈறு இறப்பு உணர்த்தியும், ஆடா
நின்றவரங்கு, ஆடுமரங்கு எனச் 'செய்யும்' என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு
விரிந்த உம்மீறு நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்தியும், அவற்றானாய புடை
பெயர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து இரண்டு பெயரெச்சமும் ஒரு சொற்கண்
ஒருங்கு தொக்கு நின்றலின், அதனை ஒரு பெயரெச்சத்தின்கண் அடக்கிப்
புணர்க்கலாகாமையிற், புணர்க்கலாகாதென்றார்.

உம்மிறுதி நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்துமாறு, 'வினையின் தொகுதி'
(சொல். 415) என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்துட் கூறுதும். இவ் உம் ஈறு
இரண்டு காலமும் ஒருங்குணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கிச் 'செய்த' என்பதனை
ஆசிரியர் முற்கூறாராயினர்.

இனிப் பத்து என நிறுத்திப், பத்தெனத் தந்து புணர்க்கப்படாது, பப்பத்தெனவும், பஃபத்தெனவும் வழங்குமாறு உணர்க. ஓரோவொன் றென்பதும் அது. அதுதானே ஓரொன்றோரொன்றாகக் கொடு என்றாற் புணர்க்கப்படும்.

இனி 'அன்னபிறவும்' என்றதானே, உண்டான் என்புழி உண் ணும் முதனிலையங், காலங்காட்டும் டகரமும், இடனும் பாலும் உணர்த்தும் ஆனும் ஒன்றனோடொன்று புணர்க்கப்படா, அவை நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியும் அன்மையின். கரியன் என்புழிக், கரு என நிறுத்தி அன் எனத் தந்து புணர்க்கப்படாது, அஃது இன்ன னென்னும் பொருள் தருதலின். ஏனை வினைச்சொற்களும் இவ்வாறே பிரித்துப் புணர்க்கலாகாமை உணர்க. இன்னும் அதனானே, கொள்ளெனக் கொண்டான் என்புழிக் கொள் என்பதனை என என்பதனொடு புணர்க்கப் படாமையும், ஊரன் வெற்பன் முதலிய வினைப்பெயர்களும், பிறவும் புணர்க்கப்படாமையும் கொள்க.

இவ்வாசிரியர் புணர்க்கப்படா வென்ற இச் சொற்களையும், வடநூற்கண் முடித்த அனகன் அனபாயன் அகளங்கன் முதலிய வடசொற் களையும் பின்னுள்ளோர் முடித்தல் முதலூலொடு 'மாறுகொளக் கூறலாம்' என்று உணர்க. (77)

அதிகாரப் புறனடை

483. கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கி னுணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ்வதிகாரத்து எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றை யெல்லாம் இதனானே முடிக்க என அதிகாரப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும் - முன்னர் எடுத்தோதப் பட்டன அல்லாத சொற்கள் செய்யுளிடத்துத் திரிந்து முடிவனவும், வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்-நால்வகை வழக்கும் நடக்கு மிடத்து மருவுதலொடு திரிந்து முடிவனவும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்-முன்னர்க் கூறிய இலக்கண முறைமையினின்றும் வேறுபடத் தோன்றுமாயின் அவற்றை, நன்மதி நாட்டத்து-நல்ல அறி வினது ஆராய்ச்சியானே, வழங்கியன் மருங்கின்-வழக்கு முடிந்து நடக்கு மிடத்தே, உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல் என்மனார் புலவர்-முடிபு வேறு பாடுகளை அறிந்து நடாத்துக என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

எ-டு: 'தடவுத்திரை' என உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமும் 'தடவுநிலை' (புறம். 140) என உகரம் பெற்றுமும் அகர ஈற்று உரிச்சொல் வந்தது. அதவத்தங்கனி என வேற்றுமைக்கண் அகர ஈறு அத்துப் பெற்றது. 'கசதபத்தோன்றின்' என அகர ஈற்றின் முன்னர்த்தகரங் கொடுக்க.

'நறவங் கண்ணி நற்போர்ச் செம்பியன்
குரவ நீடிய கொன்றையங் கானல்'

என ஆகார இறுதி குறியதனிறுதிச் சினைகெட்டு இருவழியும் அம்முப் பெற்றன.

'முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவைப்
பிணவுநாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ' (மலைபடு. 176)

என அவ்விற்று அல்வழிக்கண் அம்முப் பெறாத முடிபுபெற்றன. 'திண்வார் விசித்த முழுவொ டாகுளி' (மலைபடு. 3), 'சுறவெறி மீன்', 'இரவழங்கு சிறுநெறி' (அகம். 318) இவை உகரம் பெறாமல் வந்தன. 'களனியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை' (அகம். 97) என இகரஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'தீயினன்ன வொண்ணெங் காந்தள்' (மலைபடு. 145) என ஈகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் இன் பெற்றது. 'நல்லொழுக்கங் காக்குந் திருவத்தவர்' (நாலடி. 457) என உகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப்பெற்றது. 'ஏப்பெற்ற மான்பிணை போல்' (சீவக. 2945) என ஏகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் எகரம் பெறாது வந்தது. 'கைத்துண்டாம் போழ்தே' (நாலடி. 19), 'கைத்தில்லார் நல்லர்' (நான்மணிக். 69) எனவும், 'புன்னையங்கானல்' (அகம். 80), 'முல்லையந் தொடையல்' எனவும், ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துமும் அம்முப் பெற்றன. 'அண்ணல் கோயில் வண்ணமே' (சீவக. 126) என ஓகார ஈறு யகர உடம்படுமெய் பெற்றது.

இனி 'அஞ்செவி நிறைய வாலின்' (முல்லைப். 89) என அல்வழிக்கட் ககரமும் அகரமுங்கெட்டன. 'மரவம் பாவை வயிறாரப் பருகி' 'மரவநாகம் வணங்கி மாற்கணம்' என இருவழியும் மகரம் விகாரப்பட்டு அம்முப் பெற்றன. 'காரெதிர் கானம் பாடினேமாக' (புறம். 144), 'பொன்னந் திகிரி முன்சமத் துருட்டி' (புறம். 368) 'பொன்னங் குவட்டிற் பொலிவெய்தி' என னகர ஈறு இருவழியும் அம்முப்பெற்றன. 'வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரலிசை' (நற். 62) என ரகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப் பெற்றது. 'நாவலந் தண்பொழில்' (பெரும்பாண். 465), 'கானலம் பெருந்துறை' (ஐங்குறு. 158) என லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'நெய்தலஞ் சிறுபறை' இஃது அல்வழிக்கண் அம்முப் பெற்றது. 'ஆயிடை யிருபேராண்மை செய்த பூசல்' (குறுந். 43) என்புழி ஆயிடை யென்பது உருபாதலின் 'நீடவருதல்' (எழுத். 208) என்பதனான் முடியாது நீண்டு வகர ஒற்று வேறுபட முடிந்தது.

தெம்முனை எனத் தெவ்வென்புழி வகரங் கெட்டு மகர ஒற்றுப் பெற்று முடிந்தது. 'அ' என்னுஞ் சுட்டு 'அன்றி யனைத்தும்' எனத் திரிந்தது. 'முதிர்கோங்கின் முகை' (குறிஞ்சிக்கலி. 20) எனவும், 'காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்' (சீவக. 31) எனவும், குற்றுகர ஈறு இன் பெறுதலுங் கொள்க. 'தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை' (தொல். பொருள். 413) என ணகரம் இரட்டாது தகர ஒற்று டகர ஒற்றாய்க் குற்றியலுகரம் ஏறி முடிந்தது.

இங்ஙனஞ் செய்யுளுட் பிறவும் திரிவன உளவேனும் இப் புறனடையான் முடிக்க.

அருமருந்தானென்பது ரகரவுகரங் கெட்டு அருமந்தானென முடிந்தது. சோழனாடு சோணாடு என அன் கெட்டு முடிந்தது. பாண்டி நாடும் அது. தொண்டைமானாடு தொண்டை நாடு என ஈற்றெழுத்துச் சில கெட்டு முடிந்தது. மலையமானாடு மலாடு என முதலெழுத்தொழிந்தன பலவுங் கெட்டு முடிந்தது. பொதுவில் என்பது பொதியிலென உகரந்திரிந்து இகரமாய் யகர உடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது. பிறவும் இவ்வாறே திரிந்து மருவி வழங்குவன எல்லாம் இப்புறனடையான் அமைத்துக் கொள்க.(78)

குற்றியலுகரப் புணரியல் முற்றிற்று.

எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியருரை முற்றிற்று.

எழுத்ததிகார இயல்களின் அமைப்பு

‘நூலின் மரபு மொழிமரபு நுண்பிறப்பு
மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு - பாலாம்
உருபியலின் பின்னாயிர் புள்ளி மயக்கம்
தெரிவரிய குற்றுகரஞ் செப்பு.’

எழுத்ததிகார நூற்பாக்களின் தொகை

‘எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்கள் எல்லாம்
ஒழுக்கிய ஒன்பதோத் துள்ளும் - வழக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்று நாவலர்கள்
மேனூற்று வைத்தார் விரித்து.’

பாயிர மேற்கோள் நிரல்

அப்புலம் அரிஸ்தப
 அவ்வினை யாளரொடு
 அவற்றுள், பாடம் கண்ணழிவு
 அன்னம் கிளியே
 அனையன் அல்லோன்
 அனையன் நல்லோன்
 ஆக்கியோன் பெயரே
 ஆசான் உரைத்தது
 ஆயிர முகத்தான்
 ஈதல் இயல்பே
 ஈவோன் தன்மை
 எத்திறம் ஆசான்
 ஏதுவின் ஆங்கவை
 ஒருகுறி கேட்போன்
 கழற்பெய் குடமே
 காலம் களனே
 குரங்கெறி விளங்காய்
 கோடல் மரபு
 சூத்திரம் உரையென

செவ்வன் தெரிகிற்பான்
 தன்மகன் ஆசான்
 தன்னூல் மருங்கினும்
 துடைத்துக் கொள்பொருள்
 துலாக்கோல் இயல்பே
 தோன்றாதோற்றி
 நிலத்தின் இயல்பே
 பருப்பொருட் டாகிய
 பாயிரத் திலக்கணம்
 பிறர்க்குஉரை இடத்தே
 பூவினதியல்பே
 பொழிப்பே அகலம்
 மடிமானி பொச்சாப்பன்
 மலைநிலம் பூவே
 மலையே, அளக்கலாகா
 முக்கால் கேட்பின்
 மொழிவது உணராதார்
 யாற்றது ஒழுக்கே
 வழக்கின் இலக்கணம்

நூற்பா நிரல்

(எண்: நூற்பா எண்)

அ.ஆ. உ.ஊ	173	அல்லது கிளப்பின் இயற்கை	321
அ.ஆ. என்னும்	181	அல்லது கிளப்பின் எல்லா	425
அ.இ. உ.அம்	31	அல்லது... மெனும்	322
அஃறிணை விரவுப்பெயர்	155	அல்வழி... இயல்பென	361
அக்கென் சாரியை	270	அல்வழி... உறழென	368, 398
அகமென் கிளவிக்கு	315	அல்வழி... மெல்லெழுத்	314
அகர ஆகாரம்	311	அல்வழிப் பன்னீருயிரும்	84
அகர இகரம்	54	அல்வா றெழுத்தும்	92
அகர இறுதி	203	அல்வியல் நிலையும்	12
அகர உகரம்	55	அவற்றுழி மருங்கிற்	118
அகரத் திம்பர்	56	அவற்றுள், அ.ஆ. ஆயிரண்	85
அடையொடு தோன்றினும்	318	அவற்றுள் அ.இ. உ.எ	3
அண்ணம் சேர்ந்த	99	அவற்றுள், இகர இறுபெயர்	154
அண்ணம் நண்ணிய	93	அவற்றுள், இன்னின் இகரம்	120
அணரி நுனிநா	94	அவற்றுள், ஈரொற்றுத் தொடர்	407
அத்தவண் வரினும்	219	அவற்றுள், கரமுங் காணும்	135
அத்திடை வருஉங்	168	அவற்றுள், ணன்ஃகான்	26
அத்தின் அகரம்	125	அவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின்	108
அத்தே வற்றே	133	அவற்றுள், மஃகான்	28
அத்தொடு சிவனும்	317	அவற்றுள், மெய்யீ றெல்லாம்	104
அதனிடை உயிர்க்கும்	479	அவற்றுள், மெல்லெழுத்	145
அந்நான் மொழியுந்	429	அவற்றுள், ரகார முகாரங்	49
அப்பெயர் மெய்யொழித்	350	அவற்றுள், லன்ஃகான்முன்னர்	24
அம்மின் இறுதி	129	அவைதாம், இயற்கைய வாகும்	197
அம்மு வாறும்	22	அவைதாம், இன்னே வற்றே	119
அரையளவு குறுகல்	13	அவைதாம், குற்றிய லிகரம்	2
அரையென வருஉம்	165	அவைதாம், முன்னப் பொருள	142
அல்லதன் மருங்கிற்	326	அவைதாம், மெய்ப்பிறி தாதல்	109
அல்லது... இறுதியும்	408	அவைதாம் பத்தினும்	473
		அழனென் இறுதிகெட	354
		அழனே புழனே	193

அளந்தறி கிளவியும்	446	இடையெழுத் தென்ப	21
அளபிறந் துயிர்த்தலும்	33	இடையொற்றுத் தொடரும்	413
அளவாகும் மொழி	121	இதழியைந்து பிறக்கும்	97
அளவிற்கும் நிறையிற்கும்	170	இயற்பெயர் முன்னர்த்	347
அளவும்... ஆயியல் திரியா	477	இரண்டுமுத லொன்பான்	480
அளவும்... ஆயியல் திரியாது	474	இராவென் கிளவி	227
அளவும்... எண்ணும்	389	இருதிசை புணரின்	431
அளவும்... வேற்றுமை	319	இருளென் கிளவி	402
அன்றுவரு காலை	258	இல்ல மரப்பெயர்	313
அன்ன வென்னும்	210	இல்லென் கிளவி	372
அன்னென் சாரியை	194	இல்லொடு கிளப்பின்	293
ஆஈ ஊஊ	4	இலமென் கிளவிக்கு	316
ஆஎ ஒஎனும்	64	இறாஅல் தோற்றம்	343
ஆஏ ஓஅம்	32	இன்றி என்னும்	237
ஆகார இறுதி	221	இன்னிடை வருஉம்	186
ஆடு மகடு	271	இன்னென வருஉம்	131
ஆண்மரக் கிளவி	304	இனிஅணி என்னும்	236
ஆணும் பெண்ணும்	303	ஈகார இறுதி	249
ஆதனும் பூதனும்	348	ஈமுங் கம்மும்	328
ஆய்தம் நிலையலும்	399	ஈரெழுத்து... உயிர்த்தொடர்	411
ஆயிரக் கிளவி	464	ஈரெழுத்து... வல்லொற்று	417
ஆயிரம் வரினும்	435	ஈரெழுத் தொருமொழி	406
ஆயிரம் வரினே	476	ஈறியல் மருங்கின்	171
ஆயிரம் வருவழி	391	ஈறியல் மருங்கினும்	39
ஆரும் வெதிரும்	363	உஊ... என்னும்	63
ஆவயின் வல்லெழுத்து	301	உஊ... ஒள்ளென்	87
ஆவும் மாவும்	224	உஊ காரம்	74
ஆவோ டல்லது	65	உகர இறுதி	254
ஆறன் உருபின்	115	உகரமொடு புணரும்	163
ஆறன் உருபினும்	161	உச்ச காரம்	75
ஆறன் மருங்கிற்	469	உச்ச காரமொடு	79
ஆறென் கிளவி	458	உட்பெறு புள்ளி	14
ஆன்முன் வருஉம்	233	உண்டென் கிளவி	430
ஆனின் னகரமும்	124	உணரக் கூறிய	405
ஆனொற் றகரமொடு	232	உதிமரக் கிளவி	243
இஈ எஏ	86	உந்தி முதலா	83
இக்கின் இகரம்	126	உப்ப காரம்	76
இகர இறுதிப்	235	உப்ப காரமொடு	80
இகர யகரம்	58	உம்மை எஞ்சிய	223
இடம்வரை கிளவிமுன்	251	உயர்திணைப் பெயரே	117
இடைநிலை ரகரம்	439	உயர்திணை யாயின் உருபியல்	324
இடைப்படிற் குறுகும்	37	உயர்திணை யாயின் நம்மிடை	190

உயிர்ஓள எஞ்சிய	69	ஏனை வகரம்	184
உயிர்முன் வரினும்	207,394	ஐஅம் பல்லென	393
உயிர்மெய் அல்லன	60	ஐஒடு குஇன்	113
உயிர்மெய் ஈறும்	106	ஐஓள என்னும்	42
உயிரிற்று சொல்முன்	107	ஐகார இறுதி	280
உயிரீ நாகிய உயர்திணை	153	ஐகார ஓளகாரம்	137
உயிரீ நாகிய முன்னிலை	151	ஐந்த... மகாரமாகும்	443
உயிரும்... அளவும்	164	ஐந்த... முந்தையது	454
உயிரும்... குறிப்பினும்	482	ஐந்த... மெல்லெழுத்	448
உரிவரு காலை	240	ஐந்த... யகாரமாகும்	468
உருபியல் நிலையும்	294	ஐந்தும் முன்றும்	451
உருவினும் இசையினும்	40	ஐயின் முன்னரும்	127
உரைப்பொருட் கிளவி	212	ஒடுமரக் கிளவி	262
ஊஎன் ஒருபெயர்	269	ஒவ்வும் அற்றே	72
ஊகார இறுதி	264	ஒழிந்ததன் நிலையும்	291
என வருமுயிர்	71	ஒற்றிடை இனமிகா	412
எகர ஓகரத்	16	ஒற்றுநிலை திரியா	418
எகர ஓகரம்	272	ஒற்றுமிகு தகரமொடு	344
எகின்மர மாயின்	336	ஒன்பான் ஓகரமிசை	445
எஞ்சிய வெல்லாம்	77	ஒன்பான் முதனிலை	463
எட்ட னொற்றே	444	ஒன்பா னிறுதி... மரபே	470
எண்ணின் இறுதி	198	ஒன்பா னிறுதி... மொழியே	459
எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி	419	ஒன்றுமுத லாக எட்டன்	433
எப்பெயர் முன்னரும்	128	ஒன்றுமுத லாகப்	199
எருவும் செருவும்	260	ஒன்றுமுத லாகிய	475
எல்லா எழுத்தும்	102	ஒன்றுமுத லொன்பான்	437
எல்லா மென்னும்	189	ஓகார இறுதி	289
எல்லா மொழிக்கும்	140	ஓகார இறுதிக்கு	180
எல்லாரு மென்னும்	191	ஓரள பாகும்	57
எழுத்தெனப் படுப	1	ஓரெழுத் தொருமொழி	45
எழுத்தோ ரன்ன	141	ஓளகார இறுதி	295
ஏஓ எனும்	73	ஓளகார இறுவாய்	8
ஏகார இறுதி	274	ஓளவென வருஉம்	152
ஏயென் இறுதிக்கு	277	ககார ஙகாரம்	89
ஏழ னுருபிற்கு	201	கசுதப முதலிய	143
ஏழென் கிளவி	388	கசுதப முதன்மொழி	449
ஏனைவ புணரின்	381	கண்ணிமை நொடியென	7
ஏனைவ வரினே	256	கதந பமனும்	61
ஏனை எகினே	337	கவவோ டியையின்	70
ஏனைப் புளிப்பெயர்	245	காரமுங் கரமும்	134
ஏனைமுன் வரினே	424	கிளந்த அல்ல	483
ஏனை வகரந்	382	கிளைப்பெய... கிளைப்	338

கிளைப்பெய... கொளத்	307	ஞகாரை ஒற்றிய	296
கீழென் கிளவி	395	ஞணநம் என்னும்	78
குமிழென் கிளவி	386	ஞநஎன் புள்ளிக்	182
குயினென் கிளவி	335	ஞநம் யவவெனும்	144
குற்றிய லிகரம்	34	ஞநமவ இயையினும்	297
குற்றிய லுகரத் திறுதி	195	ஞநமவ என்னும்	27
குற்றிய லுகரத் தின்னே	167	டகார ணகாரம்	91
குற்றிய லுகரம்	67	டறலள என்னும்	23
குற்றிய லுகரமும்	105	ணகார இறுதி	302
குற்றெழுத் திம்பரும்	267	ணளவென் புள்ளி	150
குற்றெழுத் தைந்தும்	44	ணனவென் புள்ளி	146
குறியதன் இறுதி	234	தகரம் வருவழி	369
குறியதன் முன்னர்	38	தத்தம் திரிபே	88
குறியதன் முன்னரும்	226	தம்மியல் கிளப்பின்	47
குறுமையும் நெடுமையும்	50	தமிழென் கிளவி	385
குறையென் கிளவி	166	தாம்நாம் என்னும்	188
குன்றிசை மொழிவயின்	41	தாயென் கிளவி	358
கொடிமுன் வரினே	285	தாழென் கிளவி	384
ஙஞண நமன	25	தான்யான் என்னும்	192
சகரக் கிளவியும்	62	தான்யா னெனும்பெயர்	352
சகார ஞகாரம்	90	தானும் பேனாங்	351
சார்ந்துவரி னல்லது	101	திங்கள் முள்வரின்	248
சாரென் கிளவி	364	திங்களும் நாளும்	286
சாவ என்னும்	209	திரிபுவேறு கிளப்பின்	432
சிறப்பொடு வருவழி	349	தேற்ற எகரமும்	273
சுட்டின் முன்னர்	205	தேனென் கிளவி	340
சுட்டின் முன்னரும்	255	தொடரல் இறுதி	214
சுட்டி னியற்கை	238	தொழிற் பெயரெல்லாம்	306, 327, 376, 401
சுட்டுச்சினை நீடிய	427		
சுட்டுமுதல்... இயல்பா	257	நகர இறுதியும்	298
சுட்டுமுதல்... ஒற்றிடை	263	நமவ என்னும்	450
சுட்டுமுதல்... நிலையும்	281	நாட்பெயர்க் கிளவி	331
சுட்டுமுதல் வகரம்	183	நாயும் பலகையும்	374
சுட்டுமுதல் வயினும்	334	நாவிளிம்பு வீங்கி	96
சுட்டுமுதல் லாகிய இகர	159	நாள்முன் தோன்றும்	247
சுட்டுமுதல் லாகிய ஐயென்	177	நான்க் கொற்றே லகார	453, 467
சுட்டுமுதல் லாகிய வகர	378	நான்க் கொற்றே றகார	442
சுட்டுமுதல் லுகரம்	176	நான்கும் ஐந்தும்	462
செய்யா என்னும்	222	நிலாவென் கிளவி	228
செய்யுள் இறுதிப்	51	நிறுத்த சொல்லுங்	110
செய்யுள் மருங்கின்	288	நிறையு மளவும்	436
சேஎன் மரப்பெயர்	278	நீஎன் ஒருபெயர் உருபியல்	253

நீளன் பெயரும்	250	பூளன் ஒருபெயர்	268
நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல்	179	பூல்வே லென்றா	375
நீட்டம் வேண்டின்	6	பெண்டென் கிளவி	421
நீட வருதல்	208	பெயருந் தொழிலும்	132
நும்மென் இறுதி	187	பெற்றம் ஆயின்	279
நும்மென் இறுதியும்	162	பொன்னென் கிளவி	356
நும்மென் ஒருபெயர்	325	மஃகான்... அத்தே	185
நுனிநா அணரி	95	மக்க ளென்னும்	404
நூறா யிரமுன்	471	மகப்பெயர்க் கிளவி	218
நூறுமுன் வரினும்	460	மகர இறுதி	310
நூறார்ந்து வருஉம்	392	மகரத் தொடர்மொழி	82
நூறென் கிளவி	472	மகன்வினை கிளப்பின்	359
நெட்டெழுத் திம்பர்	196	மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே	415
நெட்டெழுத் திம்பரும்	36	மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்	217
நெட்டெழுத் தேழே	43	மருவின் தொகுதி	111
நெடியதன் இறுதி இயல்புமா	370	மழையென் கிளவி	287
நெடியதன் முன்னர்	160	மன்னுஞ் சின்னும்	333
நெடியத நிறுதி இயல்பா	400	மாமரக் கிளவியும்	231
நெல்லுஞ் செல்லுங்	371	மாறுகொள் எச்சமும்	290
படர்க்கைப் பெயரும்	320	மாறுகொள் எச்சமும்	275
பத்தனொற் றுக்கெட	434	மின்னும் பின்னும்	345
பத்தென் கிளவி	390	மீனென் கிளவி	339
பதக்குமுன் வரினே	239	முதலா ஏள	66
பல்லவை நுதலிய	174	முதலீ ரெண்ணின்முன்	455
பல்லிதழ் இயைய	98	முதலீ ரெண்ணினொற்று	438
பலரறி சொல்முன்	172	முதனிலை எண்ணின்	478
பலவற் றிறுதி உருபியல்	220	முதனிலை நீடினும்	465
பலவற் றிறுதி நீடுமொழி	213	முரணென் தொழிற்பெயர்	309
பன்னீ ருயிரும்	59	முற்றிய லுகரமொடு	68
பனியென வருஉங்	241	முன்உயிர் வருமிடத்	423
பனையின் முன்னர்	284	முன்னென் கிளவி	355
பனையும் அரையும்	283	மூவள பிசைத்தல்	5
பனையென் அளவும்	169	மூன்றன் முதனிலை	457
பாமென் கிளவி	387	மூன்ற் னொற்றே நகார	461
பீரென் கிளவி	365	மூன்ற் னொற்றே பகார	441
புணரியல் நிலையிடை	35	மூன்ற் னொற்றே வகரம்	452
புள்ளி ஈற்றுமுன்	138	மூன்ற் னொற்றே வகார	466
புள்ளி யில்லா	17	மூன்ற் னொற்றே வந்த	447
புள்ளி யிறுதியும்... சொல்லிய	202	மூன்று தலையிட்ட	103
புள்ளி யிறுதியும்... வல்லெழுத்	156	மூன்றும் நான்கும்	456
புள்ளும் வள்ளும்	403	மூன்று மாறும்	440
புளிமரக் கிளவிக்கு	244		

மெய்உயிர் நீங்கின்	139	வண்டும் பெண்டும்	420
மெய்ந்நிலை சுட்டி	30	வரன்முறை மூன்றும்	136
மெய்யின் அளபே	11	வல்லெழுத் தியற்கை	215
மெய்யின் இயக்கம்	46	வல்லெழுத்து... மில்லை	230
மெய்யின் இயற்கை	15	வல்லெழுத்து... மில்லை ஒல்வழி	246
மெய்யின் வழிய	18	வல்லெழுத்து முதலிய	114
மெய்யோ டியையினும்	10	வல்லெழுத் தென்ப	19
மெல்லெழுத் தாரும்	100	வல்லென் கிளவி	373
மெல்லெழுத் தியையின் அவ்	380	வல்லொற்றுத்... மிகுமே	426
மெல்லெழுத் தியையின் இறுதி	342	வல்லொற்றுத்... வருவழி	409
மெல்லெழுத் தியையின் ணகார	397	வளியென வருஉம்	242
மெல்லெழுத் தியையின் ணகார	367	வன்றொடர் மொழியும்	414
மெல்லெழுத்து மிகினும்	323, 341	வாழிய என்னும்	211
மெல்லெழுத்து மிகுவழி	157	விசைமரக் கிளவியும்	282
மெல்லெழுத் துறழும்... உளவே	360	விண்ணென வருஉம்	305
மெல்லெழுத் துறழும்... செல்வழி	312	வினையெஞ்சு கிளவிக்கும்	265
மெல்லெழுத் தென்ப	20	வினையெஞ்சு கிளவியும்	204
மெல்லொற்று வலியா	416	வெயிலென் கிளவி	377
மென்மையும்	130	வெரிந்நன் இறுதி	300
மொழிப்படுத் திசைப்பினும்	53	வேற்றுமைக்கண்... ஓகரம்	292
மொழிமுத லாகும்	147	வேற்றுமைக் கண்ணும்	216, 225, 252, 259, 266, 276,
யகர இறுதி	357	வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்	148
யகரம் வருவழி	410	வேற்றுமைக்கு உக்கெட	299
யரழ என்னும் புள்ளி	29	வேற்றுமை குறித்த	112
யரழ என்னும் மூன்றும்	48	வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த	379
யவமுன் வரினே	206	வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ	158
யாதென்... அன்னொடு	200	வேற்றுமை யல்வழி எண்ணென்	308
யாதென்... உருபியல்	422	வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலு	353
யாமரக் கிளவியும்	229	வேற்றுமை யாயின்... தோற்றம்	329
யாவினா மொழியே	428	வேற்றுமை யாயின்...	
யாவென் வினாவின்	178	யெகினொடு	346
யாவென் வினாவும்	175	வேற்றுமை வழிய	116
ரகார இறுதி	362	ழகர உகரம்	261
லகார இறுதி	366	ழகார இறுதி	383
லனவென... முன்னர்	149	ளகார இறுதி	396
லனவென... யிறுதி	481	ன்ஃகான் றஃகான்	123
வஃகான் மெய்கெட	122	னகார இறுதி	332
வகரக் கிளவி	81	னகார இறுவாய்ப்	9
வகார மிசையும்	330	னகாரை முன்னர்	52
வடவேங்கடந் தென்குமரி	சிறப்புப் பாயிரம்		

சொல் நிரல்
(மேற்கோள்)
(எண்: நூற்பா எண்)

அ		அம்மு	
அஃகம்	38	அம்மை	30
அஃகாமை	38	அரசரும்	323
அஃகி	38	அரவு	45
அஃது	38	அவ்	81
அகங்கை	315	அவற்றை	183
அகத்தியனார்	45	அவன்	117
அங்கை	315	அவன்கண்	114
அச்சோ	75	அவையற்றிற்கு	177
அஞ்ஞாண்	205, 380	அவையற்றை	122, 177
அஞ்ஞை	73	அழக்குடம்	354
அடை	59, 320, 352	அழகு	144, 155
அடைந்தார்	321	அழத்தை	193
அடைந்தான்	155	அழன்	82
அடைந்தீர்	321, 326	அழாந்தை	348
அடைதும்	321	அன்னை	77
அடையும்	322	அன்னோ	77
அடைவு	337	அனந்தா	163
அடைவேம்	321	அனை	22
அத	77		
அதவத்துக்கண்	133	ஆ	
அதள்	411	ஆஅ	6
அதன்று	258	ஆஅங்கு	41
அதனை	176	ஆஅவது	41
அதினை	176	ஆக்கம்	144
அது	77	ஆங்கண்	114
அந்தை	170	ஆடிக்கு	119
அந்தோ	77	ஆடை	59
அப்பு	30	ஆதா	163
அம்மி	77	ஆந்தை	348
		ஆப்பி	233

ஆம்பல்	22	இது	117
ஆமணக்கு	406	இரவு	176
ஆய்க	29	இருநூற்றொருபு	473
ஆய்ஞர்	29	இருநூற்றொன்று	472
ஆய்தல்	29	இருநூறாயிரம்	471
ஆய்நர்	29	இருநூறு	460
ஆய்பவை	29	இருபு	199
ஆயிற்று	114	இருபத்திரண்டு	475
ஆர்க்கு	407	இருபத்தொன்று	475
ஆர்க	29	இருபதினாயிரத்தொன்று	318
ஆர்தல்	29	இருபதினாயிரம்	476
ஆர்நர்	29	இல்	53
ஆர்ப்பு	48	இல்லவற்றை	174
ஆர்பவை	29	இல்லை	144
ஆல்	53, 103	இலை	59, 103
ஆவிற்கு	120	இவ்	81
ஆவின்கண்	120	இவற்றை	183
ஆவினது	120	இவன்	117
ஆவினின்	120	இவையற்றை	122, 177
ஆவினை	120	இளமை	144
ஆவினொடு	120		
ஆழ்க	29	ஈ	
ஆழ்ஞர்	29	ஈஇ	6
ஆழ்தல்	29	ஈங்கண்	114
ஆழ்பவை	29	ஈங்கே	77
ஆறாயிரம்	469	ஈட்டம்	144
ஆன்கண்	120	ஈண்டிற்று	144
ஆனது	120	ஈயம்	59
ஆனின்	120	ஈயினை	202
ஆனெய்	232	ஈர்	53
ஆனை	120	ஈர்க்கு	407
ஆனொடு	120	ஈராயிரம்	465
		உ	
இ		உஃது	38
இஃகடிய	379	உகிர்	414
இஃது	38	உங்கை	325
இகலா	163	உசா	75
இங்கு	36	உசு	75
இடா	170	உடையான்	53
இடையன்	57	உண்	53
இதன்று	258	உண்கா	32
இதனை	176, 200		

உண்கு	153		உள	
உண்டேக	32	உளக்கத்தது		144
உண்டேகா	32	உளங்கண்		114
உண்டீர்	153	உளர்க்கண்		114
உண்டு	144, 153	உளர்க்கு		114
உண்டேன்	153	உளர்தி		59
உண்ணும்	33	உளர		210
உண்டபல்	153	உளரா		163
உண்டபுழி	140	உளராகேள்		224
உண்டேன்	153	உளவின்குறை		270
உணவு	176	உளற்றம்		144
உணீ	77	உளறிற்று		144
உதன்று	258		எ	
உதனொடு	176, 200	எஃகு		406
உப்பு	76	எகின்		82
உயர்வு	144	எகினத்தை		193
உரிஞ்	78, 80	எங்கண்		114, 188
உரிஞு	73	எங்கை		310, 320
உரிஞா	73	எங்கோ		37
உரிஞி	73	எங்ஙனம்		30
உரிஞினை	182	எஞ்சா		75
உரிஞீ	73	எஞ்சி		75
உரிஞு	73	எண்		53
உரிஞோ	73	எண்கு		26
உருமினை	186	எண்ணா		77
உவ்	81	எண்ணாயிரம்		471
உவ	74	எண்ணூறு		460
உவற்றை	183	எண்டஃது		444
உவன்	117	எம்மை		161, 188
உவா	74	எயினா		163
உவையற்றை	122, 177	எல்லார்க்கும்		191
உழக்கு	170	எல்லாவற்றையும்		189
உழுந்தா	163	எல்லி		30
உள்ளவற்றை	174	எவ்வி		30
உள்ளா	77	எவற்றை		122
உள	77	எவற்றொடு		122
உளு	77	எழு		59
உளை	59	எழுச்சி		144
உறி	77	எழுந்தது		144
உறீ	77	எழுநூறாயிரம்		392
உறா	77	எழுபஃது		390

எள்ளு	77		ஓ	
எற்றோ	77	ஓஓ		6
என்னே	77	ஓக்கம்		144
என்னை	161, 192	ஓங்கிற்று		144
எனது	115	ஓடம்		59, 82
	ஏ	ஓதா		163
ஏஎ	6	ஓய்வு		29
ஏணி	59	ஓய்வோர்		29
ஏது	36	ஓர்		53
ஏய்ந்தது	144		ஓள	
ஏர்	53	ஓளஉ		6
ஏழாயிரம்	391, 392	ஓளவித்தான்		155
ஏறா	63	ஓளவியம்		59, 144, 155
	ஐ	ஓளவியா		163
ஐஇ	6	ஓளவை		55, 57, 74
ஐது	144		க	
ஐந்தூறு	462	கஃசு		38
ஐநூறாயிரம்	471	கஃடு		38
ஐப்பசி	57	கஃது		38
ஐம்பஃது	443	கஃபு		38
ஐயம்	144	கஃறு		38
ஐயா	163	கங்கன்		25
ஐயை	77	கச்சு		75
ஐயோ	77	கச்சை		75
	ஓ	கஞ்சன்		25
ஓருபஃதனை	199	கட்க		23
ஓருபஃது	438	கட்சி		23
ஓருபது	437	கட்ட		77
ஓருவர்	74	கட்ப		23
ஓருவா	74	கடம்		53, 82
ஓருவி	74	கடா		77
ஓருவீ	74	கடாஅ		41
ஓருவேன்	153	கடாம்		53
ஓல்	53	கடான்		82
ஓழிவு	144	கடிகா		158
ஓழுக்கா	163	கடு		144
ஓளி	59	கடுக்காய்		259
ஓன்றனை	198	கண்டன்		25
ஓன்று	144	கண்ணி		77

கணு	77	கிளி	69
கத்து	68	கீரி	61
கதவு	74, 176	கீழ்மை	29
கந்தன்	25	குச்சு	75
கப்பி	14	குட்டம்	82
கம்பன்	25	குடி	161
கம்பி	14	குயின்	82
கம்பு	25	குரங்கு	406
கம	77	குரவு	45
கரியதனை	195	குரீஇ	77, 144
கரியவற்றை	178	குலம்	82
கரு	22, 27	குவவு	74
கருது	22	குவளை	57
கல்	53	குளம்	82
கல்லை	202	குறியரும்	323
கலம்	82; 120	குறியவற்றை	178
கலரை	171	கூடு	61
கலை	61, 77	கூழ்	210
கவவு	74	கெண்டை	61
கழஞ்சு	170	கேண்மியா	12, 34
கழையினை	202	கேழல்	61
கள்வன்	74	கேள்	210
கள்ளி	30	கை	57, 69, 144
களை	77	கைதை	61
கற்க	23	கைப்பை	57
கற்ப	23	கொக்கு	406
கற்றா	77	கொண்டல்	61
கற்றை	77	கொண்மூ	77
கன்று	25	கொய்யூ	77
கன்னி	30	கொல்லூ	77
கனவு	176	கொள்க	23
கனா	77	கொற்றன்	45, 17
கா	43, 69	கொற்றி	30, 117, 155
காக்கை	22	கொற்றிக்கு	114
காசு	196	கொற்றிகண்	114
காட்டின்கண்	210	கோ	43, 69
காது	68	கோஒனை	180
காய்ந்தனம்	48	கோடை	61
காயா	77	கோதைக்கு	114
கார்	49, 61	கோதைகண்	114
கிழக்கின்	201	கோள்	144
கிழக்கின்கண்	201	கோன்	53
		கொள	43, 70, 144

ச		செகு	
		செகு	77
சகடம்	62	செதிள்	129, 143
சட்டி	62	செம்மு	77
சமழ்ப்பு	62	செய	77
சாடி	170	செரு	359
சாத்தற்கு	116	செல்	53
சாத்தன்கண்	116	செல்க	23
சாத்தன்னை	108	செல்ப	23
சாத்தனது	116	செல்லும்	333
சாத்தனின்	116	செல்வம்	24
சாத்தனை	116	செலவு	176
சாத்தனொடு	116	செவ்வி	74
சாத்தி	155	செவி	155
சாந்து	62	செவியும்	324
சாமை	239	செறுத்தான்	157
சாலை	273	செறுவின்கண்	210
சாறு	245	சென்மியா	34
சான்றார்	153	சென்றான்	287, 331, 334
சான்றீர்	353	சே	43, 69, 75, 144
சில	77	சேர்ஞர்	29
சிலச்சில	215	சேர்வது	29
சிலசில	215	சேரி	338
சிலப்பதிகாரம்	414	சேவல்	62
சிறிது	143	சேவின்	131
சிறியர்	323	சேறு	153
சிறியரும்	323	சேனை	214, 260
சிறியவும்	233	சொல்	53
சிறியன்	155	சொ	75, 144
சிறியீர்	326	சொர்வு	9
சிறியேன்	353	சொர்வோர்	29
சிறுமை	296, 327, 368	சொலை	268
சிறை	261, 366	சொறு	62
சீரகம்	170		
சீற்றம்	62	ஞ	
சுக்கு	240	ஞாட்சி	144, 155
சுண்ணாம்பு	406	ஞாலம்	64, 382, 476
சுரை	62	ஞாற்சி	298, 299, 329, 346
சூரல்	62	ஞான்றது	144
சூழ்	53	ஞான்றாள்	155
செக்கு	62	ஞான்றான்	155
செகின்	82	ஞான்றேன்	353
		ஞெகிழ்ந்தது	144

னெண்டு	64	தீக்கு	114
னெள்ளா	151	தீண்டப்பட்டான்	156
னெள்கிற்று	64, 144	தீது	143
	த	தீமை	61
தகர்	210	தீய	321
தகர்த்தான்	209	தீயர்	321
தங்கண்	114	தீயரும்	323
தங்கை	310, 320	தீயவும்	322, 323
தச்சரும்	323	தீயள்	155
தத்தை	30	தீயன்	155
தந்தான்	187, 331, 334, 402	தீயினை	202
தந்தை	61,77	தீயீர்	321, 326
தம்மை	161, 188	தீயேன்	353
தமது	115	து	44
தமிழ்நாடு	385	துஞ்ச	75
தயிர்	245	துடி	372, 478
தரவு	176	துணங்கை	22
தருக்கு	36	துணி	61
தரும்	333	துப்பா	76
தருஉம்	260	துரவு	74
தலை	115	துலாத்தை	174
தலையும்	322, 324	துலாம்	319
தழுஉவின்	131	துளை	277
தன்னை	161, 192	துறத்தல்	359
தனது	115	துன்னூ	77
தா	210	துனீ	7
தாது	260	துஉக்குறை	267
தாமம்	268	துணி	61
தாய்	61	துரதுணங்காய்	283
தார்	50	துறை	170
தாரா	77	தெங்கங்காய்	415
தாழ்ச்சி	48	தெங்கு	25
தாழ்த்தல்	48	தெய்வம்	29
தாழ்ப்பு	48	தெருட்டு	68
தானை	260, 261, 309	தெவ்	78, 81, 144
திருச்சிற்றம்பலம்	45	தெள்கு	406
திரும்	78	தெற்கண்	201
திருமினை	185	தெற்கின்கண்	201
திருவாரூர்	53	தெற்றி	61
தினையினை	202	தென்கிழக்கு	432
தீ	43, 69	தென்குமரி	432

தென்சுரம்	432	நந்து	61
தென்புடை	201	நப்புணர்வு	157
தென்மேற்கு	432	நம்பி	76
தென்னிலங்கை	432	நம்மை	161, 188
தேக்குடம்	340	நமது	115
தேங்குடம்	341	நலம்	82
தேஞ்ஞெரி	342	நன	77
தேஞெரி	342	நா	45, 74
தேத்தடை	344	நாகணை	171
தேத்திறால்	344	நாகா	151
தேத்தீ	344	நாகினை	195
தேநுனி	342	நாகு	12
தேமொழி	342	நாய்	58
தேயஞ்சது	48	நாரினை	202
தேர்க்கால்	156	நாரை	61, 77, 202
தேவன்	255	நாலாயிரம்	467
தேவா	151	நாழி	77, 170
தேற்குடம்	340	நாற்பஃது	472
தேன்	53, 61	நானூறாயிரம்	471
தேன்குடம்	340	நானூறு	451
தேன்ஞெரி	342	நிணம்	411
தேனடை	344	நிலம்	61
தேனிறால்	343	நிலாத்தை	174
தேனீ	344	நிறுத்தினான்	287, 331
தை	43	நிறை	170
தையல்	61	நின்கை	253
தொடி	170	நின்னை	161, 179
தொண்டை	61	நீட்சி	144
தொண்ணூறு	445	நீட்சியும்	324
தொழ	77	நீட்டிப்பு	144
தொள்ளாயிரம்	463	நீடிற்று	144
தோட்டம்	338, 395	நீண்டது	344
தோடு	61	நீண்டாம்	321
தோரை	239, 240, 314	நீண்டார்	321, 326
தோல்	143	நீண்டாள்	155
தோற்றம்	266, 335	நீண்டான்	153
தௌவை	61	நீண்டார்	321, 326
		நீலம்	61
		நுகத்தை	185
நங்கண்	158	நுகம்	61
நங்கை	320	நுங்கண்	114, 187,
நண்ணு	77	நுங்கை	320, 325

ந

பாழ்க்கிணறு	387	பெரிய	321
பாழங்கிணறு	387	பெரியர்	321
பாளிதம்	239	பெரியரும்	323
பாளை	70	பெரியவும்	322, 323
பிஞ்சு	25	பெரியள்	155
பிடி	61	பெரியன்	155
பிண்ணாக்கு	406	பெரியீர்	321, 326
பிள்ளை	338	பெரியேன்	353
பீடு	61	பெருமை	296, 299, 327, 328
பீர்க்கு	48		345, 368, 373, 374
புகா	77		376, 382, 398, 401
புகழ்	49, 61	பே	76
புகாஅர்த்து	41	பேடை	61
புகீ	77	பைதல்	61
புகூ	77	பொருள்	372
புடைத்தான்	209	போது	61
புடோலங்காய்	405	போம்	333
புண்கை	302	போயினான்	287, 331, 334, 377, 402
புணர்வு	74, 176	போரின்கண்	210
புலம்	82	போன்ம்	13, 51
புலவர்	49	பௌவம்	61
புலைக்கொற்றன்	158		
புழுங்கற்சோறு	465	ம	
புழன்	82	மகத்தை	174
புழனினை	193	மங்கை	77
புழாந்தை	348	மட்குடம்	109
புழை	277	மடி	61, 77
புளியிலை	130	மட	77
புன்கு	26	மடு	77
புன்செய்	26	மண்	78, 147
புன்வரகு	26	மண்டை	170
பூக்கொடி	268	மண்ணினை	202
பூங்கொடி	268	மண்ணை	30
பூ	43, 69	மணி	45
பூதன்	255	மணிக்கண்	114
பூந்தை	348	மணிக்கு	114
பூமி	61	மணியகாரர்	323
பூழ்க்கு	114	மணியகாரரும்	323
பூழனை	194	மணியும்	322
பூழி	260	மரத்தை	185
பெடை	61	மரம்	103, 144
பெரிது	143	மழகளிறு	312

மன்றன்	25	மெலிவு	61
மா	170	மேனி	61
மாட்சி	297, 299, 328, 329 337, 345, 346, 373 376, 382, 401, 403	மையல் மொயம்பு மோத்தை	61 407 61
மாட்டினான்	287	மௌவல்	61
மாடா	151		
மாண்டது	144	ய	
மாண்டான்	155	யவனர்	65
மாண்டர்	326	யாட்டை	196
மாண்டேன்	353	யாடு	65
மாந்தர்	338	யாத்தார்	321
மாய்ந்தான்	331	யாத்தான்	209
மலை	61	யாத்தீர்	326
மாவிற்கு	120	யாதன்கோடு	422
மாவின்கோடு	120	யாதனை	200
மாவினை	120	யாது	144
மாவினொடு	120	யாப்பு	144, 155
மாற்கு	120	யாமம்	65
மான்கோடு	231	யாமை	77
மாளை	120	யாவது	172
மிடறு	61	யாவற்றோடு	230
மீ	77	யாவன்	155
மீளி	61	யாழ்	130
முகம்	61	யாழனை	194
முகு	75	யாழின்கோடு	405
முந்நூறாயிரம்	471	யாற்றை	196
முந்நூறு	461	யானை	65
முப்பஃது	441	யுத்தி	65
முயிற்றை	197	யூபம்	65
முரி	130, 145	வ	
முருக்கு	68	வட்டம்	82
முவ்வாயிரம்	466	வட்டி	170
முள்	53	வட்டில்	319
முள்ளினை	202	வட்டு	130
முன்றில்	111, 355	வடக்கண்	201
முன்னு	77	வடக்கின்கண்	201
மூசி	75	வடசார்	201
மூசு	75	வடுகா	151
மூப்பு	61	வண்டு	25
மூழக்கு	457	வதீ	77
மூழாக்கு	457	வந்தான்	287, 331

வயான்	82	விரற்றீது	160
வர	77	விராஅயது	41
வரகினை	195	வில்	22, 53
வரகு	45	விழன்	82
வரவு	176	விழன்காடு	405
வருக	77	விழா	77
வருது	153	விள	103, 144
வருஉம்	260	விளரி	63
வரை	170	வீ	74
வல்சி	23	வீடு	63
வல்லே	77	வீழ்	49, 78
வலம்	82	வீழ்ங்ஙனம்	29
வலி	77	வீழ்ந்தான்	209
வலிது	144	வெஃகாமை	38
வலிமை	328, 337, 345, 346	வெஃகி	38
வலியன்	353	வெண்மை	26
வலியேன்	353	வெந்நெய்	30
வலீ	77	வெய்யர்	30
வலு	77	வெரிந்	79, 144
வழீ	77	வெரு	77
வழுதுணை	285	வெள்ளி	63, 77
வளம்	82	வெற்றடி	482
வளை	63	வெற்றிலை	482
வன்மை	26	வே	74
வன்னி	77	வேட்கை	63
வாட்கு	114	வேய்	78, 144
வாடினீர்	326	வேய்க்கு	114
வாய்ச்சி	48	வேயை	202
வாய்ப்பு	48	வேர்	78, 144
வாய்மை	29	வேல்	78, 144
வார்த்தல்	48	வேளாண்	338
வாழ்க்கை	48	வேற்கு	114
வாழ்ந்தனம்	48	வை	74
வாழ்வது	29	வையம்	63
வாழ்வோர்	29	வெளவின்	131
வாளி	63	வெளவினை	173
வானம்	372	வெளவுதல்	63

சொற்றொடர் நிரல்
(மேற்கோள்)
(எண்: நூற்பா எண்)

அ			
		அரட்கடுமை	309
		அரண்கடுமை	309
அஃகடிய	379	அரவுயர்கொடி	234
அஃதடைவு	423	அராஅப்பாம்பு	223
அஃதொட்டம்	423	அராக்குட்டி	223
அக்காற் கொண்டான்	368	அரையங்கோடு	283
அக் குறிது	203	அலிக்கொற்றன்	158
அக்கொற்றன்	31	அவ்யாழ்	206, 381
அங்கட் கொண்டான்	307	அவ்வடை	160, 207
அங்காக் கொண்டான்	231	அவ்வயிற் கொண்டான்	334
அங்குக் கொண்டான்	429	அவ்வழகிது	207
அண்ணனிக்கொண்டான்	246	அவ்வழிக்கொண்டான்	159
அண்ணாஅத்தேரி	133	அவ்வழிகொண்டான்	159
அணிக்கொண்டான்	236	அவ்வளை	206
அத்தாற்கொண்டான்	368	அவ்வளைந்தது	206
அதக் குறிது	203	அவ்வாடை	160, 207
அதங்கோடு	217	அவ்வாய்க் கொண்டான்	361
அதன்கோடு	263, 422	அவ்விலை	207
அதுகடிது	424	அவ்வீயம்	207
அதுகுறிது	257	அவ்வூரல்	207
அதுசெல்க	210	அவ்வூர்தி	207
அதோட்கொண்டான்	398	அவ்வெழு	207
அதோளிக்கொண்டான்	159	அவ்வேணி	207
அந்நூல்	205	அவ்வையம்	207
அம்பர்க்கொண்டான்	405	அவ்வொழுக்கம்	207
அம்மகொற்றா	210	அவ்வோடை	207
அம்மணி	205	அவ்வொளவியம்	207
அமைங்கோடு	286	அவட்கொண்டான்	307
அயிர்ங்கோடு	363	அவர்செல்க	210
அரசக்கன்னி	153		

அவரயார்	172	ஆங்கவைக்கொண்டான்	159
அவரயாவர்	172	ஆங்கவைகொண்டான்	159
அவருள் இவனேகொண்டான்	275	ஆங்குக்கொண்டான்	427
அவன்செல்க	210	ஆசீவகப்பள்ளி	153
அவற்றின்கோடு	378	ஆடரங்கு	482
அவற்றுக்கோடு	112, 133, 378	ஆடிக்குக்கொண்டான்	126
அவன் அழகியன்	153	ஆடுபோர்	314
அவன் ஆடினான்	153	ஆடுஉக்கை	267
அவன் உண்மன	210	ஆடுஉவின்மை	118
அவன் ஓளவியத்தான்	153	ஆடைவள்ளவிளர்த்தது	482
அவன் சிறியன்	153	ஆண்கடிது	303
அவன் செல்க	210	ஆண்கை	303
அவன் ஞானநான்	153	ஆண்டுசென்றான்	427
அவன் நீண்டான்	153	ஆண்டைக்கொண்டான்	159
அவன் பெரியன்	153	ஆணங்கோடு	231, 304
அவன் மாண்டான்	153	ஆணநார்	304
அவன் யாவன்	153	ஆதந்தை	348
அவன் வலியன்	153	ஆய்தப்புள்ளி	314
அவனில்லை	372	ஆய்தவுலக்கை	314
அவனோஓகொடியன்	273	ஆயிடைக்கொண்டான்	159
அவைசெல்க	210	ஆயிடைகொண்டான்	159
அவையத்துக்கொண்டான்	286	ஆயிரங்கலம்	319
அவையற்றுக்கோடு	281	ஆயிரத்துக்குறை	317
அவையிற்கொண்டான்	286	ஆயிரத்தொருபஃது	110
அழகிது	144	ஆயிரத்தொன்று	317
அழலத்துக்கொண்டான்	405	ஆயிரப்பத்து	317
அளவின்றிறியாது	131	ஆயிருதிணை	140, 208
அற்றைக்கூத்தர்	425	ஆயிருபால்	208
அறாயிரம்	469	ஆரங்கண்ணி	363
அறுகல்	478	ஆல்வீழ்ந்தது	107
அறுகலம்	449	ஆலங்கோடு	375
அறுகழஞ்சு	449	ஆலஞ்சுரி	375
அறுநூறாயிரம்	471	ஆலிலை	107, 138
அறுநூறு	460	ஆவலிது	107
அறுமா	480	ஆவிரங்கோடு	283
அன்றுகொண்டான்	429	ஆவிரையின்கோடு	285
அன்றைக்கூத்தர்	159	ஆவின்கோடு	120
		ஆழாக்கின்குறை	167
		ஆறகல்	458
ஆகுறிது	224	ஆறாகுவதே	469
ஆங்கட்கொண்டான்	307		

ஆ

ஆறுகல்	478	இருந்துகொண்டான்	427
ஆறு நூறாயிரம்	471	இருநாடுரி	240
ஆறுமா	480	இருநான்கு	446
ஆன்கொண்டான்	333	இருநூற்றுக்கலம்	474
ஆன்கோடு	120	இருபதிற்றுக்கலம்	477
ஆன்பி	233	இருபிறப்பு	439
ஆன்மணி	232	இருமா	480
ஆன்வால்	232	இருமுக்கால்	446
		இருமுந்திரிகை	446
		இருமூன்று	446
		இருவிளக்குறுமை	216
இஃதடை	423	இருவிளக்கொற்றன்	216
இக்கிடந்தது மக்கட்டலை	404	இருவினை	439
இக்கொற்றன்	31	இருவேநம்மையும்	191
இங்கட்கொண்டான்	307	இருளத்துக்கொண்டான்	133
இங்காக்கொண்டான்	231	இருளத்துஞான்றான்	402
இங்குக்கொண்டான்	429	இருளிற்கொண்டான்	402
இஞ்ஞான்று	238	இருளின்ஞான்றான்	402
இடாஅவினுட்கொண்டான்	226	இல்லகுதிரை	210
இத்தாற்கொண்டான்	368	இல்லங்கோடு	313
இதழ்ஞெரி	145	இல்லாக்கொற்றன்	372
இதன்கோடு	263, 422	இல்லைக்கொற்றன்	372
இதுகடிது	424	இல்லைகொற்றன்	372
இதுகுறிது	257	இல்லைஞாண்	372
இதைமாற்றம்	258	இலம் யாரிடத்தது	316
இதோட்கொண்டான்	398	இலம் வருவது போலும்	316
இதோளிக்கொண்டான்	159	இவ்யாழ்	381
இம்பர்க்கொண்டான்	405	இவ்வயிற்கொண்டான்	334
இரண்டன்காயம்	419	இவ்வாய்க்கொண்டான்	361
இரண்டு நூற்றொன்று	472	இவட்கொண்டான்	307
இரண்டு நூறாயிரம்	471	இவற்றின்கோடு	378
இரண்டுமா	480	இவற்றுக்கோடு	378
இராஅக்காக்கை	223, 227	இவையற்றுக்கோடு	281
இராஅக்கூத்து	227	இற்றைக்கூத்தர்	425
இராஅக்கொடிது	223	இறவுப்புறம்	234
இராஅப்பகல்	223	இறாஅ வழதுணங்காய்	223
இராக்கொண்டான்	227	இறைவநெடுவேட்டுவர்	153
இராவிற்கொண்டான்	230	இன்யாழ்	26
இருகடல்	439	இன்றுகொண்டான்	429
இருகலம்	446	இன்னினிக்கொண்டான்	246
இருகழஞ்சு	446	இனிக்கொண்டான்	236
இருகால்	446		

	ஈ	உண்ணாதகுதிரை	210
ஈக்கடிது	249	உண்ணியகொண்டான்	210
ஈக்கால்	252	உண்ணுஞ்சாத்தன்	314
ஈங்கட்கொண்டான்	307	உண்ணூக்கொண்டான்	265
ஈங்குக்கொண்டான்	427	உண்மனகுதிரை	210
ஈச்சங்குலை	416	உணச்சென்றான்	204
ஈண்டைக்கொண்டான்	159	உதட்கோடு	400
ஈமக்குடம்	128	உதணன்று	400
ஈமடைந்தது	328	உதள்கடிது	400
ஈமடைவு	328	உதன்கோடு	263
ஈர்க்கொற்றா	151	உதுக்காண்	263
ஈர்கொற்றா	151	உதுகடிது	424
ஈர்ங்கோதை	363	உதுகுறிது	257
ஈரகல்	455	உதைமற்றம்ம	258
	உ	உதோட்கொண்டான்	398
உஃகடிய	379	உதோளிக்கொண்டான்	159
உஃதடை	423	உந்நூல்	256
உக்கொற்றன்	31	உம்பர்க்கொண்டான்	405
உங்கட்கொண்டான்	307	உம்மணி	256
உங்காக்கொண்டான்	231	உமண்குடி	307
உங்குக்கொண்டான்	429	உய்த்துக்கொண்டான்	427
உசிலங்கோடு	405	உரிக்காயம்	240
உஞ்ஞாண்	256, 380	உரிக்குறை	166
உடுஉக்குறை	267	உரிக்கூறு	166
உடுஉவின்றலை	270	உரிஞ் அடைவு	144
உடைங்கோடு	286	உரிஞ் அழகிது	144
உண்காகொற்றா	224	உரிஞ் ஆக்கம்	144
உண்டகுதிரை	210	உரிஞ் ஆயிற்று	144
உண்ட சாத்தன் வந்தான்	110	உரிஞ் ஞெகிழ்ச்சி	144
உண்டனகுதிரை	210	உரிஞ் ஞெகிழ்ந்தது	144
உண்டனெஞ்சான்றேம்	153	உரிஞ் நீட்டிப்பு	144
உண்டுசாக்காடு	430	உரிஞ் நீடிற்று	144
உண்டுஞானம்	430	உரிஞ் யாது	163
உண்டுதாமரை	430	உரினுக்கடிது	296
உண்டுபொருள்	430	உரினுக்கடுமை	296
உண்டு வந்தான் சாத்தன்	110	உரினுகொற்றா	152
உண்டேநாம்	153	உரினுஞ்ஞான்றது	296
உண்ணாக்கொண்டான்	222	உரினுஞ்ஞெள்ளா	171
உண்ணாக்கொற்றன்	222	உருமுக்கடிது	328
உண்ணாகுதிரைகள்	224	உருமுக்கடுமை	328

உவ்யாழ்	256, 381	எங்கட்கொண்டான்	307
உவ்வட்டு	256	எங்காக்கொண்டான்	231
உவ்வடை	256	எங்குக்கொண்டான்	429
உவ்வயிற்கொண்டான்	334	எஞ்ஞாண்	320
உவ்வாடை	256	எட்கடிது	308
உவ்வாய்க்கொண்டான்	361	எட்குக்குட்டி	414
உவட்கொண்டான்	307	எட்டிப்பூ	154
உவற்றின்கோடு	378	எட்டுக்கல்	478
உவற்றுக்கோடு	378	எட்டுஞாண்	478
உவாஅத்துஞான்று கொண்டான்	226	எட்டுநூறாயிரம்	471
உவாஅப்பட்டினி	223	எட்டுமா	480
உவாஅப்பதினான்கு	223	எண்கலம்	450
உவாஅதாற்கொண்டான்	226	எண்கழஞ்சு	450
உவையற்றுக்கோடு	281	எண்ஞாண்	478
உழக்கரை	165	எண்ணகல்	450
உழக்கிற்குறை	167	எண்ணநோலை	307
உழக்கின்குறை	167	எண்ணாழி	450
உழக்கேயாழாக்கு	164	எண்ணில்குணம்	372
உழைங்கோடு	286	எண்ணுப்பாறு	306
உழையின்கோடு	285	எண்ணுழக்கு	450
உள்பொருள்	430	எண்மா	480
உள்ளகுதிரை	210	எத்தாற்கொண்டான்	368
உள்ளுக்கொற்றா	171	எதோட்கொண்டான்	398
உள்ளுகொற்றா	171	எதோளிக்கொண்டான்	159
ஊங்கட்கொண்டான்	307	எப்பொருள்	31
ஊங்குக்கொண்டான்	427	எம்பர்க்கொண்டான்	405
ஊண்டைக்கொண்டான்	159	எயின்குடி	338
ஊர்க்குச்சென்றான்	202	எயின்வந்தது	338
ஊன்குறை	269	எயினக்கன்னி	338
ஊனக்குறை	270	எயினவாழ்வு	338
		எருக்குழி	260
எ		எருங்குழி	260
எஃகியாது	35	எருவங்குழி	260
எஃகுகடிது	425	எருவஞாற்சி	260
எஃகுகடுமை	413	எருவின்குறுமை	260
எகின்சேவல்	337	எல்லா அடையும்	322
எகினக்கால்	337	எல்லாக்குறியவும்	322
எகினங்கால்	337	எல்லாக்கொல்லாரும்	323
எகினங்கோடு	336	எல்லாங்குறியம்	323
எகினச்சேவல்	337	எல்லாங்குறியர்	323
எகினஞாற்சி	337		

எல்லாங்குறியரும்	323	எழுநாள்	392
எல்லாங்குறியவும்	323	எழுநான்கு	389
எல்லாங்குறியீர்	323	எழுமூன்று	389
எல்லாஞானும்	322	எழுவகை	392
எல்லாஞான்றாரும்	323	எழுவின்புறம்	263
எல்லாநங்கணும்	190	எள்ளுகிது	160
எல்லாநஞ்ஞாற்சியும்	324	எற்பாடி	353
எல்லாம்வந்தேம்	323	எற்புக்காடு	414
எல்லாம்வாடின	322	எற்புகழ்	353
எல்லாயாமும்	322	எற்புத்தலை	414
எல்லார்கையும்	320		
எல்லார்தங்கையும்	320	ஏ	
எல்லார்தஞ்ஞானும்	320	ஏஎக்கொட்டில்	277
எல்லார்தம்மணியும்	320	ஏஎக்கொற்றா	272
எல்லார்தம்மையும்	191	ஏஎஞ்சுகிழ்ச்சி	277
எல்லார்தமக்கும்	161	ஏக்கட்டினான்	157
எல்லார்தமதும்	161	ஏக்கடிது	274
எல்லார்தமக்கும்	161	ஏக்கடுமை	276
எல்லாருங்குறியர்	321	ஏவாடல்	140
எல்லாருஞ்ஞான்றார்	321	ஏழகல்	394
எல்லாரும்வந்தார்	321	ஏழன்காயம்	388
எல்லாவற்றுக்கோடும்	322	ஏழாம்பல்	393
எல்லாவற்றுஞானும்	322	ஏழிரண்டு	394
எல்லாவற்றையாப்பும்	322	ஏழுமா	480
எல்லீர்கையும்	320	ஏழுமூக்கு	394
எல்லீர்நுங்கையும்	320	ஏழொன்று	394
எல்லீர்நுஞ்ஞானும்	320		
எல்லீர்நும்மணியும்	320	ஐ	
எல்லீர்நும்மையும்	191	ஐங்கலம்	448
எல்லீர்நுமக்கும்	161	ஐங்கழஞ்சு	448
எல்லீர்நுங்குறியீர்	321	ஐந்துகல்	478
எல்லீர்நுஞ்ஞான்றீர்	321	ஐந்துஞாண்	478
எல்லீர்நும்வந்தீர்	321	ஐந்துநூறாயிரம்	471
எலியாலங்காய்	405	ஐந்துமா	480
எவ்வயிற்கொண்டான்	334	ஐந்துயாழ்	478
எவ்வாய்க்கொண்டான்	361	ஐந்துவட்டு	478
எவட்கொண்டான்	307	ஐந்நாழி	451
எழுகடல்	389	ஐந்நாழியுழக்கு	164
எழுகலம்	389	ஐம்மண்டை	451
எழுகழஞ்சு	389	ஐம்மா	480
எழுஞாயிறு	392	ஐயகல்	456
		ஐயாட்டை எருது	425

காஅக்குறை	226	குருட்டெருது	425
காக்குறை	169	குருந்தங்கோடு	416
காக்கையிற்கரிது	202	குவளைக்கண்	158
காணிக்காணி	239	குழக்கன்று	203
காணிக்குறை	166	குழுத்தோற்றம்	261
காணிக்கூறு	166	குழுஉக்களிற்று	261
காணியேமுந்திரிகை	164	குளக்கரை	312
காயம்புறம்	48	குளங்கரை	312
காயாங்கனி	48	குளத்தின்புறம்	405
காயாங்கோடு	231	குளத்துக்கொண்டான்	312
காலேகாணி	164	குளவாம்பல்	311
காவிதிப்பூ	154	குளாஅம்பல்	311
காவின்சுறை	169	குறணிமிர்ந்தது	160
காற்குறை	166	குறுணிநானாழி	164
கான்கோழி	335	குறும்பரம்பு	141
கானங்கோழி	405	குறும்பிற்கொற்றன்	124
கானாங்கோழி	405	குறும்பிற்சான்றார்	414
கிளிக்கால்	156	குன்றக்கூகை	128
கிளிக்குறிது	158	குன்றேறாமா	141
கிளிக்குறுமை	235	கூட்டுக்கொற்றா	152
கிளியரிது	140	கூட்டுகொற்றா	152
கிளியழகிது	140	கூதளநறும்பூ	246
கிளியின்கால்	246	கூதாளங்கோடு	246
கீழ்க்குளம்	395	கூர்ங்கதிர்வேல்	363
கீழ்கரை	432	கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்	132
கீழ்க்குளம்	395	கேட்டையாற்கொண்டான்	286
கீழ்கூரை	432	கேட்டையினாட்டினான்	286
கீழ்சார்	201	கேண்மியாகொற்றா	224
கீழ்புடை	201	கைதுக்கொற்றா	265
கீழைக்குளம்	201	கொக்கியாது	410
குடத்துவாய்	312	கொக்கின்கால்	414
குதிர்ங்கோடு	363	கொக்குக்கடுமை	409
குமரகோட்டம்	153	கொக்குக்கால்	414, 417
குமிழ்ங்கோடு	386	கொங்கத்துழவு	418
குரக்குக்கால்	414	கொட்குறை	166
குரங்கியாது	35	கொடாப்பொருள்	109
குரங்குகடிது	409	கொண்மூக்கடிது	264
குரங்குஞாற்சி	414	கொண்மூக்குழாம்	266
குரிசிறீயன்	160	கொண்மூவின்குழாம்	270
குரீஇயோப்புவாள்	140	கொணாகொற்றா	151
குருட்டுக்கோழி	425	கொல்யானை	24

		ச		
கொல்லுகொற்றா	171			
கொல்லுங்கொற்றன்	314	சதுரப்பலகை		314
கொல்லும்யானை	314	சாளுன்றான்		209
கொழுவின் கூர்மை	263	சாட்கோல்		147
கொள்ளரை	165	சாத்தங்குடி		350
கொள்ளுக்குக்கொண்டான்	405	சாத்தங்கொற்றன்		350
கொள்ளெனக்கொண்டான்	204	சாத்தங்கொற்றன்றதை		349
கொள்ளேயையவி	164	சாத்தந்தை		347
கொளலோகொண்டான்	291	சாத்தமங்கலம்		350
கொற்கடிது	371	சாத்தன்உண்டான்		108
கொற்றங்குடி	350	சார்க்காழ்		364
கொற்றங்கொற்றன்	350	சாரங்கோடு		363
கொற்றங்கொற்றன்றதை	349	சாரப்பட்டான்		156
கொற்றந்தை	347	சாவப்போயினான்		204
கொற்றமங்கலம்	350	சித்திரைக்குக்கொண்டான்		127
கொற்றன்குளம்பு	117	சித்திரைத்திங்கள்		158
கொற்றன்குறியன்	117	சில்காடு		214
கொற்றன்செவி	117	சில்கேள்வி		214
கொற்றன்வந்தான்	109	சில்யானை		214
கொற்றனைக்கொணர்ந்தான்	202	சில்லகுதிரை		210
கொற்றிகுறிது	117	சிலகுதிரை		210
கொற்றிக்குறியன்	117	சிலிரங்கோடு		363
கொற்றிசெவி	117	சின்னூல்		215
கோலக்கடுமை	292	சீரகரை		171
கோலன்கை	294	சீழ்க்கம்புல்		415
கோட்கடிது	401	சுக்குக்கொடு		37
கோட்கடுமை	398, 401	சுறவுக்கோடு		234
கோணியிர்ந்தது	160	சுறவுயர்கொடி		234
கோவந்தது	293	சூதம்போர்		417
கோவழகிது	140	செக்குக்கணை		37
கோள்கடிது	401	செட்டிக்கூத்தன்		154
கோள்கடுமை	401	செத்துக்கிடந்தான்		427
கோறீது	160	செந்நாய்		210
கோன்குணம்	335	செம்பருத்தி		141
கோன்கொற்றன்	351	செம்பூ		76
கோன்றந்தை	351	செம்பொன்பதின்றொடி		141
கௌவடைந்தது	140	செம்முக்கடிது		327
கௌவுக்கடிது	295	செம்முக்கடுமை		327
கௌவுகொற்றா	152	செய்குன்று		482
கௌவுகொற்றா	295	செய்யாறு		29

தினைக்குறிது	158	நடக்கொற்றா	151
தீக்கடிது	249	நடகொற்றா	151
தீக்கடுமை	252	நட்டுள்ளா	171
தீக்கண்	114	நம்பிகுறியன்	153
துக்கொற்றா	151	நம்பிச்சான்றார்	154
துவர்ங்கோடு	363	நம்பித்துணை	154
துவரங்கோடு	363	நம்பிப்பிள்ளை	154
துள்ளுக்கடிது	401	நம்பிப்பேறு	154
துள்ளுக்கடுமை	401	நம்பியைக்கொணர்ந்தான்	157, 202
துளியத்துக்கொண்டான்	246	நமகாணம்	320
தூணிக்குத்தூணி	239	நமைங்கோடு	282
தூணிக்கொள்	239	நமையின்கோடு	285
தூணித்தூணி	239	நல்லகுதிரை	210
தூணிப்பதக்கு	239	நன்றோ தீதோ கண்டது	290
தூதுணையின்காய்	285	நாகரிது	138
தூய்ப்பெய்தான்	361	நாகன்றேவன்போத்து	141
தெய்வவரை	111	நாகியாது	35
தெவ்வலன்	160	நாகின்கால்	412
தெவ்வுக்கொற்றா	152	நாகுகடிது	408, 425
தெவ்வுக்கொற்றா	152	நாகுகடுமை	408
தெவ்வினை	184	நாகுகால்	412, 417
தெவ்வுக்கடிது	382	நாகுஞாற்சி	412
தெவ்வுக்கடுமை	382	நாங்குறியம்	321
தெள்கியாது	35	நாங்குறியேம்	314
தெள்குகடிது	425	நாஞ்ஞான்றாம்	321
தெள்குகால்	413	நாட்டக்கடுமை	327
தெற்கேவடக்கு	431	நாட்டங்கடிது	327
தேக்கங்கோடு	415	நாடுரி	240
தேன்றீது	160	நாண்டது	160
தொடிக்குறை	166	நானோடிற்று	138
தொடிக்ஹு	166	நாம்வருதும்	321
தொடித்தொடி	239	நாயக்கால்	156
தொடியரை	165	நாய்கடிது	361
தொடியேகஃசு	164	நாய்கோட்பட்டான்	156
தோணன்று	160	நாலகல்	456
தோற்றண்டை	171	நால்வட்டி	453
		நாலாறு	446
		நாலிரண்டு	446
		நாலுழக்கு	456
		நாலெட்டு	446
		நாலேழு	446
நங்கைச்சாணி	154		
நங்கைதீயள்	153		
நங்கைப்பெண்	154		
நட்டுப்போனான்	427		

ந

நாலைந்து	446	நும்மணி	325
நாலொன்பது	446	நூற்றிதழ்த்தாமரை	472
நாலொன்று	446	நூற்றுக்கலம்	474
நாழிக்காயம்	240	நூற்றுக்காணம்	472
நாழியேயாழாக்கு	164	நூற்றுக்குறை	472
நாளன்றுபோகி	237	நூற்றுக்கோடி	472
நாற்கல்	478	நெடியதன்கோடு	417
நாற்கலம்	447	நெடியவற்றுக்கோடு	286
நாற்கழஞ்சு	447	நெல்லுக்குவிற்றான்	405
நான்குகல்	478	நெற்காய்த்தது	371
நான்குஞாண்	478	நேர்ங்கல்	48
நான்குநூறாயிரம்	471	நேர்ஞ்சிலை	48
நான்குமா	480	நேர்ஞெகிழி	29
நான்மண்டை	451	நேர்ந்திலை	48
நான்மா	480	நேர்ம்புறம்	48
நானாழி	451	நொக்கொற்றா	151
நிக்கந்தக்கோட்டம்	453		
நில்கொற்றா	151	ப	
நிலநீர்	314	பஃறாலி	215
நிலம்வலிது	330	பஃறாழிசை	215
நிலாஅக்கதிர்	228	பட்டுக்கடிது	426
நிலாஅத்துக்கொண்டான்	228	பண்டுகொண்டான்	429
நிலாஅமுற்றம்	228	பண்ணுக்கடிது	306
நிலாத்துக்கொண்டவன்	132	பண்ணுப்பெயர்த்து	306
நிலாத்துக்கொண்டான்	132	பண்டைச்சான்றோர்	159
நிலாஅத்து ஞான்றான்	228	பணைத்தோள்	158
நிலாவிற்கொண்டான்	230	பதக்கநானாழி	171
நிற்கொற்றா	151	பதிற்றகல்	121, 436
நீகுறியை	250	பதிற்றுழக்கு	121, 436
நீசெல்க	210	பதிற்றுத்தொடி	436
நீயிர் குறியீர்	326	பதிற்றுவேலி	436
நீயிர் ஞான்றீர்	326	பதின்கலம்	436
நீயேகொண்டாய்	275	பதின்கழஞ்சு	436
நீயோல்கொடியை	273	பதின்திங்கள்	436
நீயோகொண்டாய்	290	பதினாயிரத்துக்குறை	318
நீலக்கண்	314	பத்தின்குறை	167
நீள்சினை	23	பத்தோ பதினொன்றோ	290
நுஞ்ஞாண்	320, 325	பரண்கால்	307
நுணக்குறிது	203	பரணியாற்கொண்டான்	124
நுணாங்கோடு	231	பரணியிற்கொண்டான்	124
நும்மடை	325	பருத்திக்குச்சென்றான்	246

பல்கடல்	214	பார்ப்பனவாழ்க்கை	338
பல்சங்கத்தார்	153	பால் கடிது	370
பல்சான்றோர்	153	பாலரிது	138
பல்யானை	214	பாழ்க்கிணறு	387
பல்லகுதிரை	210	பாழங்கிணறு	387
பல்லரசர்	153	பிடாஅக்கோடு	230
பல்லவற்றுக்கோடு	220	பிடாஅங்கோடு	229
பல்வேள்வி	214	பிடாஅத்துக்கோடு	230
பலகுதிரை	210	பிடாவின்கோடு	230
பலவற்றுக்கோடு	118, 220	பிலத்துவாய்	312
பலாஅக்கோடு	226	பிற்கொண்டான்	333
பலாஅநார்	226	பின்கொண்டான்	333
பலாஅவிலை	226	பின்னல்கடிது	376
பலாக்குறைத்தான்	109, 157	பின்னற்கடுமை	376
பலாவின் நீங்கினான்	131	பின்னாக்கடுமை	345
பவளவாய்	314	பீகுறிது	250
பற்பலகொண்டார்	214	பீர்ங்கோடு	363
பறக்குநாரை	314	புகர்ப்போத்து	405
பறம்பிற்பாரி	124	புட்கடிது	403
பன்மலர்	215	புட்கடுமை	403
பன்மீன்வேட்டத்து	215	புணரூற்சி	403
பன்னுக்கடிது	345	புணரூன்றது	403
பனந்திரள்	285	புணர்பொழுது	482
பனியத்துக்கொண்டான்	241	புல்லுக்கடிது	376
பனியிற்கொண்டான்	241	புலிபோலக்கொன்றான்	204
பனைக்குறை	169	புள்வலிது	403
பனைக்கொடி	285	புள்வன்மை	403
பனைத்தடிந்தான்	157	புள்ளுக்கடிது	403
பனைத்திரள்	285	புள்ளுக்கடுமை	403
பனையின்குறை	112, 169	புள்ளுவலிது	403
பனையின்மாண்பு	286	புள்ளுவன்மை	403
பாக்குக்கடிது	426	புளிக்கறைத்தான்	157
பாடப்போயினான்	109	புளிக்கூழ்	246
பாடும்பாணன்	314	புளியங்கோடு	129
பாம்பினிற்கடித்துதேள்	131	புளியஞ்சரி	130
பாம்புகோட்பட்டான்	156	புளியின்கோடு	246
பாய்ஞ்சுகிழி	29	புற்றம்பழஞ்சோறு	417
பார்ப்பனக்கன்னி	338	புற்றோ புதலோ	290
பார்ப்பனக்குழவி	418	புறவுப்புறம்	234
பார்ப்பனமகன்	418	புன்கங்கோடு	416
பார்ப்பன வனிதை	418	பூஞாற்றினார்	145

மலைத்தலை	109	முயிற்றுக்கால்	411
மலையொடு பொருதது	202	முயிற்றுஞாற்சி	411
மழையத்துக்கொண்டான்	287	முரசக்கடிப்பு	417
மழையத்துஞான்றான்	287	முரசவாழ்க்கை	417
மழையிற்கொண்டான்	287	முரட்கடுமை	309
மழையின்ஞான்றான்	287	முவ்வகல்	456
மன்றப்பெண்ணை	128, 418	முவ்வட்டி	452
மன்றைத்தூதை	425	முவ்வுழக்கு	456
மன்றைப்பானை	425	முள்கடிது	398
மன்னுக்கொற்றா	171	முள்குறுமை	398
மன்னுகொற்றா	171	முற்கொண்டான்	333
மாஅங்கோடு	231	முன்கொண்டான்	333
மாகுறிது	224	முன்னாளைப்பரிசு	405
மாசித்திங்கள்	158	முன்னாளைவாழ்வு	405
மீக்கோள்	251	மூங்கா இல்லை	140
மீகண்	111	மூங்காக்கால்	225
மீகரை	432	மூங்காவின்கால்	226
மீகூரை	432	மூயானை	479
மீப்பல்	251	மூவகல்	457
மீற்கண்	339	மூவசை	479
மீற்சினை	339	மூவட்டி	452
மீற்புறம்	339	மூவாறு	446
மீற்றலை	339	மூவிரண்டு	446
மீன்கண்	339	மூவுழக்கரை	165
மீன்சினை	339	மூவுழக்கு	457
மீன்தலை	339	மூவெட்டு	446
மீன்புறம்	339	மூவேழு	446
மூட்டிது	38, 150	மூவைந்து	446
மூக்கலம்	447	மூவொன்பது	446
மூட்குறை	396	மூவொன்று	446
மூட்டிது	399	மூன்றுகல்	478
மூண்டுரி	397	மூன்று நூறாயிரம்	471
மூண்டுரிந்தது	397	மூன்றுமா	480
மூண்ணன்று	150	மெய்ச்சொல்	361
மூந்துகொண்டான்	429	மென்ஞாண்	26
மூந்நாடுரி	240	மேல்சார்	201
மூந்நாழி	451	மேல்சார்க்கூரை	405
மூம்மண்டை	451	மேல்பால்	201
மூம்மா	480	மேலைச்சேரி	201
முயிற்றின்கால்	412	மேற்கண்	201
		மேற்கின்கண்	201
		மேன்மாடு	432

ய		வரகரிது	138
யாஅக்கோடு	230	வரகரியாது	35
யாஅங்கோடு	229	வரகின்கதிர்	412
யாஅத்துக்கோடு	230	வரகுகடிது	408
யாகுறிய	224	வரகுகடுமை	408
யாங்கட்கொண்டான்	307	வரகுகதிர்	412
யாங்குக்கொண்டான்	427	வரகுஞாற்சி	144
யாங்குறியேம்	321	வரகுஞான்றது	144
யாட்டின்கால்	412	வராறீது	160
யாட்டுக்கால்	411	வரிற்கொள்ளும்	333
யாட்டுஞாற்சி	411	வருகாலம்	314
யாரவர்	172	வரும் வண்ணக்கன்	13
யாவதது	172	வரைபாய் வருடை	157
யானும் நின்னொடு உடன்வரும்	210	வல்லக்கடுமை	374
யானேள்கொண்டேன்	273	வல்லநாய்	374
யானேள்கொண்டேன்	275	வல்லப்பலகை	374
யானைக்கோடு	280	வல்லுக்கடிது	373, 376
யானையைக்கொணர்ந்தான்	280	வல்லுக்கடுமை	374, 376
யானோள்கொடியன்	273	வல்லுநாய்	374
யானோள்கொண்டேன்	290	வல்லுப்பலகை	374
		வழக்கத்தாற் பாட்டாராய்ந்தான்	195
		வழுதுணையின்காய்	285
வ		வழையின்கோடு	285
வங்காக்கால்	225	வள்ளுக்கடிது	403
வட்கடிது	403	வள்ளுக்கடுமை	403
வட்கடுமை	403	வள்ளுக்கேழரன்	129
வட்டத்தடுக்கு	314	வளிக்கோட்பட்டான்	156
வட்டம்போர்	417	வளியத்துக்கொண்டான்	242
வடகடல்	432	வளியிற்கொண்டான்	124
வடசுரம்	432	வாட்கடிது	401
வடவேங்கடம்	432	வாட்கடுமை	398, 401
வண்டின்கால்	420	வாட்கண்	114
வண்டுகொணர்ந்தான்	157	வாட்டானை	171
வண்ணாரப்பெண்டிர்	153	வாணிகத்தெரு	153
வந்தாற்கொள்ளும்	109	வாட்சிலை	29
வந்தான்சாத்தன்	108, 109	வாராதகொற்றன்	210
வந்தான்போயினான்	108	வாழ்சேரி	29
வந்தானாற்கொற்றன்	368	வாழிகொற்றா	211
வந்தானாற்சாத்தன்	109	வாழிகொள்ளா	211
வந்துபோயினான்	427	வாள்கடிது	400, 401
வயக்களிறு	203	வாள்கடுமை	401
வயப்புலி	203	வான்கரை	335
வயிற்றுத்தீ	411		

வானத்தின்வழுக்கல்	132	வெரிங்குறை	300
வானத்தின்வழுக்கி	132	வெரிஞ்செய்கை	300
வானத்துவழுக்கல்	132	வெரிநக்கடுமை	299
வானத்துவழுக்கி	132	வெரிநிங்குறை	299
வானுலகு	138	வெரிநுக்கடிது	392
வானூடு	138	வெள்யாறு	24
விண்ணத்துக்கொட்கும்	305	வெள்விளர்த்தது	482
விண்ணுக்குமேல்	405	வெளிற்றுப்பனை	425
விண்வத்துக்கொட்கும்	140	வெற்றுப்பிலி	482
விண்விணைத்தது	482	வேக்குடம்	276
விரனன்று	160	வேட்டங்குடி	350
விளக்கத்துக்கொண்டான்	417	வேட்டமங்கலம்	350
விளக்குறிது	203	வேப்பங்கோடு	416
விளக்குறுமை	143	வேய்ங்ஙனம்	29
விளக்குறைத்தான்	143	வேயின்றலை	405
விளவத்துக்கண்	133	வேர்க்குறிது	405
விளவழகிது	140	வேர்க்குறை	362
விளவின்கோடு	132	வேர்கடிது	29
விளவினவீழ்பழம்	131	வேர்குறிது	405
விளவினதுகோடு	132	வேர்ங்குறை	362
விளவினைக்குறைத்தான்	107, 132	வேர்ங்ஙனம்	29
வீழ்குறிது	405	வேலங்கோடு	375
வீழ்யானை	29	வேலஞ்ஞரி	375
வெண்சாந்து	26	வேற்றீது	369
வெண்ஞாண்	26	வேறீது	369
வெண்ணின்கரை	306	வேனன்று	160
வெண்ணுக்கரை	306	வெளவு கொற்றா	152
வெயிலத்துச்சென்றான்	133	வெளவு வலிது	295

செய்யுள் நிரல்

(மேற்கோள்)

(எண்: நூற்பா எண்)

அகடு சேர்பு... (மலைபடு. 33)	131	சுறவெறிமீன்... இறவழங்கு...	
அஞ்செவி... (முல்லைப். 89)	483	(அகம். 318)	483
அண்ணல் கோயில்...		செங்கேழ் மென்கொடி... (அகம். 80)	481
(சிந்தா-நாமகள் 126)	483	செறா அ அய்... (குறள். 1200)	7
அந்நூலை, முந்நூலாக்... (கலித். 103)	51	தடிவுநிலை... (புறம். 140)	483
ஆயிடையிருபேராண்மை... (குறுந். 43)	483	திண்வார் விசித்த... (மலைபடு. 3)	483
ஆரங் கண்ணி... (அகம். 93)	363	தீயினன்ன வொன்செங்...	
இலம்படு புலவ... (மலைபடு. 576)	316	(மலைபடு. 145)	483
இலம்பாடு நாணுத்... (சிலப். 9-71)	316	தும்முச் செறுப்ப... (குறள். 1318)	327
இலாஅஅர்க்... (நாலடி. 283)	6	துறைகெழு... (நற். 35)	481
இறவுப்புறத் தன்ன... (நற். 19)	234	துறை கேழுரன்... (ஐங்குறு. 11)	481
எழுஉத்தாங்கிய... (புறம். 97)	261	நல்லொழுக்கங் காக்குந்... (நாலடி. 457)	483
ஏப்பெற்ற மான்பிணை (சிந்தா. 2965)	483	நாவலந்தண் பொழில்	
ஒன்றாது நின்ற... (சிந்த. 316)	180	(பெரும்பாண். 465)	483
கணவிரமாலை... (அகம். 31)	246	பயங்கெழு... (புறம். 266)	481
கல்கெழு கானவர்... (குறுந். 71)	481	பல்லுக்குத் தோற்ற...	405
கலம்பெறு கண்ணுள... (மலைபடு. 50)	312	பழுஉப்பல்... (குறுந். 59, 180)	261
களளியங் காட்ட (அகம். 97)	483	பாடறியாதானையிரவு... கண்ணாரக்	
கற்பினின் வழிஅ... (அகம் 86)	131	காணக்கதவு... (முத்தொள். 42)	176
காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்...		புண்கண்... (குறள். 1152)	176
(சிந்தா. 31)	483	புலம்புக் கனனே... (புறம். 258)	157, 312
காரெதிர் கானம்... (புறம். 145)	483	புறவுப் புறத்தன்ன... (குளிர். 264)	234
கானலம் பெருந்துறை (ஐயங்குறு. 158)	483	புன்னையங்கானல்... (அகம். 80)	483
குன்றுறழ்ந்த களிறென்கோ...		பூக்கேழ் தொடலை... (அகம். 28)	481
(புறம். 387)	290	பொலங்கலஞ் சுமந்த... (அகம். 16)	356
கைத்தில்லார் நல்லர்... (நான்மணிக். 69)	483	பொலஞ்சுட ராழி... பொலந்தார்க்	
கைத்துண்டாம்... (நாலடி. 19)	483	குட்டுவன்... (புறம். 343)	356
கௌவைநீர் வேலி... (பு.வெ.மா. - 23)	57	பொலநறுந்தெரியல் (புறம். 29)	356
சிதையுங் கலத்தைப்... (பரி. 10-55)	51	பொலம்படைப் பொலிந்த...	
		(மலைபடு. 574)	356
		பொலமல ராவிரை... (கலி. 138)	356

பொன்போற் பீரமொடு... (நெடுநல். 14)	365	மின்னுநிமிர்ந் தன்ன... (புறம். 57)	345
பொன்னகர் வரைப்பிற்... (ஐங்குறு. 247)	346	முதிர்கோங்கின் (குறிஞ்சிக்கலி. 20)	483
பொன்னந் திகிரி... (புறம். 368)	483	யாவது நன்றெனவுணரார்... (குறுந். 78)	172
பொன்னோடைப்... (புறம். 3)	111	யானோ தேறே... (குறுந். 21)	290
மண்ணுக்கு நாப்பண்... (திருக்கோவை. 162)	405	வரைபாய் வருடை... (மலைபடு. 503)	157
மன்னிய பெரும நீ... (புறம். 91)	210	வளங்கெழு திருநகர்... (அகம். 17)	481
மாநிதிக்கிழவனும் போன்ம்... (அகம். 66)	481	வின்குத்து நீள்வரை... (நாலடி. 226)	305
மாரிப் பீரத்... (குறுந். 98)	363	விளங்காய் திரட்டினா... (நாலடி. 103)	10
மின்னுச் செய்... (கலி. 41)	345	வெண் கூதாளத்து... (பட்டி. 85)	246
		வெடிகொண் டெழுந்த... (திருநாட்டுப்படல்)	213
		வேர்பிணியெவதிரத்துக்... (நற். 62)	483

கலைச்சொல் நிரல்
(நூற்பாவாழி)
(எண்: நூற்பா எண்)

அ		ஆயிரக் கிளவி	392, 464
அஃதென் கிளவி	199	ஆவிரைக் கிளவி	283
அஃறிணை	82	ஆறன் உருபு	161
அஃறிணை இயற்கை	303	இ	
அஃறிணைப் பெயர்	117	இசைநிறை	42
அஃறிணை விரவுப்பெயர்	155, 157	இசையின் திரிதல்	141
அக்கென் சாரியை	270, 329	இடக்கர்ப் பெயர்	250
அகத்தெழு வளி	102	இடம்வரை கிளவி	250
அகமென் கிளவி	315	இடைத்தொடர்	406
அகர இறுதிப் பெயர்	203	இடைநிலை ரகரம்	439
அகர இறுபெயர்	174	இடையெழுத்து	21
அகரமுனை	115	இடையொற்றுத் தொடர்	413
அண்ணம்	96	இயற்கை ஆதல்	372
அத்தென் சாரியை	305	இயற்பெயர்	347, 351
அம்மென் சாரியை	350	இராவென் கிளவி	227
அரை	283	இருபெயர்த் தொகைமொழி	223
அரையளபு	13	இருளென் கிளவி	402
அளபிற் கோடல்	102	இல்ல மரப்பெயர்	313
அளபிறந்துயிர்த்தல்	33	இல்லென கிளவி	372
அன்னென் சாரியை	194	இலமென் கிளவி	316
		இன்னென் சாரியை	131, 195, 436, 476
ஆ		ஈ	
ஆண்மரக் கிளவி	304	ஈரெழுத்து ஒருமொழி	45, 406
ஆய்த இறுதி	200, 422	ஈரெழுத்து மொழி	411, 417
ஆய்தத் தொடர்	413	ஈரொன்று	48
ஆய்தத் தொடர்மொழி	406	ஈரொன்றுத் தொடர்மொழி	407
ஆய்த நிலையல்	399		
ஆய்தப் புள்ளி	38, 390, 423	உ	
ஆய்தம்	2	உச்சகாரம்	75, 79
ஆய்தம் நிலையல்	369	உட்பெறுபுள்ளி	14

	ச		நிறையென் கிளவி	446
சாரியை	112, 118, 157, 165, 173, 180, 182, 185, 189, 201, 202, 218, 241, 248, 270,		நீடுமொழி	213
			நீயென் ஒரு பெயர்	179
சாரியை இயற்கை	132		நும்மென் இறுதி	162
சாரியை கெடுதல்	157		நூறென் கிளவி	463
சாரியை மரபு	470		நெட்டெழுத்து	4, 36, 41, 43, 50, 135, 196
சாரியை மொழி	119, 459		நெடுஞ்சினை	56
சாரென் கிளவி	364		நெடுமுதல் குறுக்கம்	392
சுட்டின் இயற்கை	238		நொடி	7
சுட்டு	31, 122		ப	
சுட்டுச்சினை	159		பஃதென் கிளவி	445
செய்யுள் மருங்கு	356		படர்க்கை இறுதி	191
செய்யுள் கண்ணிய			படர்க்கைப் பெயர்	320
தொடர்மொழி	213		பண்புதொகு மொழி	482
செய்வென் எச்சம்	209		பத்தென் கிளவி	390
செய்வென் கிளவி	211		பதக்கு	239
செல்வழி அறிதல்	312		பதினெண் எழுத்து	9
			பலரறி சொல்	172
த			பன்னீரெழுத்து	8
தம்மினாகிய தொழிற்சொல்	156		பனை என் அளவு	169
தமிழென் கிளவி	385		பால்வரை கிளவி	165
தன்னுருபு இரட்டல்	160		பாழென் கிளவி	387
தன்னுருபு நிலையல்	157		பிறப்பின் ஆக்கம்	83
தாயென் கிளவி	358		பீரென் கிளவி	365, 386
தாழென் கிளவி	384		புணர்நிலைச் சுட்டு	107, 111
திசைப்பெயர்	201		புணர்மொழி நிலை	112, 171
திறப்படத் தெரியும் காட்சி	83		புணரியல் நிலை	35
தூணி	239		புள்ளியிறுதி	156, 202
தேனென் கிளவி	340		புள்ளியொடு நிலையல்	104
தொடர்மொழி	36, 45, 50, 145		பூதக் கிளவி	242
தொல்லியன் மருங்கு	355		பெண்டென் கிளவி	421
தொல்லை இயற்கை	409		பெயர்க் கொடை	210
தொழில்நிலைக் கிளவி	247		பெயர்நிலைக் கிளவி	320
தொழிலிறு சொல்	210		பெயர்நிலைச் சுட்டு	117
			பெயர்புணர் நிலை	116
ந			பெயரெஞ்சு கிளவி	210
நாட்பெயர்க் கிளவி	331		பொருள்தெரி புணர்ச்சி	141
நாழிக் கிளவி	240		பொன்னென் கிளவி	356
நான்கன் உருபு	161		ம	
நிலாவென் கிளவி	228		மகப்பெயர்க் கிளவி	218
நிலைமொழி	173		மகரத்தொடர்மொழி	82
நிறுத்த சொல்	107, 108, 110			

மயங்கியல் மொழி	111	மெல்லெழுத்து	157, 20, 100, 217, 229, 243, 245
மரப்பெயர்க் கிளவி	181, 217, 415	மெல்லெழுத்து இயற்கை	143, 145, 300
மருவின் தொகுதி	111	மெல்லெழுத்து உறமும் மொழி	360
மழையென் கிளவி	287	மெல்லெழுத்து மிகுதல்	315
மாத்திரை	7	மெல்லெழுத்து மிகுதி	320
மாமரக் கிளவி	231	மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி	414
மாவென் கிளவி	480	மெலிப்பொடு தோன்றல்	157
மாறுகொள் எச்சம்	290	மென்றொடர் மொழி	414, 427
மானம்	246	மொழிக்குறிப்பு	40
மிகற்கை தோன்றல்	157	மொழி நிறைபு	44
மீனென் கிளவி	339	மொழிபுணர் இயல்பு	108
முத்தை வருஉங் காலம்	164		
முதலாகு எழுத்து	29	ய	
முதலாகு மொழி	144	யா	175, 178, 235
முதலெழுத்து	108	யாதென் இறுதி	200
முதன்மொழி	449	யாதென் வினா	172
முதனிலை	316	யாவென் வினா	159
முதனிலை இயற்கை	478		
முதனிலை எண்	478	வ	
முதனிலைக் கிளவி	471	வல்லெழுத்து	19, 114, 128, 133, 148, 151, 156, 157, 158, 159, 204, 246, 215, 231, 235, 246, 250, 253, 260, 268, 273, 275, 280
முதனிலை நீடல்	455, 465	வல்லெழுத்து இயற்கை	253, 260, 263, 290, 294, 337, 427, 474
முப்பாற்புள்ளி	2	வல்லெழுத்து இயைபு	302
முப்பெயர்	192	வல்லெழுத்து மிகுதல்	295, 301, 340
முரணென் தொழிற்பெயர்	309	வல்லெழுத்து மிகுதி	285, 411
முற்றியலுகரம்	68	வல்லென் கிளவி	373
முறைப்பெயர்	67	வல்லொற்றுத் தொடர்	417
முன்னிலை இறுதி	191	வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி	409, 426
முன்னிலை கிளவி	151	வலிப்பொடு தோன்றல்	157
முன்னிலைப் பெயர்	320	வழங்கியன் மருங்கு	22
முன்னிலை மொழி	152, 191, 265	வளியிசை அளபு	102
மெய் கெடுதல்	133	வன்முதல் தொழில்	124
மெய்த்தலைப்பட்ட வழக்கு	171	வன்றென் சாரியை	189
மெய்ந்நிலை	30	வன்றொடர்	406
மெய்ந்நிலை மயக்கம்	47	வன்றொடர் மொழி	414
மெய்பிறிதாதல்	109	விசைமரக் கிளவி	282
மெய்ம்மையாகல்	156	விசைமரம்	313
மெய்மயங்கு	22	வியங்கோட் கிளவி	210
மெய்யிறு சொல்	107	விளிநிலைக் கிளவி	210
மெய்யின் இயற்கை	15		
மெய்யுயிர்	139		
மெய்வருவழி	107		

விளிப் பெயர்க் கிளவி	224	வேற்றுமை	156
வினா	32	வேற்றுமை இயற்கை	166
வினாவின் கிளவி	224	வேற்றுமை உருபு	173, 131, 132
வினையெஞ்ச இறுதி	237	வேற்றுமைப் பொருள்	302, 332, 357
வினையெஞ்ச கிளவி	204, 210, 222, 236, 265, 333	வேற்றுமையுருபு	113, 114
வெயிலென் கிளவி	377	னகரத்தொடர்மொழி	82

கலைச்சொல் நிரல்
(உரைவழி)
(எண்: நூற்பா எண்)

அ		ஆ	
அஃறிணை இயற்பெயர்	203	ஆகார ஈற்றுப்பெயர்	224
அஃறிணை விரவுப்பெயர்	358	ஆகார ஈற்று வினைச்சொன் முடிபு	222
அகர ஈற்றிற்கு அல்வழி முடிபு	216	ஆசிரியத்தளை	6
அகர ஈற்று உரிச்சொல்	203	ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து வழக்கு	269
அகர ஈற்றுச் சுட்டல்லாத குற்றெழுத்து	214	ஆசிரியன் ஆணை	10
அகர ஈற்றுப்பெயர்	203	ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதொரு குறி	8, 9, 31
அகர ஈற்றொருமை	214	ஆணை கூறுதல்	7
அகர எழுத்துப்பேறு	115	ஆயத்தத் தொடர்மொழி	422
அகச் செய்கை	1	ஆரியச் சிதைவு	75
அகப்புறக் கருவி	1	ஆறெழுத்தொருமொழி	45
அகப்புறச் செய்கை	1	ஆன் சாரியை	119, 247, 286
அகரப்பேறு	223, 337	இ	
அடுத்துச் சொல்லியவழி		இக்குச் சாரியை	239, 286
இனிதிசைத்தல்	134	இகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர்	238
அணுகுதற்குக் காரணம்	86	இசைகுன்று	41
அதிகார முறைமை	36	இசை நூற்கு வருவதோர் இலக்கணம்	33
அதிகார வல்லெழுத்து	285	இசையோசை	6
அம்முச் சாரியை	243, 285	இடப்பொருள் உணர் நின்ற சொற்கள்	333
அம்முப் பெறுதல்	363	இடைக்கணம்	130, 153, 295, 297
அருத்தாபத்தி	214	இடைச்சொல் மிகுதி	158
அருத்தாபத்தியாற் கொண்டதற்கு		இடைச்சொல்லியல்பு	158
இலக்கணம்	272	இடைச்சொற்கள் வல்லெழுத்துப் பெறுதல்	231
அரை மாத்திரை	408	இடை நிகர்தாய மிடற்று	21
அல்வழிக்கட் கெடுதல்	144		
அளபெடையல்லாத ஓசை	6		
அளவுங் குறியும் உணர்த்துதல்	3		
அளவுப்பெயர்	112, 436		
அற்புத்தளை	414		
அன்மொழித் தொகை			
புணர்ந்த புணர்ச்சி	112		

இடையறவுபடாமை	108	இன்னோசை	111
இடையினத்திற்கு மிடற்றுவளி	100	இன்னோசைத்தாய் நின்றல்	1
இடை யெறியப்படுதல்	1	இனமொத்தலாவது பிறப்பும்	
இதழ் இயைதல்	97	புணர்ச்சியும் ஓசையும்	
இயங்கு திணை	46	வடிவும் ஒத்தல்	41
இயல்பு கணம்	226, 228, 234, 238, 260, 279, 286, 287, 304, 314, 319, 352, 375, 419	இனிது இசைத்தல்	193
		ஈ-	
இயற்கை மகன்தன் குறிப்பினன்றி		ஈரெழுத்தொருமொழி	145, 214, 417, 422
இரண்டிமையும் ஒருகாற் கூடி		ஈரொற்றிலக்கணம்	51
நீங்கின காலக்கழிவு	7	ஈரொற்றுடனிலை	48
இயற்கையளபெடை	6	உ-	
இயற்சீரீன்பாற்பாடுகின்ற		உகர ஈற்றுச் சுட்டு	256
எண்வகை அளபெடைச் சொற்கள்	41	உகரப்பேறு	299
இயைபு வல்லெழுத்தினோடு இக்கு		உகரம் விலக்கி அகரம்	346
வகுத்தல்	248	உடம்படுமெய்கோடல்	140
இயைபு வல்லெழுத்து	220, 224, 228, 230, 241, 244, 246, 247, 267, 270, 279, 283, 285, 286, 295 299, 395, 412, 414, 419	உடம்பொடு புணர்த்தல்	1
இயைபு வல்லெழுத்துக் கேடு	226	உம்முச்சாரியை	322
இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வு	219	உம்முப்பேறு	323
இரண்டாம் வேற்றுமைத்திரிபு	157	உம்மைத்தொகை முடிபு	223
இருதிணைச் சொல்	155	உம்மையாற் கொண்ட மொழி	29
இருதிணைப் பெயர்	117	உயர்திணைப் பெயர்	153, 154, 310, 314, 321, 335
இருதிணைப் பொருள்	155	உயர்திணை வினைச்சொல்	153
இருபத்தாறு உறுப்பிற்குஞ் சிறப்பறுப்பு	33	உயிர்க்கணம்	130, 153
இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை	424	உயிர்க்கிழவன்	85
இருமொழிக்கண் வந்த குற்றுகரம்	36	உயிர்க்கு எய்திய பிற விதி	446
இருமொழிப் புணர்ச்சி	107, 208	உயிர்த்தொடர் மொழி	197
இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு	403	உயிர்முதன் மொழி	144, 234
இல்லென்னும் வினைக்குறிப்பு	372	உயிர்மெய்க்கு அளபு	10
இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருவு	250	உயிர்மெய்யம் மயக்கம்	22
இலக்கண மருஉ	355	உயிர்மெய்யொற்றுமை	179
இழிவுழக்கு	64	உயிரது குறுக்கம்	2
இறந்தொலிக்கும் இடம்	33	உயிரீறு நின்று வன்கணத்தொடுஞ்	
இன் சாரியை	102, 119, 120, 123, 174, 286	சிறுபான்மை ஏனைக்	
இன்பதுன்பத்தை ஆக்குதல்	1	கணங்களொடும் மயங்கிப்	
இன்ன அளவின என்றல்	1	புணரும் இயல்பு	203
இன்ன தன்மையின என்றல்	1	உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப் பிறவி	84
இன்ன பிறப்பின என்றல்	1	உயிரோசை	105
இன்ன புணர்ச்சியின என்றல்	1	உருபியலை நோக்கியதொரு கருவி	114
இன்ன பெயரின என்றல்	1	உருபியலை நோக்கியதொரு	
இன்ன முறையின என்றல்	1	நிலை மொழிக் கருவி	161
இன்ன வடிவின என்றல்	1	உருபிற்கு எய்திய சாரியை	412
		உருபிற்குச் சென்ற சாரியை	120, 226, 230, 246, 270, 299, 405, 414

உருபின் பொருள்பட வந்த வேற்றுமை	236		
உருபின் பொருள்பட வரும் புணர்ச்சி	173		
உருபு புணர்ச்சிக்கட் சென்ற சாரியை	202		
உருவும் உருவுங்கூடிப் பிறத்தல்	1		
உரைச் செய்யுள்	33		
உரையாசிரியர்	50		
உரையிற்றுகோடல்	57, 130		
எ			
எண்ணியளத்தல்	7		
எண்ணுப் பெயர்	317, 436		
எதிரது போற்றல்	10, 33, 40, 41, 42, 50		
எய்தாதது எய்துவித்தல்	224		
எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி	211, 219, 220, 241, 246, 270, 271, 277, 281, 312, 323, 348, 369, 384, 399, 465		
எய்தியதனை விலக்கித் தொழிற் பெயரொடு மாட்டெறிதல்	373		
எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதி	374		
எய்தியது விலக்கல்	224		
எய்தியது விலக்கிச் செய்யுட்கு ஆவதொரு விதி	208		
எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி	205, 217, 218, 244, 245, 253, 282, 285, 303, 304, 336, 352, 354, 371, 375, 377, 376, 400, 407, 415, 418, 426		
எழுத்தியல் தழா ஓசைகள்	2		
எழுத்தினாற் சாரியை யாதல்	112		
எழுத்து இனைய என்றல்	1		
எழுத்துக்கட்கு கிடக்கைமுறை	1		
எழுத்துக்கட்குவருஞ் சாரியை	134		
எழுத்துகளினது பிறப்பு உணர்த்துதலிற் பிறப்பியல்	83		
எழுத்துப்பேறு	112, 244		
எழுத்துப்போலி	54		
ஏ			
ஏயென் சாரியை	166, 171, 239, 317		
ஏழெழுத்தொருமொழி	45		
ஏற்புழிக் கோடல்	53, 260		
ஐ			
ஐயெழுத்தொருமொழி	45		
		ஓ	
		ஒப்பக்கூறல்	120
		ஒப்புமைமேல் வேற்றுமை செய்தல்	15
		ஒருதலைமொழிதல்	31
		ஒரு திங்களைக் குழவி	159
		ஒருநாளைக்குழவி	159
		ஒருபுடைச் சேறல்	105
		ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி	300
		ஒருமொழிப் புணர்ச்சி	27
		ஒற்றிரட்டுதலும் உகரம் வருதலும்	436
		ஒற்றிற்குத் திரிபு	214
		ஒற்று கெடாது நின்ற இடம்	377
		ஒற்றுநிலை திரியா அதிகாரத்து	418
		ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி	421
		ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்குதல்	13
		ஒன்றென முடித்தல்	138, 140, 211
		ஔ	
		ஔகார ஈற்று வேற்றுமை	292
		ஔசை நிற்கும் முறைமை	18
		ஔசை வேற்றுமை	291
		ஔதியவழித் தானே சேறல்	119
		ஔமைச்சினை	111
		ஔராநயம் விச்சாவாதி	284
		ஔரெழுத்தொருமொழி	1, 43, 45, 57, 145, 151, 214
		க	
		கட்டுமுதலாகிய ஆய்த இறுதி	423
		கருவிச் சூத்திரம்	105
		காட்சிப் பொருள்	14
		காட்சிப் பொருளாகிய வடிவாக இயக்கும் இயக்கம்	46
		காரணக்குறி	4
		காரணப்பெயர்	3
		கிடந்த காலம்	404
		கீழ் விலங்கு	17
		குணஞ்சீர் வண்ணம்	50
		குணவேற்றுமை	329, 346
		குற்றியலுகரங்களுட் சிலவற்றிற்கு இனவொற்று	196
		குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர்	199, 419
		குற்றுகர ஈற்றுத் திசைப்பெயர்	431
		குற்றுகர வோசை	105
		குற்றெழுத்துமேல் வரும் வல்லெழுத்து	39

மூன்று மாத்திரை	5	வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை விதி	260
மெய்கட்கு இசைந்த ஓசை	8	வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்	
மெய்பிறிதாதல்	114	லெழுத்தும் அம்மும் வகுத்தல்	386
மெய்யின் தன்மை	47	வல்லெழுத்து விலக்கி	
மெல்லெழுத்திற்குச் சிறப்புவிதி	100	மெல்லெழுத்து விதித்தல்	282
மெல்லெழுத்துப் பேறு	213, 219	வல்லெழுத்து வீழ்தல்	260
மெல்லென்றிசைத்தல்	20	வல்லென்ற தலைவளியாற் பிறத்தல்	19
மென்கணம் 130, 153, 205, 297, 376, 397		வல்லென்றிசைத்தல்	19
மென்றொடர்மொழி	420, 430	வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி	409
மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர		வழக்குப் பயிற்சி	119
ஈற்று வினையெச்சம்	427	வழக்குப் பயிற்சியுடைமை	134
மேல்விலங்கு	17	வற்றுப்பெற்று முடிதல்	183
மொழிக்கு ஈறாமெழுத்து	103	வன்கணத்து நிறைப்பெயர்	450
மொழிக்கு முதலாகாது நின்றமெய்	66	வன்கணத்துப் பொருட்பெயர்	389
மொழிக்கு முதலாமெழுத்து	103	வன்கணத்தொடு வேற்றுமை	
மொழிச்சாரியை	134	தொக்கு நின்ற முடிபு	216
மொழிந்த முட்டின்று முடித்தல்	32, 101, 258	வன்கணம் 153, 170, 255, 296	
		வன்கணமொழிந்த கணம்	232
மொழிமாற்று	111	வன்றொடர்மொழி	414, 417
மொழி முடிபு வேற்றுமை	343	வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர	
மொழியாக்கம்	1, 103	ஈற்று வினையெச்சம்	427
		வாராததனான் வந்தது முடித்தல்	214
ய		வாழ்த்தப்படும் பொருள்	211
யாப்புடைமை	112	விகாரப்பட்ட உயிர்	463
		விகாரப்பட்ட மொழி	140
வ		விரவுப் பெயர் 117, 153, 155, 310, 335	
வடமொழிகளை மறுத்தல்	284	விலக்கிச் சாரியை வகுத்தல்	294
வடமொழிச் சிதைவு	36	விளிநிலைக் கிளவி	210
வரிவடிவின்வாதல்	2	வினாப்பொருள்	31
வரிவடிவு	142	வினைக்கண் வந்த முற்றுகரம்	36
வரிவடிவு வேற்றுமை	14	வினைக்குறிப்பு	430
வருமொழிக் கருவி	143, 149	வினைக்குறிப்புச் சொல்	172
வருமொழித் தொழில்	229	வினைப்பெயர்	299
வருமொழி வன்கணத்துக்கண்		வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு	204
ஒற்றுப்பேறு	133	வினையெஞ்சு கிளவி	333
வல்லெழுத்தினொடு சாரியை விதி	260	வினையொடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும்	
வல்லெழுத்தினொடு வற்று வகுத்தல்	281	பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும்	
வல்லெழுத்துக் கேடு	283, 286, 311	பெயரொடும் வினையொடும்	
வல்லெழுத்துத் தொடர்மொழி	37	புணர்ந்த புணர்ச்சி	112
வல்லெழுத்துப் பெறுதல்	154	வேற்றுமைக்கண் உறழ்ச்சி	395
வல்லெழுத்துப் பேறு	219, 322	வேற்றுமைக்கண் வேறொரு முடிபு	329
வல்லெழுத்து மிகுதல்	323, 372, 384	வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி	411
வல்லெழுத்து முதன்மொழி	372		
வல்லெழுத்து விலக்கி இயல்பு	257		

தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் - கால வரிசை நிரல்

வ. எண்	காலம்	நூல் பகுதி, உரை	பதிப்பாசிரியர்
1.	1847 ஆக. (பிலவங்க, ஆவணி)	எழுத்து. நச்சர்	மழவை. மகாலிங்கையர்
2.	1858	தொல். நன். மூலம்	சாமுவேல் பிள்ளை
3.	1868 செப். (விபவ. புரட்டாசி)	சொல். சேனா.	சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை
4.	1868 நவ. (விபவ, கார்த்திகை)	”	இராசகோபால பிள்ளை
5.	1868 நவ.	எழுத்து. இளம்.	சுப்பராய செட்டியார்
6.	1868	குத்திர விருத்தி - சிவஞானமுனிவர்	ஆறுமுக நாவலர்
7.	1885	பொருள். நச்சர். பேரா.	சி.வை.தா.
8.	1891 சூன் (கர, வைகாசி)	எழுத்து. நச்சர்*	”
9.	1892	சொல். நச்சர்	”
10.	1905	பாயிரம். சண்முக விருத்தி	அரசன் சண்முகனார்
11.	1916	பொருள் (1, 2) நச்சர்	பவானந்தம் பிள்ளை
12.	1916	பொருள் (3, 4, 5), நச்சர்	”
13.	1917	பொருள். பேரா.	”
14.	1917	பொருள் (8) நச்சர்	ரா. ராகவையங்கார்
15.	1920	பொருள் (1, 2), இளம்.	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
16.	1921	”	வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை
17.	1922 மார்ச்	எழுத்து. சொல் (மூலம்)	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
18.	1922 மே	தொல். மூலம்	புன்னைவனநாத முதலியார்
19.	1922	பாயிரங்கள்*	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
20.	1923	பொதுப்பாயிரம்*	சதாசிவ பண்டாரத்தார்
21.	1923	எழுத்து. நச்சர்	கனகசுந்தரம் பிள்ளை
22.	1923 மார்ச்	சொல். சேனா.	கந்தசாமியார்
23.	1924	பொருள். மூலம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
24.	1927	சொல். இளம்.	”
25.	1928	எழுத்து. இளம்.	வ.உ.சி.

26.	1929	சொல். தெய்வ.	ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை
27.	1930	சொல். குறிப்புரை	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
28.	1930	எழுத்து (மொழி)	”
29.	1933	பொருள் (3, 4, 5) இளம்.	வ. உ. சி.
30.	1934	சொல். சேனா.	ஆறுமுக நாவலர்
31.	1934	பொருள். நச்சர்	எஸ். கனகசபாபதிப்பிள்ளை
32.	1935	பொருள். பேரா.	”
33.	1935	பொருள்-மேற்கோள் விளக்க அகராதி	ம. ஆ. நாகமணி
34.	1935	பொருள் (6-9) இளம்	வ.உ.சி., எஸ்.வை. பிள்ளை
35.	1935	பொருள். இளம்*	வ.உ.சி., எஸ்.வை. பிள்ளை
36.	1937	எழுத்து. நச்சர்	யாழ்ப்பாணம் கணேசையர்
37.	1937	எழுத்து. குறிப்புரை	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
38.	1937	சொல் (1, 2, 3) (மொழி)	”
39.	1938	சொல். சேனா.	கணேசையர்
40.	1938 ஏப்ரல்	பொருள் (1) விளக்கம்	தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
41.	1941	சொல். நச்சர்	மே.வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை
42.	1942	பொருள் (1)	சோமசுந்தர பாரதியார்
43.	1942	பொருள் (2)	”
44.	1942	பொருள் (6)	”
45.	1943 மார்ச்	தொல் - மூலம்	தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
46.	1943	பொருள். பேரா.	கணேசையர்
47.	1944 அக்.	எழுத்து. ஆராய்ச்சி	வேங்கடராஜலு ரெட்டியார்
48.	1944	எழுத்து. நச்சர்	தேவநேயப் பாவாணர்
49.	1945	சொல் (மொழி)	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
50.	1946	சொல். சேனா.	தேவநேயப் பாவாணர்
51.	1947	பொருள் (1, 2 நச்சர்)	கழகம்
52.	1948	பொருள். நச்சர்	கணேசையர்
53.	1948	பொருள் (1, 3) (மொழி)	ஈ.எஸ். வரதராஜ ஐயர்
54.	1948	பொருள் (4, 5) (மொழி)	”
55.	1949	பொருள் (1, 2) (மொழி)	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
56.	1950	பொருள் (3-5) நச்சர்	கழகம்
57.	1951	பொருள். பேரா.	”
58.	1952	சொல். நச்சர்*	தி.த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை
59.	1952	பொருள் (1, 2) இளம்.	கழகம்
60.	1952	பொருள் (3, 4, 5) மொழி	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
61.	1953	பொருள். இளம்.	கழகம்
62.	1954	சொல். சேனா.	ஆ. பூவராகம் பிள்ளை
63.	1955	எழுத்து. இளம்.	சுந்தரமூர்த்தி
64.	1956	பொருள் (6-9) மொழி	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்

65.	1960	தொல். மூலம்	பதிப்பாசிரியர் குழு (மர்ரே ராஜம்)
66.	1961	தொல். மு(முவதும்	புலியூர் கேசிகன்
67.	1962	சொல். நச்சர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி
68.	1962	சொல். நச்சர்	இராம. கோவிந்தசாமி
69.	1962	தொல். நன். எழுத்து	வெள்ளைவாரணனார்
70.	1963	சொல். இளம்.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
71.	1963	சொல். தெய்வ.	”
72.	1963	சொல்.	வி.ஐ. சுப்பிரமணியன்
73.	1963	தொல் (மொழி)*	இலக்குவனார்
74.	1964	சொல். கல். பழைய	கு. சுந்தரமூர்த்தி
75.	1965	எழுத்து - நச்சர்*	”
76.	1965	தொல். பொருள் (8) நச்சர்	”
77.	1966	சொல். சேனா.	”
78.	1967	எழுத்து. நச்சர்	இராம. கோவிந்தசாமி
79.	1967	இ. தொகை (எழுத்து)	ச.வே. சுப்பிரமணியன்
80.	1968	தொல். பொருள்	புலவர் குழந்தை
81.	1968	சூத்திரவிருத்தி	தண்டபாணி தேசிகர்
82.	1968	பொருள் (8)	ஆபிரகாம் அருளப்பன்
83.	1969	தொல். (வளம்)	வடலூரனார்
84.	1969	எழுத்து. இளம்.	அடிகளாசிரியர்
85.	1970	சொல். சேனா.	கு.மா. திருநாவுக்கரசு
86.	1971 செப்.	தொல். நன். சொல்.	வெள்ளைவாரணனார்
87.	1971	சொல். கல். பழைய	தெ. பொ. மீ.
88.	1971	இ. தொகை (சொல்)	ச.வே.சு.
89.	1972	தொல். நன்.	ரா. சீனிவாசன்
90.	1974	பொருள் (8)*	வடலூரனார்
91.	1975	தொல். பொருள் (1) உ. வ.	மு. அருணாசலம் பிள்ளை
92.	1975	தொல். களஞ்சியம்	அறவாணன், தாயம்மாள் அறவாணன்
93.	1975	தொல். ஒப்பியல்	அறவாணன்
94.	1977	தொல். சொல்	அ.கு. ஆதித்தர்
95.	1978	இ. தொகை (யாப்பு, பாட்டியல்)	ச. வே. சு.
96.	1979	எழுத்து. இளம்.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
உரைவளம்			
97.	1980 செப்.	சிறப்புப் பாயிரம்	ஆ. சிவலிங்கனார்
98.	1980 டி.சு.	நூன்மரபு	”
99.	1981 சூன்	மொழி மரபு	”
100.	1981	மரபியல்	கு. பகவதி
101.	1981 டி.சு.	பிறப்பியல்	ஆ. சிவலிங்கனார்
102.	1982 மார்ச்	புணரியல்	”

103.	1982 மே	தொகைமரபு	”
104.	1982 சூலை	கிளவியாக்கம்	”
105.	1982 நவ.	உருபியல்	”
106.	1982 டிச.	உயிர் மயங்கியல்	”
107.	1983 ஏப்.	புள்ளி மயங்கியல்	”
108.	1983 செப்.	குற்றியலுகரப் புணரியல்	”
109.	1983 அக்.	வேற்றுமையியல்	”
110.	1983	புறம்	வெள்ளைவாரணனார்
111.	1983	களவு	”
112.	1983	கற்பு	”
113.	1983	பொருள்	”
114.	1984 மே	வேற்றுமை மயங்கியல்	ஆ. சிவலிங்கனார்
115.	1984 மே	விளிமரபு	”
116.	1984 சூலை	பெயரியல்	”
117.	1984 செப்.	வினையியல்	”
118.	1972 முதல் 1985	எழுத்து. சொல் (மொழி)	கமில்சுவலபில்
119.	1985	எழுத்து. சொல் (மொழி)	டி. ஆல்பர்ட்
120.	1985	பொருள். பேரா.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
121.	1985	செய்யுளியல். இளம்.	அடிகளாசிரியர்
122.	1985	உவமவியல்	வெள்ளைவாரணனார்
123.	1986	மெய்ப்பாடு	”
124.	1986 சூலை	இடையியல்	ஆ. சிவலிங்கனார்
125.	1986	பொருள். நச்சர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி
126.	1987 அக்.	உரியியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்
127.	1988 செப்.	சொல். இளம்.	அடிகளாசிரியர்
128.	1988 செப்.	எழுத்து	பாலசுந்தரம்
129.	1988 அக்.	சொல்	”
130.	1988 டிச.	எச்சவியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்
131.	1989	சொல். ஆத்திரேயர் உரை	வ. வேணுகோபாலன்
132.	1989	செய்யுளியல் (உ.வ.)	க. வெள்ளைவாரணனார்
133.	1989	சொல். சேனா.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
134.	1989 அக்.	பொருள் (3-7)	பாலசுந்தரம்
135.	1989 நவ.	பொருள் (1, 2)	”
136.	1989	எழுத்து (பேருரை)	இராம. சுப்பிரமணியன்
137.	1989	அகம் (மொழி)	நிர்மல் செல்வமணி
138.	1991 மார்ச்	அகத்திணையியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்

